

மார்க்ஸ் எங்கெல்ஸ்

தேர்வு நூல்கள்

பன்னிரண்டு
தொகுதிகளில்

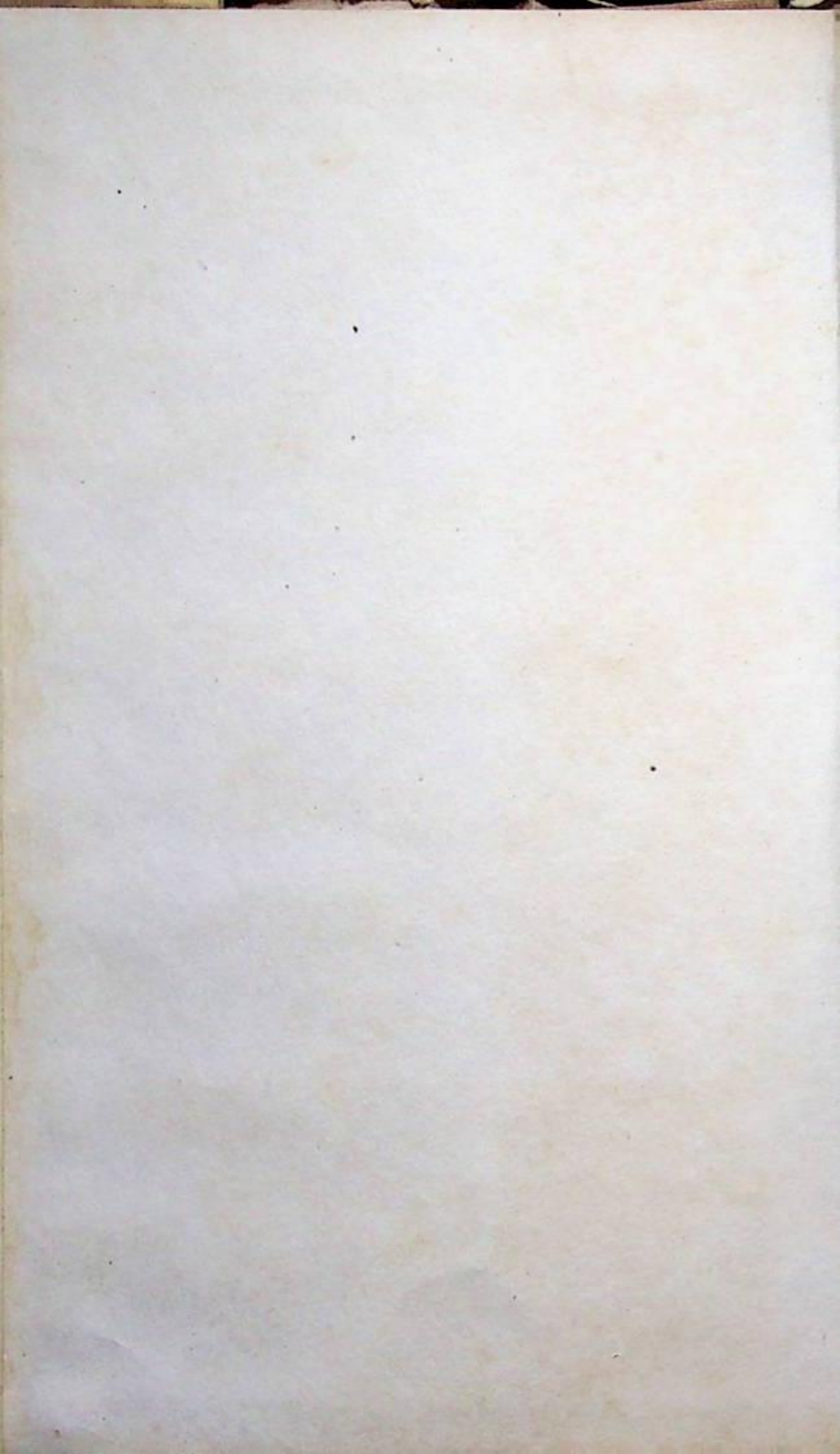
தொகுதி

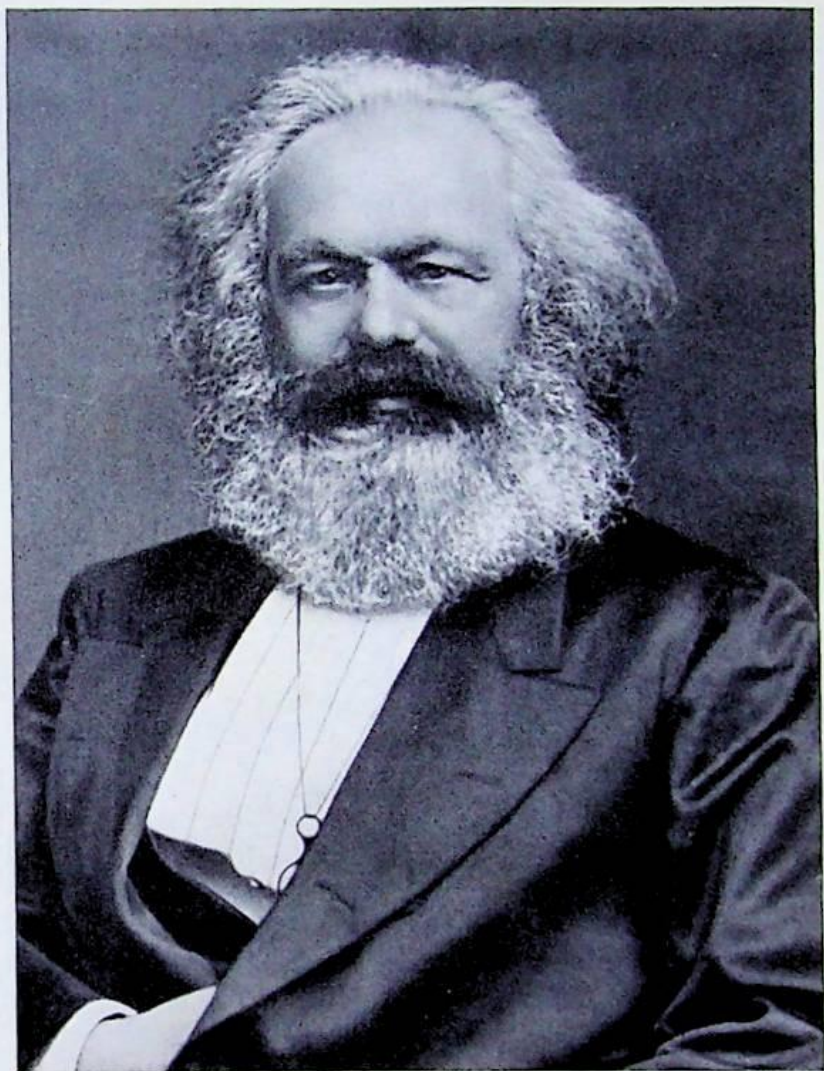
8

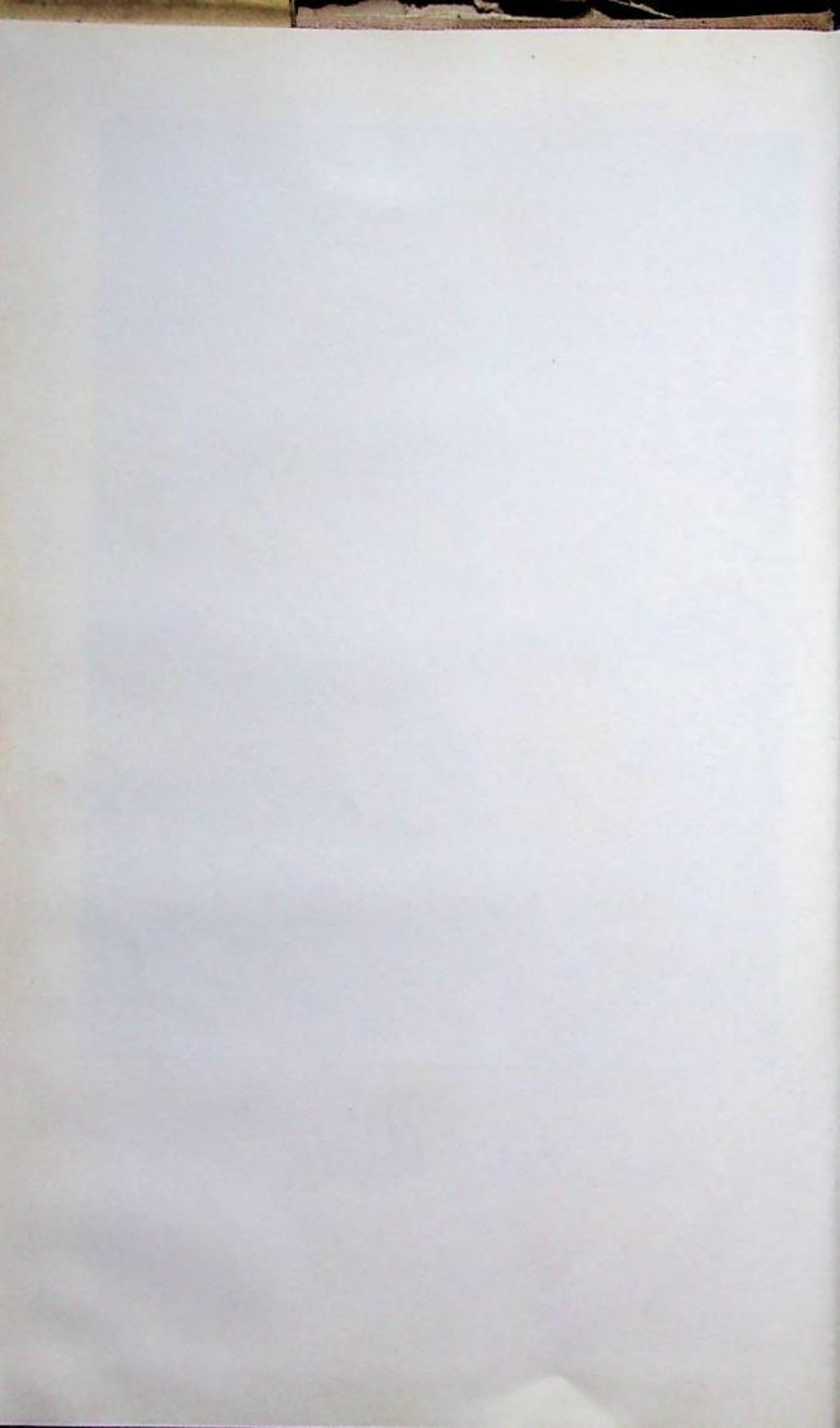
C 267

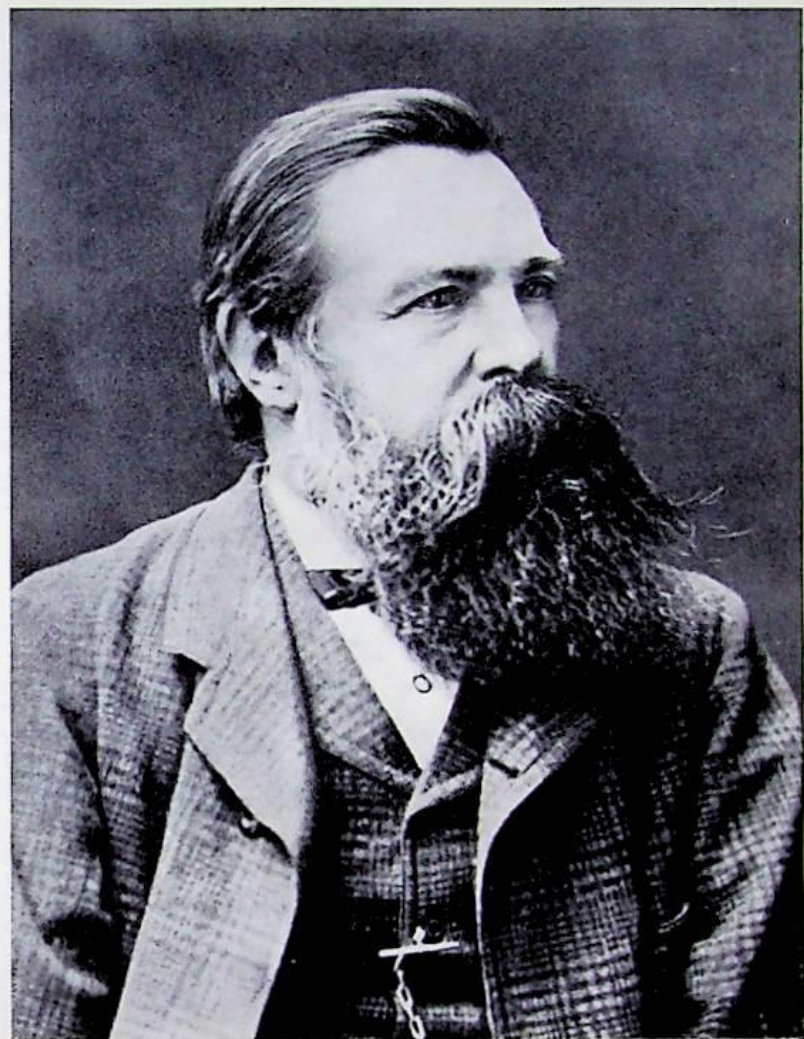
Rs 9P25

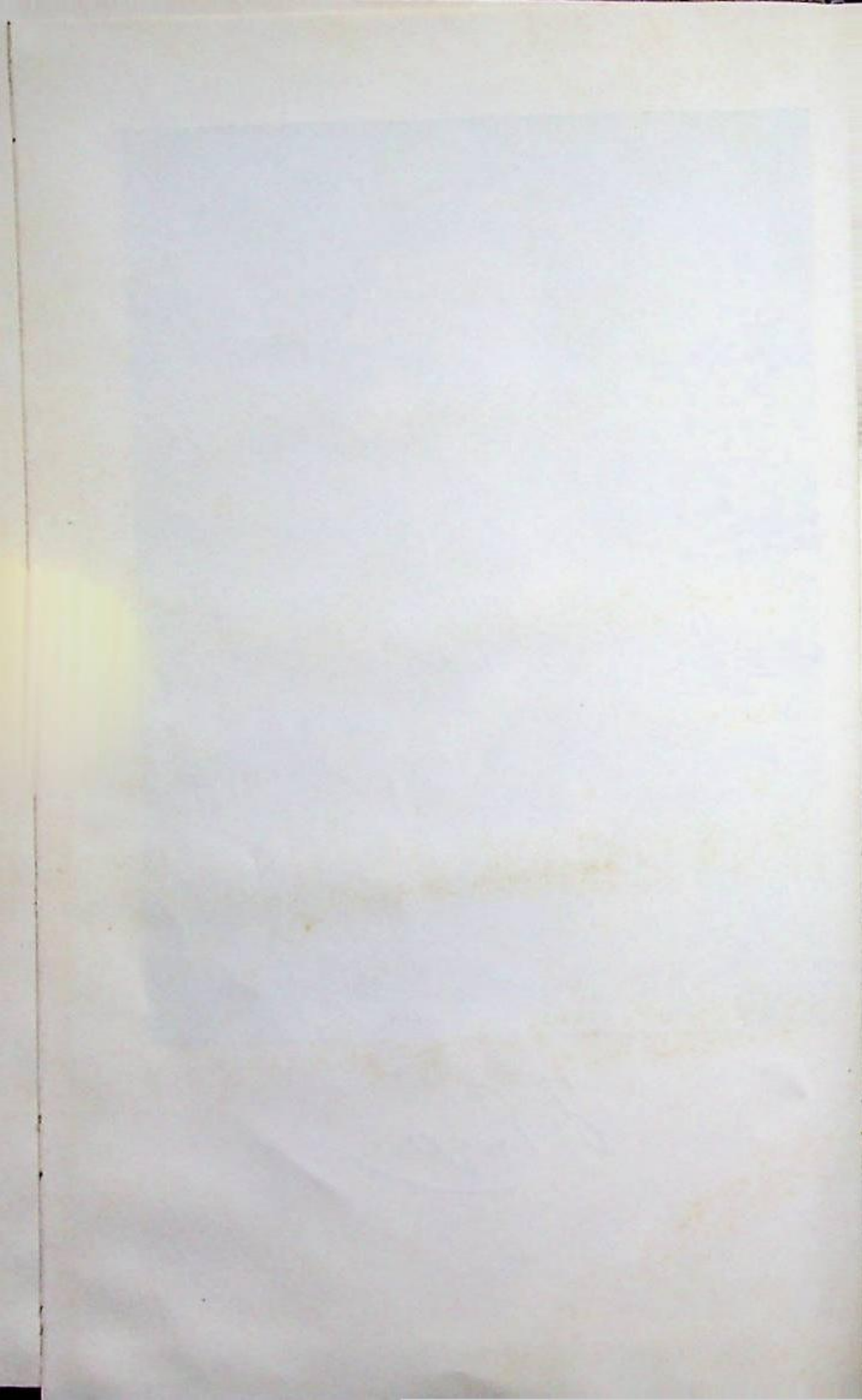

Karl Marx

F. Engels

உலகத் தொழிலாளர்களே, ஒன்றுசேருங்கள்!

1862

மார்க்ஸ் எங்கெல்ஸ்

தேர்வு நூல்கள் பன்னிரண்டு தொகுதிகளில்

தொகுதி

8

முன்னேற்றப் பதிப்பகம்
மாஸ்கோ

விற்பனையாளர்கள்
நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ் பிரைவேட் லிமிடெட்
சென்னை

К. Маркс, Ф. Энгельс
ИЗБРАННЫЕ ПРОИЗВЕДЕНИЯ В 12 ТОМАХ
ТОМ 8
на тамильском языке

K. Marx, F. Engels
SELECTED WORKS IN 12 VOLUMES

Volume 8
in Tamil

8

© தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு

முன்னேற்றப் பதிப்பகம், 1988

சோவியத் நாட்டில் அச்சிடப்பட்டது

0101010000—143
MЭ 014(01)—88 345—88

ISBN 5-01-000863-7

பொருளடக்கம்

பி. எங்கெல்ஸ். குடியிருப்புப் பிரச்சினை	7
இரண்டாம் பதிப்புக்கு முன்னுரை.	7
குடியிருப்புப் பிரச்சினை	26
பகுதி I. புருதோன் குடியிருப்புப் பிரச்சினையை எப்படித் தீர்க்கிறார்	26
பகுதி II. முதலாளி வர்க்கம் குடியிருப்புப் பிரச் சினையை எப்படித் தீர்க்கிறது	62
I	62
II	87
III	116
பகுதி III. புருதோனும் குடியிருப்புப் பிரச்சினை யும்—பிற்சேர்க்கை	122
I	122
II	131
III	148
IV	156
பி. எங்கெல்ஸ். அதிகாரத்தைப் பற்றி	166
பி. எங்கெல்ஸ். பிளான்கிவாதக் கம்யூன் நாடு துறந்தவர்களின் செயல்திட்டம். (''நாடு துறந்தவர்களின் இலக்கியம்'', கட்டுரை II)	173

பி. எங்கெல்ஸ். ருஷ்யாவில் சமூக உறவுகளைப் பற்றி. ("நாடுதுறந்தவர்களின் இலக்கியம்", கட்டுரை V)	187
"ருஷ்யாவில் சமூக உறவுகளைப் பற்றி" என்னும் கட்டுரைக்கு முடிவுரை	209
கா. மார்க்ஸ். "அரசும் அராஜகவாதமும்" என்ற பக்கூனின் எழுதிய புத்தகத்தின் பொழிப்பு என்பதிலிருந்து	233
பதிப்பாளர் குறிப்புகள்	237
பெயர்க் குறிப்பகராதி	249

பி. எங்கெல்ஸ்

குடியிருப்புப் பிரச்சினை

இரண்டாம் பதிப்புக்கு முன்னுரை

லைப்சிக்கிலிருந்து வெளியிடப்படுகின்ற *Volksstaat*¹ பத்திரிகையில் 1872ஆம் ஆண்டில் நான் எழுதிய மூன்று கட்டுரைகளின் மறுபதிப்பே இப்புத்தகம். அந்தச் சமயத்தில் பிரெஞ்சுப் பணம் கோடிக்கணக்கில் ஜெர்மனிக்கு வந்து கொண்டிருந்தது;² அரசுக் கடன்கள் தீர்க்கப்பட்டன, கோட்டைகளும் பாசறைகளும் கட்டப்பட்டன, ஆயுதங்கள் மற்றும் யுத்த தளவாடச் சேமிப்புகள் மீண்டும் நிரப்பப்பட்டன. செலாவணியிலிருந்த பணத்தைப் போல கையிருப்பு மூலதனமும் திடீரென்று பேரளவில் அதிகரித்தது. ஜெர்மனி “ஒன்று பட்ட பேரரசு” என்ற முறையில் மட்டுமின்றி மாபெரும் தொழில்துறை நாடு என்ற முறையிலும் உலக அரங்கத்திற்குள் நுழைந்து கொண்டிருந்த பொழுது இவை அனைத்தும் நடைபெற்றன. ஜெர்மனிக்குள் கோடிக்கணக்கில் வந்து கொண்டிருந்த பணம் அதன் இளமையான பெருந் தொழில்துறைக்குச் சக்தி மிக்க தூண்டுதலைக் கொடுத்தது; யுத்தத்துக்குப் பிறகு ஏற்பட்ட குறுகிய கால வளத்துக்கும் (அப் பொழுது பிரமைகளும் வளமாக இருந்தன) பிறகு 1873—1874இல் ஏற்பட்ட திடீர்த் தகர்வுக்கும் (அது ஜெர்மனி உலகச் சந்தையில் சொந்தக் காலில் நிற்கக் கூடிய தொழில்துறை நாடு என்பதை நிரூபித்து விட்டது) மற்ற எல்லா வற்றையும் காட்டிலும் அதே காரணமாக இருந்தது.

பழைய நாகரிகத்தைக் கொண்டிருக்கின்ற ஒரு நாடு, பட்டறை உற்பத்தி மற்றும் சிறு அளவான உற்பத்தியிலிருந்து பெரிய அளவுத் தொழில்துறைக்கு மாறுகின்ற, மேலும்

இத்தகைய சாதகமான சந்தர்ப்பங்களால் துரிதப்படுத்தப் படுகின்ற மாற்றக் காலகட்டம் அதே சமயத்தில் மிகவும் பெரிய அளவுக்குக் “குடியிருப்புத் தட்டுப்பாட்டுக்” கால கட்டமாகவும் இருக்கிறது. ஒரு பக்கத்தில், கிராமப் பகுதிகளைச் சேர்ந்த தொழிலாளர்கள் பேரளவில் பெரிய நகரங்களுக்கு இழுக்கப்படுகிறார்கள்; அந்த நகரங்கள் தொழில்துறைக் கேந்திரங்களாக வளர்ச்சியடைகின்றன. மறு பக்கத்தில், இந்தப் பழைய நகரங்களிலுள்ள குடியிருப்பு முறை புதிதாக ஏற்பட்டுள்ள பெரிய அளவுத் தொழில்துறை மற்றும் அதன் விளைவான போக்குவரத்து நிலைமைகளுக்குச் சிறிதும் பொருந்துவதில்லை. தெருக்கள் அகலப்படுத்தப்படுகின்றன; நகரங்களில் புதிய தெருக்கள் அமைக்கப்படுகின்றன; அவற்றின் குறுக்கே ரயில் பாதைகள் போடப்படுகின்றன. தொழிலாளர்கள் பெருந்திரளான அளவில் நகரங்களுக்குள் வந்து கொண்டிருக்கின்ற அதே சமயத்தில் அங்கே தொழிலாளர்களின் குடியிருப்புகள் மாபெரும் அளவில் இடிக்கப்படுகின்றன. ஆகவே தொழிலாளர்களுக்கும் சிறுவர்ந்தகர்களுக்கும் தொழிலாளர்களை வாடிக்கையாளர்களாகக் கொண்டிருக்கின்ற கைவினைஞர்களுக்கும் திடீரன்று குடியிருப்புத் தட்டுப்பாடு ஏற்படுகிறது. ஆரம்பத்திலிருந்து தொழில்துறைக் கேந்திரங்களாக வளர்ச்சியடைந்த நகரங்களில் இப்படிப்பட்ட குடியிருப்புத் தட்டுப்பாடு அநேகமாகக் கிடையாது (உதாரணங்கள்: மாஞ்செஸ்டர், லீட்ஸ், பிராட்ஃபோர்ட், பார்மென்-எல்பெர்ஃபெல்ட்). மறு பக்கத்தில் லண்டன், பாரிஸ், பெர்லின், வியென்னா ஆகிய நகரங்களில் குடியிருப்புத் தட்டுப்பாடு அந்தச் சமயத்தில் தீவிரமான வடிவங்களை அடைந்தது; அங்கே பெரும்பான்மையான அளவுக்கு இன்னும் நெருக்கடி நிலைமை நீடிக்கிறது.

ஆகவே இத்தீவிரமான குடியிருப்புத் தட்டுப்பாடு, ஜெர்மனியில் நடைபெற்றுக் கொண்டிருந்த தொழிற் புரட்சியின் இந்த அறிகுறி அக்காலப் பத்திரிகைகளில் “குடியிருப்புப் பிரச்சினை” சம்பந்தமாக ஏராளமான கட்டுரைகள் வெளிவருவதற்குக் காரணமாக இருந்ததுடன் பலவகையான சமூக

மோசடிகளுக்கும் இடமளித்தது. இம்மாதிரியான தொடர் வரிசையான கட்டுரைகள் Volksstaat இலும் பிரசுரிக்கப் பட்டன. அவற்றை எழுதிய அனாமதேய எழுத்தாளர்—அவர் வுர்டம்பர்கைச் சேர்ந்த அ. முல்பெர்கெர், எம்.டி. என்று பிறகு தன்னைப் பிரபலப்படுத்திக் கொண்டார்—இந்தப் பிரச்சினை புருதோனுடைய சமூக “மருந்தின்” அதிசயமான விளைவுகளைப் பற்றி ஜெர்மன் தொழிலாளர்களுக்கு அறிவூட்டுவதற்கு நல்லதொரு வாய்ப்பு என்று கருதினார்.³ இந்த விசித்திரமான கட்டுரைகளை வெளியிட்டதைப் பற்றி என்னுடைய வியப்பை ஆசிரியர்களிடம் தெரிவித்த பொழுது அவர்கள் அவற்றுக்குப் பதிலளிக்கும்படி என்னைக் கேட்டுக் கொண்டார்கள்; நானும் அப்படியே செய்தேன் (“புருதோன் குடியிருப்புப் பிரச்சினையை எப்படித் தீர்க்கிறார்” என்னும் தலைப்புடைய முதல் பகுதியைப் படிக்கவும்). இக்கட்டுரைத் தொடருக்குப் பிறகு இரண்டாவது கட்டுரைத் தொடரை எழுதினேன். அக்கட்டுரைகளில் டாக்டர் எமீல் ஸாக்ஸ் எழுதிய புத்தகத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டு இப்பிரச்சினையைப் பற்றிய பரோபகார-முதலாளித்துவக் கருத்தை ஆராய்ந்தேன் (“முதலாளி வர்க்கம் குடியிருப்புப் பிரச்சினையை எப்படித் தீர்க்கிறது” என்னும் தலைப்புடைய இரண்டாம் பகுதியைப் படிக்கவும்). சற்று நீண்ட மெளனத்துக்குப் பிறகு டாக்டர் முல்பெர்கெர் என்னுடைய கட்டுரைகளுக்குப் பதிலளித்து என்னைக் கௌரவித்தார்; அதற்கு நான் பதிலுரை எழுதினேன் (“புருதோனும் குடியிருப்புப் பிரச்சினையும்—பிற்சேர்க்கை” என்னும் தலைப்புடைய மூன்றாவது பகுதியைப் படிக்கவும்). அத்துடன் இந்த விவாதமும் இப்பிரச்சினையைப் பற்றி என்னுடைய தனி அக்கறையும் முடிவுக்கு வந்தன. இம்மூன்று கட்டுரைத் தொடர்களும் தோன்றிய வரலாறு இது; அவை தனிப் பிரசுரமாகவும் மறுபதிப்புச் செய்யப்பட்டிருக்கின்றன. தற்பொழுது ஒரு புதிய பதிப்பு அவசியமாகியிருப்பதற்கு ஜெர்மன் பேரரசு அரசாங்கத்தின் பரிவான அக்கறையே காரணம் என்பதில் ஐயமில்லை; அது இப்பிரசுரத்தைத் தடை செய்ததன் மூலம் வழக்கம் போல அதன் விற்பனையை

மிகப் பெரிய அளவுக்கு அதிகப்படுத்தியதற்கு என்னுடைய மரியாதை கலந்த நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

நான் இந்தப் புதிய பதிப்புக்காக வாசகத்தைத் திருத்தியிருக்கிறேன், சில பகுதிகளையும் குறிப்புகளையும் சேர்த்திருக்கிறேன். முதல் பகுதியில் ஒரு அற்பமான பொருளாதாரத் தவறு இடம் பெற்றிருந்தது; என்னுடைய மறுப்பாளரான டாக்டர் முல்பெர்கெர் அதைக் கண்டுபிடிக்காதது அவருடைய துரதிர்ஷ்டமே; அதை இந்தப் பதிப்பில் திருத்தியிருக்கிறேன்.

இதைச் சரிபார்க்கின்ற பொழுது கடந்த பதிநான்கு வருடங்களில் சர்வதேசத் தொழிலாளி வர்க்க இயக்கம் எவ்வளவு மகத்தான முன்னேற்றத்தை அடைந்திருக்கிறது என்பது எனக்குத் தெரிய வந்தது. “ரொமான்ஸ் மொழிகளைப் பேசுகின்ற தொழிலாளர்களுக்கு புருதோனுடைய எழுத்துக்களைத் தவிரவும்” “அராஜகவாதத்தின்” தந்தையான பக் கூனின்—அவர் புருதோனை “நம் அனைவருக்கும் போதிக்கின்ற பள்ளிக்கூட ஆசான்” (notre maître à nous tous) என்று கருதினார்—இன்னும் அதிகமான அளவுக்கு ஒரு தரப்பான முறையில் எடுத்துக் கூறிய புருதோன்வாதத்தைத் தவிரவும் “வேறு சிறப்பான கருத்துணவு எதுவுமே இருபது வருட காலமாகக் கிடைக்கவில்லை” என்பது அந்தச் சமயத்தில் இன்னும் உண்மையாகவே இருந்தது. பிரான்சில் தொழிலாளர்கள் மத்தியில் புருதோன்வாதிகள் ஒரு சிறு குழுவினர்தான் என்ற போதிலும் அவர்களிடம் மட்டுமே திட்டவட்டமான செயல்திட்டம் இருந்தது; கம்யூனில் பொருளாதாரத் துறையில் தலைமையைக் கைப்பற்று வதற்கு அவர்களால் மட்டுமே முடிந்தது. பெல்ஜியத்தில் வாலூன் தொழிலாளர்களுக்கு இடையில் புருதோன்வாதம் முழுமையாக ஆட்சி புரிந்தது. ஸ்பெயினிலும் இத்தாலியிலும்—ஒரு சில அற்பமான விதிவிலக்குகளைத் தவிர—தொழிலாளி வர்க்க இயக்கத்தில் அராஜகவாதிகளாக இல்லாத அனைவருமே புருதோன்வாதிகளாகவே இருந்தார்கள். இன்றைய நிலை என்ன? பிரான்சில் தொழிலாளர்கள் மத்தியில் புருதோன் முற்றிலும் அகற்றப்பட்டு விட்டார், அவரை

ஆதரிப்பவர்கள் தீவிரவாத முதலாளி வர்க்கத்திலும் குட்டி முதலாளி வர்க்கத்திலும் மட்டுமே இருக்கிறார்கள். புருதோன்வாதிகளான இவர்கள் தங்களை “சோஷலிஸ்டுகள்” என்றும் கூறிக் கொள்கிறார்கள். ஆனால் சோஷலிஸ்டுத் தொழிலாளர்கள் அவர்களை எதிர்த்து மிகவும் சுறுசுறுப்பாகப் போராடிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். பெல்ஜியத்தில் ஃபிளெமிங்குகள் இயக்கத்தின் தலைமையிலிருந்த வாலுன்களை அகற்றி விட்டார்கள், புருதோன்வாதத்தைக் கீழே இறக்கி விட்டார்கள், மொத்தத்தில் இயக்கத்தின் தரத்தை மிகப் பெரிய அளவுக்கு உயர்த்தி விட்டார்கள். இத்தாலியில் நடைபெற்றதைப் போலவே ஸ்பெயினிலும் எழுபதுக்களில் ஏற்பட்ட அராஜகவாதப் பெருவெள்ளம் வடிந்து விட்டது; தன்னுடன் புருதோன்வாதத்தின் எச்சங்களையும் இழுத்துக் கொண்டு போய் விட்டது. இத்தாலியில் புதிய கட்சி கருத்துத் தெளிவு மற்றும் உருவாக்கம் என்னும் கட்டத்தில் இன்னும் இருந்து கொண்டிருக்கும் பொழுது, ஸ்பெயினில் புதிய மாட்டிரிட் சம்மேளனம்¹ என்ற பெயரில் அகிலத்தின் பொதுக் குழுவுக்கு விசுவாசமாக இருந்த சிறிய மூலக் கரு பலமான கட்சியாக வளர்ந்திருக்கிறது. அதற்கு முன்னர் பெருஞ்சத்தம் போட்டுக் கொண்டிருந்த அராஜகவாதிகள் எந்தக் காலத்திலும் செய்ய முடிந்ததைக் காட்டிலும் மிக அதிகமான அளவுக்கு வெற்றிகரமாக—குடியரசுவாதிகளின் பத்திரிகைகளிலிருந்தே தெரியும்படி—தொழிலாளர்கள் மத்தியில் முதலாளித்துவக் குடியரசுவாதிகளின் செல்வாக்கை அது ஒழித்துக் கொண்டிருக்கிறது. ரொமான்ஸ் தொழிலாளர்கள் புருதோன் எழுதிய புத்தகங்களை மறந்து விட்டார்கள்; அவற்றுக்குப் பதிலாக மூலதனம், கம்யூனிஸ்டுக் கட்சி அறிக்கை மற்றும் மார்க்சிய மரபைச் சேர்ந்த ஏராளமான புத்தகங்கள் படிக்கப்படுகின்றன. முழு அரசியல் அதிகாரத்தைப் பெற்ற பாட்டாளி வர்க்கம் எல்லா உற்பத்திச் சாதனங்களையும் சமூகத்தின் பெயரால் கைப்பற்ற வேண்டும் என்ற மார்க்சினுடைய முக்கியமான கோரிக்கை இன்று ரொமான்ஸ் நாடுகளிலும் மொத்த புரட்சிகரத் தொழிலாளி வர்க்கத்தின் கோரிக்கை ஆகியிருக்கிறது.

ஆகவே, ரொமாண்ஸ் நாடுகளைச் சேர்ந்த தொழிலாளர்கள் மத்தியிலும் புருதோன்வாதம் கடைசியில் அகற்றப்பட்டு விட்டது என்றால், அதன் உண்மையான சேரிடத்துக்கு ஏற்ற முறையில் பிரெஞ்சு, ஸ்பானிய, இத்தாலிய மற்றும் பெல்ஜிய முதலாளி வர்க்கத் தீவிரவாதிகள் தமது முதலாளி வர்க்க மற்றும் குட்டி முதலாளி வர்க்க விருப்பார்வங்களை மட்டுமே வெளியிடுவதற்கு உதவி செய்கின்றதென்றால், இன்று நாம் ஏன் அதை மறுபடியும் எடுத்துக் கொள்ள வேண்டும்? இந்தக் கட்டுரைகளை மறுபதிப்புச் செய்வதன் மூலம் செத்துப் போய் விட்ட எதிரியுடன் மறுபடியும் ஏன் புதிய சண்டை போட வேண்டும்?

முதலாவதாக, இந்தக் கட்டுரைகள் புருதோனுக்கும் அவருடைய ஜெர்மானியப் பிரதிநிதிகளுக்கும் எதிராகச் செய்யப்பட்ட வாதம் என்ற அளவோடு நிற்பவையல்ல. மார்க்சுக்கும் எனக்கும் இடையில் செய்யப்பட்டிருந்த வேலைப் பிரிவினையின் விளைவாக, தன்னுடைய மாபெரும் அடிப்படையான நூலை எழுதுவதற்கு மார்க்சுக்கு நேரம் இருக்க வேண்டும் எனபதனால், பத்திரிகைகளில் நம்முடைய கருத்துகளை வெளியிடுகின்ற—ஆகவே, குறிப்பாக எதிரணியின் கருத்துகளை மறுக்கின்ற—பொறுப்பு எனக்குத் தரப்பட்டது. மற்ற வகைக் கருத்துகளை மறுத்துக் கூறும் பொழுது நம்முடைய கருத்துகளை மிகவும் பெரும்பான்மையான அளவுக்கு விவாத வடிவத்தில் வெளியிடுவது எனக்கு அவசியமாக இருந்தது. இங்கும் அப்படியே. முதல் பகுதியும் மூன்றாவது பகுதியும் இந்தப் பிரச்சினையைப் பற்றிய புருதோன்வாதக் கருதுகோளின் விமர்சனத்தைக் கொண்டிருப்பதுடன் நம் சொந்தக் கருதுகோளையும் முன்வைக்கின்றன.

இரண்டாவதாக, ஐரோப்பியத் தொழிலாளி வர்க்க இயக்கத்தின் வரலாற்றில் புருதோன் மிக அதிகமான முக்கியத்துவத்தைக் கொண்ட பாத்திரத்தை வகித்திருப்பதால் அவரை ஓசையின்றி மறந்து விட முடியாது. அவர் தத்துவ ரீதியில் மறக்கப்பட்டு நடைமுறையில் கைவிடப்பட்டிருந்த போதிலும், இன்னும் வரலாற்று ரீதியான அக்கறையைக்

கொண்டிருக்கிறார். நவீன சோஷலிசத்தைப் பற்றி நுணுக்கமாக ஆராய்பவர் தொழிலாளி வர்க்க இயக்கம் “வெற்றி கொண்ட கருத்துநிலைகளைப்” பற்றியும் நன்றாக அறிந்திருக்க வேண்டும். புருதோன் சமூக சீர்திருத்தத்தைப் பற்றித் தன்னுடைய செய்முறைப் பிரேரணைகளை வெளியிடுவதற்குச் சில ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் மார்க்ஸ் எழுதிய மெய்யறிவின் வறுமை என்னும் புத்தகம் வெளியாயிற்று. அதில் மார்க்ஸ் புருதோனுடைய பரிவர்த்தனை வங்கியைக் கருவடிவத்தில் மட்டுமே பார்த்து அதை விமர்சனம் செய்தார். ஆகவே இந்தக் கோணத்தில் நான் எழுதியுள்ள இப்பிரசுரம் மார்க்ஸ் எழுதிய புத்தகத்துக்கு—துரதிர்ஷ்டவசமாக முழுமையான முறையில் அல்ல—துணையாக இருக்கிறது. இவை அனைத்தையும் மார்க்ஸ் இன்னும் சிறப்பாகவும் அதிகமாக ஏற்றுக் கொள்ளக் கூடிய முறையிலும் நிறைவேற்றியிருப்பார்.

கடைசியாக, முதலாளி வர்க்க சோஷலிசம் மற்றும் குட்டி முதலாளி வர்க்க சோஷலிசம் ஜெர்மனியில் இந்த மணிவரையில் பலமான பிரதிநிதித்துவத்தைக் கொண்டிருக்கிறது. ஒரு பக்கத்தில் கத்தேடெர்-சோஷலிஸ்டுகளும்⁵ எல்லா விதமான பரோபகாரிகளும் இருக்கிறார்கள்; தொழிலாளர்களை அவர்களுடைய குடியிருப்புகளின் உடைமையாளர்களாக்க வேண்டும் என்ற விருப்பம் இவர்கள் மீது இன்னும் மிகப் பெரிய பாத்திரத்தை வகிக்கிறது. இவர்களைப் பொறுத்த மட்டில் என்னுடைய பிரசுரம் இன்னும் பொருத்தத்தைக் கொண்டிருக்கிறது. மறு பக்கத்தில், ஒருவகையான குட்டி முதலாளித்துவ சோஷலிசம் சமூக-ஜனநாயகக் கட்சியில்—ரைஹ்ஸ்டாக் உறுப்பினர்கள் குழுவில் கூட—பிரதிநிதித்துவத்தைக் கொண்டிருக்கிறது. இது பின்வரும் முறையில் நடைபெறுகிறது: நவீன சோஷலிசத்தின் அடிப்படையான கருத்துகளும் எல்லா உற்பத்திச் சாதனங்களையும் சமூக உடைமையாக மாற்ற வேண்டும் என்ற கோரிக்கையும் நியாயமானவை என்று ஒத்துக் கொள்ளப்படும் பொழுதே இவை வெகு தொலைவே உள்ள எதிர்காலத்துக்கு—எல்லா செய்முறை நடவடிக்கைகளுக்கும் அது கண்ணால் பார்க்க முடி

யாத எதிர்காலமே—மட்டுமே சாத்தியம் என்று கூறப்படுகிறது. ஆகவே தற்பொழுது ஒருவர் செய்யக் கூடியது வெறும் சமூக ஒட்டு வேலைகள்தான். மேலும் “உழைக்கும் வர்க்கங்களை மேம்படுத்துவதற்காக” என்று சொல்லப்படுகின்ற மிகவும் பிற்போக்கான முயற்சிகளுக்குக் கூட ஒருவர் சந்தர்ப்பங்களுக்கு ஏற்றவாறு அனுதாபம் காட்ட முடியும். Par excellence* பிலிஸ்தினிய நாடாகிய ஜெர்மனியில்—குறிப்பாகத் தொழில்துறையின் வளர்ச்சி பலாத்காரமாகவும் பெரிய அளவிலும் இந்தப் பழமையான, ஆழமாக வேரூன்றிய பிலிஸ்தினியத் தன்மையை வேரோடு பிடுங்கிக் கொண்டிருக்கின்ற இந்த நேரத்தில்—இப்படிப்பட்ட ஒரு போக்கு இருப்பது முற்றிலும் தவிர்க்க முடியாதது. நம்முடைய தொழிலாளர்களுடைய அற்புதமான விவேகத்துக்கு முன்னால்—சோஷலிஸ்டு எதிர்ப்புச் சட்டத்துக்கும்⁶ போலீசுக்கும் நீதிமன்றங்களுக்கும் எதிராகக் கடந்த எட்டு ஆண்டுகளாக நடைபெற்றிருக்கும் போராட்டத்தில் அது துல்லியமாக, மகோன்னதமாக வெளிப்பட்டது—இந்தப் போக்கு இயக்கத்துக்கு முற்றிலும் ஆபத்தில்லாததே. ஆனால் இத்தகைய போக்கு இருக்கிறது என்பதைத் தெளிவாக உணர்ந்து கொள்வது அவசியமாகும். பிற்காலத்தில் இந்தப் போக்கு மேலும் உறுதியான வடிவத்தையும் அதிகத் தெளிவாக வரையறுக்கப்பட்ட உருவகங்களையும் அடையுமானால்—அது அவசியமானது, விரும்பத்தக்கதும் கூட—தன் செயல்திட்டத்தை வகுத்துக் கொள்வதற்குத் தன் முன்னோடிகளிடம் பின்னோக்கிப் போக வேண்டியிருக்கும்; அப்படிப் போகின்ற பொழுது அது புரூதோனைத் தவிர்ப்பது அநேகமாக முடியாது.

“குடியிருப்புப் பிரச்சினை” சம்பந்தமான முதலாளி வர்க்கமற்றும் குட்டி முதலாளி வர்க்கத் தீர்வின் சாராம்சம் தொழிலாளியின் குடியிருப்பு அவனுக்குச் சொந்தமாக இருக்க வேண்டும் என்பதாகும். எனினும் கடந்த இருபது ஆண்டுகளில் ஜெர்மனியில் ஏற்பட்டிருக்கின்ற தொழில்துறை வளர்ச்சி இந்த அம்சத்தை

* —பெரும்பாலும்.—ப-ர்.

மிகவும் பிரத்யேகமான விதத்தில் எடுத்துக் காட்டுகிறது. சொந்த வீடு மட்டுமின்றி தோட்டம் அல்லது வயலையும் சொந்தமாக வைத்திருக்கின்ற கூலித் தொழிலாளர்கள் இவ்வளவு அதிகமான அளவில் வேறு எந்த நாட்டிலும் கிடையாது. இந்தத் தொழிலாளர்களைத் தவிர வீடு மற்றும் தோட்டம் அல்லது வயலைக் குத்தகைக்காரர்கள் என்ற முறையில்—உண்மையில் ஓரளவுக்கு உறுதியான உடைமையாக—வைத்திருக்கின்ற எண்ணற்ற தொழிலாளர்களும் இருக்கிறார்கள். வீட்டுத் தோட்டம் அல்லது சிறு அளவு விவசாயத்துடன் சேர்ந்து நடைபெறுகின்ற கிராமப் புற மனை உற்பத்தித் தொழில்துறை* ஜெர்மனியின் புதிய, பெரிய அளவுத் தொழில்துறைக்கு விரிவான அடிப்படையாக இருக்கிறது. மேற்குப் பிரதேசங்களில் தொழிலாளர்கள் பெரும்பான்மையும் சொந்த வீடுகளை வைத்திருக்கிறார்கள்; கிழக்குப் பிரதேசங்களில் தொழிலாளர்கள் பிரதானமாக வரடகை வீடுகளில் வசிக்கிறார்கள். மனை உற்பத்தித் தொழில்துறை குடும்பத் தோட்டம் மற்றும் சிறு அளவு விவசாயத்துடன், ஆகவே உத்தரவாதமான வீட்டுடன் இணைந்திருப்பதைக் கைத்தறி இயந்திரத்தறியுடன் இன்னும் போராடிக் கொண்டிருக்கின்ற பிரதேசங்களில்—கீழ் ரைன் நதிப் பிரதேசம் மற்றும் வெஸ்ட் ஃபாலியாவிலும் சாக்சன் தாது மலைகள் பிரதேசம் மற்றும் சைலீஷியாவிலும்—மட்டுமில்லாமல் எங்கெங்கே எந்த ரகத்தையேனும் சேர்ந்த மனை உற்பத்தித் தொழில்துறை கிராமப் புறத் தொழிலாகத் தன்னை நிறுவிக்கொண்டுள்ளதோ அங்கெல்லாம்—உதாரணமாக, தூரிஞ்சியக் காட்டிலும் ரியோன் பிரதேசத்திலும்—நாம் பார்க்கிறோம். புகையிலை ஏகபோகத்தைப் பற்றி விவாதம் நடைபெற்ற பொழுது சுருட்டுத் தயாரிக்கும் தொழில் எந்தப் பெரிய அளவுக்குக் கிராமப் புற மனை உற்பத்தித் தொழிலாக ஏற்கெனவே நடைபெற்று வருகிறது என்பது தெரிய வந்தது.

* மனை உற்பத்தித் தொழில்துறை—ஒரு நபர் தன்னுடைய மனையில் இருந்து கொண்டு சொந்தக் கருவிகளை உபயோகித்து முதலாளிக்காகப் பொருள்களை உற்பத்தி செய்தல்.—மொ-ர்.

எங்கெல்லாம் சிறு விவசாயிகள் மத்தியில் துன்பம் பரவுகிறதோ—உதாரணமாக, சில ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் எய்ஃபெல் பிரதேசத்தில்⁷—அங்கே தகுந்த மனை உற்பத்தித் தொழிலைத் தொடங்குவதே ஒரே நிவாரணம் என்று முதலாளி வர்க்கப் பத்திரிகைகள் உடனே கூக்குரலிடுகின்றன. ஜெர்மனியின் சிறு விவசாயிகளின் வறுமை அதிகரிப்பதும் ஜெர்மானியத் தொழில்துறையின் பொதுவான நிலைமையும் கிராமப் புற மனை உற்பத்தித் தொழில்துறையைத் தொடர்ச்சியாக விரிவுபடுத்துவதை வலியுறுத்துகின்றன என்பது உண்மையே. இது ஜெர்மனிக்கே பிரத்யேகமான நிகழ்வு ஆகும். பிரான்சில் இதே மாதிரியான ஒன்றை மிகவும் அபூர்வமாகவே—உதாரணமாக, பட்டு நூல் தயாரிப்புப் பிரதேசங்களில்—நாம் பார்க்கிறோம். இங்கிலாந்தில் சிறு விவசாயிகள் கிடையாது; அங்கே கிராமப் புற மனை உற்பத்தித் தொழில்துறை கிராமப் புறக் கூலித் தொழிலாளர்களுடைய மனைவிகள் மற்றும் குழந்தைகளுடைய உழைப்பையே நம்பியிருக்கிறது. அயர்லாந்தில் மட்டுமே, ஜெர்மனியைப் போல, மனை உற்பத்தித் தொழிலான உடை தயாரிக்கும் தொழில் உண்மையான விவசாயக் குடும்பங்களில் நடைபெறுவதை நாம் பார்க்கிறோம். உலகத் தொழில்துறைச் சந்தையில் இடம் பெறாத ருஷ்யா மற்றும் இதர நாடுகளைப் பற்றி நாம் இங்கே எழுதவில்லை என்பது இயற்கையே.

ஆகவே தொழில்துறையைப் பொறுத்தமட்டில் இயந்திரங்கள் உபயோகிக்கப்படுவதற்கு முன்பு பொதுவாக இருந்த அதே மாதிரியான நிலைமை ஜெர்மனியின் பரந்த பிரதேசங்களில் இன்று நிலவுவதாக முதல் பார்வைக்குத் தோன்றுகிறது. எனினும் முதல் பார்வைக்கு மட்டுமே அப்படித் தோன்றும். முந்திய காலங்களில் வீட்டுத் தோட்டம் மற்றும் விவசாயத்துடன் சேர்ந்து நடைபெற்ற கிராமப் புற மனை உற்பத்தித் தொழில்—குறைந்த பட்சம், தொழில்துறை வளர்ச்சியடைந்துக் கொண்டிருந்த நாடுகளில் மட்டுமாகிலும்—சுமாரான, இங்கும் அங்கும் வசதியான பொருளாயத நிலைமையாகக் கூட தொழிலாளி வர்க்கத்துக்கு இருந்தது; ஆனால் அதே சமயத்தில் அதன் அறிவு மற்றும்

அரசியல் உதவாக்கரைத் தனத்துக்கு அடிப்படையாக இருந்தது. கையால் உற்பத்திச் செய்யப்பட்ட பொருளும் அதன் உற்பத்திச் செலவும் அதன் சந்தை விலையை நிர்ணயித்தன. இக்காலத்துடன் ஒப்பிடுகின்ற பொழுது உழைப்பின் அற்பமான, சிறு உற்பத்தித் திறன் காரணமாக அளிப்பைக் காட்டிலும் சந்தை வேகமாக வளர்ச்சியடைவது வாடிக்கையாக இருந்தது. இங்கிலாந்தில் உத்தேசமாக சென்ற நூற்றாண்டின் நடுப் பகுதியில் இப்படி நடைபெற்றது; பிரான்சில் பகுதியளவுக்கு, குறிப்பாக நெசவாலைத் தொழிலில், இப்படி நடைபெற்றது. ஜெர்மனி அப்பொழுதுதான் முப்பதாண்டுக் காலப் போரின்⁸ அழிவுக்குப் பிறகு மெதுவாக வளர்ச்சியடைந்து கொண்டிருந்தது, மிகவும் பாதகமான சந்தர்ப்பங்களில் படிப்படியாக முன்னேற்றமடைந்து கொண்டிருந்தது. அங்கே முற்றிலும் வேறு விதமான நிலைமை இருந்தது. அன்று ஜெர்மனியில் உலகச் சந்தைக்கு உற்பத்தி நடைபெற்ற ஒரே மனை உற்பத்தித் தொழில் சணல் நெய்தல் ஆகும்; அத்தொழில் மீது வரிகளும் நிலப்பிரபுத்துவத்தண்டுதல்களும் அதிகமான சூமையை விதித்தபடியால் அது விவசாய நெசவாளர்களை விவசாய வர்க்கத்தின் மற்ற பகுதியினருடைய மிகவும் கீழான நிலைக்கு மேலே உயர்த்தவில்லை. எனினும் கிராமப் புற மனை உற்பத்தித் தொழில்துறையைச் சேர்ந்த தொழிலாளி ஓரளவுக்குப் பாதுகாப்பான வாழ்க்கையைக் கொண்டிருந்தான்.

இயந்திரங்கள் உபயோகிக்கப்பட்ட பொழுது இவை அனைத்தும் மாற்றமடைந்தன. விலைகள் இப்பொழுது இயந்திரங்களில் உற்பத்தி செய்யப்பட்ட பொருள்களினால் நிர்ணயிக்கப்பட்டன; மனை உற்பத்தித் தொழில்துறைத் தொழிலாளியின் கூலி இந்த விலையுடன் சேர்ந்து குறைந்தது. தொழிலாளி அதை ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டும், அல்லது வேறு வேலையைத் தேட வேண்டும். அவன் ஒரு பாட்டாளியாக மாறாமல், அதாவது தன்னுடைய சிறிய வீடு, தோட்டம், வயல்—அவை அவனுக்குச் சொந்தமானவையோ, வாடகையோ எப்படியிருந்தாலும்—ஆகியவற்றைக் கைவிடாமல் இதைச் செய்ய முடியாது. ஆனால் அவன் மிக

மிக அபூர்வமான சந்தர்ப்பங்களில் மட்டுமே அதற்குத் தயாராக இருந்தான். ஆகவே பழைய கிராமப் புறக் கைத்தறி நெசவாளர்களின் வீட்டுத் தோட்டம் மற்றும் விவசாயம், இயந்திரத் தறியை எதிர்த்துக் கைத்தறியின் போராட்டம் எங்கும் நெடுங்காலம் நடைபெற்றதற்கும் ஜெர்மனியில் அந்தப் போராட்டம் இன்னும் முடிவடையாமலிருப்பதற்கும் காரணங்களாக இருந்தன. முற்காலத்தில் ஒப்பு நோக்கில் தொழிலாளியின் வளமான வாழ்க்கைக்கு அடிப்படையாக இருந்த சந்தர்ப்பம்—அவன் தன்னுடைய உற்பத்திச் சாதனங்களை உடைமையாகக் கொண்டிருந்தது—இப்பொழுது அவனுக்கு இடையூறாகவும் துன்பமாகவும் இருந்தல் இந்தப் போராட்டத்தில் முதல் தடவையாக, குறிப்பாக இங்கிலாந்தில், தோன்றியது. தொழில்துறையில் இயந்திரத்தறி அவனுடைய கைத்தறியைத் தோற்கடித்தது; வேளாண்மையில் பெரிய அளவு விவசாயம் அவனுடைய சிறிய அளவு விவசாயத்தைப் போட்டியிலிருந்து விரட்டியது. பலருடைய கூட்டு உழைப்பும் இயந்திரத்தையும் விஞ்ஞானத்தையும் பயன்படுத்துதலும் இரண்டு உற்பத்தித் துறைகளிலும் சமூக விதியாக ஆயிற்று என்ற போதிலும் தொழிலாளி தன்னுடைய சிறிய வீடு, தோட்டம், வயல், கைத்தறி ஆகியவற்றின் மூலம் தனிப்பட்ட உற்பத்தி மற்றும் கர உழைப்பு என்னும் காலாவதியான முறையுடன் பிணைக்கப்பட்டிருந்தான். வீடு மற்றும் தோட்டத்தை உடைமையாக வைத்திருப்பது இப்பொழுது முழுமையான போக்குவரத்து சுதந்திரத்தைக் காட்டிலும் மிகவும் குறைவான சாதகத்தையே கொண்டிருந்தது. மெதுவாக, ஆனால் நிச்சயமாகப் பட்டினித் துன்பத்துக்கு ஆளாகிக் கொண்டிருந்த கிராமப் புறக் கைத்தறி நெசவாளியுடன் தன்னுடைய இடத்தை மாற்றிக் கொள்வதற்கு எந்தத் தொழிற்சாலைத் தொழிலாளியும் முன்வந்திருக்கப் போவதில்லை.

ஜெர்மனி உலகச் சந்தைக்குள் தாமதமாகத்தான் நுழைந்தது. நம்முடைய பெரிய அளவுத் தொழில்துறை 1840க்களிலிருந்துதான் ஆரம்பமாயிற்று; அது 1848ஆம் வருடப் புரட்சியிலிருந்து தன்னுடைய முதல் தூண்டுதலைப்

பெற்றது; 1866 மற்றும் 1870ஆம் வருடங்களின் புரட்சிகள்¹ அதன் பாதையிலிருந்த, குறைந்த பட்சம் மிகவும் மோசமான அரசியல் தடைகளை அகற்றிய பிறகுதான் அதனால் முழுமையாக வளர்ச்சியடைய முடிந்தது. ஆனால் உலகச் சந்தை ஏற்கெனவே பிடிக்கப்பட்டு விட்டது என்பதை அது பெருமளவுக்குத் கண்டது. பெருந்திரளான மக்கள் பயன்படுத்துகின்ற நுகர்வுப் பொருள்களை இங்கிலாந்து அளித்தது; நாகரிகமான வசதிப் பொருள்களை பிரான்ஸ் அளித்தது. ஜெர்மனியினால் முந்திய நாட்டுடன் விலையிலும் பிந்திய நாட்டுடன் தரத்திலும் போட்டி போட முடியாது. ஆகவே அந்தத் தருணத்தில் ஒரே வழி மட்டுமே மிஞ்சியது; அது வரை ஜெர்மானிய உற்பத்தியின் நைந்து போன பாதையைப் பின்பற்றி ஆங்கிலேயர்களுக்கு மிகவும் அற்பமான, பிரெஞ்சுக்காரர்களுக்கு மிகவும் கடைத் தரமான சரக்குகளுடன் உலகச் சந்தைக்குள் மெதுவாக நுழைய வேண்டியிருந்தது. முதலில் நல்ல மாதிரிகளை அனுப்புவது, பிறகு மட்டமான சரக்குகளை அளித்து ஏமாற்றுகின்ற வாடிக்கையான ஜெர்மானியப் பழக்கம் உலகச் சந்தையில் வெகு சீக்கிரத்திலேயே கடுந்தண்டனை அடைந்தது; அதன் பிறகு கைவிடப்பட்டது. மறு பக்கத்தில், அமித உற்பத்தியின் கீழ் போட்டி தரங்குறைப்பு என்னும் இறக்கப் பாதையின் வழியாகப் போகும்படி கண்ணியமான ஆங்கிலேயர்களைக் கூட படிப்படியாக நிர்ப்பந்தித்தது; ஆகவே இந்தத் துறையில் வெல்ல முடியாதவர்களான ஜெர்மானியர்களுக்கு அது சாதகமாக இருந்தது. ஆகவே நாம் முடிவில் பெரிய அளவுத் தொழில்துறையைப் பெற்றோம்; உலகச் சந்தையில் ஒரு பாத்திரத்தை வகித்தோம். ஆனால் நம் முடைய பெரிய அளவுத் தொழில்துறை அநேகமாக முழுமையாக உள்நாட்டுச் சந்தைக்கே பயன்படுகிறது (உள்நாட்டுத் தேவையைக் காட்டிலும் மிகவும் அதிகமாக உற்பத்தி செய்கின்ற இரும்புத் தொழில் மட்டும் இதற்கு விதிவிலக்கு ஆகும்); நம்முடைய மாபெரும் ஏற்றுமதி ஏராளமான எண்ணிக்கையைக் கொண்ட சிறு பொருள்களே; எவ்வளவு அதிகமாகப் பார்த்தாலும், பெரிய அளவுத் தொழில்துறை

இவற்றுக்கு அவசியமான பாதி தயாரிக்கப்பட்ட பொருள்களையே அளிக்கிறது; சிறு பொருள்களைப் பிரதானமாக கிராமப் புற மனை உற்பத்தித் தொழில்துறை அளிக்கிறது.

நவீனத் தொழிலாளிக்கு வீடும் துண்டு நிலமும் வழங்குகின்ற “ஆசியை” அதன் அனைத்துப் புகழுடனும் இங்கே பார்க்க முடியும். ஜெர்மனியில் மனை உற்பத்தித் தொழில்துறையில் கொடுப்பதைப் போன்ற கேவலமான குறைந்த ஊதியம் வேறு எங்குமே—அயர்லாந்தில் மனை உற்பத்தித் தொழில்துறையில் கூட—கிடையாது. முதலாளி உழைப்புச் சக்தியின் விலையிலிருந்து அந்தக் குடும்பம் தனக்குச் சொந்தமான சிறு தோட்டம் அல்லது வயலிலிருந்து அடைகின்ற வருமானத்தைக் கழித்து விடுவதைப் போட்டி அனுமதிக்கிறது. தனக்குக் கிடைக்கின்ற எவ்விதமான செய்த வேலைக்குத் தக்க கூலியையும் ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டிய நிர்ப்பந்தமான நிலையில் தொழிலாளர்கள் இருக்கிறார்கள்; இல்லையென்றால் அவர்களுக்கு ஒன்றுமே கிடைக்காது; அவர்களுடைய விவசாய உற்பத்தியைக் கொண்டு மட்டுமே அவர்களால் வாழ்க்கை நடத்த முடியாது; மறு பக்கத்தில், இந்த விவசாயமும் நிலவுடைமையும் தான் அவர்களை அந்த இடத்துடன் பிணைத்து அவர்கள் வேலை தேடி வேறு இடத்துக்குப் போக முடியாதபடி தடுக்கின்றன. ஏராளமான சிறு பொருள்களைத் தயாரித்து உலகச் சந்தையில் ஜெர்மனி போட்டி போடுவதற்குரிய திறனின் அடிப்படை இதுவே. வாடிக்கையான கூலியைக் குறைப்பதன் மூலம் மொத்த லாபம் அடையப்படுகிறது; மொத்த உபரி மதிப்பும் வாங்குபவருக்குத் தரப்படுகிறது. ஜெர்மனியின் ஏற்றுமதிப் பொருள்களில் பெரும்பான்மையானவை அசாதாரணமான அளவுக்கு மலிவாக இருப்பதன் இரகசியம் இதுவே.

மற்ற தொழில்துறைகளிலும் ஜெர்மன் தொழிலாளர்களின் கூலியும் வாழ்க்கை நிலைமைகளும் மேற்கு ஐரோப்பிய நாடுகளில் இருப்பதைக் காட்டிலும் குறைவாக இருப்பதற்கும் மற்றவற்றைக் காட்டிலும் இதுவே காரணம். உழைப்புச் சக்தியின் மதிப்பைக் காட்டிலும் மிகவும் குறைவாக நெடுங்காலமாக வைக்கப்பட்டிருக்கின்ற உழைப்பின்

கூலிகளின் கடுஞ்சுமை நகரங்களில்—பெரிய நகரங்களில் கூட—உள்ள தொழிலாளர்களின் கூலிகளையும் உழைப்புச் சக்தியின் மதிப்பைக் காட்டிலும் குறையும்படி அழுத்துகிறது. நகரங்களில் முன்பிருந்த பழைய கைத்தொழில்களின் இடத்தை குறைவான கூலி கொடுக்கப்படுகின்ற மனை உற்பத்தித் தொழில்துறை பிடித்து விட்டபடியால் இங்கும் கூலிகளின் பொது மட்டம் குறைவாக இருக்கிறது என்பதை இத்துறையில் தெளிவாகப் பார்க்க முடியும்.

முந்திய வரலாற்றுக் கட்டத்தில் ஒப்பு நோக்கில் தொழிலாளர்களின் சுகமான வாழ்க்கைக்கு அடிப்படையாக இருந்த ஒன்று — அதாவது விவசாயமும் தொழிலும் இணைந்திருத்தல், வீடு, தோட்டம், வயல் ஆகியவற்றை சொந்தமாக வைத்திருத்தல், நிச்சயமாக ஒரு இருப்பிடம் இருத்தல்—இன்று, பெரிய அளவுத் தொழில்துறையின் ஆதிக்கத்தின் கீழ் தொழிலாளிக்கு மிகவும் மோசமான இடையூறாக இருப்பது மட்டுமல்லாமல், மொத்தத் தொழிலாளி வர்க்கத்துக்கும் ஆக அதிகமான துன்பமாக, கூலிகளை வாடிக் கையான மட்டத்திற்குக் கீழே உதாரணமே இல்லாதபடிக்குறைப்பதற்கு அடிப்படையாக — அதிலும் தனித்தனி மாவட்டங்களுக்கும் தொழில்துறைப் பிரிவுகளுக்கும் என்று இல்லாமல் நாடு முழுமைக்குமே—மாறிக் கொண்டிருப்பதை இங்கே நாம் தெளிவாகப் பார்க்கிறோம். கூலிகளை இப்படி அசாதாரணமான முறையில் குறைப்பதைக் கொண்டு வாழ்கின்ற, செல்வந்தர்களாகின்ற பெரிய மற்றும் குட்டி முதலாளி வர்க்கம் கிராமப்புறத் தொழில்துறையைப் பற்றியும் தொழிலாளர்கள் வீடுகளை உடைமையாக வைத்திருப்பதைப் பற்றியும் உற்சாகமாகப் பேசுவதும் மனை உற்பத்தித் தொழில்துறையின் புதிய பிரிவுகளைத் துவக்குதல் கிராமாந்திரத் துன்பங்கள் அனைத்துக்கும் ஒரே மருந்து என்று கருதுவதும் வியப்பல்ல!

இது இந்த விவகாரத்தின் ஒரு தரப்பு; ஆனால் அதற்கு மறு தரப்பும் இருக்கிறது. மனை உற்பத்தித் தொழில்துறை ஜெர்மனியின் ஏற்றுமதி வர்த்தகத்துக்கு, ஆகவே மொத்த பெரிய அளவுத் தொழில்துறைக்கும் பரந்த அடிப்படையாக

இருக்கிறது. இதன் காரணமாக அது ஜெர்மனியின் பரந்த பிரதேசங்களுக்குப் பரவியது; நாள் தோறும் இன்னும் அதிகமாக விரிவடைந்து கொண்டிருக்கிறது. சொந்த உபயோகத்துக்குப் பொருள்களைத் தயாரித்த விவசாயியினுடைய மனை உற்பத்தித் தொழில்துறை உடை தயாரிக்கும் தொழில்துறை மற்றும் இயந்திர உற்பத்தியின் மலிவான பொருள்களால் அழிக்கப்பட்ட காலத்திலிருந்தே, மார்க்¹⁰ அமைப்பு ரத்தாகி, பொது மார்க் மற்றும் கட்டாயமாக மாற்றிப் பயிரிடுகின்ற முறை விலக்கப்பட்டதால் விவசாயியினுடைய கால்நடை, குதிரைகள், ஆகவே அவனுடைய உர உற்பத்தியும் அழிக்கப்பட்ட காலத்திலிருந்தே சிறு விவசாயியினுடைய அழிவு தவிர்க்க முடியாததாக இருந்தது; இந்த அழிவு லேவாதேவிக்காரனிடம் சிக்கிக் கொண்ட சிறு விவசாயியை நவீன மனை உற்பத்தித் தொழில்துறையின் கரங்களுக்குள் விரட்டியது. அயர்லாந்திலுள்ள நிலவுடைமையாளருக்குத் தர வேண்டிய நிலவாரத்தைப் போல ஜெர்மனியின் ஒத்த லேவாதேவிக்காரனுடைய வட்டியையும் நிலத்திலிருந்து டைடக்கும் வருமானத்திலிருந்து தர முடியாது, மனை உற்பத்தித் தொழில்துறை விவசாயியின் கூவியிலிருந்து மட்டுமே அதைக் கொடுக்க முடியும். ஆனால் மனை உற்பத்தித் தொழில்துறை விரிவடைகின்ற பொழுது ஒரு விவசாயப் பிரதேசத்திலிருந்து மறு விவசாயப் பிரதேசம் இன்றைய தொழில்துறை இயக்கத்துக்குள் இழுக்கப்படுகிறது. மனை உற்பத்தித் தொழில்துறை இப்படி கிராமப் பிரதேசங்களைப் புரட்சிமயமாக்குவதே ஜெர்மனியில் தொழிற் புரட்சியை இங்கிலாந்திலும் பிரான்சிலும் இருந்ததைக் காட்டிலும் அதிக விரிவான பிரதேசத்துக்கு விஸ்தரித்திருக்கிறது. நம்முடைய தொழில்துறை ஒப்பு நோக்கில் கீழ் மட்டத்திலிருப்பது அது பிரதேச ரீதியில் விஸ்தரிக்கப்படுவதை மிகவும் அவசியமாக்குகிறது. இங்கிலாந்தையும் பிரான்சையும் போல இல்லாமல் ஜெர்மனியில் புரட்சிகரத் தொழிலாளி வர்க்க இயக்கம் முற்றிலும் நகரங்களுடன் நின்று விடாமல் நாட்டின் பெரும் பகுதி முழுவதிலும் பிரம்மாண்டமான அளவில் பரவியிருப்பதற்கும் இதுவே காரணமாகும். அந்த

இயக்கத்தின் அமைதியான, நிச்சயமான, தடுக்கப்பட முடியாத முன்னேற்றத்துக்கும் இதுவே காரணம். ஜெர்மனியில் பெரும்பான்மையான சிறிய நகரங்களும் கிராமப் பிரதேசங்களில் பெரும் பகுதியும் புரட்சிகர மாற்றத்துக்கு முதிர்ச்சியடைந்த பிறகு மட்டுமே தலை நகரத்திலும் மற்றுமுள்ள பெரிய நகரங்களிலும் வெற்றிகரமான எழுச்சி சாத்தியம் என்பது முற்றிலும் தெளிவாகும். வாடிக்கையான வளர்ச்சியை அடிப்படையாகக் கொண்டு பார்த்தால், பாரிஸ் மக்கள் 1848 மற்றும் 1871ஆம் வருடங்களில்¹¹ அடைந்த வெற்றிகளைப் போல நம்முடைய தொழிலாளி வர்க்கம் வெற்றியடைகின்ற நிலையில் நாம் ஒருபோதும் இருக்கப் போவதில்லை; ஆனால் மேற்கூறிய இரண்டு சந்தர்ப்பங்களிலும் பிற்போக்கான மாவட்டங்களுடைய தாக்குதல்களுக்கு முன்னால் புரட்சிகரத் தலை நகரம் வீழ்ச்சியடைந்ததைப் போன்ற நிலை நமக்கு ஏற்படாது என்பதற்கும் அதுவே காரணமாகும். பிரான்சில் இயக்கம் எப்பொழுதுமே தலை நகரத்தில் தொடங்கியது; ஜெர்மனியில் பெருந் தொழில்துறை, பட்டறைகள் மற்றும் மனை உற்பத்தித் தொழில்துறை அமைந்திருக்கும் பிரதேசங்களில் அது தொடங்கியது. தலை நகரம் பிறகுதான் வெற்றி கொள்ளப்பட்டது. ஆகவே ஒரு வேளை எதிர்காலத்தில் கூட முன்முயற்சி பிரெஞ்சுக்காரர்களிடம் தொடர்ந்து நீடிக்கும்; ஆனால் ஜெர்மனியில் மட்டும் தான் இறுதி முடிவு கிட்டும்படிப் போராட முடியும்.

இப்பொழுது இந்தக் கிராமப் புற மனை உற்பத்தித் தொழில்துறையும் பட்டறை உற்பத்தியும்—அவை விஸ்தரிப்பின் காரணமாக ஜெர்மானிய உற்பத்தியின் தீர்மானமான பிரிவாக மாறியிருக்கின்றன, ஆகவே ஜெர்மானிய விவசாய வர்க்கத்தை மேன்மேலும் அதிகமாகப் புரட்சிமயமாக்குகின்றன—அடுத்த புரட்சிகர மாற்றத்தின் பூர்வாங்கக் கட்டமாக மட்டுமே இருக்கின்றன. மார்க்ஸ் ஏற்கெனவே நிரூபித்திருப்பதைப் போல (மூலதனம், தொகுதி 1, மூன்றாம் பதிப்பு, பக்கங்கள் 484—495), வளர்ச்சியின் குறிப்பிட்ட கட்டத்தில் இயந்திரம் மற்றும் பாக்டரி உற்பத்தியின் காரணமாக அவற்றின் வீழ்ச்சிக்கு நேரம் வந்து விட்டதென்று மணி

அடிக்கப்படுகிறது. அந்த நேரம் நெருங்கி விட்டதென்று தோன்றுகிறது. ஆனால் ஜெர்மனியில் கிராமங்களில் நடைபெறுகின்ற மனை உற்பத்தித் தொழில்துறையும் பட்டறை உற்பத்தியும் இயந்திரம் மற்றும் பாக்டரி உற்பத்தியினால் அழிக்கப்பட்டது என்பது இலட்சக் கணக்கான கிராமாந்தர உற்பத்தியாளர்களின் வாழ்க்கை ஒழிக்கப்பட்டதை, ஜெர்மனியின் சிறு விவசாயிகளில் அநேகமாகப் பாதிப் பகுதியினர் உடைமை பறிக்கப்பட்டதை அர்த்தமாகக் கொண்டிருக்கிறது; மனை உற்பத்தித் தொழில்துறை பாக்டரி உற்பத்தியாக மாறியது மட்டுமின்றி விவசாயியின் உழவு பெரிய அளவு முதலாளித்துவ விவசாயமாகவும் சிறு நிலவுடைமை பெரிய பண்ணைகளாகவும் மாறியது—இது விவசாயிகளை அழித்து மூலதனம் மற்றும் பெரிய நிலவுடைமைக்குச் சாதகமாக நடைபெற்ற தொழில்துறை மற்றும் விவசாயப் புரட்சியாகும். பழைய சமூக நிலைமைகளில் இன்னும் நீடிக்கின்ற பொழுதே இந்த மாற்றத்துக்கும் உள்ளாவது ஜெர்மனியின் விதி என்றால் அது ஒரு திருப்புமுனையாக இருக்கும் என்பதை மறுக்க முடியாது. வேறு எந்த நாட்டின் தொழிலாளி வர்க்கமும் அதற்குள் முன்முயற்சி எடுக்கவில்லை என்றால் ஜெர்மனி முதல் தாக்குதலைத் தொடுக்கும் என்பது நிச்சயம்; “புகழ் மிகுந்த படையின்” விவசாயப் புதல்வர்களும் வீரத்துடன் உதவி புரிவார்கள்.

இவ்வாறாக, ஒவ்வொரு தொழிலாளிக்கும் அவருடைய சொந்தமான சிறு வீட்டை உடைமையாக்கி அதன் மூலம் அந்தக் குறிப்பிட்ட முதலாளியுடன் அரை நிலப்பிரபுத்துவப் பாணியில் அவரைப் பிணைக்கின்ற முதலாளி வர்க்கமற்றும் குட்டி முதலாளி வர்க்கக் கற்பனை உலகம் மிகவும் வேறுபட்ட வண்ணத்தை அடைகிறது. அது ஈடேறுவதற்குப் பதிலாக கிராமப் பகுதிகளிலுள்ள சிறு வீட்டு உடைமையாளர்கள் அனைவரும் மனை உற்பத்தித் தொழில்துறைத் தொழிலாளர்களாக மாற்றமடைதல் தோன்றுகிறது; பழைய ஒதுக்க நிலை ஒழிந்து அதனுடன் அரசியல் ரீதியில் சிறு விவசாயிகளின் கையாலாகாத நிலை அழிக்கப்பட்டு அவர்கள் “சமூகச் சுழலுக்குள்” இழுத்துச் செல்லப்படுகிறார்கள்;

தொழிற் புரட்சி கிராமப் பிரதேசங்களுக்கு விஸ்தரிக்கப் படுகிறது, மக்களின் மிகவும் நிலையான, பழமைவாத வர்க்கம் புரட்சிகர நாற்றங்காலாக மாற்றமடைகிறது; இவை அனைத்துக்கும் சிகரமாக, மனை உற்பத்தித் தொழில் துறையில் ஈடுபட்டிருக்கின்ற விவசாயிகள் இயந்திரத்தினால் உடைமை பறிக்கப்படுகின்றனர், அது அவர்களைப் புரட்சிகர எழுச்சியில் சேரும்படி நிர்ப்பந்திக்கிறது.

முதலாளி வர்க்க-சோஷலிஸ்டுப் பரோபகாரிகள் தங்களுடைய இலட்சியத்தைத் தனிப்பட்ட முறையில் அனுபவிப்பதை, முதலாளிகள் என்ற தங்களுடைய பொதுப் பணியில் சமூகப் புரட்சியின் நன்மைக்கும் முன்னேற்றத்துக்கும் தங்கள் அக்கறைக்கு எதிராகவும் நிறைவேற்றுவதை நாம் நிச்சயமாக அனுமதிக்கலாம்.

பிரெடெரிக் எங்கெல்ஸ்

லண்டன், ஜனவரி 10, 1887

Der Sozialdemokrat பத்திரிகை,
எண்கள் 3 மற்றும் 4,
ஜனவரி 15 மற்றும் 22, 1887
என்ற இதழிலும்
F. Engels, Zur Wohnungsfragen,
Hottingen-Zürich, 1887
என்ற புத்தகத்திலும்
வெளியிடப்பட்டது

புத்தகத்தின் வாசகப்படி
அச்சிடப்பட்டது

மூலம் ஜெர்மன்
மொழியில்
எழுதப்பட்டது

குடியிருப்புப் பிரச்சினை

பகுதி I

புருதோன் குடியிருப்புப் பிரச்சினையை எப்படித் தீர்க்கிறார்

Volksstaat பத்திரிகையின் எண் 10 மற்றும் அதனை யடுத்த இதழ்களிலும் குடியிருப்புப் பிரச்சினையைப் பற்றி தொடர்ச்சியாக ஆறு கட்டுரைகளைப் பார்க்க முடியும்; நாற்பதுக்களில் எழுதப்பட்டு நெடுங்காலமாக மறக்கப்பட்ட ஓரளவு இலக்கிய எழுத்துக்களைத் தவிர ஜெர்மனியில் புரு தோன்வாத மரபைப் பயிரிடுவதற்குச் செய்யப்பட்ட முதல் முயற்சி என்ற காரணத்துக்காக மட்டுமேனும் இக்கட்டுரை கள் நம்முடைய கவனத்துக்கு உரியவை. மிகவும் முந்திய காலமான இருபத்தைந்து வருடங்களுக்கு முன்பே துல்லிய மாக புருதோன்வாதக் கருத்துகளுக்குத் தீர்மானமான அடி கொடுத்த* ஜெர்மானிய சோஷலிசத்தின் மொத்த வளர்ச்சிப் போக்குடனும் ஒப்பிடுகின்ற பொழுது இது பின்னோக்கி வைக்கப்பட்ட மாபெரும் காலடியாக இருக்கிறது. எனவே இதற்கு உடனடியாகப் பதிலளிப்பது அவசியமே.

தற்பொழுது பத்திரிகைகளில் மாபெரும் பாத்திரத்தை வகிக்கின்ற குடியிருப்புத் தட்டுப்பாடு என்று சொல்லப்படு வது தொழிலாளி வர்க்கம் பொதுவாக மோசமான, அதிகக் கூட்டமான, சுகாதாரக் குறைவான இடங்களில் வசிப்பதில் அடங்கியிருக்கவில்லை. இந்தக் குடியிருப்புத் தட்டுப்பாடு இக்காலத்துக்கு மட்டும் பிரத்யேகமான ஒன்று அல்ல; முன் காலத்திய ஒடுக்கப்பட்ட வர்க்கங்கள் எல்லாவற்றிடமிருந் தும் வேறுபட்ட முறையில் நவீனப் பாட்டாளி வர்க்கம்

* கா. மார்க்ஸ், மெய்யறிவின் வறுமை, பிரஸ்ஸல்ஸ் மற்றும் பாரிஸ், 1847 என்ற புத்தகத்தில்.—ப-ர்.

பிரத்யேகமான முறையில் அனுபவிக்கின்ற துன்பங்களில் கூட இது ஒன்று அல்ல; அதற்கு மாறாக, எல்லாக் கால கட்டங்களிலும் எல்லா ஒடுக்கப்பட்ட வர்க்கங்களும் ஓரளவுக்கு ஒரே விதமான முறையில் அதனால் துன்பமடைந்திருக்கின்றன. இந்தக் குடியிருப்புத் தட்டுப்பாட்டுக்கு முடிவு கட்டுவதற்கு ஒரு வழி மட்டுமே உண்டு: உழைக்கும் வர்க்கங்களின் மீது ஆதிக்கம் செலுத்தும் வர்க்கங்களின் சுரண்டலையும் ஒடுக்கு முறையையும் முற்றிலும் ஒழிப்பதே. இன்று நாம் குடியிருப்புத் தட்டுப்பாடு என்று சொல்கின்ற பொழுது பெரிய நகரங்களில் திடீரென்று ஏராளமானவர்கள் வந்து விடுவதன் விளைவாகத் தொழிலாளர்களின் மோசமான குடியிருப்பு நிலைமைகள் பிரத்யேகமான முறையில் தீவிரமடைவதைக் குறிப்பிடுகிறோம்; வாடகை பேரளவுக்கு உயர்தல், ஒவ்வொரு வீட்டிலும் இன்னும் அதிகமான குடித்தனங்கள் மற்றும் சிலரைப் பொறுத்தமட்டில் குடியிருப்பதற்கு வீடுகிடைக்காத நிலைமை. இந்தக் குடியிருப்புத் தட்டுப்பாடு தொழிலாளி வர்க்கத்தை மட்டும் பாதிக்கவில்லை, குட்டி முதலாளி வர்க்கத்தையும் பாதிக்கிறது என்பதே இதைப் பற்றி அதிகமாகப் பேசுவதற்கு ஒரே காரணம்.

நம்முடைய நவீனமான பெரிய நகரங்களில் தொழிலாளர்களும் குட்டி முதலாளி வர்க்கத்தில் ஒரு பகுதியும் பாதிக்கப்படுகின்ற குடியிருப்புத் தட்டுப்பாடு என்பது இன்றைய முதலாளித்துவ உற்பத்தி முறையின் விளைவாகத் தோன்றியுள்ள எண்ணற்ற, சிறிய, துணைத் தீமைகளில் ஒன்றாகும். அது முதலாளி தொழிலாளியை, தொழிலாளி என்ற முறையில் சுரண்டுவதன் விளைவு அல்ல. இச்சுரண்டல் அடிப்படையான தீமை; சமூகப் புரட்சி முதலாளித்துவ உற்பத்தி முறையை ஒழிப்பதன் மூலம் இத்தீமையை ஒழிக்க விரும்புகிறது. நம்முடைய இன்றைய சமூக அமைப்பு தொழிலாளியின் உழைப்புச் சக்தியை முதலாளி அதன் மதிப்புக்கு வாங்குவதற்கு, ஆனால் உழைப்புச் சக்திக்குக் கொடுக்கப்பட்ட விலையைப் புனருற்பத்தி செய்வதற்கு அவசியமானதைக் காட்டிலும் அதிகமாகத் தொழிலாளியை உழைக்கச் செய்கின்றதன் மூலம் கொடுத்த கூலியைக் காட்டிலும் அதிகமாகப்

பெறுவதற்கு உதவி செய்கிறது. இது முதலாளித்துவ உற்பத்தி முறையின் அடிப்படை ஆகும். இம்முறையில் உற்பத்தி செய்யப்படுகின்ற உபரி மதிப்பு முதலாளிகள் மற்றும் நிலவுடைமையாளர்களின் மொத்த வர்க்கத்தினர், அவர்களிடம் கூலி வாங்குகின்ற ஊழியர்கள்—போப்பு மற்றும் கெய்சர் முதல் இரவுக் காவலன் மற்றும் அவனுக்குக் கீழே உள்ளவர் வரை—அனைவருக்கும் பகிர்ந்தளிக்கப்படுகிறது. இப்பகிர்ந்தளித்தல் எப்படி நடைபெறுகிறது என்பது இங்கே நமக்கு முக்கியமல்ல; ஆனால் ஒன்று மட்டும் நிச்சயம்: உழைக்காதவர்கள் அனைவரும் ஏதாவதொரு வழியில் தமக்குக் கிடைக்கின்ற உபரி மதிப்பின் பிசிர் வருமானங்களைக் கொண்டு மட்டுமே வாழ்க்கை நடத்த முடியும் (இது முதன்முறையாக எடுத்துக் கூறப்பட்ட மார்க்சின் மூலதனம் நூலைப் பார்க்க).

தொழிலாளி வர்க்கத்தினால் உற்பத்தி செய்யப்பட்டுப் பணம் கொடுக்காமல் எடுத்துக் கொள்ளப்படுகின்ற இந்த உபரி மதிப்பை உழைக்காத வர்க்கத்தினர் மத்தியில் பகிர்ந்தளித்தல் மிகவும் அறிவுறுத்தக் கூடிய சச்சரவுகளுக்கும் பரஸ்பர மோசடிக்கும் இடையில் நடைபெறுகிறது. இப்பகிர்வு வாங்குதல் மற்றும் விற்பனையின் மூலமாக நடைபெறுகின்ற அளவுக்கு வாங்குபவரை விற்பனையாளர் மோசடி செய்வது அதன் முக்கியமான முறைகளில் ஒன்றாகும்; சில்லறை வர்த்தகத்தைப் பொறுத்தமட்டில், குறிப்பாகப் பெரிய நகரங்களில் இம்மோசடி விற்பனையாளரின் இருத்தலுக்குக் கண்டிப்பான நிபந்தனையாகி விட்டது. எனினும் தொழிலாளி பலசரக்குக் கடைக்காரர் அல்லது ரொட்டிக் கடைக்காரரால் பொருளின் விலை அல்லது தரம் சம்பந்தமாக ஏமாற்றப்படுகின்ற பொழுது தொழிலாளி என்ற பிரத்யேகமான நிலையில் இது அவருக்கு நடைபெறவில்லை. அதற்கு மாறாக, எந்த இடத்திலாவது ஓரளவுக்குச் சராசரியான ஏமாற்றுதல் சமூக வாடிக்கையாகி விட்ட பிறகு நாளடைவில் அதற்குத் தகுந்த கூலி உயர்வின் மூலம் அது சரிக்கட்டப்பட வேண்டும். தொழிலாளி கடைக்காரருக்கு முன்னால் வாங்குபவராக, அதாவது பணம் அல்லது கடன்

வசதி வைத்திருக்கின்ற உடைமையாளராக நிற்கிறார்; ஆகவே அவர் தொழிலாளி என்ற முறையில், அதாவது உழைப்புச் சக்தியை விற்பனை செய்பவர் என்ற முறையில் நிற்கவில்லை. ஏமாற்றப்படுதல் பணக்கார சமூக வர்க்கங்களைக் காட்டிலும் அவரை, மொத்தமாக ஏழை வர்க்கங்களை அதிக பலத்துடன் தாக்குகிறது. ஆனால் அது தொழிலாளியை மட்டும் தனியாக, அவருடைய வர்க்கத்தை மட்டும் பிரத்யேகமாகத் தாக்கவில்லை.

குடியிருப்புத் தட்டுப்பாடும் இம்மாதிரியானதே. பெரிய நவீன நகரங்கள் விரிவடைதல் அவற்றில் சிற்சில பகுதிகளுக்கு, குறிப்பாக மத்தியில் அமைந்திருக்கின்ற பகுதிகளுக்குச் செயற்கையான, பெரும்பாலும் பேரளவில் அதிகரிக்கின்ற மதிப்பைத் தருகிறது; இப்பகுதிகளில் நிறுவப்பட்டுள்ள கட்டிடங்கள் அந்த மதிப்பை அதிகப்படுத்துவதற்குப் பதிலாகக் குறைக்கின்றன; ஏனென்றால் அவை மாறியுள்ள சந்தர்ப்பங்களுடன் இனியும் பொருந்தவில்லை; அவை இடிக்கப்பட்டு அங்கே புதிய கட்டிடங்கள் கட்டப்படுகின்றன. எல்லாவற்றையும் காட்டிலும் மத்தியப் பகுதியில் இருக்கின்ற தொழிலாளர்கள் வீடுகள் சம்பந்தமாக இது நடைபெறுகிறது; அந்த வீடுகளில் எவ்வளவு அதிகமான குடும்பங்கள் வசித்தாலும் வாடகை ஒரு குறிப்பிட்ட உச்ச அளவுக்கு மேல் ஒருபோதும் அதிகரிக்க முடியாது; அல்லது மிகவும் மெதுவாக மட்டுமே அதிகரிக்க முடியும். அவை இடிக்கப்பட்டு அங்கே கடைகள், கிட்டங்கிகள், பொதுக் கட்டிடங்கள் கட்டப்படுகின்றன. போனப்பார்டிசம் பாரிஸ் நகரத்தில் தன்னுடைய ஒஸ்மான் மூலமாக மோசடிக்கும் தனிப்பட்ட லாபப் பெருக்கத்துக்கும் இந்தப் போக்கினைப் பேரளவில் பயன்படுத்தியது. ஒஸ்மான்னுடைய பூதம் வெளிநாட்டுக்கும் லண்டன், மாஞ்செஸ்டர், லிவர்பூலுக்கும் பரவியது; பெர்லின், வியென்னாவிலும் கூட அதற்கு நல்ல வரவேற்பு இருந்ததாகத் தோன்றுகிறது. அதன் விளைவாகத் தொழிலாளர்கள் நகரத்தின் மத்தியப் பகுதிகளிலிருந்து புறநகர்ப் பகுதிகளை நோக்கி விரட்டப்படுகிறார்கள். தொழிலாளர்களுக்கான குடியிருப்புகளும் சிறிய அறைக்கட்டு

களும் பொதுவாக அபூர்வமாகி விடுகின்றன; அவை அதிகமான பணச் செலவை ஏற்படுத்துகின்றன; பெரும்பாலும் முற்றிலும் கிடைக்க முடியாதவை ஆகி விடுகின்றன; ஏனென்றால் இத்தகைய நிலைமையில் விலை அதிகமான அறைக்கட்டுகளைக் கட்டி அதிகமான லாபமடைகின்ற இன்னும் சிறப்பான வாய்ப்பு கட்டிடத் தொழிலுக்கு முன்பு ஏற்படுவதால், அது விதிவிலக்கு என்ற முறையிலேயே தொழிலாளர்களின் குடியிருப்புகளைக் கட்டுகிறது.

ஆகவே இக்குடியிருப்புத் தட்டுப்பாடு வேறு எந்த வசதியான வர்க்கத்தையும் காட்டிலும் தொழிலாளர்களை அதிகமாகத் தாக்குகிறது என்பது நிச்சயம்; ஆனால் அது, கடைக்காரருடைய மோசடியைப் போல, தொழிலாளி வர்க்கத்தை மட்டுமே தாக்குகின்ற ஒரு துன்பம் அல்ல; மற்றும் தொழிலாளி வர்க்கத்தைப் பொறுத்தமட்டில் இத்தீமை ஒரு குறிப்பிட்ட மட்டத்தை எட்டி ஓரளவுக்கு நிரந்தரத்தன்மையை அடைகின்ற பொழுது அதைப் போலவே அதற்கும் பொருளாதாரத் தகவமைப்பு ஏற்படும்.

தொழிலாளி வர்க்கம் மற்ற வர்க்கங்களுடன், குறிப்பாக குட்டி முதலாளி வர்க்கத்துடன் ஒன்றாக அனுபவிக்கின்ற பெரும்பாலும் இப்படிப்பட்ட துன்பங்களையே குட்டி முதலாளித்துவ சோஷலிசம்—புரூதோன் அந்த அணியைச் சேர்ந்தவர்—விருப்பத்துடன் எடுத்துக் கொள்கிறது. ஆகவே நம்முடைய ஜெர்மன் புரூதோன்வாதி* முக்கியமாக இந்தக் குடியிருப்புப் பிரச்சினையை எடுத்துக் கொள்வது சிறிதும் தற்செயலானதல்ல; இது முற்றிலும் தொழிலாளி வர்க்கப் பிரச்சினை அல்ல என்பதை நாம் ஏற்கெனவே பார்த்தோம்; ஆனால் அவர் அதற்கு மாறாக இது உண்மையாகவே முற்றிலும் தொழிலாளி வர்க்கப் பிரச்சினை என்று அறிவிக்கிறார்; இதுவும் தற்செயலானதல்ல.

“வீட்டு உடைமையாளரைப் பொறுத்தமட்டில் குடித்தனக் காரர் முதலாளிக்கும் கூலித் தொழிலாளிக்கும் உள்ள அதே உறவில் இருக்கிறார்.”

* அ. முல்பெர்கெர்.—ப-ர்.

இது முற்றிலும் பொய்.

குடியிருப்புப் பிரச்சினையில் குடித்தனக்காரர் மற்றும் குடியிருப்பை வாடகைக்கு விடுபவர் அல்லது வீட்டு உடைமையாளர் என்னும் இரண்டு தரப்பினர் எதிரெதிராக இருக்கிறார்கள். முதலில் சொல்லப்பட்டவர் பிந்தியவரிடமிருந்து ஒரு குடியிருப்பைத் தற்காலிகமாக உபயோகித்துக் கொள்கின்ற உரிமையை விலைக்கு வாங்குவதற்கு விரும்புகிறார். அவரிடம் பணம் அல்லது கடன் தகுதி—அவர் இந்தக் கடன் தகுதியையும் வீட்டு உடைமையாளரிடமிருந்தே கூடுதலான வாடகை என்ற வடிவத்தில் அதிகமான விலைக்கு வாங்க வேண்டியிருந்தாலும் கூட—இருக்கிறது. இது சாதாரணப் பண்ட விற்பனை; பாட்டாளிக்கும் பூர்ஷ்வாவிற்கும், தொழிலாளிக்கும் முதலாளிக்கும் இடையில் உள்ள வாணிக நடவடிக்கை அல்ல. குடியிருப்பவர்—அவர் ஒரு தொழிலாளியாக இருந்தால் கூட—பணத்தை வைத்திருக்கின்ற மனிதராக வருகிறார். அவர் தனக்கே உரித்தான பண்டத்தை, தன்னுடைய உழைப்புச் சக்தியை ஏற்கெனவே விற்பனை செய்திருக்க வேண்டும் (அந்த விற்பனையின் மூலம் கிடைத்த பணத்தைக் கொண்டுதான் ஒரு வீட்டில் குடியிருக்கின்ற உரிமையை வாங்குவதற்கு அவர் முன்வர முடியும்); அல்லது அந்த உழைப்புச் சக்தி வெகு சீக்கிரத்தில் விற்பனை செய்யப்படப் போகிறது என்னும் உத்தரவாதத்தைக் கொடுக்கின்ற நிலையில் அவர் இருக்க வேண்டும். உழைப்புச் சக்தியை முதலாளிக்கு விற்பனை செய்கின்ற பொழுது ஏற்படுகின்ற பிரத்யேகமான விளைவுகள் இங்கே முற்றிலும் இல்லாமலிருக்கின்றன. உழைப்புச் சக்தியை விலைக்கு வாங்கிய முதலாளி, முதலாவதாக, அது தன்னுடைய மதிப்பைப் புனருற்பத்தி செய்ய வேண்டும், இரண்டாவதாக, உபரி மதிப்பை உற்பத்தி செய்ய வேண்டும்—அது முதலாளி வர்க்கத்தினரிடம் வினியோகிக்கப்படுவதற்கு முன்பு தற்காலிகமாக அவரிடமே இருக்கிறது—எனச் செய்கிறார். ஆகவே இந்த உதாரணத்தில் மிகை மதிப்பு உற்பத்தி செய்யப்படுகிறது; இருக்கின்ற மதிப்பின் மொத்தத் தொகை அதிகரிக்கிறது. வாடகை நடவடிக்கையின் நிலை முற்றிலும் வேறு

விதமாக இருக்கிறது. வீட்டு உடைமையாளர் குடித்தனக் காரரிடம் எவ்வளவு அதிகமான வாடகை வசூலித்த போதிலும் அது ஏற்கெனவே இருக்கின்ற, முன்னரே உற்பத்தி செய்யப்பட்ட மதிப்பை மாற்றித் தருவதாகவே இருக்கிறது; வீட்டு உடைமையாளரும் குடித்தனக்காரரும் சேர்ந்து வைத்துள்ள மதிப்பின் மொத்தம் இந்த நடவடிக்கைக்கு முன்பிருந்த மாதிரிதான் பின்னரும் இருக்கிறது. தொழிலாளியின் உழைப்புக்கு முதலாளி தருகின்ற கூலி அந்த உழைப்பின் மதிப்புக்குக் குறைவாக, அதிகமாக அல்லது அதே அளவில் இருந்த போதிலும் அவனுடைய உழைப்பின் பொருளின் ஒரு பகுதி அவனிடமிருந்து எப்பொழுதுமே மோசடியாகப் பறிக்கப்படுகிறது; குடித்தனக்காரர் அந்தக் குடியிருப்பின் மதிப்பைக் காட்டிலும் கூடுதலாகக் கொடுக்கும்படி நிர்ப்பந்திக்கப்படுகின்ற பொழுது மட்டுமே ஏமாற்றப்படுகிறார். ஆகவே வீட்டு உடைமையாளருக்கும் குடித்தனக்காரருக்கும் இடையிலுள்ள உறவு முதலாளிக்கும் தொழிலாளிக்கும் இடையிலுள்ள உறவுக்குச் சமம் என்று காட்ட முயற்சிப்பது முற்றிலும் தவறு ஆகும். அதற்கு மாறாக, இரண்டு குடிமக்களுக்கு இடையில் மிகவும் சாதாரணமான பண்ட வர்த்தக நடவடிக்கைதான் இங்கே நடைபெறுகிறது. இது பொதுவாக பண்டங்களின் விற்பனையை, குறிப்பாக "நிலவுடைமை" என்ற பண்டத்தின் விற்பனையை நிர்வகிக்கின்ற பொருளாதார விதிகளின்படி நடைபெறுகிறது. அந்த வீடு அல்லது அதன் குறிப்பிட்ட பகுதியை நிர்மாணிக்கின்ற மற்றும் பராமரிக்கின்ற செலவுகள் முதலில் கணக்கிடப்படுகின்றன; அந்த வீடு அமைந்திருக்கின்ற பகுதியின் முக்கியத்துவத்தினால் அநேகமாக நிர்ணயிக்கப்படுகின்ற மனைக்கட்டின் மதிப்பு அடுத்தபடியாக எடுத்துக் கொள்ளப்படுகிறது; அந்தத் தருணத்தில் அளிப்புக்கும் தேவைக்கும் இடையிலுள்ள உறவு முடிவைத் தீர்மானிக்கிறது. இந்தச் சாதாரணமான பொருளாதார உறவை நம்முடைய புருதோன்வாதியின் அறிவு பின்வரும் விதத்தில் வர்ணிக்கிறது.

"வீடு ஒரு தடவை நிர்மாணிக்கப்பட்ட பிறகு—அந்த வீட்டின் உண்மையான மதிப்பு வாடகையின் வடிவத்தில்

போதுமான அளவுக்கும் அதிகமாகவே உடைமையாளருக்கு நெடுங்காலத்துக்கு முன்னரே கொடுக்கப்பட்டிருந்த போதிலும்—சமூக உழைப்பின் ஒரு திட்டவட்டமான பகுதிக்கு நிரந்தரமான சட்ட ரீதியான உரிமையாகப் பயன்படுகிறது. உதாரணமாக, ஐம்பது ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் நிர்மாணிக்கப்பட்ட ஒரு வீட்டின் அசல் விலையைப் போல இரண்டு, மூன்று, ஐந்து, பத்து மற்றும் பன்மடங்கு அதிகமான வருமானம் இக்காலத்தில் வாடகையின் மூலம் கிடைக்கிறது.”

இங்கே நாம் புரூதோனை முழுமையாகப் பார்க்கிறோம். முதலாவதாக, வாடகை வீட்டின் நிர்மாணச் செலவுகளின் வட்டியைக் கட்டுவது மட்டுமின்றி பழுது பார்க்கின்ற செலவுகள், வராக் கடன் தொகை, கொடுக்கப்படாத வாடகைகள் மற்றும் அவ்வப்பொழுது குடியிருப்பவர் இல்லாத சந்தர்ப்பங்கள் ஆகிய சராசரித் தொகைகளையும் மற்றும், கடைசியாக, அழியக் கூடிய, காலப் போக்கில் குடியிருக்க முடியாததாக, மதிப்பில்லாததாக மாறக் கூடிய வீட்டில் முதலீடு செய்யப்பட்டிருக்கின்ற கட்டிட முதலீட்டின் வருடாந்தரத் தவணைகளையும் கட்ட வேண்டும் என்பது மறக்கப்படுகிறது. இரண்டாவதாக, வீடு கட்டப்பட்டிருக்கின்ற மனைக்கட்டின் அதிகரித்திருக்கின்ற மதிப்பின் வட்டியையும் வாடகைதான் கொடுக்க வேண்டும், ஆகவே வாடகையின் ஒரு பகுதி மனைவாடகை என்பது மறக்கப்படுகிறது. ஆனால் நிலவுடைமையாளர் எதுவும் பங்கெடுக்காமலேயே மதிப்பின் இந்த அதிகரிப்பு ஏற்பட்டிருப்பதால் இது நியாயமாக அவரைச் சேரக் கூடாது—அது மொத்த சமூகத்துக்கும் உரியது என்று நம்முடைய புரூதோன்வாதி உடனடியாக அறிவிக்கிறார் என்பது உண்மையே. ஆனால் அதன் மூலம் அவர் எதார்த்தத்தில் நிலவுடைமை ஒழிப்பைக் கோருகிறார் என்ற உண்மையை அவர் மறந்து விடுகிறார். எனினும் நாம் இங்கே இந்தப் பிரச்சினையை எடுத்துக் கொண்டால் வேறு விஷயங்களைப் பற்றி விரிவாக எழுத வேண்டியிருக்கும். கடைசியாக, இந்த மொத்த நடவடிக்கையுமே உடைமையாளரிடமிருந்து வீட்டை வாங்குவது அல்ல, குறிப்பிட்ட காலத்துக்கு அதை உபயோகிக்கின்ற உரிமையை வாங்குவதே என்பதை

அவர் புறக்கணிக்கிறார். புரூதோன் ஒரு பொருளாதார நிகழ்வு நடைபெறுகின்ற மெய்யான, எதார்த்த நிலைமைகளைப் பற்றி ஒருபோதும் கவலைப்பட்டதில்லை; ஒரு வீட்டின் அடக்கவிலை சில சந்தர்ப்பங்களில் எப்படி வாடகையின் வடிவத்தில் ஐம்பது ஆண்டுக் காலத்தில் பத்து மடங்குக்கும் அதிகமாகத் திருப்பிக் கிடைக்கிறது என்பதை அவர் விளக்க முடியாதது இயற்கையே. இது சிறிதும் கடினமான கேள்வி அல்ல; இக்கேள்வியைப் பொருளாதார ரீதியில் ஆராய்ந்து அது பொருளாதார விதிகளுக்கு உண்மையிலேயே முரண்படுகிறதா, அப்படியானால் எவ்விதத்தில் என்று நிறுவுவதற்குப் பதிலாக புரூதோன் பொருளாதாரத்திலிருந்து சட்ட இயலுக்குத் துணிச்சலாகத் தாவுகிறார்: “வீடு ஒரு தடவை நிர்மாணிக்கப்பட்ட பிறகு” குறிப்பிட்ட வருடாந்தர வழங்கீட்டுக்கு “நிரந்தரமான சட்ட ரீதியான உரிமையாகப் பயன்படுகிறது”. இது எப்படி நடைபெறுகிறது, வீடு எப்படிப்பட்ட ரீதியான உரிமையாக மாறுகிறது என்பதைப் பற்றி புரூதோன் மெளனம் சாதிக்கிறார். ஆனால் அவர் இதைத் தான் விளக்கியிருக்க வேண்டும். இந்தப் பிரச்சினையை அவர் ஆராய்ந்திருந்தால், உலகத்திலுள்ள எல்லா சட்ட ரீதியான உரிமைகளும்—அவை எவ்வளவு நிரந்தரமானவையாக இருந்தாலும்—ஒரு வீட்டுக்குத் தன்னுடைய அடக்க விலையைப் போலப் பத்து மடங்கை ஐம்பது ஆண்டுகளில் வாடகையின் வடிவத்தில் பெறக் கூடிய சக்தியைக் கொடுப்பதில்லை; பொருளாதார நிலைமைகள் மட்டுமே (அவை சட்ட ரீதியான உரிமைகள் என்ற வடிவத்தில் சமூக அங்கீகாரத்தைப் பெற்றிருக்கக் கூடும்) அதைச் செய்ய முடியும் என்பதை அவர் கண்டுபிடித்திருப்பார். அதன் பிறகு அவர் ஆரம்பித்த இடத்துக்கே மறுபடியும் வந்திருப்பார்.

புரூதோனுடைய மொத்த போதனையும் பொருளாதார எதார்த்தத்திலிருந்து சட்டச் சொற்றொடர்களுக்குத் தாவிக்கூதித்துத் தப்புவதில் அடங்கியிருக்கிறது. ஒவ்வொரு முறையும் நல்லவரான புரூதோன் விவகாரங்களின் பொருளாதார நுட்பங்களைப் புறக்கணித்து விட்டு—சிக்கலான ஒவ்வொரு பிரச்சினையிலும் அவர் இப்படியே நடந்து கொள்கிறார்—

சட்டத் துறையில் புகலிடம் தேடுகிறார், நிரந்தரமான நீதிக்கு வேண்டுகோள் விடுக்கிறார்.

“புருதோன் நீதியைப் பற்றிய, நிரந்தரமான நீதியைப் பற்றிய தன்னுடைய இலட்சியத்தை, பண்டங்களின் உற்பத்தியுடன் பொருந்துகின்ற சட்டவியல் உறவுகளிலிருந்து பிரித்தெடுப்பதில் தொடங்குகிறார்; அதன் மூலம் பண்டங்களின் உற்பத்தி நீதியைப் போன்று நிரந்தரமான உற்பத்தி வடிவம் என்று அற்பவாதிகள் அனைவருக்கும் சமாதான மளிக்கின்ற விதத்தில் நிரூபிக்கிறார் என்பதைக் குறித்துக் கொள்ள வேண்டும். பிறகு அவர் ஒரு சுற்றுச் சுற்றி பண்டங்களின் மெய்யான உற்பத்தியை, அதற்குப் பொருத்தமான மெய்யான சட்ட முறையை இந்த இலட்சியத்துக்கு ஏற்ற விதத்தில் சீர்திருத்தம் செய்ய முயல்கிறார். ஒரு இரசாயன விஞ்ஞானி பருப்பொருளின் கட்டமைப்பிலும் அதன் சிதைவிலும் உள்ள நுண்துகள் மாற்றங்கள் குறித்த உண்மையான விதிகளை ஆராய்ந்து அந்த அடிப்படையில் திட்டவட்டமான பிரச்சினைகளைத் தீர்ப்பதற்குப் பதிலாக ‘இயற்கைத் தன்மை’ மற்றும் ‘தோற்ற ஒற்றுமை’ பற்றிய ‘நிரந்தரமான கருத்துகளின்’ மூலமாக பருப்பொருளின் கட்டமைப்பையும் அதன் சிதைவையும் ஒழுங்குபடுத்த முடியும் என்று கூறினால் அவரைப் பற்றி நாம் என்ன நினைக்க முடியும்? லேவா தேவி ‘நிரந்தரமான கருணைக்கு’, ‘நிரந்தரமான நம்பிக்கைக்கு’ மற்றும் ‘நிரந்தரமான தெய்வாதீனத்திற்கு’ முரணானது என்று திருச்சபையின் பிரதிநிதிகள் கூறிய பொழுது நமக்குப் புரிந்ததைக் காட்டிலும் அது ‘நிரந்தரமான நீதிக்கு’, ‘நிரந்தரமான நியாயத்துக்கு’, ‘நிரந்தரமான நல்லெண்ணத்துக்கு’ மற்றும் இதர ‘நிரந்தரமான உண்மைகளுக்கு’ முரணாக இருக்கிறது என்று நாம் சொல்லுகின்ற பொழுது உண்மையிலேயே அதைப் பற்றி அதிகமாக எதுவும் புரிந்து கொள்கின்றோமா?’ (மார்க்ஸ், மூலதனம், தொகுதி 1, பக்கம் 45.)

நம்முடைய புருதோன்வாதி* தன்னுடைய ஆசானைக்

* அ. முல்பெர்கெர்.—ப-ர்.

காட்டிலும் எவ்விதத்திலும் சிறப்பானவர் என்று காட்டவில்லை:

“பிராணிகளின் உடல்களில் இரத்த ஓட்டத்தைப் போல நவீன சமூகத்தின் வாழ்க்கைக்கு அவசியமாக இருக்கின்ற ஆயிரக் கணக்கான பரிவர்த்தனைகளில் வாடகை ஒப்பந்தமும் ஒன்று. இந்தப் பரிவர்த்தனைகள் அனைத்தும் உரிமைக் கருதுகோளை ஆதாரமாகக் கொண்டிருந்தால், அதாவது எங்குமே அவை கறாரான நீதி முறைக்குத் தக்கவாறு நடைபெற்றால் அது சமூகத்துக்கு நன்மையளிக்கும் என்பது இயற்கையே. சுருக்கமாகச் சொல்வதென்றால், புருதோன் கூறியதைப் போல, சமூகத்தின் பொருளாதார வாழ்க்கை பொருளாதார உரிமை சிகரத்துக்குத் தன்னை உயர்த்திக் கொள்ள வேண்டும். எதார்த்தத்தில் துல்லியமாக இதன் எதிரிடையே நடைபெறுகிறது என்பதை நாம் அறிவோம்.”

மார்க்ஸ் துல்லியமாக இத்தீர்மானமான கோணத்திலிருந்து புருதோன்வாதத்தைப் பற்றி சுருக்கமாகவும் ஏற்றுக் கொள்ளக் கூடிய முறையிலும் வரையறுத்து ஐந்து ஆண்டுகளுக்குப் பிறகும் கூட ஒருவர் ஜெர்மன் மொழியில் இத்தகைய குழப்பத்தை எழுதுகிறார் என்றால் அது நம்பக் கூடியதா? இத்தொடர்பில்லாத நீண்ட வாசகத்தின் அர்த்தம் என்ன? இன்றைய சமூகத்தை ஆள்கின்ற பொருளாதார விதிகளின் செய்முறை விளைவுகள் ஆசிரியருடைய நீதியுணர்ச்சிக்கு எதிரிடையாக இருக்கின்றன, இந்த நிலைமைக்குப் பரிகாரம் காணக் கூடிய முறையில் அதைத் திருத்தியமைக்க முடியும் என்பது ஆசிரியருடைய புனிதமான ஆசை என்பது அறியப்படும். ஆம், தவளைகளுக்கு வால் இருந்தால் அவை இனியும் தவளைகள் அல்ல! முதலாளித்துவ உற்பத்தி முறை “உரிமைக் கருதுகோளை”, அதாவது தொழிலாளர்களைச் சுரண்டுவதற்குத் தன்னுடைய பிரத்யேகமான உரிமையை “ஆதாரமாகக்” கொண்டிருக்கவில்லையா? அது உரிமையைப் பற்றிய தன்னுடைய கருதுகோள் அல்ல என்று ஆசிரியர் நம்மிடம் கூறுவாரானால், நாம் ஒரு காலடி தள்ளி நிற்கிறோமா?

நாம் குடியிருப்புப் பிரச்சினைக்குத் திரும்புவோம். நம் முடைய புருதோன்வாதி தன்னுடைய “உரிமைக் கருதுகோளைக்” கட்டவிழ்த்து விடுகிறார், பின்வரும் உணர்ச்சி கரமான பிரகடனத்தை நமக்குத் தருகிறார்:

“பெரிய நகரங்களின் மக்கள் தொகையில் 90 சதவிகிதத்துக்கும் அதிகமானவர்களுக்குத் தம்முடைய சொந்த இருப்பிடம் என்று சொல்லிக் கொள்வதற்கு எந்த இடமும் இல்லை என்னும் உண்மையைக் காட்டிலும் இப்புகழார்ந்த நூற்றாண்டின் மொத்தக் கலாசாரத்தையும் ஏளனம் செய்வதற்கு வேறு எதுவும் அவசியமல்ல என்பதை வலியுறுத்துவதற்கு நாம் தயங்கவில்லை. தார்மிக மற்றும் குடும்ப வாழ்க்கை, குடும்பம் மற்றும் வீட்டின் உண்மையான கணைசமூகச் சமூகச் சமூக அடித்துக் கொண்டு போகப்படுகிறது.... இந்த அம்சத்தைப் பொறுத்தமட்டில் நாம் காட்டு மிராண்டிகளுக்கும் கீழான நிலையில் இருக்கிறோம். காட்டு மிராண்டிக்குக் குகை இருக்கிறது, ஆஸ்திரேலியனுக்கு மண் குடிசை இருக்கிறது, செவ்விந்தியனுக்குச் சொந்தக் குடில் இருக்கிறது; ஆனால் நவீனப் பாட்டாளி அநேகமாக அந்தரத்தில் தொங்கிக் கொண்டிருக்கிறான்,” இதரவை.

இந்த ஆவேசமான பிரசங்கத்தில் புருதோன்வாதத்தின் மொத்தப் பிற்போக்கு வடிவத்தையும் பார்க்க முடியும். பாட்டாளி வர்க்கம் என்ற நவீனப் புரட்சிகர வர்க்கத்தைத் தோற்றுவிப்பதற்குக் கடந்த காலத் தொழிலாளியை நிலத்துடன் இன்னும் பிணைத்திருந்த தொப்பூழ்க் கொடியைக் கத்தரிப்பது முற்றிலும் அவசியமாக இருந்தது. கைத்தறியுடன் சிறு வீடு, தோட்டம், மற்றும் துண்டு வயலை வைத்திருந்த நெசவாளி எல்லாத் துன்பங்களையும் அனுபவித்தாலும், எல்லா அரசியல் நிர்ப்பந்தங்களுக்கும் ஆளாகிய போதிலும் அமைதியும் திருப்தியும் உள்ள மனிதன், “சமயப்பற்றுடையவன், கௌரவமானவன்”; அவன் பணக்காரர்களை, பாதிர்களை, அரசு அதிகாரிகளைப் பார்க்கின்ற பொழுது தொப்பியைத் தூக்கி வணக்கம் செலுத்துபவன்; உள்மனதில் முற்றிலும் அடிமை. துல்லியமாக நவீன பெரிய அளவுத் தொழில்துறையே, முன்பு நிலத்துடன் பிணைக்கப்பட்டிருந்த தொழிலாளியை முற்றிலும் உடைமை இல்லாத பாட்

டாளியாக, மரபு வழிப்பட்ட எல்லா விலங்குகளிலிருந்தும் விடுதலை அடைந்தவனாக, சட்டப் பாதுகாப்பு இல்லாதவனாக மாற்றியது. துல்லியமாக இந்தப் பொருளாதாரப் புரட்சியே, உழைக்கும் வர்க்கத்தின் சுரண்டலை அதன் இறுதியான வடிவத்தில், முதலாளித்துவ உற்பத்தி என்ற வடிவத்தில் தூக்கியெறியக் கூடிய ஒரே நிலைமைகளைப் படைத்தது. ஆனால் இப்பொழுது புருதோன்வாதி கண்ணீர் வடித்துக் கொண்டு நம் முன் வருகிறார்; தொழிலாளர்கள் வீடுகளிலிருந்து விரட்டப்படுதல் அவர்களுடைய அறிவு சார்ந்த விடுதலையின் முதல் நிபந்தனை என்பதற்குப் பதிலாக ஒரு மாபெரும் பின்னடைவு என்பதைப் போல அழுது புலம்புகிறார்.

இருபத்தேழு ஆண்டுகளுக்கு முன்னர், இங்கிலாந்தில் தொழிலாளி வர்க்கத்தின் நிலைமை என்னும் புத்தகத்தில் இங்கிலாந்தில் 18ஆம் நூற்றாண்டில் தொழிலாளர்கள் வீடுகளிலிருந்து விரட்டப்பட்ட இதே நிகழ்வுப் போக்கின் முக்கியமான அம்சங்களை நான் விவரித்தேன். அப்பொழுது நிலம் மற்றும் பாக்டரி உடைமையாளர்கள் செய்த கொடுமைகள், முதலாவதாக இத்தகைய வெளியேற்றப்படுதல் சம்பந்தப்பட்ட தொழிலாளர்கள் மீது தவிர்க்கவியலாத விதத்தில் ஏற்படுத்திய தீங்கான பொருளாயத மற்றும் தார்மிக விளைவுகள் அவற்றின் முக்கியத்துவத்துக்கேற்ற முறையில் அந்த நூலில் விவரிக்கப்பட்டன. அந்தச் சந்தர்ப்பங்களில் வளர்ச்சியின் முற்றிலும் அவசியமான வரலாற்று நிகழ்வுப் போக்காக இருந்த ஒன்றை “காட்டு மிராண்டிகளுக்கும் கீழான” பின்னடைவு என்று கருதுவதற்கு என்னால் முடிந்ததா? முடியாது! 1872ஆம் வருடத்தைச் சேர்ந்த ஆங்கிலப் பாட்டாளி 1772 ஆம் வருடத்தைச் சேர்ந்த, “வீட்டைக்” கொண்டிருந்த கிராமப் புற நெசவாளியைக் காட்டிலும் முடிவில்லாத உயர்ந்த நிலையில்தான் இருக்கிறார். சொந்தமான குகையைக் கொண்டிருக்கின்ற காட்டு மிராண்டி, சொந்தமான மண் குடிசையைக் கொண்டிருக்கின்ற ஆஸ்திரேலியன் அல்லது சொந்தமான குடிவைக் கொண்டிருக்கின்ற செவ்விந்தியன் என்றாவது ஒரு ஜூன் புரட்சிகர எழுச்சியை¹²

அல்லது ஒரு பாரிஸ் கம்யூனை நிறைவேற்ற முடியுமா?

பெரிய அளவில் முதலாளித்துவ உற்பத்தி முறை அமுலாக்கப்பட்டதிலிருந்து தொழிலாளர்களின் நிலை மொத்தத்தில் மோசமடைந்திருக்கிறது என்பதை முதலாளிகள் மட்டுமே சந்தேகிக்கிறார்கள். அதற்காக நாம் பின்னோக்கித் திரும்பி ஏக்கத்துடன் (அதே அளவில் மிகவும் குறைவாக உள்ள) எகிப்தியர்களின் இறைச்சிக் கலங்களை¹³, அடிமை ஆன்மாக்களை மட்டுமே உற்பத்தி செய்த கிராமப் புற சிறு அளவுத் தொழில்துறையை அல்லது “காட்டு மிராண்டிகளைப்” பார்க்க வேண்டுமா? அதற்கு எதிரிடையே. நவீன பெரிய அளவுத் தொழில்துறையால் படைக்கப்பட்ட பாட்டாளி வர்க்கம் மட்டுமே, நிலத்துடன் அதைப் பிணைத்த விலங்குகள் உள்பட மரபுவழிப்பட்ட எல்லாத் தளைகளிலிருந்தும் விடுவிக்கப்பட்டு பெரிய நகரங்களில் கூட்டமாக வாழ்கின்ற பாட்டாளி வர்க்கம் மட்டுமே எல்லா வர்க்கச் சுரண்டலுக்கும் எல்லா விதமான வர்க்க ஆதிக்கத்திற்கும் முடிவு கட்டப் போகின்ற மாபெரும் சமூக மாற்றத்தை நிறைவேற்றக் கூடிய நிலையில் இருக்கிறது. சொந்த வீட்டைக் கொண்ட பழைய கிராமப் புற கைத்தறி நெசவாளர்களால் ஒருபோதும் அதைச் செய்ய முடியாது. அவர்களால் அத்தகைய கருத்தையே நினைத்திருக்க முடியாது; அதை நிறைவேற்ற விரும்புவதைப் பற்றிச் சொல்லத் தேவையில்லை.

அதற்கு மாறாக, புரூதோனுக்கு, கடந்த நூறு ஆண்டுகளாக நடைபெற்றிருக்கின்ற மொத்த தொழில்துறைப் புரட்சியும் நீராவிச் சக்தி உபயோகித்தலும் கர உழைப்புக்குப் பதிலாக இயந்திரத்தை உபயோகிக்கின்ற பெரிய அளவு பாக்டரி உற்பத்தியும் (அது உழைப்பின் உற்பத்தித்திறனை ஆயிரம் மடங்கு அதிகப்படுத்துகிறது) மிகவும் பொருந்தாத நிகழ்ச்சிகளாக, மெய்யாக ஒருபோதும் நடைபெற்றிருக்கக் கூடாத நிகழ்ச்சிகளாக இருக்கின்றன. ஒவ்வொரு நபரும் ஒரு தனியான, சுயேச்சையான பொருளை, உடனடியாக நுகர்வு செய்யப்படக் கூடிய, பரிவர்த்தனை சந்தையில் செய்யப்படக் கூடிய பொருளைத் தயாரிக்கின்ற உலகத்தை குட்டி முதலாளி வர்க்கப் புரூதோன் விரும்பு

கிறார். ஒவ்வொரு நபரும் தன்னுடைய உழைப்பின் பொருளின் முழு மதிப்பை மற்றொரு பொருளின் வடிவத்தில் திரும்பப் பெறுகின்ற வரை “நிரந்தரமான நீதி” இருக்கிறது, சாத்தியமான மிகச் சிறந்த உலகம் படைக்கப்படுகிறது. ஆனால் புருதோனுடைய இச்சாத்தியமான மிகச் சிறந்த உலகம் தொழில்துறை வளர்ச்சியின் முன்னேற்றத்தினால் ஏற்கெனவே முளையில் கிள்ளப்பட்டு விட்டது, காலின் கீழ் நசுக்கப்பட்டு விட்டது; அத்தொழில்துறை வளர்ச்சி நெடுங்காலத்துக்கு முன்பே பெரிய அளவுத் தொழில்துறையின் பிரிவுகள் அனைத்திலும் தனிப்பட்ட உழைப்பை அழித்து விட்டது; சிறிய, மிகச் சிறிய தொழில்துறையின் பல்வேறு பிரிவுகளில் கூட நாள் தோறும் அதை மேன்மேலும் ஒழித்துக்கொண்டிருக்கிறது; அதற்குப் பதிலாக இயந்திரம் மற்றும் இயற்கையின் பயன்படுத்திக் கொள்ளப்பட்ட சக்திகளைத் துணையாகக் கொண்ட சமூக உழைப்பை நிறுவுகிறது; அதன் முடிவான உற்பத்திப் பொருள் உடனடியாகப் பரிவர்த்தனை செய்யப்படக் கூடியது அல்லது நுகர்வு செய்யப்படக் கூடியது; அது பல தனி நபர்களின் கூட்டு உழைப்பின் தயாரிப்பு; ஏனென்றால் அவர்கள் ஒவ்வொருவரது உழைப்பும் அதில் கலந்திருக்கிறது. துல்லியமாக இத்தொழிற் புரட்சியே மனித உழைப்பின் உற்பத்தித் திறனைப் பேரளவில் உயர்த்தியிருக்கிறது; ஆகவே எல்லோரும் உழைப்பை அறிவு பூர்வமாகப் பகிர்ந்து கொண்டால், சமூகத்தின் எல்லா உறுப்பினர்களும் அதிகமாக நுகர்வு செய்தல் மற்றும் ஏராளமான சேம இருப்பையும் வைத்துக் கொள்கின்ற அளவுக்குப் போதிய உற்பத்தி செய்வது மட்டுமன்றி, ஒவ்வொரு நபருக்கும் போதுமான ஓய்வு நேரத்தைக் கொடுப்பதற்குரிய வாய்ப்பு—மனித சமூக வரலாற்றிலேயே முதல் தடவையாகத்—தோன்றியிருக்கிறது. அவர்கள் இந்த ஓய்வு நேரத்தில் வரலாற்று ரீதியில் மரபுரிமையாகப் பெறப்பட்ட கலாசாரத்தில்—விஞ்ஞானம், கலை, இடையுறவின் வடிவங்கள்—உண்மையிலேயே பாதுகாக்கப்பட வேண்டியவற்றைப் பாதுகாப்பதுடன், அது ஆதிக்கம் செலுத்தும் வர்க்கத்துக்கே ஏகபோகமானது என்ற நிலையிலிருந்து மொத்த சமூகத்தின்

பொது உடைமை என்ற நிலைக்கு மாற்றுவதுடன், அதை மேலும் வளர்த்துச் செல்லக் கூடும். இங்கேதான் முக்கியமான பிரச்சினை எழுகிறது: மனித உழைப்பின் உற்பத்தித் திறன் இந்தச் சிகரத்தை எட்டியவுடன் ஆதிக்கம் செலுத்தும் வர்க்கம் இருப்பதை அவசியமாக்குகின்ற ஒவ்வொரு சாக்கும் மறைந்து விடுகிறது. கடைசியாகப் பார்க்கும் பொழுது எப்பொழுதும் வர்க்க வேறுபாடுகளைப் பின்வரும் முடிவான காரணத்தைக் கொண்டுதானே ஆதரிக்கிறார்கள்: அன்றாட வாழ்க்கைக்கு உற்பத்தியில் ஈடுபட வேண்டிய அவசியமில்லாத ஒரு வர்க்கம் இருக்க வேண்டும்; அப்பொழுதுதான் சமூகத்தின் அறிவு பூர்வமான வேலைகளைக் கவனிப்பதற்கு அதற்கு நேரம் கிடைக்கும். இந்தப் பேச்சுக்கு இது வரை மாபெரும் வரலாற்று நியாயம் இருந்தது, ஆனால் கடந்த நூறு ஆண்டுகளாக நடைபெற்றிருக்கின்ற தொழிற் புரட்சி அந்தப் பேச்சுக்கு அடியோடு முடிவு கட்டி விட்டது. ஆதிக்கம் செலுத்தும் வர்க்கம் இருப்பது தொழில்துறை உற்பத்திச் சக்தியின் வளர்ச்சிக்கு—அதே அளவுக்கு விஞ்ஞானம், கலை, குறிப்பாகக் கலாசார இடையறவின் வடிவங்களுக்கு—நாள் தோறும் மேன்மேலும் தடையாக மாறிக் கொண்டிருக்கிறது. நம்முடைய நவீன முதலாளிகளைக் காட்டிலும் அதிகமான அளவுக்குப் பண்பில்லாதவர்கள் ஒருபோதும் இருந்ததில்லை.

நண்பர் புருதோனுக்கு இவை அனைத்துமே முக்கியமல்ல. அவருக்கு “நிரந்தரமான நீதி” வேண்டும்; வேறு எதுவுமே வேண்டாம். ஒவ்வொருவரும் தன்னுடைய உற்பத்திப் பொருளுக்குப் பரிவர்த்தனையாக தன்னுடைய உழைப்பின் முழுப் பலனை, தன்னுடைய உழைப்பின் முழு மதிப்பைப் பெற வேண்டும். ஆனால் நவீனத் தொழில்துறையின் உற்பத்தியில் இதைக் கணக்கிடுவது சிக்கலான விவகாரமாகும். ஏனென்றால் நவீனத் தொழில்துறை மொத்த உற்பத்திப் பொருளில் தனி நபருடைய குறிப்பிட்ட பங்கை மறைத்து விடுகிறது (பழைய தனி நபர் கைத்தொழிலில் முடிவான உற்பத்திப் பொருள் அதைப் பிரதிநிதித்துவம் செய்தது என்பது எல்லோரும் அறிந்ததே). மேலும் நவீனத்

தொழில்துறை தனிப்பட்ட பரிவர்த்தனையை மேன்மேலும் அகற்றி விடுகிறது; புருதோனுடைய மொத்த அமைப்புமே இத்தனிப்பட்ட பரிவர்த்தனையை, அதாவது நுகர்வு செய்வதற்காகப் பொருள்களை மாற்றிக் கொள்கின்ற இரண்டு உற்பத்தியாளர்களுக்கு இடையில் நேரடியான பரிவர்த்தனையை அடிப்படையாகக் கொண்டிருக்கிறது. ஆகவே புருதோன்வாதம் முழுவதிலும் ஒரு பிற்போக்குக் கீற்று—தொழிற் புரட்சியைப் பற்றிய வெறுப்பு—அடிச்சரடாக இருக்கிறது; நவீனத் தொழில்துறை அனைத்தையும் (நீராவி இயந்திரங்கள், இயந்திரத்தறிகள் மற்றும் இதரவற்றை) ஆலயத்திலிருந்து வெளியே துரத்த வேண்டும், அதன் பிறகு பழைய, கௌரவமான கர உழைப்புக்குத் திரும்ப வேண்டும் என்னும் ஆசை சில சமயங்களில் வெளிப்படையாகவும் சில சமயங்களில் மறைமுகமாகவும் கூறப்படுகிறது. இது நடந்தால், நாம் நம்முடைய உற்பத்திச் சக்தியில் ஆயிரத்தில் தொளாயிரத்துத் தொண்ணூற்று ஒன்பது பகுதியை இழந்து விடுவோம், மனித குலம் முழுவதும் சாத்தியமான அளவுக்கு மிகவும் மோசமான கூலியடிமைத் தனத்துக்குத் தண்டிக்கப்படும், பட்டினி வாழ்க்கை பொது விதியாக இருக்கும்—ஒவ்வொருவரும் “தன்னுடைய உழைப்பின் முழுப் பலனையும்” பெறுவதில், “நிரந்தரமான நீதியை” நிலை நிறுத்துவதில் நாம் வெற்றியடைந்து விட்டால் இவை எல்லாம் முக்கியமானவையா? *Fiat justitia, pereat mundus!*

உலகம் முழுவதும் அழிந்தாலும் கூட நீதியை நிலை நிறுத்துவோம்!

இந்தப் புருதோன்வாத எதிர்ப்புரட்சியைச் சிறிதளவேனும் நிறைவேற்ற இயலுமானால் உலகம் அழிந்து விடும்.

எனினும் நவீன பெரிய அளவுத் தொழில்துறையினால் தகவமைக்கப்பட்ட சமூக உற்பத்தியில் கூட ஒவ்வொரு நபருக்கும் “தன்னுடைய உழைப்பின் முழுப் பலனையும்”—இந்தச் சொற்றொடருக்கு ஏதேனும் அர்த்தம் இருந்தால்—உத்தரவாதமளிப்பது சாத்தியம் என்பது வெளிப்படையாகும். ஒவ்வொரு தொழிலாளியும் “தன்னுடைய உழைப்பின் முழுப் பலனையும்” பெற வேண்டும் என்பதாக இல்லாமல்

முற்றிலும் தொழிலாளர்களைக் கொண்டிருக்கின்ற மொத்த சமூகமும் அவர்களுடைய உழைப்பின் மொத்த பொருளையும் பெற்று அதில் ஒரு பகுதியைத் தன்னுடைய உறுப்பினர்கள் மத்தியில் நுகர்வுக்கு வினியோகம் செய்கிறது, அடுத்த பகுதியைத் தன்னுடைய உற்பத்திச் சாதனங்களைப் புதுப்பிப்பதற்கும் அதிகப்படுத்துவதற்கும் உபயோகிக்கிறது, இன்னும் ஒரு பகுதியை உற்பத்தி மற்றும் நுகர்வுக்குச் சேம இருப்பாக வைத்துக் கொள்கிறது என்ற விதத்தில் அது விஸ்தரிக்கப்பட்டால் மட்டுமே அதற்கு அர்த்தம் உண்டு.

* * *

மேலே கூறியிருப்பதற்குப் பிறகு நம்முடைய புருதோன் வாதி மாபெரும் குடியிருப்புப் பிரச்சினையை எப்படித் தீர்ப்பார் என்பதை நாம் ஏற்கெனவே பார்த்து விட்டோம். ஒரு பக்கத்தில், நாம் காட்டு மிராண்டுகளின் நிலைக்குக் கீழே இனியும் போகாமலிருக்க வேண்டும் என்றால் ஒவ்வொரு தொழிலாளிக்கும் சொந்தமாக வீடு இருக்க வேண்டும் என்ற கோரிக்கை நமக்கு முன்பாக இருக்கிறது. மறு பக்கத்தில், ஒரு வீட்டின் அடக்கவிலை வாடகையின் வடிவத்தில் இரண்டு, மூன்று, ஐந்து அல்லது பத்து மடங்கு திருப்பித் தரப்படுதல்—அது மெய்யாகவே நடைபெறுகின்ற விதத்தில்—சட்ட பூர்வமான உரிமையை அடிப்படையாகக் கொண்டிருக்கிறது, இச்சட்ட பூர்வமான உரிமை “நிரந்தரமான நிதிக்கு” முரணாக இருக்கிறது என்று உறுதியளிக்கப்படுகிறது. இதற்குத் தீர்வு எளிமையானதே: நாம் சட்ட பூர்வமான உரிமையை ஒழித்து விடுகிறோம், செலுத்தப்பட்ட வாடகை அந்தக் குடியிருப்பின் விலைக்குச் செலுத்தப்பட்ட பணமே என்று நிரந்தரமான நிதியின் பெயரால் அறிவிக்கிறோம். முற்கூற்றுக்கள் முடிவையும் கொண்டிருக்கும்படியாக ஒருவர் அவற்றை ஏற்கெனவே அமைத்துக் கொண்டால், முன்னரே தயாரிக்கப்பட்ட முடிவைப் பையிலிருந்து வெளியே எடுத்துக் காட்டி எத்தகைய மறுக்க முடியாத தர்க்கத்தின் விளைவு அது என்று அகம்பாவத்துடன் கூறுவதற்கு ஒரு மோசடிக்கார

னிடம் இருப்பதைக் காட்டிலும் அதிகமான திறமை அதற்கு அவசியமில்லை என்பது உண்மையே.

இங்கே நடப்பது அதுவே. குடியிருப்பு வாடகையை ஒழிப்பது அவசியம் என்று அறிவிக்கப்படுகிறது; ஒவ்வொரு குடியிருப்புக்காரரும் தன்னுடைய குடியிருப்பின் உடைமையாளராக மாற்றப்பட வேண்டும் என்ற கோரிக்கையின் வடிவத்தில் அது எடுத்துரைக்கப்படுகிறது. நாம் அதை நிறைவேற்றுவது எப்படி? அது மிகவும் சாதாரணமே:

“வாடகைக்கு விடப்பட்டுள்ள குடியிருப்புகள் மீட்கப்படும்.... வீட்டின் முந்திய உடைமையாளரிடம் அவருடைய வீட்டின் மதிப்பு கடைசிக் காசு உள்படக் கொடுக்கப்படும். வாடகை என்பது முன் போலவே மூலதனத்தின் நிரந்தரமான உரிமைக்குக் குடித்தனக்காரர் அளிக்கின்ற கப்பத்தைப் பிரதிநிதித்துவப்படுத்துவதால், வாடகைக் குடியிருப்புகள் மீட்கப்பட்டதை அறிவித்த நாளிலிருந்தே குடித்தனக்காரர் செலுத்துகின்ற, துல்லியமாக நிர்ணயிக்கப்பட்ட தொகை அவருடைய உடைமையாக மாறியுள்ள வீட்டுக்குச் செலுத்தப்படுகின்ற வருடாந்தரத் தவணையாகிறது.... சமூகம்... குடியிருப்புகளின் சுதந்திரமான, சுயேச்சையான உடைமையாளர்களின் மொத்தமாக இவ்விதத்தில் தன்னை மாற்றிக் கொள்கிறது.”

குடியிருப்புகளின் உடைமையாளர் உழைக்காமலே வீட்டில் முதலீடு செய்யப்பட்டிருக்கின்ற மூலதனத்திலிருந்து நில வாடகையும் வட்டியும் பெறுவது நிரந்தரமான நீதிக்கு எதிரான குற்றம் என்று புருதோன்வாதி* கருதுகிறார். இது உடனடியாக நிறுத்தப்பட வேண்டும், வீடுகளில் முதலீடு செய்யப்பட்டிருக்கின்ற மூலதனத்துக்கு இனியும் வட்டிகிடை யாது, இந்த மூலதனம் விலைக்கு வாங்கப்பட்ட நிலவுடைமையைப் பிரதிநிதித்துவம் செய்கின்ற அளவுக்கு நில வாடகையும் கிடையாது என்று அவர் உத்தரவிடுகிறார். இன்றைய சமூகத்துக்கு அடிப்படையான முதலாளித்துவ உற்பத்தி முறை அதனால் எவ்விதத்திலும் பாதிக்கப்படவில்லை

* அ. முல்பெர்கெர்.—ப-ர்.

என்பதை நாம் இப்பொழுது பார்த்தோம். தொழிலாளி தன்னுடைய உழைப்புச் சக்தியை முதலாளிக்கு விற்பனை செய்வதும் இந்த நடவடிக்கையை முதலாளி உபயோகப்படுத்திக் கொள்வதும் உழைப்புச் சக்திக்குத் தரப்பட்ட கூலியின் மதிப்பைக் காட்டிலும் மிக அதிகமாக உற்பத்திச் செய்யும்படி அவர் தொழிலாளியை நிர்ப்பந்திக்கிறார் என்ற உண்மையும் தான் தொழிலாளியின் சுரண்டலுக்கு அச்சாணியாக இருக்கிறது. முதலாளிக்கும் தொழிலாளிக்கும் இடையிலான இந்த நடவடிக்கையே உபரி மதிப்பை உற்பத்தி செய்கிறது; பின்னர் அது பல் விதமான முதலாளிகள் மற்றும் அவர்களுடைய ஏவலர்கள் மத்தியில் நில வாடகை, வர்த்தக லாபம், மூலதனத்துக்கு வட்டி, வரிகள், இதரவற்றின் வடிவத்தில் பிரித்துக் கொள்ளப்படுகிறது. இப்பொழுது நம் முடைய புரூதோன்வாதி முன்வந்து நாம் முதலாளிகளில் ஒரேயொரு ரகத்தை, அதிலும் நேரடியாக உழைப்புச் சக்தியை விலைக்கு வாங்காத, ஆகவே தொழிலாளர்களை உபரி மதிப்பை உற்பத்திச் செய்ய நிர்ப்பந்திக்காத முதலாளிகளை லாபமடையாதபடி அல்லது வட்டி பெறாதபடி தடுத்து விட்டால், அது முன்னே வைக்கப்பட்ட காலடியாக இருக்கும் என்று அறிவிக்கிறார்! வீட்டு உடைமையாளர்கள் நில வாடகை மற்றும் வட்டி பெறுகின்ற சாத்தியத்தை நாளைக்கே தடுக்க முடிந்தால் கூட தொழிலாளி வர்க்கத்திடமிருந்து பெறப்படுகின்ற, கூலி கொடுக்கப்படாத உழைப்பின் தொகுதி துல்லியமாக அதே அளவில் இருக்கும். ஆனால் இது நம்முடைய புரூதோன்வாதி பின்வருமாறு அறிவிப்பதைத் தடுக்கவில்லை:

“குடியிருப்பு வாடகையை ஒழிக்க வேண்டும் என்பது புரட்சிகரமான கருத்தின் கருப்பையிலிருந்து முன்னெப்போதும் தோன்றியிராத மிகவும் பலனுள்ள, சிறப்பு மிக்க விருப்பார்வங்களில் ஒன்றாகும்; அது சமூக-ஜனநாயகத்தின் முதன்மையான கோரிக்கைகளில் ஒன்றாக இருக்க வேண்டும்.”

ஆசான் புரூதோன் துல்லியமாக இப்படிப்பட்ட சந்தைக் கூச்சலைத்தான் போட்டார்; அவர் கொக்கரிப்பது இடப்

பட்ட முட்டைகளுக்கு எதிர் விகிதத்தில் எப்பொழுதும் இருக்கும்.

இப்பொழுது ஒவ்வொரு தொழிலாளியும் குட்டி முதலாளியும் முதலாளியும் வருடாந்தரத் தவணைகளைக் கட்டுவதன் மூலம் முதலில் வீட்டின் பகுதி உரிமையாளராகவும் பிறகு முழு உரிமையாளராகவும் மாறும்படி நிர்ப்பந்திக் கப்படுவார்களானால் எத்தகைய நல்ல நிலைமை ஏற்படும் என்பதைக் கற்பனை செய்து கொள்ளுங்கள்! இங்கிலாந்தின் தொழில் வளர்ச்சியடைந்த மாவட்டங்களை, பெரிய அளவுத் தொழில்துறை, ஆனால் சிறிய வீடுகள் இருக்கின்ற, திருமணமாகிய ஒவ்வொரு தொழிலாளியும் சொந்தமாக ஒரு சிறிய வீடு வைத்திருக்கின்ற மாவட்டங்களைப் பொறுத்தமட்டில் இப்படிச் சொல்வது ஒருவேளை சிறிதளவு அர்த்தத்தைக் கொண்டிருக்கும். ஆனால் பாரிசிலும் ஐரோப்பாக் கண்டத்தைச் சேர்ந்த பெரிய நகரங்களில் பெரும்பான்மையானவற்றிலும் சிறிய அளவுத் தொழில்துறையுடன் சேர்ந்து பத்து, இருபது அல்லது முப்பது குடும்பங்கள் ஒன்றுசேர்ந்து வசிக்கின்ற, பெரிய வீடுகள் இருக்கின்றன. உலகத்தைப் புரந்தருள்கின்ற ஆணையை வெளியிடுகின்ற நாளில், வாடகை வீடுகளை மீட்டல் பிரகடனம் செய்யப்படுகின்ற பொழுது டீட்டர் என்ற பெயருடையவர் பெர்லினில் இஞ்சினீயரிங் தொழிற்சாலையில் வேலை செய்கிறார் என்று வைத்துக் கொள்வோம். ஒரு ஆண்டு முடிந்த பிறகு அவர் ஹாம்பர்க் நகரக் கதவுக்குப் பக்கத்தில் எங்கோ ஒரு இடத்திலுள்ள வீட்டின் ஐந்தாவது மாடியில் அவர் வீடு எனப்படுகின்ற சிறிய அறையில் $\frac{1}{16}$ பகுதிக்கு உடைமையாளராக இருப்பார். பிறகு அவர் வேலையை இழந்து விடுவார். இதற்குச் சிறிது காலத்துக்குப் பிறகு ஹன்னோவரிலுள்ள போத்கொஃபில் ஒரு வீட்டின் மூன்றாவது மாடியில், வீட்டு முற்றத்தை நோக்கி அமைந்துள்ள அதே மாதிரியான சிறிய அறையில் வசிப்பார். அங்கே ஐந்து மாதங்கள் தங்கியிருந்த பிறகு அந்த உடைமையில் $\frac{1}{30}$ பகுதியை அப்பொழுது தான் அடைந்திருக்கின்ற பொழுது, வேலைநிறுத்தம் அவரை மியூனிக் நகருக்கு விரட்டி அங்கே பதினொரு மாதங்கள்

தங்கியிருந்ததன் மூலம் ஒபெர்-அங்கெர்காஸ்ஸெக்குப் பின் புறத்தில் தெருவுக்கு எதிரேயுள்ள சற்று இருண்டிருக்கின்ற வீட்டில் துல்லியமாக $11/180$ பகுதிக்கு உடைமையைப் பெற்றுக் கொள்ள நிர்ப்பந்திக்கிறது. அடுத்தடுத்து ஏற்படுகின்ற வேலை நீக்கங்களின் விளைவாக—இக்காலத்தில் தொழிலாளர்களுக்கு அவை அடிக்கடி ஏற்படுகின்றன—செயின்ட் கல்லேனில் நல்லதொரு வீட்டின் $7/360$ பகுதிக்கும் வீட்டில் ஒரு வீட்டின் $23/180$ பகுதிக்கும் மற்றும் செரேனில் மூன்றாவதாக ஒரு வீட்டின் $347/56223$ பகுதிக்கும் (''நிரந்தரமான நீதி'' புகார் செய்வதற்குச் சிறிதும் இடம் கொடுக்கக் கூடாது என்பதற்காகத் துல்லியமாகக் கணக்கிடப்பட்டிருக்கிறது) உடைமையை அவர் பெறுகிறார். இப்படிப் பல வீடுகளில் உள்ள பங்குகள் அனைத்தினாலும் இப்பொழுது பீட்டருக்கு என்ன பயன்? இப்பங்குகளின் உண்மையான மதிப்பை அவருக்கு யார் கொடுப்பார்கள்? அவர் ஒரே தடவை வசித்த பற்பல குடியிருப்புகளின் எஞ்சிய பங்குகளின் உடைமையாளர் அல்லது உடைமையாளர்களை அவர் எங்கே போய்க் கண்டு பிடிப்பார்? ஏதாவதொரு பெரிய வீட்டில் இருபது குடியிருப்புகள் இருக்கின்றன என்று வைத்துக் கொள்வோம்; மீட்புக்குரிய காலம் முடிந்து, குடியிருப்பு வாடகை ஒழிக்கப்பட்டு, ஒருவேளை உலகம் முழுவதிலும் சிதறியிருக்கின்ற முந்நூறு பகுதி உடைமையாளர்களுக்குச் சொந்தமான அந்த பெரிய வீட்டைப் பொறுத்த மட்டில் துல்லியமான உடைமை உறவுகள் எவை? அதற்குள் புரூதோன்வாதப் பரிவர்த்தனை வங்கி ஏற்பட்டிருக்கும், அது எந்த நேரத்திலும் எவருக்கும் அவருடைய எந்த உழைப்பின் உற்பத்திப் பொருளுக்கும் அதன் முழு உழைப்புப் பலனையும் கொடுக்கும், ஆகவே குடியிருப்பில் உள்ள பங்கின் முழு மதிப்பையும் கொடுக்கும் என்று நம்முடைய புரூதோன்வாதி பதிலளிப்பார். ஆனால் நாம் புரூதோன்வாதப் பரிவர்த்தனை வங்கியை இங்கே விவாதிக்கவில்லை; ஏனென்றால், முதலாவதாக, குடியிருப்புப் பிரச்சினைகளைப் பற்றிய கட்டுரைகளில் ஓரிடத்திலாவது அது குறிப்பிடப்படவில்லை; இரண்டாவதாக, ஒருவர் ஒரு பண்டத்தை விற்பனை செய்ய

விரும்பினால், அதன் முழு மதிப்பையும் கொடுத்து வாங்குகின்ற ஒருவர் எப்பொழுதும் வருவார் என்னும் தனித்தன்மையான தவறை அது அடிப்படையாகக் கொண்டிருக்கிறது; மூன்றாவதாக, புரூதோன் அதைக் கண்டு பிடிப்பதற்கு முன்பே இங்கிலாந்தில் Labour Exchange Bazaar¹⁴ என்ற பெயரில் ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட தடவையில் அது திவாலாகியிருக்கிறது.

தொழிலாளி தன்னுடைய குடியிருப்பை வாங்க வேண்டும் என்கின்ற மொத்தக் கருதுகோளுமே ஏற்கெனவே நாம் எடுத்துக் காட்டிய பிற்போக்குத் தனமான புரூதோன்வாதக் கோட்பாட்டை ஆதாரமாகக் கொண்டிருக்கிறது: நவீனமான பெரிய அளவுத் தொழில்துறையினால் தோற்றுவிக்கப்பட்டுள்ள நிலைமைகள் தீங்கான மிகை வளர்ச்சிகளே; சமூகம் கடந்த நூறு வருடங்களாகப் பின்பற்றி வருகின்ற போக்குக்கு எதிராக, தனி நபருடைய பழைய, நிலையான, கர உழைப்பு பொது விதியாக இருக்கின்ற நிலைமைக்கு—பொதுவாகப் பார்க்கும் பொழுது அது அழிந்து விட்ட, இன்னும் அழிந்து கொண்டிருக்கின்ற சிறிய அளவுக் கைத் தொழிலின் கருத்தியலான புத்தாக்கம் என்பதைத் தவிர வேறல்ல—சமூகத்தைப் பலவந்தமாகக் கொண்டு வர வேண்டும் என்பது இக்கோட்பாடாகும். தொழிலாளர்களை இத்தகைய நிலையான நிலைமைகளுக்குள் தூக்கிப் போட்டு விட்டால், “சமூகச் சுழலை” நற்காலமாக அகற்றி விட்டால் தொழிலாளி தன்னுடைய “வீட்டில்” உள்ள உடைமையை மறுபடியும் உபயோகிக்க முடியும் என்பது இயற்கையே; மேற்கூறிய மீட்புத் தத்துவமும் மிக மோசமாகத் தோன்றாது. இவை எல்லாவற்றையும் சாதிக்க வேண்டுமென்றால், புரூதோன் எல்லாவற்றுக்கும் முதலாவதாக உலக வரலாற்றுக் கடிகாரத்தை நூறு ஆண்டுகள் பின்னால் திருப்பி வைக்க வேண்டும் என்பதை அவர் மறந்து விடுகிறார். புரூதோன் அப்படிச் செய்தார் என்றால் இன்றுள்ள தொழிலாளர்களை அவர்களது பெரிய பாட்டனார்கள் காலத்தில் இருந்த மாதிரியான குறுகிய புத்தியுள்ள, ஊர்ந்து செல்கின்ற, கோழைத் தனமான அடிமைகளாக மாற்றி விடுவார்.

குடியிருப்புப் பிரச்சினை சம்பந்தமான புருதோன்வாதத் தீர்வில் அறிவு பூர்வமான, நடைமுறையில் கடைப்பிடிக்கக் கூடிய உள்ளடக்கம் ஏதேனும் இருந்தால், அது இன்று ஏற்கெனவே நிறைவேற்றப்பட்டு வருகிறது; ஆனால் இந்த ஈடேற்றம் "புரட்சிகரமான கருத்தின் கருப்பையிலிருந்து" தோன்றவில்லை—பெரிய முதலாளிகளிடமிருந்தே அது தோன்றியது. மாட்ரீட் நகரத்திலிருந்து வெளியாகின்ற சிறப்பு மிக்க ஸ்பானியப் பத்திரிகையான *La Emancipación*¹⁵ 1872 மார்ச் 16ந் தேதிய இதழில் எழுதியிருப்பதைப் படிப்போம்:

"குடியிருப்புப் பிரச்சினையைத் தீர்ப்பதற்கு இன்னும் ஒரு வழி, புருதோன் கூறுகின்ற வழி இருக்கின்றது; அது முதல் பார்வையில் நம் கண்களைக் கூசச் செய்கிறது, ஆனால் நெருங்கிச் சென்று பார்க்கின்ற பொழுது அதன் கையாலாகாத் தனம் அம்பலமாகி விடுகிறது. குடித்தனக் காரர்கள் தவணை முறையில் வீட்டை வாங்குபவர்களாக மாற்றப்பட வேண்டும், ஒரு ஆண்டில் கொடுக்கப்படுகின்ற வாடகை அந்தக் குறிப்பிட்ட வீட்டின் மதிப்பின் மீட்புப் பணத்தின் தவணைப் பணமாகக் கொள்ளப்பட வேண்டும், குறிப்பிட்ட காலத்துக்குப் பிறகு குடித்தனக்காரர் அந்த வீட்டுக்கு உடைமையாளராகக் கருதப்பட வேண்டும் என்று புருதோன் கூறினார். மிகவும் புரட்சிகரமானது என்று புருதோன் கருதிய இத்திட்டத்தை இன்று எல்லா நாடுகளிலும் வர்த்தகச் சூதாடிகளைக் கொண்ட கம்பெனிகள் அமுலாக்கி வருகின்றன. அவை வாடகைகளை உயர்த்தி வீடுகளின் மதிப்பைப் போல இரண்டு மடங்கு, மூன்று மடங்கு அதிகமாகப் பெற்றுள்ளன. வட-கிழக்கு பிரான்சைச் சேர்ந்த திரு. டால் ஃபுஸ் மற்றும் இதர பெரிய முதலாளிகள் இதே முறையை, பணம் சேர்ப்பதைத் தவிர ஒரு அரசியல் கருத்துடனும் நிறைவேற்றியிருக்கிறார்கள்.

"ஆதிக்கம் செலுத்தும் வர்க்கங்களின் மிகச் சாதாரியமான தலைவர்கள் பாட்டாளி வர்க்கத்துக்கு எதிராகத் தங்களுக்கு ஒரு ராணுவத்தை அமைப்பதற்காகச் சிறு உடைமையாளர்களின் எண்ணிக்கையை ஏராளமாக அதிகரிக்கின்ற முயற்சிகளில் எப்பொழுதும் ஈடுபட்டிருக்கிறார்கள். கடந்த நூற்றாண்டின் முதலாளி வர்க்கப் புரட்சிகள் பிரபுக்கள் மற்றும் திருச்சபையின் பெரிய பண்ணைகளைக் கூறுபோட்டு—ஸ்பானிய குடியரசுவாதிகள் இன்னும் இங்கே

யுள்ள பெரிய பண்ணைகளைப் பிரிக்க வேண்டும் என்று சொல்வதைப் போல—அதன் மூலம் சிறு நிலவுடைமையாளர் வர்க்கத்தை உருவாக்கின. அன்று முதல் இந்த வர்க்கம் சமூகத்தின் ஆகப் பிற்போக்கான வர்க்கமாக இருப்பது மட்டுமின்றி நகரப் பாட்டாளி வர்க்கத்தின் புரட்சிகர இயக்கத்துக்கு நிரந்தரமான இடையூறாகவும் இருக்கிறது. மூன்றாவது நெப்போலியன் பொதுக் கடன் பத்திரங்களின் தொகையைக் குறைப்பதன் மூலம் நகரங்களில் அப்படிப்பட்ட வர்க்கத்தை உருவாக்க முனைந்தார். திரு. டால்ஃபுசும் அவருடைய சகாக்களும் தொழிலாளர்கள் வருடாந்தரத் தவணைகளில் பணம் கட்டி வாங்கிக் கொள்ளக் கூடிய சிறு குடியிருப்புகளை அவர்களுக்கு விற்பனை செய்து அதே சமயத்தில் இந்த உடைமையின் மூலம் தொழிலாளர்களைத் தாங்கள் வேலை செய்கின்ற பாக்டரிகளுடன் கட்டிப் போட்டு அவர்களிடம் உள்ள எல்லா விதமான புரட்சிகர வேகத்தையும் அணைப்பதற்குப் பாடுபட்டார்கள். ஆகவே புருதோனுடைய ட்டம் தொழிலாளி வர்க்கத்துக்கு உதவியளிக்கவில்லை—
|தற்கு எதிராகவே திருப்பப்பட்டிருந்தது.*

* தொழிலாளியை அவருடைய “வீட்டுடன்” பிணைப்பதன் மூலம் குடியிருப்புப் பிரச்சினைக்குத் தீர்வு காண்பது அமெரிக்காவின் பெரிய நகரங்களின் அல்லது வேகமாக வளர்ச்சியடைகின்ற நகரங்களின் சுற்றுப் புறத்தில் எப்படித் தானாகவே தோன்றுகிறது என்பதை இண்டியானபோலிசைச் சேர்ந்த எலியனோர் மார்க்ஸ்-எவெலிங் 1886 நவம்பர் 28இல் எழுதிய கடிதத்தின் பின்வரும் பகுதியில் காணலாம்: “கான்சாஸ் நகரத்தில் அல்லது ஓரளவு அதற்குப் பக்கத்தில் உத்தேசமாக மூன்று அறைகள் கொண்ட, மரப் பலகைகளினால் அமைக்கப்பட்ட கண்ணாறியான சிறு வீடுகளை—அவை இன்னும் காட்டுப் பிரதேசத்தில்தான் இருந்தன—நாங்கள் கண்டோம்; மனைக்கட்டு விலை 600 டாலர்கள்; அந்தச் சிறு வீட்டைக் கட்டுவதற்கு மட்டுமே அந்த மனைக்கட்டு சரியாக இருந்தது; வீட்டுக்கு இன்னும் கூடுதலாக 600 டாலர்கள், அதாவது மொத்தம் 4,800 மார்க்குள்; நகரத்திலிருந்து ஒரு மணி நேரப் பிரயாண தூரத்துக்கு அப்பால் சேறு நிறைந்த காட்டுப் பிரதேசத்தில் கட்டப்பட்டிருந்த கண்ணாறியான வீட்டுக்கு இந்த விலை.” இம்முறையில் தொழிலாளர்கள் இத்தகைய குடியிருப்புகளை அடைவதற்குக் கூட அதிகமான ஒத்திக் கடன்களை ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டும்; பிறகு தங்களுடைய எசமானர்களுக்கு அடிமைகளாக மாற வேண்டும். அவர்கள் தமது குடியிருப்பு

அப்படியானால் குடியிருப்புப் பிரச்சினையைத் தீர்ப்பது எப்படி? இன்றைய சமூகத்தில் மற்ற எந்தச் சமூகப் பிரச்சினையும் தீர்க்கப்படுகின்ற முறையிலா, அதாவது தேவை மற்றும் அளிப்பு படிப்படியாகப் பொருளாதார ரீதியில் சமப்படுத்தப்படுவதன் மூலமாகவா? அந்த உடன்பாட்டில் பிரச்சினை திரும்பத் திரும்பத் தலைதூக்கும், ஆகவே அது ஒரு உடன்பாடு அல்ல. சமூகப் புரட்சி இந்தப் பிரச்சினையை எப்படித் தீர்க்கும் என்பது ஒவ்வொரு குறிப்பிட்ட உதாரணத்திலும் அதன் சூழ்நிலையைப் பொறுத்திருப்பது மட்டுமில்லாமல் இன்னும் அதிகத் தீவிரமான பிரச்சினைகளையும் பொறுத்திருக்கிறது. அவற்றில் மிகவும் அடிப்படையானது நகரத்துக்கும் கிராமப் பிரதேசத்துக்கும் இடையிலிருக்கின்ற எதிர்நிலையை ஒழிப்பதாகும். எதிர்கால சமூக நிர்மாணத்தைப் பற்றிய கற்பனாவாத அமைப்புகளை ஏற்படுத்துதல் நம்முடைய கடமை அல்ல; எனவே அந்தப் பிரச்சினையை நாம் இங்கே எடுத்துக் கொள்வது வீண் வேலையாகும். ஆனால் ஒன்று மட்டும் நிச்சயம்: எல்லா உண்மையான “குடியிருப்புத் தட்டுப்பாட்டையும்” உடனடியாகத் தீர்ப்பதற்குப் போதிய அளவுக்கு வீடுகள் (இவற்றை விவேகமாக உபயோகித்தால்) ஏற்கெனவே பெரிய நகரங்களில் இருக்கின்றன. அந்த வீடுகளை இன்றைய உடைமையாளர்களிடமிருந்து பறிமுதல் செய்து அவற்றில் குடியிருப்பு வசதியற்ற தொழிலாளர்களை அல்லது இன்றைய குடியிருப்புகளில் அடைந்து கிடக்கின்ற தொழிலாளர்களைக் குடியமர்த்துவதன் மூலமாக மட்டுமே அது நிறைவேறும் என்பது இயற்கையே. பாட்டாளி வர்க்கம் அரசியல் அதிகாரத்தை வென்றெடுத்த உடனே பொது நன்மையைப் பற்றிய அக்கறையினால் தூண்டப்படுகின்ற அத்தகைய நடவடிக்கை நிறைவேற்றப்படும். இன்றைய அரசு செய்கின்ற உடைமை

களுடன் பிணைக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள்; அவர்கள் எங்கும் போக முடியாது; வேலை நிலைமைகள் எப்படி இருந்தாலும் அவற்றைச் சகித்துக் கொள்ள வேண்டும். (1887ஆம் ஆண்டுப் பதிப்புக்கு எங்கெல்ஸ் எழுதிய குறிப்பு.)

பறித்தல்கள், தங்குமிட ஆணைகளைப் போல அது கலபமாக நிறைவேற்றப்படும்.

* * *

எனினும் நம்முடைய புருதோன்வாதிக்குக்* குடியிருப்புப் பிரச்சினையைப் பற்றித் தன்னுடைய முந்திய சாதனைகள் குறித்துத் திருப்தி ஏற்படவில்லை. அவர் இந்தப் பிரச்சினையைச் சமதளத்திலிருந்து உயர் சோஷலிசத் துறைக்குக் கொண்டு வந்தாக வேண்டும். அப்பொழுதுதானே அது "சமூகப் பிரச்சினையின்" அவசியமான "பின்னத்துக்குரிய பகுதி" என்பதை அவர் நிரூபிக்க இயலும்:

"மூலதனத்தின் உற்பத்தித் திறன் பிரச்சினை உண்மை லேயே நேருக்கு நேர் எடுத்துக் கொள்ளப்படுகிறது என்று ராம் இப்பொழுது அனுமானிப்போம் (சீக்கிரமாகவோ, நாமதமாகவோ இது நடைபெறும்). உதாரணமாக, எல்லா மூலதனங்களுக்கும் 1 சதவிகிதம் வட்டி தரப்படும் என்று ஒரு தற்காலிகமான சட்டம் நிர்ணயிப்பதாக வைத்துக் கொள்வோம். ஒன்றைக் கவனிக்கவும்: இந்தச் சட்டப்படி இந்த வட்டி விகிதம் கூட மேன்மேலும் பூஜ்யத்தை நெருங்கி வரும்; முடிவில் மூலதனச் செலாவணிக்கு அவசியமான உழைப்பைத் தவிர வேறு அதிகமாக ஒன்றும் கொடுக்கப்பட்டாது. இந்தச் சட்டத்தின் வரம்புக்குள், மற்ற எல்லா உற்பத்திப் பொருள்களையும் போல, வீடுகளும் குடியிருப்புகளும் இயற்கையாகவே சேர்க்கப்படும்.... வீட்டின் உடைமையாளரே அதை விற்பனை செய்வதற்கு முந்திக் கொள்வார்; ஏனென்றால் அதை விற்பனை செய்யவில்லை என்றால் அவர் வீடு உபயாகமில்லாமற் போய் அதில் முதலீடு செய்யப்பட்டுள்ள மூலதனம் சிறிதும் பயனற்றதாகி விடும்."

இப்பகுதியில் புருதோன்வாதப் பாடத்தின் முக்கியமான ஷரத்துகளில் ஒன்று எழுதப்பட்டிருக்கிறது; புருதோன்வாதத்தின் குழப்பத்துக்கு அது குறிப்பிடத்தக்க உதாரணமாக இருக்கிறது.

"மூலதனத்தின் உற்பத்தித் திறன்" என்பது முட்டாள்தனம். புருதோன் இதை முதலாளித்துவப் பொருளியலா

* அ. முல்பெர்கெர்.—ப-ர்.

ளர்களிடமிருந்து தேர்ந்தாராயாத முறையில் எடுத்துக் கொள்கிறார். முதலாளித்துவப் பொருளியலாளர்களும் உழைப்பே எல்லாச் செல்வத்துக்கும் தோற்றுவாய், எல்லாப் பண்டங்களின் மதிப்புக்கும் அளவுகோல் என்பதிலிருந்தே ஆரம்பிக்கிறார்கள் என்பது உண்மையே; ஆனால் அதைப் போல ஒரு தொழிற்சாலை அல்லது கைத்தொழிலில் முதலீடு செய்கின்ற முதலாளி முடிவில் தன்னுடைய மூல தனத்தை மட்டுமின்றி அதைக் காட்டிலும் அதிகமான லாபத்தையும் எப்படிப் பெறுகிறார் என்பதையும் அவர்கள் விளக்க வேண்டியிருக்கிறது. அதன் காரணமாக அவர்கள் பல விதமான முரண்பாடுகளில் சிக்கிக் கொண்டு மூலதனத்துக்குத் தனியாக உற்பத்தித் திறன் இருக்கிறது என்று வாதாடுகின்ற நிர்ப்பந்தம் உண்டாகிறது. மூலதனத்தின் உற்பத்தித் திறன் என்னும் இச்சொற்றொடரை அவர் கடன் வாங்கி உபயோகித்தல் முதலாளித்துவச் சித்தாந்தத்தில் புருதோன் எவ்வளவு முழுமையாகச் சிக்கியிருக்கிறார் என்பதை மிகவும் தெளிவாக நிரூபிக்கிறது. "மூலதனத்தின் உற்பத்தித் திறன்" என்பது (இன்றைய சமூக உறவுகளின் கீழ்—அவை மட்டும் இல்லையென்றால் அது மூலதனமாகச் சிறிதும் இருக்க முடியாது) கூலித் தொழிலாளர்களின் கூலி கொடுக்கப்படாத உழைப்பைச் சுவீகரித்துக் கொள்கின்ற குணாம்சத்தைத் தவிர வேறு ஒன்றுமில்லை என்று நாம் ஏற்கெனவே பார்த்தோம்.

ஆனால் புருதோன் "மூலதனத்தின் உற்பத்தித் திறனை" அங்கீகரிக்கவில்லை, அதற்கு மாறாக, அதில் "நிரந்தரமான நீதியை" மீறுதலைக் கண்டுபிடிக்கிறார் என்ற அளவில் அவர் முதலாளித்துவப் பொருளியலாளர்களிடமிருந்து வேறுபடுகிறார். இந்த உற்பத்தித் திறன் தொழிலாளி தன்னுடைய உழைப்பின் முழுப் பலனையும் பெறுவதைத் தடுக்கிறது. ஆகவே அதை ஒழிக்க வேண்டும். எப்படி? கட்டாயமான சட்டத்தின் மூலம் வட்டி விகிதத்தைக் குறைத்து முடிவில் அதைப் பூஜ்யமாக ஆக்குவதன் மூலம். பிறகு மூலதனம் உற்பத்தித் திறனைக் கொண்டிருக்காது என்று நம்முடைய புருதோன்வாதி கூறுகிறார்.

கடன் கொடுக்கப்பட்ட பண மூலதனத்துக்கு வட்டி என்பது லாபத்தின் ஒரு பகுதி மட்டுமே ஆகும். தொழில்துறை அல்லது வர்த்தம் மூலதனத்திலிருந்து கிடைக்கின்ற லாபம் முதலாளி வர்க்கம் தொழிலாளி வர்க்கத்திடமிருந்து கூலி கொடுக்காத உழைப்பு என்ற வடிவத்தில் எடுத்துக் கொள்கின்ற உபரி மதிப்பின் ஒரு பகுதி மட்டுமே ஆகும். வட்டி விகிதத்தை ஆள்கின்ற பொருளாதார விதிகள் உபரி மதிப்பை ஆள்கின்ற பொருளாதார விதிகளிலிருந்து, அதே சமூக அமைப்பின் விதிகள் எந்த அளவுக்குச் சுதந்திரமாக இருக்க இயலுமோ, அந்த அளவுக்குச் சுதந்திரமாக இருக்கின்றன. ஆனால் இந்த உபரி மதிப்பைத் தனிப்பட்ட முதலாளிகள் மத்தியில் பகிர்ந்தளிப்பதைப் பொறுத்தமட்டில், மற்ற முதலாளிகளிடமிருந்து பெற்ற பெருந்தொகைகளைக் கொண்டு தொழில் நடத்துகின்ற முதலாளிகளுக்கும் வர்த்தகர்களுக்கும்—மற்ற எல்லாம் சமமாக இருந்தால்—வட்டி விகிதம் குறைகின்ற அளவுக்கு லாப விகிதம் அதிகரிக்க வேண்டும். எனவே வட்டியைக் குறைப்பதும் முடிவில் வட்டியே இல்லாமற் செய்வதும் மெய்யாகவே “மூலதனத்தின் உற்பத்தித் திறன்” என்று சொல்லப்படுவதை “நேருக்கு நேர் எடுத்துக்” கொள்வதாக ஒருபோதும் இருக்காது; தொழிலாளி வர்க்கத்திடமிருந்து எடுக்கப்படுகின்ற, கூலி கொடுக்கப்படாத உபரி மதிப்பைத் தனிப்பட்ட முதலாளிகள் மத்தியில் பிரித்துக் கொடுப்பதை அது திருத்தியமைப்பதற்கு மேல் அதிகமாக எதுவும் செய்ய முடியாது; அது தொழில்துறை முதலாளிக்கு எதிராகத் தொழிலாளிக்குச் சாதகம் செய்யாது, ஆனால் ரென்டியெர் (rentier)க்கு எதிராகத் தொழில்துறை முதலாளிக்குச் சாதகம் செய்யும்.

புருதோன் தன்னுடைய சட்ட ரீதியான நோக்கிலிருந்து, மற்ற எல்லாப் பொருளாதார மெய்விவரங்களையும் போலவே வட்டி விகிதத்தையும் சமூக உற்பத்தியின் நிலைமைகளிலிருந்து விளக்கிக் கூறாமல்—இந்த நிலைமைகள் பொதுவான முறையில் எடுத்துரைக்கப்படுகின்ற அரசு விதிகளின் மூலமாக விளக்குகிறார். அரசு விதிகளுக்கும் சமூக உற்பத்தி

நிலைமைகளுக்கும் இடையிலுள்ள பரஸ்பர உறவைப் பற்றி எத்தகைய குறிப்பையும் அறியாத இத்தகைய நோக்கின் படி இந்த அரசு விதிகள் முற்றிலும் எதேச்சாதிகாரமான உத்தரவுகளாக, எந்த நேரத்திலும் அவற்றின் துல்லியமான எதிரிடைகளால் மாற்றப்படக் கூடியவைகளாகவே அவசியமாகத் தோன்றுகின்றன. ஆகவே புருதோனுக்கு வட்டி விகிதத்தை 1 சதவிகிதமாகக் குறைத்து உத்தரவு போடுவதைக் காட்டிலும்—அந்தச் சக்தி அவருக்குக் கிடைத்தால்—சுலபமான வேலை வேறு எதுவுமில்லை. மற்ற எல்லா சமூக நிலைமைகளும் அப்படியே இருக்குமானால், இப்புருதோன்வாத உத்தரவு காகிதத்தில் மட்டுமே இருக்கும். எத்தனை உத்தரவுகளை வெளியிட்டாலும், வட்டி விகிதம் அது இன்று கீழ்ப்படியின்ற பொருளாதார விதிகளினால் மட்டுமே ஆளப்படுதல் நீடிக்கும். கடன் தகுதியைக் கொண்டுள்ள நபர்கள் சந்தர்ப்பங்களுக்கு ஏற்ற முறையில் 2, 3, 4 மற்றும் அதிகமான சதவிகிதத்தில் முன் போலவே தொடர்ந்து பணத்தைக் கடன் வாங்குவார்கள்; ரென்டியெயர்கள் வழக்கு விவகாரங்கள் ஏற்படாது என்று கருதுகின்ற நபர்களுக்கு மட்டுமே கடன் கொடுக்கின்ற அளவுக்கு மிகவும் கவனமாக இருப்பார்கள் என்பது மட்டும்தான் வேறுபாடாக இருக்கும். மேலும் மூலதனத்திலிருந்து அதன் “உற்பத்தித் திறனை” அகற்றுகின்ற இந்த மாபெரும் திட்டம் மலைகளைப் போலவே பழமையானதே; அது பழங்காலக் கடன் வட்டி பற்றிய சட்டங்களைப் போலப் பழமையானதே. வட்டி விகிதத்தைக் கட்டுப்படுத்துதலே அந்தச் சட்டங்களின் ஒரே நோக்கமாகும். அச்சட்டங்கள் எங்குமே ஒழிக்கப்பட்டு விட்டன; ஏனென்றால் நடைமுறையில் அவை தொடர்ச்சியாக மீறப்பட்டன, அல்லது சுற்றி வளைத்து ஏமாற்றப்பட்டன; சமூக உற்பத்தியின் விதிகளுக்கு முன்பாகத் தன்னுடைய கையாலாகாத தனத்தை ஒத்துக் கொள்ளும்படி அரசு நிர்ப்பந்திக் கப்பட்டது. இந்த மத்திய காலச் சட்டங்களை, அமுலாக்கப்பட முடியாத சட்டங்களை மறுபடியும் கொண்டு வருதலுக்கு “மூலதனத்தின் உற்பத்தித் திறனை... நேருக்கு நேர் எடுத்துக் கொள்வது” ஆகுமா? புருதோன்வாதத்தை

எவ்வளவு நுணுக்கமாக ஆராய்கின்றோமோ, அவ்வளவு அதிகம் பிற்போக்கானதாக அது தோன்றுகிறது.

இம்முறையில் வட்டி விகிதத்தைப் பூஜ்யமாகக் குறைத்த பிறகு, ஆகவே மூலதனத்துக்கு வட்டி ஒழிக்கப்பட்ட பிறகு "மூலதனச் செலாவணிக்கு அவசியமான உழைப்பைத் தவிர வேறு அதிகமாக ஒன்றும் கொடுக்கப்படாது." வட்டியை ஒழிப்பது லாபத்தை ஒழிப்பதற்கும் உபரி மதிப்பைக் கூட ஒழிப்பதற்கும் சமம் என்பது இந்த வாசகத்தின் அர்த்தம் என்று சொல்லப்படுகிறது. ஆனால் வட்டியை உத்தரவின் மூலம் ஒழிப்பது உண்மையாகவே சாத்தியம் என்றால் அதன் விளைவு என்ன? ரென்டியெர் வர்க்கத்தினர் தங்களுடைய மூலதனத்தைக் கடனாகக் கொடுப்பதற்கு எத்தகைய தூண்டுதலும் இனிமேல் இருக்காது; அவர்கள் அந்தப் பணத்தைத் தங்களுக்குச் சொந்தமான தொழில் நிறுவனங்களில் அல்லது கூட்டுப் பங்குக் கம்பெனிகளில் தங்கள் கணக்கிலேயே முதலீடு செய்வார்கள். முதலாளி வர்க்கம் தொழிலாளி வர்க்கத்திடமிருந்து சுரண்டுகின்ற உபரி மதிப்பின் அளவு அப்படியே இருக்கும்; அதன் வினியோகம் மட்டுமே மாற்றப்படும்; அந்த மாற்றமும் அதிகமான அளவில் இருக்காது.

ஏற்கெனவே இப்போழுது முதலாளித்துவ சமூகத்தில் பண்டத்தை வாங்குவதில் உண்மையில் "மூலதனச் செலாவணிக்கு அவசியமான உழைப்பைத் தவிர" (சம்பந்தப்பட்ட பண்டத்தை உற்பத்திச் செய்வதற்கு அவசியமான என்று வாசகம் இருக்க வேண்டும்) சராசரியாக அதிகமாக எதுவும் கொடுக்கப்படுவதில்லை என்பதை நம்முடைய புரூதோன்வாதி பார்க்கத் தவறுகிறார். எல்லாப் பண்டங்களின் மதிப்புக்கும் அளவுகோல் உழைப்பே. இன்றைய சமூகத்தில்—சந்தையின் ஏற்ற இறக்கங்களைத் தவிர—பண்டங்களுக்கு அவற்றை உற்பத்திச் செய்வதற்கு அவசியமான உழைப்பைத் தவிர சராசரியாக அதிகமாகக் கொடுத்தல் முற்றிலும் இயலாது. இல்லை, இல்லை, அன்பு மிக்க புரூதோன்வாதி அவர்களே, சிக்கல் வேறிடத்தில் இருக்கிறது. "மூலதனச் செலாவணிக்கு அவசியமான உழைப்புக்கு" (உங்களுடைய குழப்பமான சொற்பிரயோகத்தில்) முழுமையான கூலி கொடுக்

கப்படவில்லை என்ற உண்மையில் அது அடங்கியிருக்கிறது! இது எப்படி நடைபெறுகிறது என்பதற்கு நீங்கள் மார்க்சின் மூலதனத்தைப் படிக்க வேண்டும் (மூலதனம், தொகுதி 1, பக்கங்கள் 128—160).

ஆனால் அது மட்டும் போதாது. மூலதனத்துக்கு வட்டியை ஒழிக்கின்ற பொழுது அதனுடன் விட்டு வாடகையும்* ஒழிக்கப்படுகிறது; ஏனென்றால் “இந்தச் சட்டத்தின் வரம்புக்குள், மற்ற எல்லா உற்பத்திப் பொருள்களையும் போல, வீடுகளும் குடியிருப்புகளும்... சேர்க்கப்படும்.” ஒரு முதிய ராணுவ மேஜர் ஒரு பட்டதாரிப் படைவீரனிடம் பேசியதை அது முற்றிலும் ஒத்திருக்கிறது: “நீ ஒரு டாக்டர் என்று கேள்விப்பட்டேன்; நீ அவ்வப்பொழுது என்னுடைய வீட்டுக்கு வர வேண்டும் என்று உத்தரவிடுகிறேன். ஒரு மனைவியும் ஏழு குழந்தைகளும் இருக்கும் பொழுது எப்பொழுதும் யாருக்காவது மருத்துவ உதவி வேண்டியிருக்கிறது.”

பட்டதாரிப் படைவீரர்: “மேஜர் அவர்களே! என்னை மன்னியுங்கள். நான் தத்துவஞானத்தில் டாக்டர் பட்டம் பெற்றவன்.”

மேஜர்: “எனக்கு எல்லாம் ஒன்றுதான். எல்லா டாக்டரும் ஒன்றே.”

நம்முடைய புருதோன்வாதி இதே முறையில் நடந்து கொள்கிறார். வீட்டு வாடகை அல்லது மூலதனத்துக்கு வட்டி—இரண்டும் அவருக்கு ஒன்றுதான். எல்லா வட்டியும் ஒன்றே. எல்லா டாக்டரும் ஒன்றே. வாடகை விலை—*vulgo*** வீட்டு வாடகை என்று சொல்லப்படுவது—பின்வரும் பகுதிகளைக் கொண்டிருக்கிறது: 1) நில வாடகையான ஒரு பகுதி; 2) கட்டிட மூலதனத்துக்கு வட்டியான ஒரு பகுதி, அதில் கட்டிடம் கட்டுபவருடைய லாபமும் அடங்கியிருக்கிறது;

* Kapitalzins — மூலதனத்துக்கு வட்டி, Mietzins — வீட்டு வாடகை; இங்கே zins என்ற பிற்பகுதி சிலேடைக்குறிப்பாகும்.—ப-ர்.

** —பொதுவாக.—ப-ர்.

3) பழுது பார்ப்பதற்கும் கட்டிடக் காப்புறுதிக்கும் செலவிடப்படுகின்ற பகுதி; 4) லாபம் உள்படக் கட்டிட மூலதனத்தை வீட்டின் விலையிறக்க விகிதத்தில் வருடாந்தரக் கழித்தல்களின் மூலம் கடன் தீர்வுக்குரிய பகுதி.

இப்பொழுது "வீட்டின் உடைமையாளரே அதை விற்பனை செய்வதற்கு முந்திக் கொள்வார்; ஏனென்றால் அதை விற்பனை செய்யவில்லை என்றால் அவர் வீடு உபயோக மில்லாமற் போய் அதில் முதலீடு செய்யப்பட்டுள்ள மூலதனம் சிறிதும் பயனற்றதாகி விடும்" என்பது குருடர்களுக்குக் கூடத் தெளிவாகப் புரிந்திருக்க வேண்டும். உண்மைதான். கடனாகத் தரப்படுகின்ற மூலதனத்துக்கு வட்டி வழிக்கப்பட்டால், எந்த வீட்டு உடைமையாளரும் அதற்குப் பிறகு தன் வீட்டுக்கு வாடகையாக ஒரு பென்னி காசு கூட வாங்க முடியாது; ஏனென்றால் வீட்டு வாடகையை வாடகை வட்டி என்றுதான் கூற முடியும்; மேலும் அது மூலதனத்துக்கு உண்மையிலேயே வட்டியாக உள்ள ஒரு பகுதியைக் கொண்டிருக்கிறது. எல்லா டாக்டரும் ஒன்றே. மூலதனத்துக்குச் சாதாரண வட்டி சம்பந்தமான கடன் சட்டங்களைச் சுற்றி வளைத்து ஏமாற்றுவதன் மூலமாக மட்டுமே செயலற்றதாக்க முடியும்; எனினும் அவை வீட்டு வாடகை விகிதத்தை—தொலைக் கோடியான முறையில் கூட—தொடவில்லை. புதிய கடன் வட்டிச் சட்டம் மூலதனத்தின் மீது சாதாரண வட்டியை மட்டுமின்றி, குடியிருப்புகளின் சிக்கலான வீட்டு வாடகையையும் எந்த ஓசையுமில்லாமல் ஒழுங்குபடுத்துவது மட்டுமின்றி, படிப்படியாக ஒழிந்து விடும் என்று கற்பனை செய்கின்ற பெருமை புரூதோனுக்கு மட்டுமே உரியதாகும். அப்படியானால் இந்தப் "பயனற்ற" வீட்டை அதன் உடைமையாளரிடம் நல்ல பணத்தைக் கொடுத்து ஏன் வாங்க வேண்டும், இத்தகைய சூழ்நிலையில் வீட்டு உடைமையாளர் வீட்டைப் பழுது பார்க்கின்ற செலவுகளைத் தவிர்ப்பதற்காக இந்தப் "பயனற்ற" வீட்டை யாரிடமாவது ஒப்படைப்பதற்கு அவரே ஏன் பணம் கொடுக்கக் கூடாது—இதைப் பற்றி விளக்கம் தரப்படவில்லை.

உயர் சோஷலிசத் துறையில் (ஆசான் புருதோன் அதை மேம்பட்ட சோஷலிசம் என்று கூறினார்) இந்த வெற்றிகரமான சாதனைக்குப் பிறகு நம்முடைய புருதோன்வாதி இன்னும் உயரமாகப் பறப்பது நியாயமானதே என்று கருதுகிறார்:

“இந்த மிகவும் முக்கியமான ஆராய்ச்சிப் பொருளின் மீது எல்லாத் திசைகளிலிருந்தும் முழு ஒளியைப் பாய்ச்சுகின்ற முறையில் சில முடிவுகளைப் பெறுவது மட்டுமே இன்னும் எஞ்சியிருக்கின்ற வேலையாகும்.”

இந்த முடிவுகள் எவை? மேலே சொல்லப்பட்டதற்குச் சிறிதும் சம்பந்தமில்லாத விஷயங்கள்; வட்டியை ஒழிப்பதன் மூலம் வீடுகள் மதிப்பிழந்து விடும் என்பதைப் போன்றவை. நம்முடைய ஆசிரியருடைய பகட்டான, பெருமிதமான சொற்பிரயோகத்தை நீக்கிப் பார்த்தோமானால், வாடகைக் குடியிருப்புகளை மீட்டளிக்கின்ற நடவடிக்கைக்கு உதவி செய்வதற்குப் பின்வருபவை விரும்பத்தக்கவை என்பதைக் காட்டிலும் அதிகமாக ஒன்றும் அதில் இல்லை: 1) இப்பொருளைப் பற்றிய துல்லியமான புள்ளிவிவரம்; 2) நல்ல சுகாதார ஆய்வு ஊழியர்கள்; 3) புதிய வீடுகளைக் கட்டுவதற்குக் கட்டிடத் தொழிலாளர்களின் கூட்டுறவுகள். இவை அனைத்தும் மிகவும் நல்லவை என்பது நிச்சயம்; எனினும் இவை பேரோசையான சொற்றொடர்களில் பொதிந்திருந்தாலும் புருதோன்வாத மூளைக் குழப்பத்தின் மீது அவை “முழு ஒளியைச்” சிறிதும் பாய்ச்சவில்லை.

இத்தகைய மாபெரும் சாதனைகளை நிறைவேற்றியுள்ள ஒருவர் ஜெர்மானியத் தொழிலாளர்களிடம் கருத்தாழமிக்க வேண்டுகோளை விடுப்பதற்கு உரிமையுள்ளவரே:

“இவை மற்றும் இவை போன்ற பிரச்சினைகள் சமூக-ஜனநாயகத்தின் கவனத்துக்கு மிகவும் உரியவை என்று நமக்குத் தோன்றுகிறது.... இக்குடியிருப்புப் பிரச்சினையைப் போல, கடன் வசதி, அரசுக் கடன்கள், தனியார் கடன்கள், வரிகள் ஆகியவற்றைப் போன்ற மற்ற அதே அளவுக்கு முக்கியமான பிரச்சினைகளைப் பற்றி அது தன்

னுடைய நிலையைத் தெளிவுபடுத்த முயற்சிக்க வேண்டும்," இதரவை.

ஆகவே, நம்முடைய புருதோன்வாதி "இவை போன்ற பிரச்சினைகளைப்" பற்றி ஒரு கட்டுரைத் தொடர் எழுதப் போகிறேன் என்று நம்மை அச்சுறுத்துகிறார். இந்த "மிக முக்கியமான பொருளைப்" பற்றி அவர் எழுதியுள்ள முழு நிறைவான முறையில் மேற்கண்டவற்றைப் பற்றியும் அவர் எழுதுவாரானால், Volksstaat பத்திரிகைக்கு ஒரு ஆண்டுக்குப் போதிய கட்டுரைகள் கிடைக்கும். ஆனால் அவர் என்ன எழுதப் போகிறார் என்பதை முன்கூட்டியே சொல்லக் கூடிய நிலையில் நாம் இருக்கிறோம். அவர் ஏற்கெனவே எழுதியதைத்தான் எழுதுவார்: மூலதனத்துக்கு வட்டியை ஒழிக்க வேண்டும், அத்துடன் அரசு மற்றும் தனியார் கடன்களுக்கு வட்டி மறைந்து விடும், கடன் இலவசமாகக் கிடைக்கும், இதரவை. அதே மந்திரச் சூத்திரம் எந்த விஷயத்துக்கும் உபயோகிக்கப்படுகிறது; ஒவ்வொரு குறிப்பிட்ட உதாரணத்திலும் அதே ஆச்சரியகரமான முடிவு, அதாவது மூலதனத்தின் மீது வட்டியை ஒழித்து விட்டால், கடன் வாங்கிய பணத்துக்கு இனிமேல் வட்டி கொடுக்க வேண்டியிராது என்பது மறுக்க முடியாத தர்க்கத்துடன் வருவிக்கப்படுகிறது.

நிற்க. நம்முடைய புருதோன்வாதி நயமான சில கேள்விகளைக் கேட்டு நம்மைப் பயமுறுத்துகிறார்: கடன் வசதி! வாரந்தோறும் தொழிலாளிக்கு அவசியமான கடன் மற்றும் அடகுக் கடையில் அவனுக்குக் கிடைக்கின்ற கடனைத் தவிர வேறு எந்தக் கடன் வசதி அவனுக்கு வேண்டும்? இந்தக் கடன் அவனுக்கு இலவசமாக அல்லது வட்டிக்கு—அடகுக் கடையில் வாங்குகின்ற கந்து வட்டியாக இருந்தால் கூட—எப்படியிருந்தாலும் அதனால் அவனுக்கு என்ன வேறுபாடு ஏற்படப் போகிறது? பொதுவாகப் பேசுகின்ற பொழுது அதிலிருந்து சிறிதளவு சாதகம் அவனுக்குக் கிடைக்குமானால், அதாவது உழைப்புச் சக்தியின் உற்பத்திச் செலவு குறைக்கப்பட்டால், உழைப்புச் சக்தியின் விலை குறைந்து

விடாதா? ஆனால் முதலாளிக்கு, குறிப்பாகக் குட்டி முதலாளிக்குக் கடன் வசதி என்பது முக்கியமான விஷயம்; குட்டி முதலாளிக்கு குறிப்பாக எந்தச் சமயத்திலும் கடன் கிடைக்கும், அதிலும் வட்டி இல்லாமல் கிடைக்கும் என்றால் அது மிகவும் நல்லதே. அரசுக் கடன்கள்! இக்கடன்கள் தொழிலாளி வர்க்கம் வாங்கியவை அல்ல, அது ஆட்சிக்கு வருகின்ற பொழுது, வாங்கியவர்களே அதைக் கொடுப்பதற்கு விட்டுவிடும். தனியார் கடன்கள்!—கடன் வசதியைப் பார்க்க. வரிகள்! இது முதலாளி வர்க்கம் அதிகமான அக்கறை எடுத்துக் கொள்கின்ற விவகாரம்; ஆனால் தொழிலாளி வர்க்கத்தின் அக்கறை மிகவும் குறைவே. தொழிலாளி வரியாகக் கொடுப்பது நெடுங்கால நோக்கில் உழைப்புச் சக்தியின் உற்பத்திச் செலவில் சேருகிறது, ஆகவே முதலாளி அதற்குச் சரியீடு செலுத்த வேண்டும். தொழிலாளி வர்க்கத்துக்கு மிகவும் முக்கியமான பிரச்சினைகள் என்று நம்மிடம் தூக்கிக் காட்டப்படுகின்ற அனைத்துமே எதார்த்தத்தில் முதலாளி வர்க்கத்துக்கு அவசியமான அக்கறை உள்ளவை மட்டுமே, குட்டி முதலாளி வர்க்கத்துக்கு இன்னும் அதிகமான அளவில் அக்கறை உள்ளவை ஆகும். புருதோன் என்ன சொல்லிய போதிலும், இந்த வர்க்கங்களின் நலனைக் காப்பது தொழிலாளி வர்க்கத்தின் கடமை அல்ல என்று நாம் வலியுறுத்துகிறோம்.

தொழிலாளர்கள் உண்மையிலேயே அக்கறை காட்டுகின்ற மாபெரும் பிரச்சினை, முதலாளிக்கும் கூலித் தொழிலாளிக்கும் இடையிலுள்ள உறவு, முதலாளி தன்னுடைய தொழிலாளர்களது உழைப்பின் மூலம் பணக்காரராவது எப்படி நடைபெறுகிறது என்பதே. இதைப் பற்றி நம் முடைய புருதோன்வாதி ஒரு வார்த்தை கூட எழுதவில்லை. அவருடைய ஆசான் இதைப் பற்றி எழுதினார் என்பது உண்மையே; ஆனால் அவர் இந்த விஷயத்தில் எவ்விதமான தெளிவையும் சிறிதும் ஏற்படுத்தவில்லை. அவருடைய மிகப் பிந்திய எழுத்துக்களில் கூட அவர் சாராம்சத்தில் *Philosophie de la Misère* (வறுமையின் மெய்யறிவு)க்கு அப்பால் போகவில்லை. அந்த நூலில் எதுவுமில்லை என்

பதை மார்க்ஸ் 1847இல் சிறப்பாக எடுத்துக் காட்டினார்.*

ரொமான்ஸ் மொழிகளைப் பேசுகின்ற தொழிலாளர் களுக்கு இந்த “இரண்டாவது பேரரசின் சோஷலிஸ்டி னுடைய” எழுத்துக்களைத் தவிர வேறு சிறப்பான சோஷலிசக் கருத்துணவு எதுவுமே இருபத்தைந்து வருட காலமாக அநேகமாகக் கிடைக்கவில்லை என்பது மோசமான விஷயமே. இப்பொழுது புருதோன்வாதத் தத்துவம் ஜெர்மனியையும் மூழ்கடிக்குமானால், அது இரட்டை துர்ப்பாக்கிய மாகவே இருக்கும். எனினும் இதைப் பற்றி நாம் கவலைப்பட வேண்டிய அவசியமில்லை. ஜெர்மானியத் தொழிலாளர்கள் தத்துவ ரீதியில் புருதோன்வாதத்தைக் காட்டிலும் ஐம்பது ஆண்டுகள் முன்னால் இருக்கிறார்கள்; இந்த ஒரு பிரச்சினையை, குடியிருப்புப் பிரச்சினையை உதாரணமாக எடுத்துக் காட்டுவதே இந்த விஷயத்தில் நமக்கு அதிகமான தொல்லை இல்லாமல் செய்வதற்குப் போதும்.

பகுதி II

முதலாளி வர்க்கம் குடியிருப்புப் பிரச்சினையை எப்படித் தீர்க்கிறது

I

குடியிருப்புப் பிரச்சினைக்கு புருதோன்வாதத் தீர்வைப் பற்றிய பகுதியில் குட்டி முதலாளி வர்க்கம் இந்தப் பிரச்சினையில் எவ்வளவு அதிகமான அக்கறை கொண்டிருக்கிறது என்பது எடுத்துக் காட்டப்பட்டது. ஆனால் பெரிய முதலாளி வர்க்கமும்—மறைமுகமாகவே என்றால் கூட—அதில் அதிகமான அக்கறை கொண்டிருக்கிறது. தொழிலாளர்கள் பெருந்திரளாக நெருக்கி வசிக்கின்ற “ஏழ்மையான வட்டாரங்கள்” என்று கூறப்படுகின்ற பகுதிகள் நம்முடைய நகரங்களில் அடிக்கடி ஏற்படுகின்ற எல்லா விதமான

* கா. மார்க்ஸ், மெய்யறிவின் வறுமை. திரு. புருதோன் எழுதிய “வறுமைவின் மெய்யறிவு” என்னும் நூலுக்குப்பதில்.—பா-.

கொள்ளை நோய்களும் உற்பத்தியாகின்ற இடங்களாக இருக்கின்றன என்று நவீன இயற்கை விஞ்ஞானம் நிரூபித்திருக்கிறது. காலரா, டைபஸ், நச்சுக் காய்ச்சல், அம்மை மற்றும் இதர ஆபத்தான நோய்களின் கிருமிகள் இந்தத் தொழிலாளி வர்க்கக் குடியிருப்புகளின் நச்சுக் காற்றிலும் அசுத்தமான தண்ணீரிலும் பரவுகின்றன. இங்கே இக்கிருமிகள் அநேகமாக முற்றிலும் அழிவதில்லை. சாதகமான சந்தர்ப்பங்கள் ஏற்பட்டவுடன், அவை கொள்ளை நோய்களாக வளர்ந்து உற்பத்தியான இடங்களுக்கு அப்பால், நகரத்தில் முதலாளிகள் வசிக்கின்ற அதிகக் காற்றோட்டமான, ஆரோக்கியமான பகுதிகளுக்குப் பரவுகின்றன. தொழிலாளி வர்க்கத்தின் மத்தியில் கொள்ளை நோய்கள் உற்பத்தியாவதை முதலாளி வர்க்கம் ஆபத்தில்லாமல் பார்த்துக் கொண்டிருக்க முடியாது. அதன் விளைவுகளினால் அதற்கு ஆபத்தேற்படுகிறது. மரண தேவன் தொழிலாளர்களின் அணிகளைத் தாக்குவதைப் போலவே ஈவிரக்கமின்றி அதன் அணிகளையும் தாக்குகிறது.

இந்த உண்மை விஞ்ஞான ரீதியாக நிறுவப்பட்டவுடன், தொழிலாளர்களின் ஆரோக்கியத்தில் அக்கறை காட்டுவதில் போட்டியிடுகின்ற மேன்மையான உணர்ச்சி பரோபகார முதலாளிகளைத் தூண்டியது. திரும்பத் திரும்ப வருகின்ற கொள்ளை நோய்களின் தோற்றுவாய்களை அடைப்பதற்காகக் கழகங்கள் நிறுவப்பட்டன, புத்தகங்கள் எழுதப்பட்டன, திட்டங்கள் தீட்டப்பட்டன, சட்டங்கள் விவாதிக்கப்பட்டு நிறைவேற்றப்பட்டன. தொழிலாளர்களின் குடியிருப்பு நிலைமைகளைப் பற்றி ஆராய்ச்சிகள் நடைபெற்றன; மிகவும் மோசமான தீமைகளைப் போக்குவதற்கு முயற்சிகள் செய்யப்பட்டன. குறிப்பாக இங்கிலாந்தில் விரிவான நடவடிக்கை தொடங்கியது. அங்கே பெரிய நகரங்கள் மிகவும் அதிகமான எண்ணிக்கையில் இருந்தன; ஆகவே அங்கே முதலாளி வர்க்கத்துக்கு மிகப் பெரிய ஆபத்து ஏற்படக் கூடிய நிலை இருந்தது. தொழிலாளி வர்க்கத்தினரின் சுகாதார நிலைமைகளைப் பற்றி ஆராய்வதற்கு அரசாங்கக் கமிஷன்கள் நியமிக்கப்பட்டன. ஐரோப்பாக் கண்டத்தில்

வெளிவந்த எல்லா அறிக்கைகளிலிருந்து துல்லியம், முழுமை, விருப்பு வெறுப்பற்ற தன்மை ஆகியவற்றினால் கண்ணியமாக வேறுபட்டிருந்த அவற்றின் அறிக்கைகள் புதிய, ஓரளவுக்கு கடுங்கண்டிப்பான சட்டங்களுக்கு அடிப்படையாக இருந்தன. இச்சட்டங்களில் குறையிருந்தாலும், இத்திசையில் ஐரோப்பாக் கண்டத்தில் இன்று வரை செய்யப்பட்டுள்ள எல்லாவற்றையும் காட்டிலும் அவை முடிவில்லாத அளவுக்குச் சிறப்பானவையாக இருக்கின்றன. எனினும் முதலாளித்துவ சமூக அமைப்பு அகற்றப்பட வேண்டிய தீமைகளை மீண்டும் மீண்டும் மறு உற்பத்திச் செய்கிறது; அதிலும் தடுக்க முடியாத அவசியத்துடன் அதைச் செய்வதால்—இங்கிலாந்தில் கூட—அவற்றை அகற்றுதல் ஒரு காலடி கூட முன்னேற்றமடையவில்லை.

ஜெர்மனியில் இருந்த தொற்று நோயின் நிரந்தரமான தொற்றுவாய்கள் தூக்கத்திலிருந்த பெரிய முதலாளி வர்க்கத்தை எழுப்புவதற்கு அவசியமான கட்டத்தை அடைவதற்கு, வழக்கம் போல, அதிகமான காலமாயிற்று. ஆனால் மெதுவாக நடப்பவர் நிச்சயமாகச் சேருவார்; ஆகவே கடைசியில் நம்மிடமும் பொதுச் சுகாதாரம், குடியிருப்புப் பிரச்சினை பற்றிய முதலாளி வர்க்க வெளியீடுகள் தோன்றின. அவை வெளி நாட்டுப் பிரசுரங்களின், குறிப்பாக ஆங்கிலப் பிரசுரங்களின் நீராளப் பகுதியாக இருந்தன; எனினும் அழகான, உணர்ச்சிகரமான சொற்றொடர்களின் மூலம் அவற்றைக் காட்டிலும் உயர்ந்த கருதுகோளைக் கொண்டிருப்பதைப் போன்ற மோசடியைச் செய்வதற்கு முயன்றன. டாக்டர் எமீல் ஸாக்ஸ் எழுதிய உழைக்கும் வர்க்கங்களுடைய குடியிருப்பு நிலைமைகளும் அவற்றின் சீர்திருத்தமும் (வியென்னா, 1869) என்ற புத்தகம் இந்த ரகத்தைச் சேர்ந்ததாகும்.

குடியிருப்புப் பிரச்சினையைப் பற்றிய முதலாளி வர்க்க அணுகுமுறையை எடுத்துக் காட்டுவதற்கு நான் இப்புத்தகத்தைத் தேர்ந்தெடுத்திருப்பதற்கு, இப்பொருளைப் பற்றிய முதலாளி வர்க்க இலக்கியத்தை இயன்ற அளவுக்குச் சுருக்கித் தருவதற்கு அது முயற்சி செய்திருக்கிறது என்பது மட்டுமே காரணமாகும். நம்முடைய ஆசிரியருக்கு "மூல

ஆதாரங்களாகப்' பயன்படுகின்ற சிறந்த நூல்களைப் பாருங்கள்! இதற்கு உண்மையான முக்கிய ஆதாரங்களான ஆங்கில பாராளுமன்ற அறிக்கைகளில் மிகவும் பழமையான மூன்றின் தலைப்புகள் மட்டும் குறிப்பிடப்பட்டிருக்கின்றன; ஆசிரியர் அவற்றில் ஒன்றைக் கூட ஒருபோதும் படிக்கவில்லை என்பதை முழுப் புத்தகமும் நிரூபிக்கிறது. மறு பக்கத்தில், மிகச் சிறு தரமான முதலாளி வர்க்க, நல்ல நோக்கமுடைய அற்பவாத மற்றும் போலியான பரோபகார எழுத்துக்களைக் கொண்ட அதிகமான புத்தகங்கள் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன: டியூக்பெசியோ, ராபர்த்ஸ், ஹோல், ஹ்யூபெர், சமூக விஞ்ஞானம் (அதாவது, சமூக முட்டாள்தனம்) பற்றிய இங்கிலாந்துக் காங்கிரசின் பிரகடனங்கள், பிரஷ்யாவின் உழைக்கும் வர்க்கத்தினருடைய நல்வாழ்க்கைச் சங்கத்தின் சஞ்சிகை, பாரிசில் நடைபெற்ற உலகக் கண்காட்சியைப் பற்றிய ஆஸ்திரியாவின் அதிகார பூர்வமான அறிக்கை, அதே விஷயத்தைப் பற்றிய போனப்பார்டிஸ்டு ஆட்சிகளின் அதிகார பூர்வமான அறிக்கைகள், *Illustrated London News, Ober Land und Meer* மற்றும் கடைசியாக "ஓர் அங்கீகரிக்கப்பட்ட நிபுணர்", "கூர்மையான, செய்முறை அறிவுள்ளவர்", "நம்பச் செய்கின்ற பேச்சுத் திறனுடையவர்", அதாவது—ஜூலியஸ் லீபெளஹெர்! இந்த ஆதார நூல்களின் பட்டியலில் இடம் பெறாதவை *Gartenlaube, Kladderadatsch* மற்றும் துப்பாக்கிப் படை வீரர் கூச்சே.¹⁶

திரு. ஸாக்கின் கருத்துநிலையைப் பற்றி எவ்விதமான தப்பெண்ணமும் ஏற்படக் கூடாது என்பதற்காக அவர் 22ஆம் பக்கத்தில் பின்வருமாறு கூறுகிறார்:

"சமூகப் பொருளாதாரம் என்று கூறும் பொழுது சமூகப் பிரச்சினைகளில் கடைப்பிடிக்கப்படுகின்ற தேசியப் பொருளாதாரக் கோட்பாட்டை நாம் குறிக்கின்றோம்; அல்லது இன்னும் துல்லியமாகக் கூற வேண்டுமென்றால், உடைமை இல்லாத வர்க்கங்கள் என்று சொல்லப்படுகின்றவர்களை (!) உடைமை வர்க்கங்களின் தரத்துக்கு, இன்று நிலவுகின்ற சமூக அமைப்பின் சுற்றுவட்டத்துக்குள், அதன் 'இரும்பு' விதிகளின்

அடிப்படையில் உயர்த்துவதற்கு இந்த விஞ்ஞானம் நமக்குத் தருகின்ற சாதனங்கள் மற்றும் வழிமுறைகளின் மொத்தம் எனலாம்.”

பொதுவாகப் பார்க்கும் பொழுது “தேசியப் பொருளாதாரக் கோட்பாடு” அல்லது அரசியல் பொருளாதாரம் “சமூகப்” பிரச்சினைகளைத் தவிர மற்றவற்றை எடுத்துக் கொள்கிறது என்னும் குழப்பமான கருத்தை நாம் விவாதிக்கப் போவதில்லை. நாம் முக்கியமான பிரச்சினையை உடனே எடுத்துக் கொள்வோம். முதலாளித்துவப் பொருளாதாரத்தின் “இரும்பு விதிகள்”, “இன்று நிலவுகின்ற சமூக அமைப்பின் சுற்றுவட்டம்”, வேறு வார்த்தைகளில் சொல்வதென்றால் முதலாளித்துவ உற்பத்தி முறை மாற்றமில்லாமல் நீடித்து நிலவ வேண்டும் என்பதையும் ஆனால் “உடைமை இல்லாத வர்க்கங்கள் என்று சொல்லப்படுகின்றவர்கள்” “உடைமை வர்க்கங்களின் தரத்துக்கு” உயர்த்தப்பட வேண்டும் என்பதையும் டாக்டர் ஸாக்ஸ் கோருகிறார். உடைமை இல்லாத வர்க்கம் என்று சொல்லப்படுவது அல்ல, உண்மையிலேயே உடைமை இல்லாத வர்க்கம், விற்பனை செய்வதற்குத் தன்னுடைய உழைப்புச் சக்தியைத் தவிர வேறு ஒன்றுமில்லாத வர்க்கம், ஆகவே தொழில்துறை முதலாளிகளிடம் தன்னுடைய உழைப்புச் சக்தியை விற்பனை செய்யும்படி நிர்ப்பந்திக்கப்படுகின்ற வர்க்கம் இருக்க வேண்டும் என்பது முதலாளித்துவ உற்பத்தி முறையின் தவிர்க்க முடியாத முன்நிபந்தனையாகும். திரு. ஸாக்ஸ் கண்டு பிடித்திருக்கின்ற “சமூகப் பொருளாதாரம்” என்னும் புதிய விஞ்ஞானத்தின் கடமை, ஒரு பக்கத்தில் முதலாளிகளுக்கும், எல்லா மூலப்பொருள்களின், உற்பத்திக் கருவிகளின், வாழ்க்கைச் சாதனங்களின் உடைமையாளர்களுக்கும், மறு பக்கத்தில் உடைமை இல்லாத, தம்முடைய உழைப்புச் சக்தியைத் தவிர வேறு எதையுமே தமக்குச் சொந்தமானது என்று சொல்ல முடியாத கூலித் தொழிலாளர்களுக்கும் இடையிலுள்ள முரண்பாட்டின் மீது நிறுவப்பட்டிருக்கின்ற சமூக அமைப்பில், இந்தச் சமூக அமைப்பின் சுற்றுவட்டத்துக்குள் எல்லாக் கூலித் தொழிலாளர்களும் அந்த நிலைமை மாறா

மலேயே முதலாளிகளாக மாறுவதற்குரிய சாதனங்கள் மற்றும் வழிமுறைகளைக் கண்டுபிடிப்பதாகும். இப்பிரச்சினைக்கு முடிவைக் கண்டுபிடித்து விட்டதாக திரு. ஸாக்ஸ் நினைக்கிறார். பிரெஞ்சு ராணுவத்தைச் சேர்ந்த ஒவ்வொரு சாதாரணப் படைவீரனும் ஒரு மார்ஷலின் கைப்பிரம்பைத் தன்னுடைய தோள்பையில் வைத்துக் கொண்டிருக்கிறார் என்று முதலாவது நெப்போலியன் காலத்திலிருந்தே கூறப்படுகிறது; ஆகவே சாதாரணப் படைவீரர்கள் என்பது மாறாமலேயே அவர்களை ஃபீல்டு மார்ஷல்களாக்குவது எப்படி என்பதை திரு. ஸாக்ஸ் தெரிவிப்பாரா? அல்லது ஜெர்மன் பேரரசின் 40 மில்லியன் மக்கள் அனைவரையும் ஜெர்மன் பேரரசர்களாக மாற்றுவது எப்படி என்பதைத் தெரிவிக்கட்டும்.

இன்றைய சமூகத்திலுள்ள எல்லாத் தீமைகளின் அடிப்படையையும் அப்படியே வைத்திருக்க விரும்புவதும் அதே சமயத்தில் அந்தத் தீமைகளை ஒழிப்பதற்கு விரும்புவதும் முதலாளி வர்க்க சோஷலிசத்தின் சாராம்சம் ஆகும். முதலாளி வர்க்க சோஷலிஸ்டுகள் “முதலாளித்துவ சமூகம் தொடர்ந்து நிலவும்படி உறுதி செய்து கொள்ளும் பொருட்டு சமூகக் குறைபாடுகளை அகற்ற” விரும்புகிறார்கள்; அவர்கள் “பாட்டாளி வர்க்கம் இல்லாமல் முதலாளி வர்க்கத்தை” விரும்புகிறார்கள் என்பதைக் கம்ப்யூனிஸ்டுக் கட்சி அறிக்கை ஏற்கெனவே சுட்டிக் காட்டியிருக்கிறது.* திரு. ஸாக்ஸ் இப்பிரச்சினையை இதே முறையில் வகுத்தளிக்கிறார் என்பதை நாம் பார்த்தோம். சமூகப் பிரச்சினையின் தீர்வைக் குடியிருப்புப் பிரச்சினையின் தீர்வில் அவர் பார்க்கிறார். அவர் பின்வரும் கருத்தைக் கூறியுள்ளார்:

“உழைக்கும் வர்க்கத்தினருடைய குடியிருப்பு வசதிகளை அபிவிருத்தி செய்வதன் மூலம் ஏற்கெனவே வர்ணிக்கப்பட்ட பொருளாயத மற்றும் ஆன்மிக வறுமையை வெற்றிகரமாக நீக்குவது சாத்தியமாக இருக்க முடியும். அதன் மூலம்”—அதாவது, குடியிருப்பு நிலைமைகளைத் தீவிரமாக அபிவிருத்தி செய்வதன் மூலமாக மட்டுமே—“இந்த

* இப்பதிப்பு, தொகுதி 1, பக்கங்கள் 239—240.—ப-ர்.

வர்க்கத்தினரின் மிகப் பெரிய பகுதியை அவர்களுடைய பெரும்பாலும் அநேகமாக மனிதத் தன்மையற்ற வாழ்க்கை நிலைமைகளின் புதை மண்ணிலிருந்து பொருளாயத மற்றும் ஆன்மிக நல்வாழ்க்கையின் தூய்மையான சிகரங்களுக்கு உயர்த்த முடியும்” (பக்கம் 14).

நிற்க, முதலாளித்துவ உற்பத்தி உறவுகளினால் தோற்று விக்கப்பட்ட, அந்த உறவுகள் தொடர்ந்து இருப்பதை நிர்ணயிக்கின்ற பாட்டாளி வர்க்கம் இருக்கின்ற உண்மையை மழுப்புவது முதலாளி வர்க்க நலனுக்கு ஏற்றதே. எனவே உழைக்கும் வர்க்கங்கள் என்ற சொற்றொடர் எல்லா “வசதியற்ற சமூக வர்க்கங்களையும்” “பொதுவாக சிறுதரமான வாழ்க்கை நடத்துகின்ற கைவினைஞர்கள், விதவைகள், அரசுப் பதவிகளிலிருந்து ஓய்வு பெற்றவர்கள் (!), கீழ்நிலை அதிகாரிகள் போன்றோரையும்” உண்மைத் தொழிலாளர்களையும் குறிப்பதாகப் புரிந்து கொள்ளப்பட வேண்டும் என்று திரு. ஸாக்ஸ் நமக்குத் தெரிவிக்கிறார் (பக்கம் 21). முதலாளி வர்க்க சோஷலிசம் குட்டி முதலாளி வர்க்க ரகத்தை நோக்கி நேசக் கரம் நீட்டுகிறது.

குடியிருப்புத் தட்டுப்பாடு எப்பொழுதிலிருந்து ஏற்பட்டது? அது எப்படித் தோன்றியது? திரு. ஸாக்ஸ் நல்ல முதலாளி என்பதால் அது முதலாளித்துவ சமூக அமைப்பின் அவசியமான உற்பத்திப் பொருள் என்பதை அவர் அறிந்திருக்க முடியாது; உழைக்கின்ற பெருந்திரளான மக்கள் கூலிகளையே—அதாவது, தம்முடைய வாழ்க்கைக்கும் தம்முடைய இனப்பெருக்கத்துக்கும் அவசியமான வாழ்க்கைச் சாதனங்களின் அளவை—முற்றிலும் நம்பியிருக்கின்ற சமூகத்தில் அது தோன்றாமலிருக்க முடியாது; இயந்திரங்களில் அபிவிருத்திகள், இதரவை பெருந்திரளான தொழிலாளர்களைத் தொடர்ச்சியாக வேலையிலிருந்து நீக்குகின்ற சமூகத்தில், கொந்தளிப்பான, முறைப்படித் திரும்பத் திரும்ப ஏற்படுகின்ற தொழில்துறை ஏற்ற இறக்கங்கள், ஒரு பக்கத்தில் வேலையில்லாத தொழிலாளர்களைக் கொண்ட மாபெரும் சேமப்படை இருப்பதையும், மறு பக்கத்தில் பெருந்திரளான தொழிலாளர்களை அடிக்கடி வேலையற்ற

வர்களாக்கித் தெருக்களுக்கு விரட்டுவதையும் நிர்ணயிக் கின்ற சமூகத்தில், இன்றைய நிலைமைகளில் தொழிலாளர் களுக்குக் குடியிருப்புகள் கட்டப்படுவதைக் காட்டிலும் அதிக மான வேகத்தில் பெரிய நகரங்களில் அவர்களைப் பெருந் தொகுதிகளாகக் குவிக்கின்ற சமூகத்தில் (எனவே அங்கே மிகக் கேவலமான பன்றித் தொட்டிகளில் கூடக் குடியிருப் பதற்குத் தொழிலாளர்கள் எப்பொழுதும் கிடைப்பார்கள்), கடைசியாக முதலாளி என்ற முறையில் வீட்டு உடைமை யாளர்—உரிமையாக மட்டுமில்லாமல் போட்டியின் காரண மாகவும்—தன்னுடைய உடைமையிலிருந்து வீட்டு வாடகை யின் மூலம் இயன்ற அளவுக்கு அதிகமான பணத்தை இரக்க மின்றிப் பெறக் கூடிய சமூகத்தில் குடியிருப்புத் தட்டுப் பாடு தோன்றாமலிருக்க முடியாது. இந்தச் சமூகத்தில் குடி யிருப்புத் தட்டுப்பாடு ஏற்படுவது தற்செயலானதல்ல, அது அவசியமான உறவுமுறை. அதை உற்பத்திச் செய்கின்ற சமூக அமைப்பு அடிப்படையான முறையில் திருத்தியமைக் கப்பட்டால் மட்டுமே அதையும் அது உடல் நலத்தின் மீது ஏற்படுத்துகின்ற எல்லா விளைவுகளையும் இதரவற்றையும் சேர்த்து ஒழிக்க முடியும். எனினும் முதலாளி வர்க்க சோஷ லிசம் இதை அறிந்து கொள்வதற்குத் துணியாது. இன்றைய நிலைமைகளிலிருந்துதான் குடியிருப்புத் தட்டுப்பாடு தோன்றுகிறது என்று விளக்குவதற்கு அது துணியாது. ஆகவே குடியிருப்புத் தட்டுப்பாடு மனிதனுடைய கொடுமையின் விளைவு, ஆதிப்பாவத்தின் விளைவு என்று அறிவுரை சொல்லி மழுப்புவதைத் தவிர அதற்கு வேறு வழி இல்லை.

“இங்கே ஒரு விஷயத்தை நாம் அங்கீகரிக்காதிருக்க முடியாது, அதன் காரணமாகப் பின்வரும் விஷயத்தை மறுக் கவும் முடியாது” (துணிச்சலான முடிவு!)—“குற்றம்... குடி யிருப்புகளை விரும்புவர்களிடம், தொழிலாளர்களிடமே பகுதி யளவுக்கு இருக்கிறது; மறு பகுதி—இது மிகவும் அதிகமான பகுதி என்பது உண்மையே—இத்தேவையைப் பூர்த்தி செய் வதற்கு ஏற்றுக் கொண்டுள்ளவர்களை அல்லது தம்மிடம் போதுமான சாதனங்கள் இருந்த போதிலும் இத்தேவையைப் பூர்த்தி செய்ய முயலாதவர்களை, அதாவது உடைமையுள்ள, உயர் சமூக வர்க்கத்தினரைச் சாரும். இவர்கள் நல்ல குடி

யிருப்புகளைப் போதுமான அளவில் நிர்மாணிக்கின்ற வேலையை எடுத்துக் கொள்ளாததால்... அவர்களைப் பொறுப்பாக்குகிறோம்.”

புரூதோன் நம்மைப் பொருளாதாரத் துறையிலிருந்து சட்டவியல் சொற்றொடர்களின் துறைக்குக் கூட்டிச் செல்வதைப் போல, நம்முடைய முதலாளி வர்க்க சோஷலிஸ்ட் நம்மைப் பொருளாதாரத் துறையிலிருந்து அறவியல் துறைக்கு அழைத்துச் செல்கிறார். அதைக் காட்டிலும் இயல்பானது வேறு ஒன்றும் இருக்க முடியாது. முதலாளித் துவ உற்பத்தி முறை, இன்றைய முதலாளித்துவச் சமூகத்தின் “இரும்பு விதிகள்” மீறப்பட முடியாதவை என்று அறிவித்து விட்டு அதே சமயத்தில் அவற்றின் அதிருப்தியளிக்கின்ற (ஆனால் அவசியமான) விளைவுகளை ஒழிக்க விரும்புவர்களுக்கு முதலாளிகளை நோக்கி அறப்போதனை செய்வதைத் தவிர வேறு வழி இல்லை; ஆனால் இந்த அறப்போதனைகளின் உணர்ச்சிகரமான விளைவுகள் தனிப்பட்ட அக்கறையின்—அவசியமானால் போட்டியின்—தாக்கத்தில் உடனே ஆவியாகி விடுகின்றன. இந்த அறப்போதனைகள் துல்லியமாக, குளத்தின் கரையில் நின்று கொண்டு தான் பொரித்த வாத்துக் குஞ்சுகள் குளத்தில் ஆனந்தமாக நீந்திக் கொண்டிருப்பதைப் பார்க்கும் பெட்டைக் கோழி கூறுவதைப் போன்றவையே. குளத்தில் மரக் கட்டைகள் இல்லை என்றாலும் வாத்துக் குஞ்சுகள் தண்ணீரில் நீந்துகின்றன; லாபம் இரக்கமில்லாதது என்றாலும் முதலாளிகள் அதைப் பாய்ந்து பற்றுக்கின்றனர். “பண விவகாரங்களில் உணர்ச்சிகளுக்கு இடமில்லை” என்று பணத்தைப் பற்றி திரு. ஸாக்சைக் காட்டிலும் அதிகமாக அறிந்திருந்த முதியவரான ஹான்ஸெமான் கூறியுள்ளார்.

“நல்ல குடியிருப்புகள் மிகவும் விலையுயர்ந்தவை என்பதால் தொழிலாளர்களில் பெரும் பகுதியினர் அவற்றை உபயோகிப்பதென்பது முற்றிலும் இயலாததாகும். பெரிய மூலதனம்... உழைக்கும் வர்க்கங்களுக்காக வீடுகளில் முதலீடு செய்வதற்குத் தயங்குகிறது.... அதன் விளைவாக இந்த

வர்க்கத்தினரும் அவர்களுடைய குடியிருப்புத் தேவைகளும் பெரும்பாலும் வர்த்தகச் சூதாடிகளுக்கு இரையாகின்றனர்.”

அருவருப்பான வர்த்தகச் சூதாட்டம்! பெரிய மூலதனம் ஒருபோதும் இயற்கையாக வர்த்தகச் சூதாட்டத்தில் ஈடுபடுவது கிடையாது! ஆனால் பெரிய மூலதனம் தொழிலாளர்களுக்கு வீடுகளைக் கட்டுகின்ற வர்த்தகச் சூதாட்டத்தில் ஈடுபடாமலிருப்பதற்குக் கெட்ட எண்ணமல்ல, அறியாமையே காரணம்:

“குடியிருப்புத் தேவைகளைச் சகஜமான முறையில் பூர்த்தி செய்தல்... எத்தகைய மாபெரும், முக்கியமான பாத்திரத்தை வகிக்கிறது என்பதை வீட்டு உடைமையாளர்கள் சிறிதளவு கூட அறியவில்லை; அவர்கள் —ஒரு பொது விதி என்ற முறையில், மிகவும் பொறுப்பற்ற முறையில்—மோசமான, ஆபத்தான வீடுகளை அவர்களுக்குக் கொடுக்கும் பொழுது அந்த மக்களுக்கு என்ன செய்கிறோம் என்பது அவர்களுக்குத் தெரியவில்லை; மற்றும், கடைசியாக, அவர்கள் தங்களுக்கே எத்தகைய சேதத்தை ஏற்படுத்திக் கொள்கிறார்கள் என்பதையும் அறியவில்லை’ (பக்கம் 27).

ஆனால் குடியிருப்புத் தட்டுப்பாடு ஏற்படுவதற்கு முன்பாக முதலாளிகளின் அறியாமையுடன் தொழிலாளர்களின் அறியாமையும் சேர வேண்டும். திரு. ஸாக்ஸ் தொழிலாளர்களில் “மிகவும் கீழ்நிலையான பகுதியினர்” “முற்றிலும் தங்குமிடம் இல்லாமற் போய்விடக் கூடாது என்பதற்காக இரவைக் கழிப்பதற்கு எங்காவது, எப்படியாவது இடம் தேட வேண்டியிருக்கிறது (!), இதன் தொடர்பாக அவர்கள் முற்றிலும் பாதுகாப்பற்ற, உதவியற்ற நிலையில் இருக்கிறார்கள்” என்று ஒத்துக் கொண்ட பிறகு அவர் பின்வருமாறு எழுதுகிறார்:

“அவர்களில்” (தொழிலாளர்களில்) “பலர் கவனமின்மையினால்—ஆனால் முக்கியமாக, அறியாமையினால்—இயற்கையான வளர்ச்சி மற்றும் ஆரோக்கியமான வாழ்க்கை நிலைமைகள் தங்கள் உடல்களுக்கு இயலாததாகச் செய்கிறார்கள் (அதை மிகவும் திறமையாகவே செய்கிறார்கள்

என்று கூட அநேகமாக எழுதலாம்) என்பது எல்லோரும் நன்கறிந்த விஷயம்; ஏனென்றால் விவேகமான சுகாதாரம், குறிப்பாக அத்தகைய சுகாதாரமான சூழ்நிலையில் குடியிருப்பின் மாபெரும் முக்கியத்துவத்தைப் பற்றி மிகவும் சிறிதளவு கூட அவர்களுக்குத் தெரியவில்லை” (பக்கம் 27).

எனினும் இங்கே முதலாளியின் கழுதைக் காதுகள் துறுத்திக் கொண்டு வெளியே தெரிகின்றன. முதலாளிகளைப் பொறுத்தமட்டில், “குற்றம்” அறியாமையாகக் குறைந்து விடுகிறது; ஆனால் தொழிலாளர்களைப் பொறுத்தமட்டில், அறியாமையே அவர்களுடைய குற்றத்துக்குக் காரணமாகிறது. மேலும் படியுங்கள்:

“வாடகையில் சிறிதளவு பணத்தை மிச்சப்படுத்த முடியுமென்றால் அவர்கள்” (அறியாமையினால்தான்) ‘இருண்ட, ஈரப்பதமான, போதுமானதாக இல்லாத, சுருக்கமாகச் சொல்வதென்றால் சுகாதார நிபந்தனைகள் அனைத்தையும் கேலிக்கூத்தாக்குகின்ற குடியிருப்புகளை வாடகைக்கு எடுத்துக்கொள்கிறார்கள்.... பெரும்பாலானவற்றில் சில குடும்பங்கள் ஓர் அறைக்கட்டை—ஒரு சிறு அறையைக் கூட—எடுத்துக் கொள்கிறார்கள். வாடகையை இயன்ற அளவுக்குக் குறைக்க வேண்டும் என்பதற்காக இதைச் செய்கிறார்கள்; ஆனால், மறு பக்கத்தில், அவர்கள் தம்முடைய வருமானத்தை உண்மையிலேயே பாபகரமான வழியில் குடிப்பதிலும் எல்லா விதமான சிற்றின்பங்களிலும் விரயம் செய்கிறார்கள்.”

தொழிலாளர்கள் “மதுவிலும் புகையிலையிலும்” (பக்கம் 28) வீணாக்குகின்ற பணம், “மதுபானக் கடைகளில் அவர்களுடைய வாழ்க்கை—அதன் எல்லா விதமான வேதனையளிக்கின்ற விளைவுகளும்—தொழிலாளர்களைப் பாறாங்கல்லைப் போல சேற்றில் திரும்பத் திரும்ப அமிழ்த்துகின்றன”—அது திரு. ஸாக்சின் வயிற்றில் பாறாங்கல்லைப் போலத் தாக்குகிறது என்பது உண்மையே. இன்றுள்ள நிலைமைகளின் கீழ் தொழிலாளர்கள் மத்தியில் காணப்படுகின்ற அதிகமான குடிப் பழக்கம் அவர்களுடைய வாழ்க்கை நிலைமைகளின் அவசியமான உற்பத்திப் பொருளே; அது டைபஸ், குற்றம் புரிதல், சமூகப் புல்லுருவிகள், அமீனா

மற்றும் இதர சமூகத் தீமைகளைப் போல அவசியமானதே; மிதமிஞ்சிய போதைக்கு ஆளாகின்ற நபர்களின் சராசரி எண்ணிக்கையை முன்னரே கணக்கிட்டுச் சொல்லி விட முடியும் என்பதன் மூலம் அது உண்மையாகவே எவ்வளவு அவசியமானது என்பது தெரியும்; ஆனால் திரு. ஸாக்ஸ் இதைப் புரிந்து கொள்வதற்குத் தன்னை அனுமதிக்க மாட்டார். நிற்க, "சாதாரண மக்கள் மதுக் கடைக்குப் போகிறார்கள், அந்தஸ்துடையவர்கள் மனமகிழ் மன்றங்களுக்குப் போகிறார்கள்" என்று என்னுடைய பழைய ஆரம்பப் பள்ளி ஆசிரியர் கூறுவார்; நான் இரண்டு இடங்களுக்கும் போயிருக்கிறேன் என்பதால், இதை உறுதிப்படுத்தக் கூடிய நிலையில் இருக்கிறேன்.

இரண்டு தரப்பினருடைய "அறியாமையைப்" பற்றிய மொத்தப் பேச்சுமே உழைப்பு மற்றும் மூலதனத்தின் நலன்களின் ஒத்திசைவைப் பற்றிய பழைய சொற்றொடர்களைத் தவிர வேறல்ல. முதலாளிகள் தம்முடைய உண்மையான நலன்களை அறிந்திருந்தால், அவர்கள் தொழிலாளர்களுக்கு நல்ல வீடுகளைக் கட்டித் தருவார்கள், மொத்தத்தில் அவர்களுடைய நிலையை அபிவிருத்தி செய்வார்கள்; தொழிலாளர்கள் தம்முடைய உண்மையான நலன்களை அறிந்திருந்தால், அவர்கள் வேலைநிறுத்தம் செய்ய மாட்டார்கள், சமூக-ஐனநாயகத்தை ஆதரிக்க மாட்டார்கள், அரசியலில் ஈடுபட மாட்டார்கள், அவர்கள் நல்ல பிள்ளைகளாக நடந்து கொண்டு தம்மைக் காட்டிலும் சிறந்தவர்களான முதலாளிகளை ஆதரிப்பார்கள். துரதிர்ஷ்டவசமாக இரண்டு தரப்பினருமே தங்களுடைய நலன்கள் திரு. ஸாக்ஸ் மற்றும் அவருக்கு முன் தோன்றிய எண்ணற்றவர்களின் நற்போதனைகளில் அடங்கியிருக்கவில்லை, அவை முற்றிலும் வேறு எங்கோ இருக்கின்றன என்று கருதுகிறார்கள். உழைப்புக்கும் மூலதனத்துக்கும் இடையில் ஒத்திசைவைப் பற்றிய நற்போதனை இப்பொழுது சுமார் 50 ஆண்டுகளாக போதிக் கப்பட்டு வந்திருக்கிறது; இந்த ஒத்திசைவை நிரூபிப்பதற்கு மாதிரி நிறுவனங்களை அமைப்பதில் முதலாளித்துவப் பரோபகார உணர்ச்சி பெருந் தொகைகளைச் செலவிட

டிருக்கிறது; ஆனால் இன்றும் நாம் 50 ஆண்டுகளுக்கு முன்பிருந்த அதே இடத்தில்தான் இருக்கிறோம்—அதைப் பற்றி பிறிதோரிடத்தில் எழுதுவோம்.

நம்முடைய ஆசிரியர் பிரச்சினையின் செய்முறையான தீர்வுக்கு இப்பொழுது வருகிறார். தொழிலாளர்களை அவர்களது குடியிருப்புகளின் உடைமையாளர்களாகச் செய்கின்ற புருதோனுடைய பிரேரணை புரட்சிகரமான ரீதியில் எவ்வளவு சிறியது என்பதை முதலாளி வர்க்க சோஷலிசம் அவருக்கு முன்னரே கூட அதை நடைமுறையில் நிறைவேற்றுவதற்கு முயன்றிருக்கிறது, இன்னும் முயன்று வருகிறது என்னும் உண்மையில் பார்க்க முடியும். தொழிலாளர்களைக் குடியிருப்புகளின் உடைமையாளர்களாக்குவதன் மூலமாக மட்டுமே குடியிருப்புப் பிரச்சினையைத் தீர்க்க முடியும் என்று திரு. ஸாக்சம் அறிவிக்கிறார் (பக்கங்கள் 58 மற்றும் 59). அது மட்டுமல்ல, அவர் இந்தக் கருத்தைப் பற்றிக் கவிஞனைப் போலப் பரவசமடைகிறார். அவரிடம் பீரிட்டெமுகின்ற உற்சாகத்தைப் பின்வரும் பகுதி எடுத்துக் காட்டும்:

“நிலத்தை உடைமையாகக் கொண்டிருக்க வேண்டும் என்று மனிதனிடம் உள்ளுறையான ஏக்கம் ஒரு பிரத்யேகமான தன்மையைக் கொண்டிருக்கிறது; இன்று சுரவேகத்தில் துடிக்கின்ற அன்றாட வாழ்க்கை கூட அத்தூண்டுதலைக் குறைக்க முடியவில்லை. நிலவுடைமையின் பொருளாதாரச் சாதனையின் முக்கியத்துவத்தைப் பற்றிய தன்னுணர்வில்லாத பாராட்டு அது. அதைப் பெற்றதும் தனி நபருக்கு உறுதியான பிடிப்பு ஏற்படுகிறது; அவர் பூமியில் உறுதியாக வேருன்றிக் கொள்கிறார் எனலாம்; ஒவ்வொரு தொழிலும்”(1) “அதில் தன்னுடைய நிரந்தரமான அடிப்படையைக் கொண்டிருக்கிறது. எனினும் நிலவுடைமையின் பலன்கள் இந்தப் பொருளாயத சாதகங்களுக்கு மிகவும் அப்பால் விரிந்திருக்கின்றன. தனக்கென்று சொந்தமாக ஒரு துண்டு நிலம் வைத்திருக்கின்ற அதிர்ஷ்டசாலி நம்மால் ஆக அதிகமாகக் கற்பனை செய்யக் கூடிய பொருளாதாரச் சுதந்திரக் கட்டத்தை அடைந்து விட்டார்; அவர் முழு அதிகாரத்துடன் ஆட்சி புரிகின்ற பிரதேசம் அது; அவரே தனக்குச் சொந்த எசமானர்; அவருக்குக் குறிப்பிட்ட அதிகாரம் இருக்கிறது,

நெருக்கடி நேரத்தில் உறுதியான ஆதரவு இருக்கிறது; அவருடைய சுய உணர்வும் அதனுடன் சேர்ந்து அவருடைய தார்மிக பலமும் அதிகரிக்கின்றன. நமக்கு முன்னாலுள்ள பிரச்சினையில் உடைமையின் ஆழமான முக்கியத்துவம் இதன் விளைவே.... இன்று பொருளாதார வாழ்க்கையின் எல்லா மாற்றங்களினாலும் ஆதரவின்றி அலைக்கழிக்கப்படுகின்ற, தன்னுடைய முதலாளியையே நிரந்தரமாக நம்பியிருக்கின்ற தொழிலாளி இந்த உறுதியற்ற நிலையிலிருந்து அதன் மூலம் ஓரளவுக்குக் காப்பாற்றப்படுகிறார். அவர் முதலாளியாக மாறுகிறார்; வேலையில்லாத திண்டாட்டம் அல்லது உடல் ஊனமடைதலின் ஆபத்துகளுக்கு எதிராக அந்த நிலத்தினால் ஏற்படுகின்ற கடன் வசதி அவரைப் பாதுகாக்கிறது. அவர் இவ்விதத்தில் உடைமை இல்லாதவர்களின் அணியிலிருந்து உடைமை வர்க்கத்தின் அணிக்கு உயர்த்தப்படுகிறார்” (பக்கம் 63).

மனிதன் சாராம்சத்தில் ஒரு விவசாயி என்று திரு. ஸாக்ஸ் இங்கே தவறாக அனுமானிப்பதாகத் தோன்றுகிறது; இல்லையென்றால் நம்முடைய பெரிய நகரங்களில் உள்ள தொழிலாளர்கள் மீது சொந்த நிலம் வேண்டும் என்ற ஏக்கத்தை, அவர்களிடம் வேறு எவருமே கண்டு பிடிக்காத ஏக்கத்தை அவர் தவறாகச் சுமத்த மாட்டார். நமது பெரிய நகரங்களில் உள்ள தொழிலாளர்களுக்கு எங்கும் போவதற்குச் சுதந்திரமே முக்கியமான நிபந்தனை; அவர்களுக்கு நிலவுடைமை விலங்காக மட்டுமே இருக்கும். அவர்களுக்குச் சொந்த வீடுகளைக் கொடுங்கள், மறுபடியும் அவர்களை நிலத்துடன் பிணைத்து விடுங்கள்—அதைச் செய்தால், பாக்டரி முதலாளிகள் கூலியைக் குறைக்கும் பொழுது, அதை எதிர்ப்பதற்குரிய அவர்களுடைய சக்தியை நீங்கள் நொறுக்கி விடுகிறீர்கள். தனிப்பட்ட தொழிலாளி ஏதாவதொரு சமயத்தில் தன்னுடைய வீட்டை விற்க முடியும்; ஆனால் ஒரு பெரிய வேலைநிறுத்தம் அல்லது ஒரு பொதுவான தொழில்துறை நெருக்கடியின் போது பாதிக்கப்பட்ட தொழிலாளர்களுக்குச் சொந்தமான எல்லா வீடுகளையும் விற்பனை செய்ய வேண்டியிருக்கும்; அவற்றை வாங்குவதற்கு ஆட்கள் இருக்க மாட்டார்கள், அல்லது அவற்றின் அடக்கவிலைக்கு மிகவும் குறைவாக விற்பனை

செய்ய வேண்டியிருக்கும். எல்லா வீடுகளையும் வாங்குவதற்கு நபர்கள் கிடைத்தால், திரு. ஸாக்சின் அழகான மொத்த குடியிருப்புச் சீர்திருத்தம் ஒன்றுமில்லாததாகிவிடும், அவர் ஆரம்பத்திலிருந்து மறுபடியும் தொடங்க வேண்டியிருக்கும். ஆனால் கவிஞர்கள் கற்பனை உலகத்தில் வசிக்கிறார்கள்; திரு. ஸாக்சும் அப்படிப்பட்டவரே. ஒரு நிலவுடைமையாளர் “நம்மால் ஆக அதிகமாகக் கற்பனை செய்யக் கூடிய பொருளாதாரச் சுதந்திரக் கட்டத்தை அடைந்து விட்டார்”, அவருக்கு “உறுதியான ஆதரவு” இருக்கிறது, அவர் “முதலாளியாக மாறுகிறார், வேலையில்லாத திண்டாட்டம் அல்லது உடல் ஊனமடைதலின் ஆபத்துகளுக்கு எதிராக அந்த நிலத்தினால் ஏற்படுகின்ற கடன் வசதி அவரைப் பாதுகாக்கிறது”, இதரவை என்று அவர் கற்பனை செய்கிறார். திரு. ஸாக்சு பிரெஞ்சு மற்றும் ரைன் நதிப் பிரதேசத்தைச் சேர்ந்த நம்முடைய சிறு விவசாயிகளை உற்றுப் பார்க்க வேண்டும். அவர்களுடைய வீடுகளும் வயல்களும் அதிகமான கடனுக்கு ஒத்தி வைக்கப்பட்டிருக்கின்றன; அவர்களுடைய விளைச்சல் அறுவடைக்கு முன்னரே கடன் கொடுத்தவர்களுக்குச் சொந்தமாகி விட்டது; அவர்கள் தங்களுடைய “பிரதேசத்தில்” முழு அதிகாரத்துடன் ஆட்சி செய்யவில்லை—லேவாதேவிக்காரர், வழக்குரைஞர், அமினா ஆகியோரே ஆட்சி செய்கிறார்கள். நம்மால் ஆக அதிகமாகக் கற்பனை செய்யக் கூடிய பொருளாதாரச் சுதந்திரக் கட்டமே—அதாவது, கந்து வட்டிக்காரருக்கு! தொழிலாளர்கள் தங்களுடைய சிறு வீடுகளை லேவாதேவிக்காரருடைய அதே முழு அதிகாரத்தின் கீழ் இயன்ற அளவுக்கு வேகமாகக் கொண்டு வர வேண்டும் என்பதற்காக நமது நல்லெண்ணம் கொண்ட திரு. ஸாக்சு, அவர்களுக்கு வேலையில்லாத அல்லது உடல் ஊனமடைகின்ற சமயங்களில் அவர்கள் பரோபகாரிகள் மீது சுமையாக மாறுவதற்குப் பதிலாக நிலம், வீடு, இதரவற்றை அடகு வைத்து கடன் வசதியைப் பெற்றுக் கொள்ள முடியும் என்பதைக் கவனமாகச் சுட்டிக்காட்டுகிறார்.

எப்படி இருந்தாலும், திரு. ஸாக்சு ஆரம்பத்தில் எழுப்

பிய கேள்விக்குப் பதிலளித்து விட்டார்: தொழிலாளி தனக்குச் சொந்தமான சிறு வீட்டைப் பெறுவதன் மூலம் "முதலாளியாக மாறுகிறார்."

மூலதனம் என்பது மற்றவர்களுடைய கூலி கொடுக்கப் படாத உழைப்பின் மீதுள்ள அதிகாரம். ஆகவே தொழிலாளி தன்னுடைய சிறு வீட்டை மூன்றாவது நபருக்கு வாடகைக்குக் கொடுத்து அவருடைய உழைப்பின் பொருளில் ஒரு பகுதியை வாடகையின் வடிவத்தில் சுவீகரித்துக் கொண்டால் மட்டுமே அது மூலதனமாகப் பயன்பட முடியும். ஆனால் தொழிலாளி அந்த வீட்டில் வசிக்கிறார் என்னும் துல்லியமான உண்மையினாலேயே அது மூலதனம் ஆகாமல் தடுக்கப்படுகிறது; நான் தையற்காரரிடமிருந்து கோட்டை விலைக்குப் பெற்று அதை அணிந்து கொள்கின்ற தருணத்திலிருந்து அது மூலதனமாக இருப்பதில்லை என்பதைப் போன்றதே இதுவும். ஆயிரம் தாலர்கள் மதிப்புள்ள ஒரு சிறிய வீட்டை உடைமையாக வைத்திருக்கின்ற தொழிலாளி இனிமேல் பாட்டாளி அல்ல என்பது உண்மையே; ஆனால் அவரை முதலாளி என்று சொல்வதற்குத் திரு. லாக்சினால்தான் இயலும்.

எனினும் நம்முடைய தொழிலாளியின் இந்த முதலாளித்துவ விளிம்புக்கு இன்னும் ஒரு பக்கம் இருக்கிறது. ஒரு குறிப்பிட்ட தொழில்துறைப் பிரதேசத்தில் ஒவ்வொரு தொழிலாளியும் சொந்தமாக வீடு வைத்திருக்க வேண்டும் என்ற பொது விதி இருப்பதாக அனுமானித்துக் கொள்வோம். அப்படியானால், அந்த வட்டாரத்தில் உள்ள தொழிலாளி வர்க்கம் வாடகை இல்லாமல் வசிக்கிறது; அதன் உழைப்புச் சக்தியின் மதிப்பில் குடியிருப்புச் செலவுகள் இனியும் சேர்க்கப்படுவதில்லை. உழைப்புச் சக்தியின் உற்பத்தி விலையில் ஒவ்வொரு குறைப்பும், அதாவது தொழிலாளியின் வாழ்க்கைத் தேவைகளில் செய்யப்படுகின்ற ஒவ்வொரு நிரந்தரமான விலைக் குறைப்பும் "தேசியப் பொருளாதாரக் கோட்டாட்டின் இரும்பு விதிகளின் அடிப்படையில்" உழைப்புச் சக்தியின் மதிப்பைக் குறைப்பதற்குச் சமம்; ஆகவே அதன் விளைவாகக் கடைசியில் கூலி அதற்கேற்றபடிக்குறைகிறது.

வாடகையில் மீதப்படுத்தப்படுகின்ற சராசரித் தொகையின் அளவுக்குக் கூலியும் சராசரியாகக் குறையும், அதாவது தொழிலாளி தன்னுடைய சொந்த வீட்டுக்கு வாடகை கொடுக்கிறார்; ஆனால் முன் போல வீட்டு உடைமையாளரிடம் பணமாகக் கொடுப்பதில்லை, தான் வேலை செய்கின்ற பாக்டரி முதலாளியிடம் கூலி கொடுக்கப்படாத உழைப்பின் மூலம் கொடுக்கிறார். இம்முறையில் அந்தச் சிறிய வீட்டில் முதலீடு செய்யப்பட்டிருக்கின்ற தொழிலாளியின் சேமிப்பு ஒரு அர்த்தத்தில் மூலதனமாக மாறுகிறது; ஆனால் தொழிலாளிக்கு அது மூலதனம் அல்ல, அவரை வேலைக்கு வைத்திருக்கின்ற முதலாளிக்கு அது மூலதனமாகிறது.

இவ்விதத்தில் திரு. ஸாக்ஸ் தொழிலாளியை—காகிதத்தில் கூட—முதலாளியாக மாற்றுகின்ற திறமை இல்லாதிருக்கிறார்.

நிற்க, மேலே சொல்லப்பட்டது தொழிலாளியின் வாழ்க்கைச் சாதனங்களைச் சிக்கனப்படுத்துகின்ற அல்லது மலிவாக்குகின்ற திட்டங்களாக வகைப்படுத்தக் கூடிய சமூக சீர்திருத்தங்கள் என்று சொல்லப்படுகின்ற எல்லாவற்றுக்கும் பொருந்தக் கூடியதே. அவை பொதுவானவை ஆகி விடுகின்றன, அதன் பிறகு அவற்றுக்குப் பொருத்தமான முறையில் கூலி குறைத்தல் தொடர்கிறது, அல்லது அவை முற்றிலும் தனியான பரிசோதனைகளாக இருக்கின்றன, அப்பொழுது அவை தனியான சோதனைகள் என்ற முறையில் இருப்பதே அவற்றை விரிவான அளவில் நிறைவேற்றத் தல் இன்றுள்ள முதலாளித்துவ உற்பத்தி முறையுடன் பொருந்தாது என்பதை நிரூபிக்கிறது. ஒரு குறிப்பிட்ட பிரதேசத்தில் பொதுவான முறையில் ஏற்படுத்தப்படுகின்ற நுகர்வோர் கூட்டுறவுச் சங்கங்கள் தொழிலாளர்களது வாழ்க்கைச் சாதனங்களின் விலையை 20% குறைப்பதாக வைத்துக் கொள்வோம். ஆகவே நெடுங்கால நோக்கில் அப்பிரதேசத்தில் கூலிகள் உத்தேசமாக 20% குறைந்து விடும், அதாவது சம்பந்தப்பட்ட வாழ்க்கைச் சாதனங்கள் தொழிலாளர்களுடைய வரவுசெலவுக் கணக்கில் சேர்கின்ற அதே அளவு விகிதத்தில் குறையும். உதாரணமாக, ஒரு தொழிலாளி

தன்னுடைய வாரச் சம்பளத்தில் $\frac{3}{4}$ பகுதியை இந்த வாழ்க்கைச் சாதனங்களுக்குச் செலவிட்டால், முடிவில் கூலி $\frac{3}{4} \times 20 = 15\%$ என்ற அளவில் குறைந்து விடும். சுருக்கமாகக் கூறுவதென்றால், அத்தகைய சிக்கனப்படுத்துகின்ற சீர்திருத்தம் பொதுமுறை ஆன உடனே, தொழிலாளியைக் குறைவான செலவில் வாழ அனுமதிக்கின்ற அவருடைய சேமிப்பின் அளவுக்குக் கூலி குறைந்து விடும். ஒவ்வொரு தொழிலாளிக்கும் சிக்கனம் செய்வதன் மூலம் 52 தாலர்கள் சுயேச்சையான வருமானம் கிடைத்தால், அவருடைய வார வருமானம் முடிவில் 1 தாலர் குறைந்து விட வேண்டும். ஆகவே அவர் அதிகமாகச் சிக்கனப்படுத்துகின்ற அளவுக்கு அவருடைய கூலி குறைந்து விடும். ஆகவே அவர் தன்னுடைய நலனுக்குச் சிக்கனப்படுத்தவில்லை, முதலாளியின் நலனுக்கே சிக்கனப்படுத்துகிறார். அவரிடம்... “தொடக்கப் பொருளாதார நற்குணத்தை, சிக்கனத்தை மிகவும் சக்தி வாய்ந்த முறையில் தூண்டுவதற்கு” (பக்கம் 64) இன்னும் என்ன வேண்டும்?

தொழிலாளர்கள் அவர்களுடைய சொந்த நலனைக் காட்டிலும் முதலாளிகளின் நலனுக்காக வீட்டு உடைமையாளர்கள் ஆகிறார்கள் என்று திரு. ஸாக்ஸ் உடனே அடுத்தபடியாகச் சொல்கிறார்:

“சமூகத்தின் இயன்ற அளவுக்கு அதிகமான உறுப்பினர்கள் நிலத்துடன் பிணைக்கப்பட்டிருப்பதை” (!) “பார்ப்பதில் தொழிலாளி வர்க்கத்துக்கு மட்டுமின்றி, மொத்தமாக சமூகத்துக்கும் மிகவும் அதிகமான அக்கறை இருக்கிறது” (திரு. ஸாக்ஸ் ஒரு தடவையாவது இப்படிப் பார்க்க வேண்டுமென்று நான் விரும்புகிறேன்). “...நம்முடைய கால்களுக்குக் கீழே கனன்று கொண்டிருக்கின்ற சமூகப் பிரச்சினை என்னும் எரிமலையில் தீப்பிடிக்கச் செய்கின்ற இரகசியமான சக்திகள் அனைத்தும்—பாட்டாளி வர்க்கக் கசப்பு, வெறுப்பு..., ஆபத்தான கருத்துக் குழப்பம்...—இவை அனைத்தும், தொழிலாளர்களே இம்முறையில் உடைமை வர்க்கத்தின் அணியில் நுழைகின்ற பொழுது... காலைக் கதிரவனைக் கண்ட மூடுபனியைப் போல மறைய வேண்டும்” (பக்கம் 65).

வேறு வார்த்தைகளில் சொல்வதென்றால், தொழிலாளர்கள் வீட்டை உடைமையாக வாங்குகின்ற பொழுது பாட்டாளி வர்க்க நிலையில் ஏற்படுகின்ற மாற்றத்தின் பலனாக அவர்கள் தங்களுடைய பாட்டாளி வர்க்கத் தன்மையையும் இழந்து விடுவார்கள்; வீட்டு உடைமையாளர்களாக இருந்த தங்களுடைய முன்னோர்களைப் போல மறுபடியும் பணிவு நிறைந்த ஊழியர்களாக மாறுவார்கள் என்று திரு. ஸாக்ஸ் நம்புகிறார். புருதோன்வாதிகள் இதைத் தம் முடைய இதயங்களில் பதித்துக் கொள்ள வேண்டும்.

அதன் மூலம் தான் சமூகப் பிரச்சினையைத் தீர்த்து விட்டதாகத் திரு. ஸாக்ஸ் நம்புகிறார்:

“பொருள்களை இன்னும் அதிக நியாயமான முறையில் விநியோகித்தல் என்பது ஸ்பிங்க்சின் புதிராகும்; பலர் இதைத் தீர்ப்பதற்கு ஏற்கெனவே வீண் முயற்சிகளைச் செய்திருக்கிறார்கள். அது நமக்கு முன்னால் தொட்டுணரக் கூடிய உண்மையாக இருக்கவில்லையா, அதன் மூலம் அது இலட்சியங்களின் உலகத்திலிருந்து எதார்த்த உலகத்துக்குக் கொண்டு வரப்படவில்லையா? இது நிறைவேற்றப்பட்டால், மிகவும் உயர்ந்த நோக்கங்களில் ஒன்று—அதிகத் தீவிரமான போக்குடைய சோஷலிஸ்டுகள் கூட அதைத் தமது தத்துவங்களின் சிகரம் என்று கூறுகிறார்கள்—சாதிக்கப்பட்டு விட்டது என்று பொருள்படாதா?” (பக்கம் 66.)

நாம் இந்த இடம் வரை கஷ்டப்பட்டு முன்னேறியது உண்மையிலேயே நம்முடைய அதிர்ஷ்டமே; ஏனென்றால் இந்த வெற்றி முழக்கமே ஸாக்ஸ் எழுதியுள்ள புத்தகத்தின் “சிகரம்” ஆகும். இப்பொழுதிருந்து நாம் “இலட்சியங்களின் உலகத்தை” விட்டு தட்டையான எதார்த்தத்துக்கு மறுபடியும் மெதுவாகக் கீழே இறங்குகிறோம்; அப்படிக்கீழே இறங்கிய பிறகு, நாம் இல்லாத பொழுது எதுவுமே, நிச்சயமாக எதுவுமே மாறவில்லை என்பதைக் காண்போம்.

நம்முடைய வழிகாட்டி தொழிலாளர்களுக்கு இரண்டு வகையான குடியிருப்புகள் இருக்கின்றன என்று நம்மிடம் தெரிவிப்பதன் மூலம் கீழே போவதற்கு முதல் காலடியை வைத்து விட்டார்: குடில் அமைப்பு—அதில், இங்கிலாந்தில்

இருப்பதைப் போல, ஒவ்வொரு தொழிலாளிக் குடும்பத்துக்கும் சொந்தமாக சிறிய வீடு மற்றும் சாத்தியமானால் சிறிய தோட்டம் இருக்கிறது; பாசறை அமைப்பு—அதில், பாரிஸ், வியென்னா, இதர நகரங்களில் இருப்பதைப் போல, எண்ணற்ற தொழிலாளர்களின் குடியிருப்புகளைக் கொண்ட பெரிய கட்டிடங்கள் உள்ளன. இவை இரண்டுக்கும் இடையில் உள்ளதே வடக்கு ஜெர்மனியில் இருக்கின்ற அமைப்பு. உண்மையில் குடில் அமைப்புதான் சரியான ஒரே அமைப்பு, தொழிலாளி தனக்கென்று சொந்தமான வீட்டை உடைமையாகப் பெறுவது இந்த ஒரே அமைப்பின் மூலமாகவே சாத்தியம் என்று அவர் கூறுகிறார். மேலும் சுகாதாரம், ஒழுக்கம், குடும்ப அமைதி ஆகியவற்றைப் பொறுத்தமட்டில் பாசறை அமைப்பு மிகப் பெரிய பாதகங்களைக் கொண்டிருக்கிறது என்று அவர் வாதிடுகிறார். ஆனால் என்ன துர்ப்பாக்கியம்! குடியிருப்புத் தட்டுப்பாடு உள்ள மையங்களில், பெரிய நகரங்களில் மனையிடங்களின் உயர்ந்த விலை காரணமாக குடில் அமைப்பு சாத்தியமல்ல என்கிறார்; ஆகவே பெரிய பாசறைகளாக இல்லாமல் நான்கு முதல் ஆறு குடியிருப்புகளைக் கொண்ட வீடுகள் கட்டப்பட்டால், அல்லது பாசறை அமைப்பின் முக்கியமான பாதகங்களைப் பல்வேறு சாமர்த்தியமான கட்டிட உத்திகளின் மூலம் நிவர்த்திக்க முடிந்தால், அது ஒருவருக்கு மகிழ்ச்சி தருவதாகும் (பக்கங்கள் 71—92).

நாம் ஏற்கெனவே கணிசமான தூரம் கீழே இறங்கி விட்டோம் அல்லவா? தொழிலாளர்களை முதலாளிகளாக மாற்றுதல், சமூகப் பிரச்சினைக்குத் தீர்வு, ஒவ்வொரு தொழிலாளிக்கும் சொந்தமாக ஒரு வீடு—இவை எல்லாவற்றையுமே மேலேயுள்ள “இலட்சியங்களின் உலகத்தில்” விட்டுவிட்டுக் கீழே இறங்கி விட்டோம். இனி குடில் அமைப்பைக் கிராமப் பகுதிகளுக்கு அறிமுகம் செய்து நகரங்களில் தொழிலாளர்கள் வசிக்கின்ற பாசறைக் குடியிருப்புகளை இயன்ற வரை சகித்துக் கொள்ளத் தக்கவையாக மாற்றுவதே இனி நாம் செய்யக் கூடியதாகும்.

ஆகவே குடியிருப்புப் பிரச்சினைக்கு முதலாளி வர்க்கத்

தீர்வு செய்து விட்டது என்று அவர்களே ஒத்துக் கொள் கிறார்கள்; நகரத்துக்கும் கிராமப் பகுதிக்கும் இடையிலுள்ள எதிர்நிலையின் காரணமாக அது செய்து விட்டது. நாம் இப்பொழுது பிரச்சினையின் மையத்துக்கு வந்து விட்டோம். நகரத்துக்கும் கிராமப் பகுதிக்கும் இடையிலுள்ள வேறு பாடு இன்றைய முதலாளித்துவ சமூகத்தினால் முனைக் கோடி நிலையை அடைந்து விட்டது. இந்த எதிர்நிலையை ஒழிப்பதற்கு ஒரு தொடக்கம் என்ற முறையிலாவது சமூகம் போதிய அளவுக்கு மாற்றமடைந்தால் மட்டுமே குடியிருப்புப் பிரச்சினையைத் தீர்க்க முடியும். முதலாளித்துவ சமூகம் இந்த எதிர்நிலையை ஒழிக்க முடியாது என்பது மட்டு மின்றி, அதற்கு மாறாக நாள் தோறும் அதைத் தீவிரப் படுத்துதல்படி அது நிர்ப்பந்திக்கப்படுகிறது. மறு பக்கத்தில், முதல் நவீன கால கற்பனாவாத சோஷலிஸ்டுகளான ஓவன், ஃபூரியே ஆகியோர் ஏற்கெனவே இதைச் சரியாகக் கண்ட னர். அவர்களுடைய மாதிரிப் படிவங்களில் நகரத்துக்கும் கிராமப் பகுதிக்கும் இடையிலுள்ள எதிர்நிலை நீடிக்க வில்லை. ஆகவே திரு. ஸாக்ஸ் கூறியதற்குத் துல்லியமாக எதி ரிடை நடைபெறுகிறது: குடியிருப்புப் பிரச்சினையைத் தீர்க் கின்ற அதே சமயத்தில் சமூகப் பிரச்சினையும் தீர்ந்து விடும் என்பது சரியானதல்ல; சமூகப் பிரச்சினையைத் தீர்த்தால், அதாவது முதலாளித்துவ உற்பத்தி முறையை ஒழித்தால் மட்டுமே குடியிருப்புப் பிரச்சனைக்குத் தீர்வு காண்பது சாத்தியம். குடியிருப்புப் பிரச்சினையைத் தீர்க்க விரும்பு வதும் அதே சமயத்தில் நவீனமான பெரிய நகரங்களை வைத்துக் கொள்ள விரும்புவதும் முட்டாள்தனமாகும். ஆனால் முதலாளித்துவ உற்பத்தி முறையை ஒழிப்பதன் மூலமாக மட்டுமே நவீனமான பெரிய நகரங்களை ஒழிக்க முடியும்; இந்த வேலை தொடங்கி விட்டால், ஒவ்வொரு தொழிலாளிக்கும் ஒரு சொந்த வீட்டைக் கொடுப்பதைக் காட்டிலும் மற்ற பிரச்சனைகள் ஏற்படும்.

எனினும், ஆரம்பத்தில் ஒவ்வொரு சமூகப் புரட்சியும் நிலவுகின்றவற்றை அப்படியே எடுத்துக் கொண்டு அதி லுள்ள மிகவும் மோசமான தீமைகளைத் தன்னிடமுள்ள

சாதனங்களைக் கொண்டு ஒழிப்பதற்கு அதிகமான முயற்சிகளைச் செய்ய வேண்டும். உடைமை வர்க்கத்தினருக்குச் சொந்தமான மாளிகைகளில் ஒரு பகுதியைப் பறிமுதல் செய்து, எஞ்சிய பகுதியில் வீடற்றவர்களைக் கட்டாயமாகக் குடியமர்த்துவதன் மூலம் குடியிருப்புத் தட்டுப் பாட்டை உடனடியாக அகற்ற முடியும் என்பதை நாம் ஏற்கெனவே பார்த்தோம்.

மேலும், திரு. ஸாக்ஸ் தொடர்கின்ற பொழுது மறுபடியும் பெரிய நகரங்களை விட்டுவிட்டு நகரங்களுக்குப் பக்கத்தில் தொழிலாளி வர்க்கக் காலனிகள் கட்டப்பட வேண்டுமென்று நீளமாகப் பேசுகிறார் என்றால், அத்தகைய புதுக் குடியிருப்புகளின் பொதுவான “தண்ணீர் வசதி, வாயு விளக்கு, காற்று அல்லது தண்ணீரை உபயோகித்து அறையைச் சூடாக்குதல், சலவை நிலையங்கள், உலர் அறைகள், குளிக்கும் அறைகள், இதரவை”, ஒவ்வொரு காலனியிலும் “மழலையர் பள்ளி, பள்ளிக்கூடம், பிரார்த்தனைக் கூடம்” (!) “வாசக சாலை, நூலகம்.., ஓயின் மற்றும் பீர் குடிக்கின்ற கூட்டம், சிறப்பான நடன அரங்கு, இசை அரங்கு”, எல்லா வீடுகளுக்கும் நீராவிச் சக்தி வசதியைத் தந்து “மீண்டும் உற்பத்தியை பாக்டரியிலிருந்து குடும்பப் பட்டறைக்கு ஓரளவுக்கு மாற்றுதல்” ஆகியவற்றின் அழகை வர்ணிக்கிறார் என்றால்—இது நிலைமையைச் சிறிதும் மாற்றவில்லை. அவர் வர்ணிக்கின்ற காலனியை சோஷலிஸ்டுகளான ஓவன் மற்றும் ஃபூரியேயிடமிருந்து திரு. ஹ்யூபெர் நேரடியாகக் கடன் வாங்கியிருக்கிறார்; அதில் சோஷலிசத் தன்மையைக் கொண்ட ஒவ்வொரு அம்சமும் நீக்கப்பட்டு முற்றிலும் முதலாளித்துவத் தன்மை கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஆனால் அதன் மூலம் அது உண்மையாகவே கற்பனா வாதத் தன்மையைப் பெற்றிருக்கிறது. இத்தகைய காலனிகளை நிறுவுவதில் எந்த முதலாளிக்கும் எவ்விதமான அக்கறையும் கிடையாது. உண்மையைச் சொல்வதென்றால், பிரான்சில் கீஸ் என்ற இடத்திலிருக்கின்ற காலனியைத் தவிர உலகத்தில் வேறு எங்குமே அத்தகைய காலனி கிடையாது; அதை ஃபூரியேயின் சீடர் ஒருவர் லாபகரமான

தொழில் என்ற முறையில் இல்லாமல் சோஷலிசப் பரிசோதனை என்ற முறையில் நிர்மாணித்தார்.* ஓவன் ஹாம்ப்ஷியரில் நாற்பதுக்களின் ஆரம்பத்தில் "Harmony Hall"¹⁸ என்ற பெயரில் நிறுவிய (நெடுங்காலமாக செயலற்று விட்ட) கம்யூனிசக் காலனியைக் கூட திரு. ஸாக்ஸ் தன் முதலாளித்துவத் திட்டத்துக்கு ஆதரவாக எடுத்துக் காட்டலாம்.

எனினும் காலனிகளை நிர்மாணிப்பதைப் பற்றிய இப்பேச்சு எல்லாமே மீண்டும் "இலட்சியங்களின் உலகத்துக்குள்" பறந்து செல்வதற்குச் செய்யப்படுகின்ற வீண் முயற்சியே; மறுபடியும் அது உடனடியாகக் கைவிடப்படுகிறது. நாம் மறுபடியும் வேகமாகக் கீழே இறங்குகிறோம். தற்பொழுதுள்ள எளிமையான தீர்வு:

"தொழிலாளர்களுக்குத் தகுந்த குடியிருப்புகள் கிடைப்பதற்கு முதலாளிகள், பாக்டரிகளின் உடைமையாளர்கள் உதவி செய்ய வேண்டும்—தாங்களே அவற்றைக் கட்டித் தரலாம், அல்லது தொழிலாளர்களுக்கு நிலம் கொடுத்து, கட்டிட மூலதனத்தை முன்பணமாகக் கொடுத்து, இதரவை இவர்கள் சொந்தமாக வீடு கட்டுவதற்கு ஊக்கமளித்து உதவி செய்யலாம்" (பக்கம் 106).

இதிலிருந்து நாம் மறுபடியும் பெரிய நகரங்களிலிருந்து (அங்கே இம்மாதிரியானவற்றுக்குச் சாத்தியம் கிடையாது) கிராமப் பகுதிக்கு வந்து விடுகிறோம். தொழிலாளர்கள் சகித்துக் கொள்ளக் கூடிய குடியிருப்புகளைப் பெறுவதற்கு பாக்டரி முதலாளிகள் உதவி செய்வது அவர்களுடைய நலனுக்கே உகந்தது என்று திரு. ஸாக்ஸ் நிரூபிக்க முயல்கிறார்; ஏனென்றால், ஒரு பக்கத்தில் அது நல்ல முதலீடாக இருக்கும், மறு பக்கத்தில் அதன் விளைவாகத் தவிர்க்க முடியாத படி.

* இக்காலனியும் கூட இறுதியில் தொழிலாளிகள் சுரண்டப்படுகின்ற இடமாக மாறி விட்டது. 1886ஆம் வருட பாரிஸ் Socialiste பத்திரிகையைப் பார்க்க. ¹⁷ (1887ஆம் ஆண்டுப் பதிப்புக்கு எங்கெல்ஸ் எழுதிய குறிப்பு.)

“தொழிலாளர்களுடைய நிலைமை மேம்பாடடைவது... மனோ ரீதியிலும் உடல் ரீதியிலும் அவர்களுடைய உழைக்கும் தகுதியை அதிகப்படுத்தும், அது இயற்கையாகவே... அதே அளவுக்கு... முதலாளிகளுக்குச் சாதகமாக இருக்கும். அதன் மூலம் குடியிருப்புப் பிரச்சினையைத் தீர்ப்பதில் முதலாளிகள் பங்கெடுப்பதற்குரிய சரியான கருத்தை வரையறுத்துள்ளோம். அது உள்ளூறையான கூட்டின் விளைவு, தங்களுடைய தொழிலாளர்களின் உடல் மற்றும் பொருளாதார, மன மற்றும் தார்மிக நல்வாழ்க்கையில் முதலாளிகளுடைய அக்கறையின் விளைவு (அது பெரும்பான்மையும் மனிதாபிமான முயற்சிகள் என்னும் போர்வையில் மறைந்திருக்கிறது), கடுமூயற்சி, நுட்பத் திறமை கொண்ட, பிரயாசை மிகுந்த, திருப்தியுள்ள மற்றும் விசுவாசமுள்ள தொழிலாளர்களின் வகுப்பை உருவாக்கித் தக்கவைக்கின்ற அதன் வெற்றிகரமான விளைவுகளின் காரணமாக அதுவே அதற்குப் பொருளாதார வெகுமதியாகவும் இருக்கிறது” (பக்கம் 108).

ஹ்யூபெர் “உள்ளூறையான கூட்டு”¹⁹ என்னும் சொற்றொடரை உபயோகித்து இந்த முதலாளித்துவப்-பரோபகாரப் பிதற்றலுக்கு “இன்னும் மேன்மையான முக்கியத்துவத்தைக்” கொடுப்பதற்கு முயற்சி செய்கிறார்; ஆனால் அது நிலைமையைச் சிறிதும் மாற்றவில்லை. இந்தச் சொற்றொடரின் உதவி இல்லாமலேயே, கிராமப் பகுதிகளில் உள்ள பெரிய பாக்டரி முதலாளிகள்—குறிப்பாக, இங்கிலாந்தில்—தொழிலாளர்களுக்குக் குடியிருப்புகளைக் கட்டித் தருவது அவசியமானதாக, பாக்டரியின் தளவாடத்தின் ஒரு பகுதியாக இருப்பது மட்டுமின்றி, அதன் மூலம் அதிகமான லாபம் கிடைக்கிறது என்பதையும் நெடுங்காலத்துக்கு முன்பே புரிந்து கொண்டார்கள். இங்கிலாந்தில் இவ்விதமாக மொத்த கிராமங்கள் வளர்ச்சியடைந்திருக்கின்றன; அவற்றில் சில நகரங்களாகவும் வளர்ச்சியடைந்திருக்கின்றன. ஆனால் தொழிலாளர்கள் பொது நல உணர்ச்சியுள்ள முதலாளிகளிடம் நன்றி காட்டுவதற்குப் பதிலாக எப்பொழுதும் இந்தக் “குடில் அமைப்புக்குக்” கணிசமான ஆட்சேபங்களை எழுப்பியிருக்கிறார்கள். அந்த பாக்டரி முதலாளிக்குப் போட்டியில்லை என்பதனால் இந்த வீடு

களுக்கு ஏகபோகமான விலைகளைச் செலுத்தும்படி தொழிலாளர்கள் கட்டாயப்படுத்தப்படுகிறார்கள். அது மட்டுமல்ல. வேலைநிறுத்தம் தொடங்கியவுடனே, அவர்கள் வீடற்றவர்களாகி விடுகிறார்கள்; ஏனென்றால் பாக்டரி முதலாளி அவர்களை ஓசைப்படாமல் வீடுகளிலிருந்து வெளியேற்றுகிறார், ஆகவே எத்தகைய எதிர்ப்பையும் கடினமாக்குகிறார். நான் எழுதியுள்ள இங்கிலாந்தில் தொழிலாளி வர்க்கத்தின் நிலைமை என்ற புத்தகத்தில் இதைப் பற்றிய விவரங்களைக் காணலாம் (பக்கங்கள் 224 மற்றும் 228). ஆனால் இந்த ஆட்சேபணைகள் "மறுக்கப்பட வேண்டிய தகுதி உடையவை அல்ல" (பக்கம் 111) என்று திரு. ஸாக்ஸ் கருதுகிறார். தொழிலாளியை அவனுடைய சிறு வீட்டின் உடைமையாளராக்குவதற்கு அவர் விரும்பவில்லையா? நிச்சயமாக விரும்புகிறார். ஆனால் "முதலாளிகள் ஒரு தொழிலாளியை வேலை நீக்கம் செய்கின்ற பொழுது அவருக்குப் பதிலாக நியமிக்கப்படுகின்ற நபருக்கு அந்தக் குடியிருப்பைக் கொடுப்பதற்காக அதைப் பயன்படுத்திக் கொள்கின்ற உரிமை எப்பொழுதும் அவர்களிடம் இருக்க வேண்டும்" என்கிறார். அப்படியானால்... "உடைமை மாற்றப்படக் கூடியதே என்று விசேஷ உடன்பாட்டின் மூலம் அத்தகைய நிலைமைகளுக்கு வழி ஏற்படுத்திக் கொள்வதை" தவிர ஒன்றும் செய்வதற்கில்லை* (பக்கம் 113).

* இந்த அம்சத்தைப் பொறுத்தமட்டில் கூட ஆங்கில முதலாளிகள் திரு. ஸாக்ஸ் பேணி வளர்க்கின்ற ஆசைகளை நெடுங்காலத்துக்கு முன்பே நிறைவேற்றி விட்டது மட்டுமின்றி, வெகு தூரம் அவற்றைத் தாண்டிப் போய் விட்டார்கள். 1872 அக்டோபர் 14 திங்கட்கிழமையன்று பாராளுமன்ற வாக்காளர்கள் பட்டியலைப் பற்றிய மோர்பெத் நகர நீதிமன்றம், 2,000 சுரங்கத் தொழிலாளர்கள் தங்களைப் பாராளுமன்றத் தேர்தல் வாக்காளர் பட்டியலில் சேர்த்துக் கொள்ள வேண்டும் என்று அளித்த மனுவை விசாரணை செய்தது. அவர்கள் வேலை செய்த சுரங்கத்தின் விதிமுறைகளின்படி இந்தச் சுரங்கத் தொழிலாளர்களில் மிகவும் அதிகமானவர்களை, அவர்கள் வசித்த குடியிருப்புகளின் குத்தகைதாரர்களாகக் கருத முடியாது, அவர்கள் விரும்புபடிமையின் பேரில் அக்குடியிருப்புகளில் வசிப்பவர்கள், எந்த நேரத்

இந்த முறை எதிர்பாராத வேகத்தோடு நாம் கீழே இறங்கி விட்டோம். முதலில், தொழிலாளிக்கு ஒரு சிறிய வீடு உடைமையாக இருக்க வேண்டும் என்று சொல்லப் பட்டது. அடுத்தபடியாக, இதை நகரங்களில் பின்பற்ற முடியாது, கிராமப் பகுதிகளில் மட்டுமே இதைப் பின்பற்ற முடியும் என்று கூறப்பட்டது. ஆனால் இப்பொழுது கிராமப் பகுதியில் கூட உடைமை “விசேஷ உடன்பாட்டின் மூலம்” “மாற்றப்படக் கூடியதே” என்று சொல்லப்படுகிறது. திரு. ஸாக்ஸ் கண்டு பிடித்திருக்கின்ற தொழிலாளர்கள் உடைமையின் இப்புதிய ரகத்துடன், தொழிலாளர்கள் “விசேஷ உடன்பாட்டின் மூலம்” “மாற்றப்படக் கூடிய” முதலாளிகளாக மாறுவதுடன் நாம் மறுபடியும் சமதளத்துக்குப் பத்திரமாகத் திரும்பி விட்டோம்; முதலாளிகளும் இதர பரோபகாரிகளும் குடியிருப்புப் பிரச்சினையைத் தீர்ப்பதற்கு உண்மையாகவே என்ன செய்திருக்கிறார்கள் என்பதை ஆராய்வோம்.

II.

நம்முடைய டாக்டர் ஸாக்ஸ் நாம் நம்புவதென்றால், குடியிருப்புப் பிரச்சினையைத் தீர்ப்பதற்கு இந்தக் கனவான்கள்—முதலாளிகள்—ஏற்கெனவே ஏராளமாகச் செய்திருக்கிறார்கள் என்ற முடிவுக்கு வர வேண்டும்; முதலாளித்துவ உற்பத்தி முறையின் அடிப்படையில் குடியிருப்புப் பிரச்சினையைத் தீர்க்க முடியும் என்பதற்கே அது நிரூபணமாகக் காட்டப்படுகிறது.

திலும் முன்னறிவிப்பு இல்லாமல் அவர்களை வெளியேற்ற முடியும் என்பது வெளிப்பட்டது (சுரங்கத்தின் முதலாளியும் குடியிருப்புகளின் உடைமையாளரும் ஒரே நபர் என்பது இயற்கையே). இத்தொழிலாளர்கள் குத்தகைதாரர்கள் அல்ல, அவர்கள் சேவகர்களே; எனவே வாக்காளர்கள் பட்டியலில் சேர்ப்பதற்குத் தகுதி உடையவர்கள் அல்ல என்று நீதிபதி தீர்ப்பளித்தார். அக்டோபர் 15, 1872ஆம் வருட Daily News பத்திரிகையைப்²⁰ பார்க்க. (எங்கெல்ல எழுதிய குறிப்பு.)

முதலாவதாக, திரு. ஸாக்ஸ் போனப்பார்டிஸ்டு பிரான்சை நமக்கு உதாரணமாகக் காட்டுகிறார்! பாரிசில் உலகக் கண்காட்சி நடைபெற்ற பொழுது லுயீ போனப்பார்ட் ஒரு விசாரணைக் குழுவை நியமித்தார் என்பது எல்லோரும் அறிந்ததே. அக்குழு பிரான்சில் உழைக்கும் வர்க்கங்களின் நிலையைப் பற்றி அறிக்கை சமர்ப்பிக்கும் என்று வெளிப்படையாகச் சொல்லப்பட்டது; ஆனால் அவர்கள் மிகவும் பரவசமான நிலையில் இருக்கிறார்கள் என்று பேரரசுக்குப் பெரும் புகழ் சேர்ப்பது அதன் உண்மையான நோக்கமாகும். திரு. ஸாக்ஸ் போனப்பார்டிசத்தின் மிகவும் கேவலமான கருவிகளைக் கொண்ட இந்த விசாரணைக் குழுவின் அறிக்கையை மேற்கோள் காட்டுகிறார்; குறிப்பாக, அதன் விசாரணை முடிவுகள் “அதிகார பூர்வமான குழுவின் சொந்த அறிக்கையின்படி அநேகமாக பிரான்ஸ் முழுவதற்கும் பொருந்தும்” என்பதால் அதைக் குறிப்பிடுகிறாராம். இந்த முடிவுகள் என்ன? விவரங்கள் சமர்ப்பித்த 89 பெரிய தொழிலதிபர்கள் அல்லது கூட்டுப் பங்குக் கம்பெனிகளில் 31 தொழிலாளர்களுக்குக் குடியிருப்புகளை அறவே கட்டவில்லை. ஸாக்சினுடைய மதிப்பீட்டின்படி இது வரை கட்டப்பட்டுள்ள குடியிருப்புகளில் 50,000 இலிருந்து 60,000 மக்கள் வரை குடியிருக்கிறார்கள்; அநேகமாக இக்குடியிருப்புகள் எல்லாவற்றிலுமே ஒரு குடும்பத்துக்கு இரண்டு அறைகளுக்கு மேல் கிடையாது!

ஒரு குறிப்பிட்ட கிராமப் பிரதேசத்தில் தன்னுடைய தொழிலுக்கு ஏற்றதாக உள்ள நீர் வளம், நிலக்கரிச் சுரங்கங்கள், இரும்புத் தாது வளம் மற்றும் இதர சுரங்கங்கள் இருத்தல் போன்ற நிலைமைகளின் காரணமாக அங்கேயே நிலைத்திருக்கின்ற ஒவ்வொரு முதலாளியும் தன்னுடைய தொழிலாளர்கள் குடியிருக்க வீடுகள் இல்லையென்றால், அவற்றைக் கட்டித் தர வேண்டிய நிலையில் இருக்கிறார். இந்த விஷயத்தில் “உள்ளுறையான கூட்டிற்கு” நிரூபணம், “இப்பிரச்சினை மற்றும் அதன் பரந்த முக்கியத்துவம் குறித்து மேன்மேலும் அதிகரிக்கின்ற கருத்தேற்புக்குச் சான்று”, “மிகவும் நம்பிக்கையளிக்கின்ற தொடக்கம்”

(பக்கம் 115) ஆகியவற்றை ஒருவர் பார்க்க முடியுமென்றால், அவர் தன்னைத் தானே ஏமாற்றுகின்ற பழக்கத்தில் ஊறிப் போயிருக்க வேண்டும். ஆனால் இவ்விஷயத்திலும் பல்வேறு நாடுகளைச் சேர்ந்த தொழிலதிபர்கள் தம்முடைய தேசிய குணாம்சத்துக்கு ஏற்ற விதத்தில் ஒருவருக்கொருவர் வேறுபடுகிறார்கள். உதாரணமாக, திரு. ஸாக்ஸ் பின்வருமாறு எழுதுகிறார் (பக்கம் 117):

“இங்கிலாந்தில் மிகவும் சமீப காலத்தில்தான் இந்தத் திசையில் முதலாளிகளின் நடவடிக்கை அதிகரித்திருப்பதைப் பார்க்க முடிகிறது: குறிப்பாக, கிராமப் பிரதேசங்களில் தூரந்தொலைவில் உள்ள குக்கிராமங்களைப் பற்றிக் குறிப்பிடுகிறோம்.... தொழிலாளர்கள் தங்கள் கிராமங்களிலிருந்து நெடுந்தூரம் நடந்து பாக்டரிக்கு வர வேண்டியிருக்கும், அங்கே வருகின்ற பொழுது அவர்கள் களைத்துப் போயிருப்பார்கள், அவர்களால் போதிய அளவுக்கு வேலை செய்ய முடியாது என்ற காரணம் முதலாளிகள் தொழிலாளர்களுக்குக் குடியிருப்புகளை நிர்மாணிப்பதற்கு முக்கியமான நோக்கமாக இருந்தது. எனினும் நிலைமைகளை ஆழமாகப் புரிந்து கொண்டவர்கள், குடியிருப்புச் சீர்திருத்த இலட்சியத்துடன் உள்ளூறையான கூட்டின் ஏறக்குறைய எல்லா அம்சங்களையும் இணைத்துக் கொண்டிருப்பவர்களின் எண்ணிக்கையும் அதிகரித்து வருகிறது; அந்தச் செழுமையான காலனிகளை நிறுவிய முழுப் பெருமையும் இவர்களுக்கே உரியது.... ஹைடில் ஆஷ்டன், டர்ட்டனில் ஆஷ்வர்த், பெரியில் கிரான்ட், போலிங்டனில் கிரெக், லீட்சில் மார்ஷால், பெல்பெரில் ஸ்ட்ரூட், ஸால்டேரில் ஸால்ட், கோப்லியில் அக்ராய்ட் மற்றும் இதரர்கள் இக்காரணத்துக்காக யுனைடெட் கிங்டம் முழுவதும் பிரபலமடைந்திருக்கின்றனர்.”

எவ்வளவு எளிமை! இன்னும் எவ்வளவு அதிகமான அறியாமை! இங்கிலாந்தின் கிராமப் பகுதிகளில் உள்ள முதலாளிகள் “மிகவும் சமீப காலத்தில்” தான் தொழிலாளர்கள் குடியிருப்புகளைக் கட்டி வருகிறார்கள்! அன்புள்ள திரு. ஸாக்ஸ் அவர்களே! இங்கிலாந்தின் முதலாளிகள் தங்கள் பணப் பைகளைப் பொறுத்தமட்டில் மட்டுமின்றி, மூளைகளைப் பொறுத்தமட்டிலும் கூட உண்மையிலேயே பெரிய தொழிலதிபர்களே. ஜெர்மனி உண்மையிலேயே பெரிய

அளவுத் தொழில்துறையைப் பெறுவதற்கு நெடுங்காலத்துக்கு முன்பே பாக்டரி உற்பத்தி நடைபெற்ற கிராமப் புறப் பிரதேசங்களில் தொழிலாளர்கள் குடியிருப்புகளைக் கட்டுவதற்குச் செலவு செய்வது மொத்த மூலதன முதலீட்டின் அவசியமான பகுதி, அது நேரடியாகவும் மறைமுகமாகவும் மிகவும் லாபகரமானது என்பதை அவர்கள் உணர்ந்திருந்தார்கள். பிஸ்மார்க்குக்கும் ஜெர்மன் முதலாளி வர்க்கத்துக்கும் இடையிலான போராட்டம் ஜெர்மன் தொழிலாளர்களுக்குச் சங்கம் அமைத்துக் கொள்கின்ற உரிமையைத் தருவதற்கு நெடுங்காலத்துக்கு முன்பே இங்கிலாந்தில் பாக்டரிகள், சுரங்கங்கள் மற்றும் வார்ப்படச் சாலைகளின் உடைமையாளர்கள் தொழிலாளர்களின் குடியிருப்புகளுக்கும் உடைமையாளர்களாக இருந்தால், வேலைநிறுத்தம் செய்கின்ற தொழிலாளர்கள் மீது எத்தகைய நிர்ப்பந்தத்தைச் செலுத்த முடியும் என்பதைப் பற்றிச் செய்முறை அனுபவத்தைப் பெற்றிருந்தார்கள். ஒரு கிரெக், ஒரு ஆஷ்டன் மற்றும் ஒரு ஆஷ்வர்த்தின் "செழுமையான காலனிகள்" "மிகவும் சமீப காலத்தியவை" என்பதனால்தான் நாற்பது ஆண்டுகளுக்கு முன்னரே கூட முதலாளி வர்க்கம் அவற்றை முன்மாதிரிகளாகப் போற்றியது என்பதை இருபத்தெட்டு ஆண்டுகளுக்கு முன்பே நான் எழுதியிருக்கிறேன் (இங்கிலாந்தில் தொழிலாளி வர்க்கத்தின் நிலைமை, 228—230ஆம் பக்கங்களில் அடங்கியுள்ள குறிப்பு). மார்ஷால் மற்றும் அக்ராய்ட் (Akroyd—இவருடைய பெயரின் எழுத்தாக்கம்) நிறுவிய காலனிகள் இதே அளவுக்குப் பழமையானவை. ஸ்டீல்ட் நிறுவிய காலனி இன்னும் அதிகப் பழமையானது; அது சென்ற நூற்றாண்டில் அமைக்கப்பட்டது. இங்கிலாந்தில் ஒரு தொழிலாளியின் குடியிருப்பு சராசரியாக நாற்பது ஆண்டுகள்தான் நிலைத்திருக்கும் என்று கணக்கிடப்பட்டிருப்பதால், இந்தச் "செழுமையான காலனிகள்" இன்று எத்தகைய சேதமடைந்த நிலையில் இருக்கும் என்பதைத் திரு. ஸாக்ஸ் தன்னுடைய விரல்களைக் கொண்டு கணக்கிட்டுக் கொள்ளலாம். அது மட்டுமல்ல. இந்தக் காலனிகளில் பெரும்பான்மையானவை இனியும் நாட்டுப் புறத்தில் அமைந்திருக்க

வில்லை. தொழில்துறையின் பிரம்மாண்டமான வளர்ச்சியின் விளைவாக இவற்றைச் சுற்றிலும் அதிகமான பாக்டரிகளும் வீடுகளும் கட்டப்பட்டிருக்கின்றன; ஆகவே தற்பொழுது இவை 20,000, 30,000 மற்றும் இன்னும் அதிகமான மக்கள் வசிக்கின்ற அழுக்கேறிய, புகைபடிந்த நகரங்களின் மையப் பகுதியில் இருக்கின்றன. ஆனால் இவை அனைத்தும் திரு. ஸாக் சினால் பிரதிநிதித்துவப்படுத்தப்படுகின்ற ஜெர்மன் முதலாளி வர்க்க விஞ்ஞானம் 1840ஆம் ஆண்டைப் போற்றுகின்ற ஆங்கில நன்றிப் பாடல்களை—அவற்றுக்கு இனிமேல் எத்தகைய அர்த்தமும் இல்லை—பக்தியுடன் மறுபடியும் பாடுவதைத் தடுக்கவில்லை.

முதியவர் அக்ராய்டை உதாரணமாகக் காட்டுவதைப் பற்றி நாம் என்ன சொல்ல முடியும்? இந்தச் சிறப்புடைய பெருமகனார் முதல் தரமான பரோபகாரி என்பது உறுதியே. அவர் தன்னுடைய தொழிலாளர்களை, குறிப்பாகப் பெண் தொழிலாளிகளை மிகவும் நேசித்தார்; அவர் தன்னுடைய தொழிற்சாலைகளை முற்றிலும் தன்னுடைய குழந்தைகளைக் கொண்டே நடத்துகிறார் என்று யோர்க்ஷியரில் அவரளவுக்குப் பரோபகார உணர்ச்சி இல்லாமல் அவருடன் போட்டியிட்ட மற்ற முதலாளிகள் சொல்கின்ற அளவுக்கு அவர் நேசித்தார்! இந்தச் செழுமையான காலனிகளில் “முறைகேடாகப் பிறந்த குழந்தைகள் மேன்மேலும் அபூர்வமாகிக் கொண்டிருக்கின்றன” (பக்கம் 118) என்று திரு. ஸாக்ஸ் கூறுகிறார். ஆம், திருமணம் ஆகாது முறைகேடாகப் பிறந்த குழந்தைகள்: ஏனென்றால் இங்கிலாந்தின் தொழில்துறை மாவட்டங்களில் அழகான பெண்கள் இளம் வயதிலேயே திருமணம் செய்து கொள்கிறார்கள்.

இங்கிலாந்தில் கிராமப் பகுதியிலுள்ள ஒவ்வொரு பெரிய பாக்டரிக்கும் அருகில், அந்த பாக்டரியைக் கட்டுகின்ற அதே சமயத்தில் தொழிலாளர் குடியிருப்புகளையும் கட்டுவது அறுபது வருடங்களுக்கும் அதிகமாகவே வாடிக்கையாக இருந்து வருகிறது. இந்த பாக்டரி கிராமங்களில் பலவற்றை மூலப் பகுதியாகக் கொண்டு பிற்காலத்தில் மொத்த பாக்டரி நகரமே அதற்கு வழக்கமான தீமைகளையும் சேர்த்துக்

கொண்டு வளர்ச்சியடைந்திருக்கிறது என்பதை ஏற்கெனவே குறிப்பிட்டிருக்கிறோம். ஆகவே இந்தக் காலனிகள் குடியிருப்புப் பிரச்சினையைத் தீர்க்கவில்லை; அதற்கு மாறாக அவை தம்முடைய பிரதேசங்களில் அப்பிரச்சினையை உண்மையாக முதலில் தோற்றுவித்தன.

மறு பக்கத்தில், பெரிய அளவுத் தொழில் துறையில் இங்கிலாந்துக்குப் பின்னால் மெதுவாக வந்து கொண்டிருந்த, 1848க்குப் பிறகுதான் பெரிய அளவுத் தொழில்துறை என்றால் என்ன என்பதை உண்மையிலேயே தெரிந்து கொண்ட நாடுகளில், பிரான்சிலும் குறிப்பாக ஜெர்மனியிலும், வேறு நிலைமை உருவாகியது. இங்கே பிரம்மாண்டமான உலோக உற்பத்தித் தொழிற்சாலைகளும் பாக்டரி களும்—உதாரணமாக, க்ரேலோவில் உள்ள ஷ்னேய்டெர் தொழிற்சாலைகள் மற்றும் எஸ்ஸேவில் உள்ள குரூப் தொழிற்சாலைகள்—அதிகமான தயக்கத்துக்குப் பிறகு தொழிலாளர்கள் குடியிருப்புகளைக் கட்டுவதற்கு முடிவு செய்தன. கிராமப் புறத் தொழிலதிபர்களில் மிகப் பெரும் பான்மையினர் தங்களுடைய தொழிலாளர்கள் ஒவ்வொரு நாள் காலையிலும் வெய்யில், பனி, மழையில் மைல் கணக்காக நடந்து பாக்டரிக்கு வரச் செய்தார்கள்; ஒவ்வொரு நாள் மாலையிலும் அவர்களுடைய வீடுகளுக்கு அதே மாதிரி திரும்பிப் போகுமாறு செய்தார்கள். மலைப் பிரதேசங்களைச் சேர்ந்த மாவட்டங்களில், பிரெஞ்சு மற்றும் அல்சாஸ் வொகேஸ் பிரதேசங்களில், உப்பெர், ஸீக், அக்கெர், லென்னெ மற்றும் இதர ரைன்-வெஸ்ட்ஃபாலிய ஆறுகளின் பள்ளத்தாக்குகளில் இது குறிப்பிடத்தக்க அளவுக்கு உண்மையாகும். தாது மலைகள் பிரதேசத்தில் அநேகமாக இம்மாதிரியான நிலைமைதான். இம்மாதிரியான அற்பத்தன்மை, கருமித் தனம் ஜெர்மானியர்கள், பிரெஞ்சுக்காரர்கள் ஆகிய இருவரிடமும் இருக்கிறது.

மிகவும் நம்பிக்கை அளிக்கின்ற தொடக்கம் மற்றும் செழுமையான காலனிகள் எதையும் குறிக்கவில்லை என்பது திரு. ஸாக்கசுக்கு நன்றாகத் தெரியும். ஆகவே முதலாளிகள் தொழிலாளர்களுக்கு குடியிருப்புகளைக் கட்டித் தருவதன்

மூலம் அதிகமான லாபத்தைப் பெற முடியும் என்பதை நிரூபிப்பதற்கு அவர் இப்பொழுது முயல்கிறார். வேறு வார்த்தைகளில் சொல்வதென்றால், அவர்கள் தொழிலாளர்களை ஏமாற்றுவதற்குப் புதிய வழியைக் காட்டுவதற்கு அவர் முயல்கிறார்.

முதலாவதாக, அவர் லண்டனில் உள்ள வீடு கட்டும் சங்கங்கள் பலவற்றின் உதாரணத்தை அவர்களுக்குக் காட்டுகிறார்; இவை பகுதியளவுக்குப் பரோபகார உணர்ச்சியும் பகுதியளவுக்கு வர்த்தகச் சூதாட்ட நோக்கமும் கொண்டவை. இவை 4 முதல் 6 சதவிகிதமும் அதற்கு அதிகமாகவும் நிகர லாபத்தை அடைந்துள்ளன. தொழிலாளர்களுக்கு வீடுகளைக் கட்டுவதில் மூலதனத்தை முதலீடு செய்தால் நல்ல லாபம் கிடைக்கும் என்று திரு. ஸாக்ஸ் நம்மிடம் நிரூபித்துக் காட்டுவது சிறிதும் அவசியமல்ல. முதலாளிகள் தொழிலாளர்கள் குடியிருப்புகளைக் கட்டுவதில் இப்பொழுது முதலீடு செய்திருப்பதைக் காட்டிலும் இன்னும் அதிகமாக ஏன் செய்யவில்லை என்றால், அதிக வசதியான வீடுகளைக் கட்டினால் அவை அவர்களுக்கு இன்னும் கூடுதலான லாபத்தைக் கொடுக்கின்றன என்பதே காரணமாகும். எனவே திரு. ஸாக்ஸ் முதலாளிகளுக்கு விடுக்கின்ற வேண்டுகோள் மறுபடியும் வெறும் அறப்போதனையாகவே இருக்கிறது.

திரு. ஸாக்ஸ் மாபெரும் வெற்றியடைந்திருக்கின்றன என்று பேரோசையுடன் அறிவிக்கின்ற லண்டனிலுள்ள வீடு கட்டும் சங்கங்களைப் பொறுத்தமட்டில், அவை 2,132 குடும்பங்களுக்கும் 706 தனி நபர்களுக்கும், அதாவது 15,000க்கும் குறைவான நபர்களுக்குத்தான் வீட்டு வசதியளித்திருக்கின்றன! இது திரு. ஸாக்ஸ் தருகின்ற புள்ளி விவரம்; மேலும் இதில் எல்லா விதமான கட்டிடச் சூதாட்டமும் சேர்க்கப்பட்டிருக்கிறது. லண்டனில் கிழக்குப் பகுதியில் மட்டும் ஒரு மில்லியன் தொழிலாளர்கள் மிகக் கேவலமான நிலைமைகளில் வசிக்கின்ற பொழுது, இந்தச் சிறு பிள்ளைத் தனத்தை மாபெரும் வெற்றி என்று ஜெர்மனியில் எடுத்துக் காட்டுவது அறிவுடைய செயலா? இந்தப் பரோபகார முயற்சிகள் அனைத்துமே நடைமுறையில் மிகவும்

அற்பமானவையாகவும் எதுவுமில்லாதவையாகவும் இருக்கின்றபடியால், தொழிலாளர்களின் நிலைமையைப் பற்றிய ஆங்கிலப் பாராளுமன்ற அறிக்கைகள் அவற்றைச் சிறிதும் குறிப்பிடுவதே இல்லை.

இப்பகுதி முழுவதிலும் லண்டனைப் பற்றி நகைக்கத்தக்க அறியாமை விரவியிருக்கிறது. அதைப் பற்றி நாம் இங்கே எழுதப் போவதில்லை. எனினும் ஒரு விஷயத்தை மட்டும் இங்கே குறிப்பிடுவோம். ஸோஹோவிலிருந்த தனி நபர் தங்கும் விடுதிக்கு அதன் சுற்றுப் புறத்திலிருந்து “அதிகமான வாடிக்கையாளர்கள் வரக் கூடும் என்ற நம்பிக்கை இல்லாமற் போய் விட்டபடியால்” அது மூடப்பட்டது என்று திரு. ஸாக்ஸ் கருதுகிறார். லண்டனின் மேற்குப் பகுதி முழுவதுமே ஒரு பெரிய சொகுசு நகரம் என்று அவர் கற்பனை செய்கிறார் போலும். மிகவும் அழகான தெருக்களின் பின் புறத்தில் தொழிலாளர்களின் அவலட்சணமான குடியிருப்புகள் இருக்கின்றன என்பது அவருக்குத் தெரியாது, அப்படிப்பட்டவற்றில் ஒன்றுதான் ஸோஹோ. அப்பிராந்தியத்திலிருந்த முன்மாதிரியான தங்கும் விடுதியை அவர் குறிப்பிட்டிருக்கிறார். இருபத்து மூன்று ஆண்டுகளுக்கு முன்பே எனக்கு அந்த விடுதியைப் பற்றித் தெரியும்; ஆரம்பத்தில் அங்கே அதிகமானவர்கள் தங்கினார்கள்; ஆனால் அது சீர்கெட்டபடியால் மூடப்பட்டது; எனினும் அது சிறப்பான விடுதிகளில் ஒன்றாக இருந்தது.

ஆனால் அல்சாசிலுள்ள முல்ஹாவுசனில் தொழிலாளர் நகரம் — அது நிச்சயமாக வெற்றியடைந்திருக்கிறது, இல்லையா?

ஆஷ்டன், ஆஷ்வர்த், கிரெக் கோஷ்டியினருடைய எப் பொழுதோ “செழுமையாக இருந்த காலனிகள்” இங்கிலாந்து முதலாளி வர்க்கத்தின் காட்சிப் பொருளாக இருப்பதைப் போல, முல்ஹாவுசனில் உள்ள தொழிலாளர் நகரம் ஐரோப்பாக்கண்டத்தில் உள்ள முதலாளி வர்க்கத்துக்கு மாபெரும் காட்சிப் பொருளாக இருக்கிறது. துரதிர்ஷ்டவசமாக, இந்த முல்ஹாவுசன் உதாரணம் “உள்ளுறையான” கூட்டின் உற்பத்தி அல்ல, இரண்டாவது பிரெஞ்சுப் பேர

ரசுக்கும்²¹ அல்சாசிலுள்ள முதலாளிகளுக்கும் இடையிலுள்ள பகிரங்கமான கூட்டின் விளைவு ஆகும். அது லுயீ போனப் பார்டின் சோஷலிஸ்டுப் பரிசோதனைகளில் ஒன்று; அதன் மூலதனத்தில் மூன்றிலொரு பகுதியை அரசு வழங்கியது. பதிநான்கு ஆண்டுகளில் (1867 வரை) 800 சிறு வீடுகள் கட்டப்பட்டன. அமைப்பு முறையில் குறைகள் இருந்தன. இங்கிலாந்தில் இப்படி நடைபெற்றிருக்காது; ஏனென்றால் இம்மாதிரியான விஷயங்களைப் பற்றி இன்னும் சிறப்பான அறிவு அங்கே உண்டு. பதின்மூன்று முதல் பதினைந்து ஆண்டுகள் அதிகமான வாடகையை மாதந்தோறும் செலுத்திய பிறகு இந்த வீடுகள் தொழிலாளர்களின் உடைமையாக ஒப்படைக்கப்படுகின்றன. அல்சாசிலுள்ள போனப்பார்டிஸ்டுகள் இந்த முறையைக் கண்டு பிடிக்கவில்லை; அவர்களுக்கு நெடுங்காலத்துக்கு முன்னரே இங்கிலாந்திலுள்ள கூட்டுறவு வீடு கட்டும் சங்கங்கள் இந்த முறையைக் கொண்டு வந்தன என்பதை நாம் எடுத்துக் கூறுவோம். இவ்வீடுகளை வாங்கு வதற்காகக் கொடுக்கப்படுகின்ற கூடுதலான வாடகை இங்கிலாந்துடன் ஒப்பிடுகின்ற பொழுது ஓரளவுக்கு அதிகமே. உதாரணமாக, ஒரு தொழிலாளி 15 ஆண்டுகளில் மாதாந்திரத் தவணைகளில் 4,500 பிராங்குகள் செலுத்திய பிறகு 15 ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் 3,300 பிராங்குகள் மதிப்புள்ள வீட்டைப் பெறுகிறார். தொழிலாளி அந்த ஊரை விட்டுப் போவதாக இருந்தால் அல்லது ஒரு மாதத் தவணையைக் கட்டுவதற்குத் தவறியிருந்தால் (அப்படியானால் அவரை வீட்டிலிருந்து வெளியேற்ற முடியும்), வீட்டின் அசல் மதிப்பில் $6\frac{2}{3}$ சதவிகிதம் வருடாந்தர வாடகையாக நிர்ணயிக்கப்படுகிறது (உதாரணமாக, 3,000 பிராங்குகள் மதிப்புள்ள வீட்டுக்கு 17 பிராங்குகள் மாதத் தவணையாக நிர்ணயிக்கப்படும்); அவர் இது வரை செலுத்தியிருக்கின்ற பணத்திலிருந்து இத்தொகையைக் கழித்துக் கொண்டு எஞ்சியுள்ள பணம் அவரிடம் கொடுக்கப்படும், ஆனால் ஒரு பென்ஸி வட்டி கூடக் கிடையாது. இத்தகைய சந்தர்ப்பங்களில்—“அரசு உதவித் தொகையைத்” தவிர—இச்சங்கங்கள் கொழுத்து வளர்ச்சியடைந்திருப்பது எப்படி என்பது முற்றிலும் புரிந்து

கொள்ளப்படக் கூடியதே. இந்த நிபந்தனைகளில் தரப் படுகின்ற வீடுகள் நகரத்திற்குள் அமைந்திருந்த பழைய பாசறைக் குடியிருப்புகளைக் காட்டிலும் சிறந்தவையே, ஏனென்றால் அவை நகரத்துக்கு வெளியில், பாதி கிராமச் சூழலைக் கொண்டிருக்கின்ற இடங்களில் கட்டப்படுகின்றன என்பதும் நன்கு புரிந்து கொள்ளப்படக் கூடியதே.

ஜெர்மனியில் ஒரு சில இடங்களில் செய்யப்பட்டிருக்கின்ற பரிதாபகரமான பரிசோதனைகளைப் பற்றி நாம் ஒரு வார்த்தை எழுதுவது கூட அவசியமல்ல; திரு. ஸாக்ஸே அவற்றின் அலங்கோலத்தை 157ஆம் பக்கத்தில் ஒத்துக் கொள்கிறார்.

இந்த உதாரணங்கள் அனைத்தும் துல்லியமாக எதை நிரூபிக்கின்றன? தொழிலாளர்களுக்கு வீடுகளைக் கட்டுவது—எல்லாச் சுகாதார விதிகளையுமே காலின் கீழ் போட்டு மிதிக்காவிட்டால் கூட—முதலாளிகளுக்கு லாபகரமானது என்பதையே. ஆனால் அது ஒருபோதும் மறுக்கப்படவில்லை; நாம் அனைவரும் நெடுங்காலமாகவே அதை அறிவோம். ஒரு தேவை ஏற்படுகின்ற பொழுது அதைத் தீர்ப்பதற்கு விவேகமான முறையில் செய்யப்படுகின்ற எந்த மூலதன முதலீடுமே லாபகரமானதுதான் என்றாலும், குடியிருப்புத் தட்டுப்பாடு நீடிப்பது ஏன், முதலாளிகள் தொழிலாளர்களுக்கென்று ஆரோக்கியமான குடியிருப்புகளைப் போதுமான அளவில் ஏன் கட்டுவதில்லை என்பதுதான் துல்லியமான பிரச்சினை யாகும். ஆனால் இங்கும் திரு. ஸாக்ஸ் மறுபடியும் மூலதனத்துக்கு வேண்டுகோள் விடுகிறாரே தவிர வேறு எதுவும் செய்யவில்லை; அவரால் இதற்குப் பதிலளிக்க முடியவில்லை. இக்கேள்விக்கு உண்மையான பதிலை நாம் ஏற்கெனவே கூறி விட்டோம்.

மூலதனம் குடியிருப்புத் தட்டுப்பாட்டைத் தீர்க்க முடியும் என்றால் கூட அதைச் செய்ய விரும்பவில்லை. இது இப்பொழுது முடிவாக உறுதிப்படுத்தப்பட்டு விட்டது. ஆகவே தொழிலாளர்களின் சுய உதவி மற்றும் அரசு உதவி என்னும் இரண்டு வழிகள்தான் எஞ்சுகின்றன.

திரு. ஸாக்ஸ் சுய உதவியை உற்சாகத்தோடு வழிபாடு

செய்பவர்; குடியிருப்புப் பிரச்சினையில் சுய உதவி அதிசயங்களைச் செய்திருப்பதாக அவர் எழுதுகிறார். குடில் அமைப்பு ஏற்கெனவே இருக்கின்ற அல்லது அது சாத்தியமாக இருக்கின்ற இடங்களில், அதாவது மறுபடியும் கிராமப் புறப் பகுதிகளில் மட்டுமே சுய உதவி ஏதாவது செய்ய முடியும் என்பதை ஆரம்பத்திலேயே ஒத்துக் கொள்ள வேண்டிய கட்டாயமான நிலை அவருக்கு ஏற்பட்டிருப்பது துரதிர்ஷ்டவசமானதே. பெரிய நகரங்களில்—இங்கிலாந்தில் கூட—அது மிகவும் குறுகிய அளவுக்கே வெற்றிகரமாக இருக்க முடியும். திரு. ஸாக்ஸ் பெருமூச்சு விடுகிறார்:

“இந்த முறையின்படி” (சுய உதவி) “சீர்திருத்தம் சுற்றி வளைத்துச் செல்கின்ற விதத்தில் மட்டுமே, ஆகவே எப்பொழுதும் அரைகுறையாக மட்டுமே, அதாவது தனியுடைமை என்னும் கோட்பாடு குடியிருப்பின் தரத்தின் மீது தாக்கம் செலுத்தும் படிப் பலப்படுத்தப்படுகின்ற அளவில் மட்டுமே நிறைவேற்றப்பட முடியும்.”

இதுவும் சந்தேகத்துக்கு உரியதே; என்ன இருந்தாலும், “தனியுடைமை என்னும் கோட்பாடு” ஆசிரியருடைய நடையின் “தரத்தை” எவ்விதத்திலும் சீர்திருத்தவில்லை. இவை அனைத்தையும் மீறி இங்கிலாந்தில் சுய உதவி அதிசயங்களைச் சாதித்திருக்கிறது; “அங்கே குடியிருப்புப் பிரச்சினையைத் தீர்ப்பதற்கு மற்ற வழிகளைப் பின்பற்றிச் செய்யப்பட்ட அனைத்தையும் வெகு தூரத்துக்கு விஞ்சி விட்டது.” திரு. ஸாக்ஸ் இங்கே இங்கிலாந்தின் “building Societies” பற்றிக் குறிப்பிடுகிறார். அவர் அவற்றைப் பற்றி விரிவாக எழுதுவது ஏனென்றால்

“பொதுவாக அவற்றின் தன்மை மற்றும் நடவடிக்கைகளைப் பற்றி மிகவும் குறைவான அல்லது தவறான கருத்துகள் பரவியிருக்கின்றன. இங்கிலாந்தில் உள்ள building societies... வீடு கட்டுகின்ற சங்கங்களோ, வீடு கட்டுகின்ற கூட்டுறவுச் சங்கங்களோ அல்ல; அவற்றை... ஜெர்மன் மொழியில் ‘Hauserwerbvereine’ (வீடுகளை வாங்குவதற்கு உதவிச் சங்கங்கள்) என்று குறிப்பிடலாம். உறுப்பினர்கள்

தருகின்ற பங்குப் பணத்தைக் கொண்டு நிதிகளைத் திரட்டி, அப்படிச் சேர்க்கப்பட்டுள்ள பணத்தின் அளவுக்கேற்ப, உறுப்பினர்கள் வீடு வாங்குவதற்குக் கடனுதவி அளிப்பது இச்சங்கங்களின் நோக்கமாகும்.... ஆகவே building society அதன் உறுப்பினர்களின் ஒரு பகுதியினருக்குச் சேமிப்பு வங்கியாகவும், மறு பகுதியினருக்குக் கடன் வங்கியாகவும் இருக்கிறது. ஆகவே building societies தொழிலாளர்களின் தேவைகளைப் பூர்த்தி செய்வதற்கு ஏற்பட்ட அடமான கடன் சங்கங்களாகும்; அவை பிரதானமாக... தொழிலாளர்களுடைய சேமிப்பு களின் மூலம்... 'சேமிப்பாளர்களுடைய அதே சமூக அந்தஸ்தைக் கொண்ட நபர்கள் வீடு வாங்குவதற்கு அல்லது கட்டுவதற்கு உதவி செய்கின்றன. இக்கடன்கள் சம்பந்தப்பட்ட வீடு அல்லது மனையை சங்கத்திடம் அடமானம் வைத்துப் பெறப்படுகின்றன; வட்டி மற்றும் கடன் தீர்வுத் தொகையைக் குறுகிய காலத் தவணைகளில் திருப்பித் தர வேண்டும் என்ற நிபந்தனையின் பேரில் வழங்கப்படுகின்றன என்று அனுமானிக்கலாம்.... வட்டி சேமிப்பாளர்களுக்குப் பிரித்துக் கொடுக்கப்படுவதில்லை, அது எப்பொழுதும் அவர்களுடைய கணக்கில் வைத்துக் கொண்டு ஒன்றுசேர்க்கப்படுகிறது.... உறுப்பினர்கள் தாங்கள் செலுத்திய பணத்தை வட்டியும் சேர்த்து... ஒரு மாத முன்னறிவிப்பின் பேரில் எந்தச் சமயத்திலும் திருப்பித் தரும்படிக் கோரலாம்' (பக்கங்கள் 170—172). "இங்கிலாந்தில் இப்படிப்பட்ட சங்கங்கள் 2,000க்கும் அதிகமாக இருக்கின்றன.... அவை திரட்டியிருக்கின்ற மொத்த மூலதனம் சுமார் 1,50,00,000 பவுண்டுகளாகும். இம்முறையில் சுமார் 1,00,000 தொழிலாளி வர்க்கக் குடும்பங்கள் சொந்தமாக வீட்டைப் பெற்றிருக்கின்றன. இந்தச் சமூகச் சாதனைக்கு இணையாக மற்றொன்றைக் கண்டு பிடிப்பது நிச்சயமாகக் கடினமே" (பக்கம் 174).

துரதிர்ஷ்டவசமாக இங்கும் "ஆனால்" என்ற சொல் உடனே வருகிறது.

"ஆனால் இப்பிரச்சினைக்கு முழுநிறைவான தீர்வு இந்த வழியின் மூலம் ஏற்பட்டிருப்பதாகச் சிந்திக்கும் சொல்ல முடியாது; வீடு வாங்குவது... வசதியான நிலைமையில் உள்ள தொழிலாளர்களால் மட்டுமே முடியும் என்பது—மற்றவை தவிர—ஒரு காரணமாகும்.... குறிப்பாக, பெரும்பாலானவற்றில் சுகாதார நிலைமைகள் போதுமான அளவுக்குக் கணக்கிலெடுத்துக் கொள்ளப்படுவதில்லை" (பக்கம் 176).

ஐரோப்பாக் கண்டத்தில் "இத்தகைய சங்கங்கள்...

வளர்ச்சியடைவதற்கு மிகவும் குறைவான வாய்ப்பு மட்டுமே உண்டு.” அவை குடில் அமைப்பு இருப்பதை முன்னனுமானிக்கின்றன; அது இங்கே கிராமப் புறப் பகுதியில் மட்டுமே இருக்கிறது; கிராமப் புறங்களில் தொழிலாளர்கள் சுய உதவி முறையைப் பின்பற்றுகின்ற அளவுக்குப் போதுமான வளர்ச்சியை இன்னும் அடையவில்லை. மறு பக்கத்தில், உண்மையான வீடு கட்டுகின்ற கூட்டுறவுச் சங்கங்களை அமைக்கக் கூடிய நகரங்களில் அவை “மிகவும் கணிசமான, மோசமான கஷ்டங்களுக்கு உள்ளாகியிருக்கின்றன” (பக்கம் 179). இச்சங்கங்கள் குடில்களைத்தான் கட்ட முடியும், ஆனால் பெரிய நகரங்களில் அதைச் செய்ய முடியாது. சுருக்கமாகச் சொல்வதென்றால், “கூட்டுறவுச் சுய உதவியின் இந்த வடிவம்” “இன்றைய நிலைமைகளில் மற்றும் அநேகமாக சமீப எதிர்காலத்திலும் கூட நமக்கு முன்னுள்ள பிரச்சினையைத் தீர்ப்பதில் முக்கியமான பாத்திரத்தை வகிக்க” முடியாது. இந்த வீடு கட்டுகின்ற கூட்டுறவுச் சங்கங்கள் இன்னும் “அவற்றின் ஆரம்ப, வளர்ச்சியடையாத கட்டத்தில் இருக்கின்றன.” “இது இங்கிலாந்துக்கும் கூட உண்மையே” (பக்கம் 181).

ஆகவே முதலாளிகள் செய்ய விரும்ப மாட்டார்கள்; தொழிலாளர்களால் செய்ய இயலாது. இத்துடன் நாம் இந்தப் பகுதியை முடித்துக் கொள்ளலாம்; ஆனால் ஷூல்ட்டெஸ்டெலிட்ச் ரகத்தைச் சேர்ந்த முதலாளி வர்க்கத்தினர் நம் முடைய தொழிலாளர்களிடம் முன்மாதிரிகளாக எடுத்துக் காட்டுகின்ற இங்கிலாந்தின் building societies பற்றிச் சிறிதளவு தகவலைத் தெரிவிப்பது முற்றிலும் அவசியமாக இருக்கிறது.

இந்த building societies தொழிலாளர்களுடைய சங்கங்கள் அல்ல; தொழிலாளர்களுக்குச் சொந்த வீடுகளைக் கட்டித் தருவது அவற்றின் முக்கிய நோக்கம் அல்ல. அதற்கு மாறாக, இது மிகவும் அபூர்வமாகவே நடைபெறுகிறது என்பதை நாம் காண்போம். இந்த building societies — முதலில் அமைக்கப்பட்ட சிறிய சங்கங்கள், பிற்காலத்தில் தோன்றிய பெரியதான போலிகள், இரண்டுமே—சாராம்

சத்தில் வாணிபச் சூதாட்டத் தன்மையைக் கொண்டவையே. ஒரு பொது விடுதியில், வழக்கமாக அதன் உடைமையாளருடைய தூண்டுதலின் பேரில் வாடிக்கைக்காரர்கள், அவர்களுடைய நண்பர்கள், கடைக்காரர்கள், அலுவலக எழுத்தர்கள், ஊர் ஊராகச் சென்று வருகின்ற வர்த்தகர்கள், சிறிய கைவினைஞர்கள் மற்றும் இதர குட்டி முதலாளி வர்க்கத்தினர்—எங்காவது ஒரு ஊரில் ஒரு இயந்திர நிர்மாணத் தொழிலாளி அல்லது வேறு ஒரு தொழிலாளியும் கலந்து கொள்வதுண்டு, இவர்கள் தமது வர்க்கத்தின் மேற்குடியினராக இருப்பார்கள்—கூடி ஒரு வீடு கட்டுகின்ற கூட்டுறவுச் சங்கத்தை நிறுவுவார்கள்; பிறகு இவ்விடுதியில் வாரந்தோறும் கூட்டங்கள் நடைபெறும். அந்தப் பொது விடுதியின் உடைமையாளர் பக்கத்தில் அல்லது வேறு எங்காவது ஒப்பீட்டளவில் மலிவான விலைக்கு மனையிடத்தை வாங்க முடியும் என்று கண்டு பிடித்தது உடனடிக்காரணமாக இருப்பது வழக்கம். பெரும்பான்மையான உறுப்பினர்கள் தம்முடைய தொழில் காரணமாக ஒரு குறிப்பிட்ட பிரதேசத்துடன் பிணைக்கப்பட்டவர்கள் அல்ல. கடைக்காரர்கள், கைவினைஞர்களில் பலருக்கும் கூட நகரத்தில் கடைகள் மட்டுமே இருக்கும், ஆனால் வீடுகள் இருக்காது. அவர்கள் இயலுமானால், புகைபடிந்த நகரத்தின் மத்தியப் பகுதியில் வசிப்பதைக் காட்டிலும் புறநகர்ப் பகுதியில் வசிப்பதையே விரும்புவார்கள். ஒரு நிலத்தை வாங்கி அதில் இயன்ற அளவுக்கு அதிகமான குடில்கள் கட்டப்படுகின்றன. அதிகமான வசதியுள்ள உறுப்பினர்களின் கடன் தகுதியைக் கொண்டு நிலம் வாங்கப்படுகிறது; வாராந்தர வசூல்கள் மற்றும் ஒருசில சிறு கடன்கள் கட்டிட வேலையின் வாராந்தரச் செலவுகளுக்குப் போதுமானவையாக உள்ளன. குடில்கள் கட்டி முடிக்கப்பட்டவுடன் சீட்டுக் குலுக்கப்படுகிறது; சொந்த வீடு வேண்டும் என்று விரும்பியவர்களுக்கு வீடு கிடைக்கிறது; கூடுதலான வாடகை வீட்டு விலையின் கடன் தீர்வுக்குப் பயன்படுகிறது; மீதமிருக்கின்ற குடில்கள் வாடகைக்கு விடப்படுகின்றன அல்லது விற்பனை செய்யப்படுகின்றன. வீடு கட்டுகின்ற கூட்டுறவுச் சங்கம் நல்ல முறை

யில் இயங்கினால், ஓரளவுக்குக் கணிசமான தொகை சேர்ந்து விடும். இது உறுப்பினர்களின்—அவர்கள் தொடர்ந்து பங்குத் தொகைகளைச் செலுத்திக் கொண்டிருந்தால்— உடைமை ஆகும். இத்தொகை அவ்வப்பொழுது அல்லது சங்கம் கலைக்கப்படுகின்ற பொழுது உறுப்பினர்களுக்குப் பகிர்ந்தளிக்கப்படுகிறது. இங்கிலாந்தில் உள்ள வீடு கட்டுகின்ற கூட்டுறவுச் சங்கங்களில் பத்தில் ஒன்பதின் சரித்திரம் இது. மற்ற சங்கங்கள் இவற்றைக் காட்டிலும் அதிகப் பெரிய சங்கங்களாகும். அவை அரசியல் அல்லது பரோபகாரச் சாக்கு எதையாவது சொல்லிக் கொண்டு அமைக்கப்படுகின்றன. ஆனால் முடிவில் குட்டி முதலாளி வர்க்கத்தின் சேமிப்புகளை அதிக லாபகரமாக முதலீடு செய்தல், நல்ல வட்டி விகிதத்தைப் பெறுதல், நிலம், வீட்டின் மேல் வர்த்தகச் சூதாட்டத்தில் லாப ஈவுகளைப் பெறுதல் அவற்றின் முக்கியமான நோக்கமாக எப்பொழுதும் இருக்கின்றன.

இத்தகைய சங்கங்கள் எப்படிப்பட்ட வாடிக்கையாளர்கள் மீது தம்முடைய வர்த்தகச் சூதாட்ட நடவடிக்கைகளைச் செய்கின்றன என்பதை அவற்றில் ஆகப் பெரியது அல்ல என்ற போதிலும் மிகப் பெரிய சங்கம் ஒன்றின் தகவல் அறிக்கையிலிருந்து தெரிந்து கொள்ள முடியும். லண்டனில் "Birkbeck Building Society, 29 and 30, Southampton Buildings, Chancery Lane"* தற்பொழுது 21,441 உறுப்பினர்களையும் சேமிப்பாளர்களையும் கொண்டது; நிறுவப்பட்ட காலத்திலிருந்து அதன் மொத்த வருமானம் 1,05,00,000 பவுண்டுகளுக்கு அதிகம் (7,00,00,000 தாலர்கள்); இச்சங்கம் 4,16,000 பவுண்டுகளுக்கும் அதிகமாக வங்கிகளில் அல்லது அரசுப் பத்திரங்களில் முதலீடு செய்திருக்கிறது. இச்சங்கம் பொது மக்களிடம் தன்னை இப்படி அறிமுகப்படுத்திக் கொள்கிறது:

“ஒரு நபர் ஒரு பியானோவை மூன்று ஆண்டுகளுக்கு வாடகைக்குப் பெற்றால், அந்தக் காலக்கெடுவுக்குப் பிறகு

* —“பிர்க்பெக் வீடு கட்டுகின்ற கூட்டுறவுச் சங்கம், 29 மற்றும் 30, சவுத்ஹாம்ப்ரன் பில்டிங்ஸ், சான்சரி லைன்.”—ப-ர்.

அது அவருக்கே சொந்தமாகத் தரப்படும் என்று பியானோ தயாரிப்பாளர்கள் அறிவிக்கின்ற மூன்று ஆண்டுக் கால முறையைப் பற்றிப் பெரும்பாலோர் அறிந்திருப்பார்கள். இந்த முறை அமுலாக்கப்படுவதற்கு முன்பு வரையறுக்கப்பட்ட வருமானம் உடையவர்கள் சொந்தமாக வீடு கட்ட முடியாததைப் போலவே, நல்ல பியானோவும் வாங்க முடியாதிருந்தது. அவர்கள் ஆண்டு தோறும் பியானோவின் மதிப்பைப் போல இரண்டு அல்லது மூன்று மடங்கு பணத்தை அதற்கு வாடகைப் பணமாகக் கொடுத்தார்கள். பியானோவைப் பற்றி எழுதியிருப்பது வீட்டுக்கும் பொருந்தும்.... ஆனால் ஒரு வீடு பியானோவைக் காட்டிலும் அதிகமான விலை என்பதால்... அதற்குரிய விலையை வாடகைப் பணத்தில் கொடுத்து முடிப்பதற்கு இன்னும் அதிகக் காலமாகும். எனவே இச்சங்கத்தின் இயக்குநர்கள் லண்டன் மாநகரத்தின் பல்வேறு பகுதிகளிலும் அதன் புறநகர்ப் பகுதிகளிலும் வீட்டு உடைமையாளர்களுடன் ஒரு உடன்பாட்டுக்கு வந்திருக்கின்றனர். அதன்படி சங்கத்தின் இயக்குநர்கள் மாநகரத்தின் வெவ்வேறு பகுதிகளில் உள்ள பல ரகங்களைச் சார்ந்த வீடுகளை 'Birkbeck Building Society' உறுப்பினர்களுக்கும் மற்றவர்களுக்கும் விற்பனை செய்யக் கூடும். இயக்குநர்கள் குழு பின்வரும் முறையை அமுலாக்க உத்தேசிக்கிறது: இவ்வீடுகள் 12¹/₂ ஆண்டுக் கால வாடகைக்குக் கொடுக்கப்படும்; வாடகை முறையாகக் கொடுக்கப்பட்டிருந்தால், மேற்குறிப்பிட்ட காலத்துக்குப் பிறகு மேலும் எவ்விதப் பணமும் கொடுக்காமலேயே அந்த வீடு குடித்தனக்காரருக்குச் சொந்தமாகிறது.... குடித்தனக்காரர் கூடுதலான வாடகையுடன் குறைவான காலத்துக்கும் குறைவான வாடகையுடன் அதிகமான காலத்துக்கும் ஒப்பந்தம் செய்து கொள்ளலாம்.... வரையறுக்கப்பட்ட வருமானம் உடையவர்கள், எழுத்தர்கள், கடை உதவியாளர்கள் மற்றும் இதரர்கள் 'Birkbeck Building Society' இல் உறுப்பினர்களாகச் சேருவதன் மூலம் உடனே வீட்டுச் சொந்தக்காரர்களிடமிருந்து சுதந்திரம் அடைய முடியும்."

இது தெளிவானதே. இதில் தொழிலாளர்கள் குறிப்பிடப்படவில்லை; ஆனால் வரையறுக்கப்பட்ட வருமானம் உடையவர்கள், எழுத்தர்கள், கடை உதவியாளர்கள், இதரர்களைப் பற்றிச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது; இதிலும் விண்ணப்பதாரர்கள் வழக்கமாக ஏற்கெனவே ஒரு பியானோ வைத்திருப்பதாக அனுமானிக்கப்படுகிறது. உண்மையில் இங்கே தொழி

லாளர்களுக்குச் சிறிதளவு கூட சம்பந்தமில்லை; குட்டி முதலாளி வர்க்கத்தினர் மற்றும் அவர்களைப் போல ஆக வேண்டுமென்று விரும்பி அப்படியே ஆகக் கூடியவர்கள் சம்பந்தப்பட்டதே இது; சில வரையறைகளுக்கு உட்பட்டிருந்தாலும், வருமானங்கள் படிப்படியாக அதிகரிக்கின்ற நபர்கள், கடை உதவியாளர்கள் மற்றும் அவர்களைப் போன்ற ஊழியர்களை உத்தேசித்து எழுதப்பட்டதே இது. இவர்களுக்கு மாறாக, மிக அதிகமாகப் போனால், தொழிலாளியின் வருமானம் பணம் என்ற அளவில் ஒரே மாதிரியாகவே இருக்கிறது; குடும்பத்தின் எண்ணிக்கை மற்றும் அதன் தேவைகள் அதிகரிக்கின்ற பொழுது, உண்மையில் குறைகிறது. உண்மையில் ஒரு சில தொழிலாளர்களே—
—விதிவிலக்கு என்ற முறையில்—இத்தகைய சங்கங்களில் உறுப்பினராக முடியும். ஒரு பக்கத்தில், அவர்களுடைய வருமானம் மிகவும் குறைவாக இருக்கிறது; மறு பக்கத்தில், அவர்கள் முன்னதாகவே $12\frac{1}{2}$ ஆண்டுகளுக்குப் பொறுப்பு களை ஏற்றுக் கொள்ள இயலாத அளவுக்கு மிகவும் நிலையற்ற தன்மையைக் கொண்டிருக்கிறது. மேலே கூறியிருப்பதற்கு மிகக் குறைவான விதிவிலக்குகள் என்று அதிகமான ஊதியம் வாங்குகின்ற தொழிலாளர்களையும் பாக்டரி மேற்பார்வையாளர்களையும் குறிப்பிடலாம்.*

* இந்த வீடு கட்டுகின்ற கூட்டுறவுச் சங்கங்கள், குறிப்பாக லண்டன் மாநகரத்தில் உள்ள வீடு கட்டுகின்ற கூட்டுறவுச் சங்கங்கள் நிர்வகிக்கப்படுகின்ற முறையைப் பற்றிச் சிறிய பங்களிப்பை இங்கே கூடுதலாகத் தெரிவிக்கிறோம். லண்டன் மாநகரம் அமைக்கப்பட்டிருக்கின்ற நிலம் சற்றேறக்குறைய முழுவதுமே ஒரு டஜன் பிரபுக்களுக்குச் சொந்தம்; அவர்களில் மிக முக்கியமான வெஸ்ட்மின்ஸ்டர் கோமகன், பேட்ஃபார்ட் கோமகன், போர்ட்லண்ட் கோமகன், இதரர்கள் அடங்குவர் என்பது அறிந்ததே. அவர்கள் முதலில் மனைக் கட்டுகளை 99 ஆண்டுக் குத்தகைக்குக் கொடுத்தார்கள்; அக்காலம் முடிந்தவுடன் நிலத்தையும் அதன் மீது கட்டப்பட்டிருந்த எல்லாவற்றையும் தங்கள் உடைமையாக்கிக் கொண்டார்கள். பிறகு அந்த வீடுகளைக் குறைந்த குத்தகைக் காலத்துக்கு (உதாரணமாக, 39 ஆண்டுகள்)பழுது பார்த்தல் குத்தகை (repairing lease) என்ற பெயரில் குத்த

இதிலும், முல்ஹாவுசன் தொழிலாளர் நகரத்தின் போனப் பார்டிஸ்டுகள் இங்கிலாந்தில் உள்ள குட்டி முதலாளி வர்க்க வீடு கட்டுகின்ற கூட்டுறவுச் சங்கங்களைக் கேவலமாகக் காப்பியடிப்பவர்களே தவிர வேறல்ல என்பது தெளிவு. ஒரே வேறுபாடு என்னவென்றால், முந்தியவர்கள் அரசு உதவி கிடைத்த போதிலும், தங்களுடைய வாடிக்கையாளர்களை வீடு கட்டுகின்ற கூட்டுறவுச் சங்கங்களைக் காட்டிலும் மிக அதிகமாக மோசடி செய்வதே. மொத்தத்தில் அவர்களுடைய விதிகள் இங்கிலாந்திலுள்ள சராசரியான விதிகளைக் காட்டிலும் தாராள மனப்பான்மையில் குறைவாகவே இருக்கின்றன; இங்கிலாந்தில் வைப்பு நிதிக்கு வட்டி

கைக்கு விட்டார்கள். அதன்படிக்குத்தகைக்காரர் வீட்டைல்ல முறையில் பழுது பார்த்து நல்ல நிலைமையில் வைத்துக்க வேண்டும். ஒப்பந்தம் இந்த அளவுக்கு முன்னேறியுடன் நிலவுடைமையாளர் தன்னுடைய கட்டிடக் கலைஞரையும் மாவட்ட அளவையாளரையும் வீட்டைப் பார்வையிட்டு அவசியமான சீர்திருத்தங்களை நிர்ணயிக்கும்படி அனுப்புகிறார். இந்தச் சீர்திருத்தம் பெரும்பாலும் மிகக் கணிசமான அளவில் இருக்கும்; முன்பகுதி, கூரை, இதரவை முழுமையாகப் புதுப்பிக்கப்பட வேண்டியிருக்கும். குத்தகை தாரர் வீடு கட்டுகின்ற கூட்டுறவுச் சங்கத்தில் தன்னுடைய குத்தகை ஒப்பந்தத்தைப் பிணையமாக வைத்துத் தன்னுடைய செலவில் செய்யப்படுகின்ற சீர்திருத்த வேலைகளுக்கு அவசியமான பணத்தைக் கடனாகப் பெறுகிறார். 1,000 பவுண்டுகள் வரை கடன் தரப்படுகிறது, 130 முதல் 150 பவுண்டுகள் வரை ஆண்டு வாடகை கிடைக்கின்ற வீடுகளுக்கு இன்னும் கூடுதலான தொகை தரப்படுகிறது. நிலவுடைமை மேற்குடியினருக்குச் சொந்தமான லண்டன் மாநகரக் கட்டிடங்களை அவர்களுக்கு எவ்விதத்திலும் சிரமமில்லாமல் பொது மக்களுடைய செலவில் தொடர்ச்சியாகப் புதுப்பிப்பதையும் குடியிருப்பதற்குரிய நிலையில் பராமரிப்பதையும் நோக்கமாகக் கொண்ட அமைப்பில் இந்த வீடு கட்டுகின்ற கூட்டுறவுச் சங்கங்கள் முக்கியமான இடைநிலைக் கண்ணியாக இருக்கின்றன.

தொழிலாளர்களுடைய குடியிருப்புப் பிரச்சினைக்கு இது தீர்வு என்று சொல்லப்படுகிறது! (1887ஆம் ஆண்டுப் பதிப்புக்கு எங்கெல்ஸ் எழுதிய குறிப்பு.)

யும் கூட்டு வட்டியும் தரப்படுகின்றன, அந்தப் பணத்தை ஒரு மாத முன்னறிவிப்பின் பேரில் திரும்பப் பெற்றுக் கொள்ள முடியும்; ஆனால் முல்ஹாவுசனில் உள்ள பாக்டரி முதலாளிகள் வட்டியையும் கூட்டு வட்டியையும் தமது பைகளில் போட்டுக் கொள்கிறார்கள், தொழிலாளர்கள் ஐந்து பிராங்க் முழுக் காசுகளாகச் செலுத்திய பணத்துக்கு மேல் ஒரு காசு கூடக் கொடுப்பதில்லை. இந்த வேறுபாட்டைப் பற்றி திரு. ஸாக்ஸ் மற்றவர்களைக் காட்டிலும் அதிகமாக ஆச்சரியமடைவார்; அவர் அதை அறியாமலேயே அவற்றைப் பற்றி தன் யுத்தகத்தில் எழுதியிருக்கிறார்.

ஆகவே தொழிலாளர்களின் சுய உதவியினாலும் எத்தகைய பயனும் இல்லை. இனி மிஞ்சுவது அரசு உதவியே. இதைப் பொறுத்தமட்டில் திரு. ஸாக்ஸ் நமக்குத் தெரிவிப்பது என்ன? மூன்று விஷயங்கள்:

“முதலாவதாக, உழைக்கும் வர்க்கத்தினர் மத்தியில் குடியிருப்புத் தட்டுப்பாட்டை எவ்விதத்திலாயினும் தீவிரப்படுத்துகின்ற அனைத்துமே ஒழிக்கப்படுவதற்கு அல்லது உரிய முறையில் நிவர்த்தி செய்யப்படுவதற்கு அரசு தன்னுடைய சட்டத்திலும் நிர்வாகத்திலும் கவனம் செலுத்த வேண்டும்” (பக்கம் 187).

ஆகவே, கட்டிட நிர்மாணத்தைப் பற்றிய சட்டத்தைத் திருத்தியமைத்தல்; மலிவான கட்டிடங்களை நிர்மாணிப்பதற்காகக் கட்டிடத் தொழில்களுக்குச் சுதந்திரம் அளித்தல் வேண்டும். ஆனால் இங்கிலாந்தில் கட்டிட நிர்மாணம் பற்றிய சட்டங்கள் மிகவும் குறைந்த அளவில்தான் இருக்கின்றன; கட்டிடத் தொழில் காட்டுப் பறவைகளைப் போன்று சுதந்திரமானது; எனினும் குடியிருப்புத் தட்டுப்பாடு நிலவுகிறது. மேலும் இங்கிலாந்தில் இப்பொழுது கட்டிடங்கள் மிகவும் மலிவான முறையில் கட்டப்படுகின்றன; ஒரு வண்டி பக்கத்தில் செல்லும் பொழுது, அவை ஆட்டம் கொடுக்கின்றன; அவற்றில் சில நாள் தோறும் தகர்ந்து விழுகின்றன. நேற்று (அக்டோபர் 25, 1872) மாஞ்செஸ்டரில் ஆறு கட்டிடங்கள் ஒரே சமயத்தில் இடிந்து விழுந்து, ஆறு தொழி

லாளர்கள் மோசமாகக் காயமடைந்தார்கள். ஆகவே இதுவும் தீர்வு அல்ல.

“இரண்டாவதாக, அரசு அதிகாரம் தனி நபர்கள் தம் முடைய குறுகிய தனிநபர்வாதத்தின் மூலம் இத்தீமையைப் பரப்புவதையோ, அதை மறுபடியும் புதிதாக ஏற்படுத்துவதையோ தடுக்க வேண்டும்.”

ஆகவே, சுகாதார மற்றும் கட்டிட ஆய்வுத் துறைகளில் தொழிலாளர் குடியிருப்புகளைப் போலீஸ் முறையில் மேற்பார்வையிட வேண்டும்; இங்கிலாந்தில் 1857 முதல் நடைபெறுவதைப் போல சேதமடைந்த, சுகாதாரக் குறைவான வீடுகளில் குடியிருப்பதைத் தடை செய்கின்ற அதிகாரம் அரசு அதிகாரிகளுக்குத் தரப்பட வேண்டும். ஆனால் அங்கே இது எப்படி ஏற்பட்டது? முதல் சட்டம், அதாவது 1855ஆம் ஆண்டுச் சட்டம் (Nuisances Removal Act*) அமுலாக்கப்படவில்லை என்று திரு. ஸாக்ஸ் ஒத்துக் கொள்கிறார். இரண்டாவது சட்டம், 1858ஆம் ஆண்டுச் சட்டத்துக்கும் (Local Government Act**) இதே கதிதான் (பக்கம் 197). ஆனால் மூன்றாவது சட்டம் (Artisans' Dwellings Act***)—10,000க்கும் அதிகமான மக்கள் வசிக்கின்ற நகரங்களில் மட்டுமே இது அமுலாக்கப்படுகிறது — “சமூக விவகாரங்களில் பிரிட்டிஷ் பாராளுமன்றத்தின் மகத்தான அறிவைப் பற்றிச் சாதகமான சாட்சியத்தை நிச்சயமாகத் தருகிறது” (பக்கம் 199) என்று திரு. ஸாக்ஸ் நம்புகிறார். ஆனால் இப்படி வலியுறுத்துவதன் மூலம் இங்கிலாந்தின் “விவகாரங்களைப்” பற்றி அவருக்கு ஒன்றுமே தெரியாது என்பதற்குத் தான் “சாதகமான சாட்சியத்தைத்” தருகிறார் என்பதே உண்மையாகும். பொதுவாக இங்கிலாந்து “சமூக விவகாரங்களில்” ஐரோப்பாக் கண்டத்தைக் காட்டிலும் வெகு தூரம் முன்னேறியிருக்கிறது என்பது எல்லோரும் அறிந்ததே.

* —தொற்றுநோய்களை ஒழிக்கும் சட்டம்.—ப-ர்.

** —ஸ்தல நிர்வாகச் சட்டம்.—ப-ர்.

*** —கைவினைஞர்கள் குடியிருப்புச் சட்டம்.—ப-ர்.

நவீன பெரிய அளவுத் தொழில்துறையின் தாயகம் இங்கிலாந்து; அங்கே முதலாளித்துவ உற்பத்தி முறை மற்ற எல்லா இடங்களைக் காட்டிலும் அதிகச் சுதந்திரமாகவும் பரவலாகவும் வளர்ச்சி அடைந்திருக்கிறது; அதன் விளைவுகள் மற்ற எல்லா இடங்களையும் காட்டிலும் அங்கேதான் அதிக முனைப்புடன் வெளிப்பட்டிருக்கின்றன, ஆகவே அதே விதத்தில் சட்டத் துறையில் இதற்கு எதிர்ச்செயல் அங்குதான் முதலில் ஏற்பட்டது. பாக்டரி சட்டம் இதற்கு மிகவும் சிறந்த சான்று ஆகும். ஆனால் பாராளுமன்றத்தில் ஒரு சட்டம் நிறைவேற்றப்பட்ட உடனே அது அமுலாக்கப்படுகிறது என்று திரு. ஸாக்ஸ் எண்ணுவாரானால், அவர் மிக மோசமான தவறைச் செய்கிறார். இது வேறு எந்தச் சட்டத் தையும் காட்டிலும் Local Government Actக்கு உண்மையாகும் (Workshops Act* இதற்கு விதிவிலக்கு என்பது உண்மையே). இச்சட்டத்தை அமுலாக்குகின்ற பொறுப்பு நகர நிர்வாக அதிகாரிகளின் வட்டாரங்களிடம் ஒப்படைக்கப்பட்டது; இங்கிலாந்தில் அநேகமாக எல்லா இடங்களிலுமே அவை எல்லா விதமான ஊழல்களும், உறவினர்களுக்கு வேலை கொடுப்பது, jobbery** ஆகியவற்றுக்கு அங்கீகாரம் பெற்ற இடங்களாக இருக்கின்றன. இந்த நகராட்சி அதிகாரிகளின் கையாட்கள் பல விதமான குடும்ப உறவுகளைப் பயன்படுத்தி தம்முடைய பதவிகளில் நியமிக்கப்பட்டார்

* —பட்டறைகள் சட்டம்.—u-ர்.

** Jobbery என்பது அரசாங்கப் பதவியைத் தன்னுடைய அல்லது குடும்பத்தின் சொந்த நலனுக்கு உபயோகிப்பதைக் குறிக்கிறது. உதாரணமாக, ஒரு நாட்டின் அரசுத் தந்தி இலாகாவின் இயக்குநர் ஒரு காகிதத் தொழிற்சாலையில் இரகசியமான பங்குதாரராகிறார்; இந்தத் தொழிற்சாலைக்குத் தன்னுடைய காடுகளிலிருந்து மரங்களைக் கொடுக்கிறார்; பிறகு தந்தி அலுவலகங்களுக்குக் காகிதம் அளிப்பதற்கு அனுப்பாணை தருகிறார்; இது சிறு அளவி லிருந்தாலும் சிறப்பான job, ஏனென்றால் அது jobbery கோட்பாடுகளை முழுமையாகப் புரிந்து கொண்டிருப்பதை எடுத்துக் காட்டுகிறது. மேலும், பிஸ்மார்க் காலத்தில் இது சாதாரண விஷயமாகவும் எதிர்பார்க்கக் கூடியதாகவும் இருந்தது. (எங்கெல்ஸ் எழுதிய குறிப்பு.)

கள். அவர்களால் இத்தகைய சமூகச் சட்டங்களை அமுலாக்க முடியவில்லை, அல்லது அவை அமுலாக்கப்படுவதை அவர்கள் விரும்பவில்லை. மறு பக்கத்தில், சமூகச் சட்டங்களைத் தயாரித்தல், அமுலாக்குதல் ஆகிய பொறுப்புகளைக் கொண்டுள்ள அரசு அதிகாரிகள் துல்லியமாக இங்கிலாந்தில்தான் கண்டிப்பான கடமை உணர்ச்சியுடன் செயலாற்றுவது வழக்கமாக இருக்கிறது (ஆனால் இந்த உணர்ச்சி இருபது, முப்பது ஆண்டுகளுக்கு முன்பாக இருந்ததைக் காட்டிலும் இப்பொழுது குறைந்து விட்டது). அநேகமாக எல்லா நகராட்சிக் கவுன்சில்களிலும் பாதுகாப்பற்ற, சேதமடைந்த குடியிருப்புகளின் உடைமையாளர்கள் நேரடியாகவோ, மறைமுகமாகவோ வலுவான பிரதிநிதித்துவத்தைக் கொண்டுக்கிறார்கள். நகராட்சிக் கவுன்சில் உறுப்பினர்கள் சிறிய தாகுதிகளின் மூலம் தேர்ந்தெடுக்கப்படுகின்ற முறை ராணமாக அவர்கள் அற்பமான ஸ்தல நலன்கள், செல்வாக்குகளுக்குப் பணிகின்றார்கள். நகராட்சிக் கவுன்சிலர் ஒருவர் மறுபடியும் தேர்ந்தெடுக்கப்பட வேண்டுமென்று விரும்புவாரானால், அவர் தன்னுடைய தொகுதியில் இச்சட்டத்தை அமுலாக்கும்படி வாக்களிப்பதற்குத் துணிய மாட்டார். அநேகமாக எல்லா இடங்களிலும் உள்ள ஸ்தல அதிகாரிகள் இச்சட்டத்தை எவ்வளவு அருவருப்புடன் பார்த்தார்கள் என்பது புரிந்து கொள்ளப்படக் கூடியதே. இன்று வரையிலும் அது மிகவும் அதிர்ச்சியூட்டுகின்ற சில உதாரணங்களில் மட்டுமே, அதிலும் பொது விதி என்ற முறையில் கொள்ளைநோய் பரவியதன் விளைவாக மட்டுமே—உதாரணமாக, சென்ற ஆண்டில் மாஞ்செஸ்டரிலும் சால்ஃபோர்டிலும் அம்மை நோய் பரவிய பொழுது—அமுலாக்கப்படுகிறது. இன்று வரை இப்படிப்பட்ட சந்தர்ப்பங்களில் மட்டுமே உள்நாட்டு மந்திரிக்கு விண்ணப்பிப்பது பலனளித்திருக்கிறது; ஏனென்றால் இங்கிலாந்தில் ஒவ்வொரு லியரல் அரசாங்கமும், நிர்ப்பந்திக்கப்பட்டால் மட்டுமே சமூக சீர்திருத்தச் சட்டங்களைக் கொண்டு வருதல், சிறிதளவு இயலுமானாலும் ஏற்கெனவே நிறைவேற்றப்பட்டுள்ள சட்டங்களை அமுல் செய்யாதிருத்தல் ஆகியவற்றைத் தம்முடைய

கோட்பாடாகக் கொண்டிருக்கிறது. தொழிலாளர்கள் ஆதிக்கம் வகிக்கின்ற அல்லது அவர்களது தாக்கத்துக்கு உட்பட்டிருக்கின்ற அரசாங்கத்துக்கு, கடைசியாக அச்சட்டத்தை உண்மையாகவே அமுலாக்குகின்ற அரசாங்கத்துக்கு அது இருக்கின்ற சமூக அமைப்பில் வெடிப்பை ஏற்படுத்துவதற்குச் சக்தி வாய்ந்த ஆயுதமாக இருக்கும் என்ற அர்த்தத்தில் மட்டுமே இங்கிலாந்திலுள்ள மற்ற சட்டங்களைப் போல மேற்கூறிய சட்டத்துக்கும் முக்கியத்துவம் உண்டு.

“மூன்றாவதாக, இன்று நிலவுகின்ற குடியிருப்புத் தட்டுப் பாட்டைக் குறைப்பதற்கு” அரசு அதிகாரம் “தன்னிடமுள்ள ஆக்க பூர்வமான சாதனங்கள் அனைத்தையும் இயன்ற அளவுக்கு மிகவும் விரிவாகப் பயன்படுத்த” வேண்டும் என்கிறார் திரு. ஸாக்ஸ்.

அதாவது அரசு “தன்னுடைய கீழ்நிலை அதிகாரிகளுக்கும் ஊழியர்களுக்கும்” (ஆனால் இவர்கள் தொழிலாளர்கள் அல்லவே!) பாசறைக் குடியிருப்புகளை, “உண்மையிலேயே முன்மாதிரியான கட்டிடங்களைக்” கட்ட வேண்டும்; இங்கிலாந்தில் Public Works Loan Act*இன் கீழ் செய்யப்படுவதைப் போல, லுயீ போனப்பார்ட் பாரிசிலும் முல்ஹாவுசனிலும் செய்ததைப் போல “உழைக்கும் வர்க்கத்தினருடைய குடியிருப்பு நிலைமைகளை அபிவிருத்தி செய்கின்ற நோக்கத்துடன் முனிசிபாலிட்டிகள், சங்கங்கள் மற்றும் தனி நபர்களுக்கு... கடனுதவி வழங்க வேண்டும்” (பக்கம் 203). ஆனால் Public Works Loan Act காகிதத்தில்தான் இருக்கிறது. அரசாங்கம் கமிஷனர்களுக்கு உச்ச அளவுத் தொகையாக 50,000 பவுண்டுகளை ஒதுக்குகிறது. அதாவது, மிக அதிகமாகப் பார்த்தால், 400 குடில்கள் அல்லது நாற்பது ஆண்டுகளில் மொத்தம் 16,000 குடில்கள் அல்லது அதிகப்பட்சம் 80,000 நபர்களுக்குக் குடியிருப்புகளைக் கட்டுவதற்குப் போதுமான தொகை ஒதுக்கப்படுகிறது—கடலில் ஒரு துளி மட்டுமே! இருபது ஆண்டுகளுக்குப்

* —பொதுப் பணிக் கடன் சட்டம்.—யர்.

பிறகு பணம் வாங்கியவர்கள் திருப்பித் தருவதன் மூலம் கமிஷனிடம் உள்ள தொகை இரண்டு மடங்காக அதிகரிக்கும், ஆகவே கடந்த இருபது ஆண்டுகளில் இன்னும் 40,000 நபர்கள் வசிப்பதற்குக் குடியிருப்புகள் கட்டப்பட்டிருக்கும் என்று நாம் அனுமானித்தால் கூட அப்பொழுதும் அது கடலில் ஒரு துளியாக மட்டுமே இருக்கும். இக்குடிஸ்கள் சராசரியாக நாற்பது ஆண்டுகள் மட்டுமே இருக்கக் கூடியவை என்பதால், நாற்பது ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு ஒவ்வொரு ஆண்டிலும் மிகவும் சேதமடைந்த அல்லது மிகவும் பழமையான குடிஸ்களைப் புதுப்பிப்பதற்கு 50,000 அல்லது 1,00,000 பவுண்டுகள் செலவு செய்ய வேண்டும். இது இக்கோட்பாட்டை நடைமுறையில் சரியாகவும் “இயன்ற அளவுக்கு மிகவும் விரிவாகவும்” கடைப்பிடிப்பதாகும் என்று திரு. ஸாக்ஸ் றிவிக்கிறார் (பக்கம் 203). இங்கிலாந்தில் கூட அரசு இயன்ற அளவுக்கு மிகவும் விரிவாக” எனையும் செய்யவில்லை என்பதற்கு அடுத்த நிலையிலேயே இருப்பதால் திரு. ஸாக்ஸ் புத்தகத்தை முடிக்கிறார்; ஆனால் அதற்கு முன்னர் இதில் சம்பந்தப்பட்ட எல்லோருக்கும் இன்னுமொரு நற்போதனை செய்கிறார்.*

* லண்டன் மாநகர நிர்மாண அதிகாரிகள் புதிய தெருக்களை அமைப்பதற்காகப் பழைய வீடுகளை இடிப்பதற்கு அதிகாரமளிக்கின்ற இங்கிலாந்து பாராளுமன்றத்தின் சமீப காலத்திய சட்டங்கள் வீடுகளிலிருந்து வெளியேற்றப்படுகின்ற தொழிலாளர்களிடம் சிறிதளவு இரக்கம் காட்டுகின்றன. புதிய கட்டிடங்கள் ஏற்கெனவே அங்கே வசித்துக் கொண்டிருந்த மக்கள் பிரிவினர் குடியிருப்பதற்கு ஏற்றவையாக இருக்க வேண்டும் என்று ஒரு ஷரத்து சேர்க்கப்பட்டிருக்கிறது. ஆகவே மிகவும் குறைவான மதிப்புடைய இடங்களில் தொழிலாளர்களுக்கென்று ஐந்து அல்லது ஆறு மாடிக் கட்டிடங்கள் கட்டப்படுகின்றன; அதன் மூலம் சட்டம் எழுத்தளவில் நிறைவேற்றப்படுகிறது. இதனால் பயனுண்டா என்பதைச் சிறிது காலத்திற்குப் பிறகுதான் சொல்ல முடியும். ஏனென்றால் தொழிலாளர்கள் இதற்குப் பழக்க மில்லாதவர்கள்; லண்டன் மாநகரத்தின் பழைய நிலைமைகளுக்கு இது முற்றிலும் அந்நியமானது. எவ்வளவு அதிகமாகப் பார்த்தாலும், அவை கட்டிட வேலைகளினால் நிச்சயமாக வெளியேற்றப்படுகின்ற தொழிலாளர்களில் சுமார்

இன்றைக்கு இருக்கின்ற அரசு குடியிருப்புப் பேராபத்தைப் போக்குவதற்கு எதையும் செய்ய முடியாது, அப்படிச் செய்யவும் விரும்பாது என்பது முற்றிலும் தெளிவு. அரசு என்பது சுரண்டப்படுகின்ற வர்க்கத்தினருக்கு, விவசாயிகளுக்கும் தொழிலாளர்களுக்கும் எதிராக உடைமை வர்க்கத்தினருடைய, நிலவுடைமையாளர்கள், முதலாளிகளுடைய அமைப்பு ரீதியான கூட்டுச் சக்தி என்பதைத் தவிர வேறு எதுவுமல்ல. தனிப்பட்ட முதலாளிகள் (இங்கே இவர்கள் மட்டுமே சம்பந்தப்பட்டிருக்கிறார்கள், ஏனென்றால் இந்த விவகாரத்தில் சம்பந்தமுள்ள நிலவுடைமையாளர் பிரதானமாக முதலாளி என்ற தன்னுடைய தகுதியின் பேரிலேயே செயல்படுகிறார்) எதை விரும்பவில்லையோ, அதை அவர்களுடைய அரசும் விரும்புவதில்லை. ஆகவே தனிப்பட்ட முதலாளிகள் குடியிருப்புத் தட்டுப்பாட்டைப் பற்றி வருத்தம் தெரிவித்தாலும், அதன் மிகவும் பயங்கரமான விளைவுகளை மிகவும் மேம்போக்கான முறையில் தீர்ப்பதற்குக் கூட அநேகமாக முன்வர மாட்டார்கள் என்பதைப் போல கூட்டு முதலாளியான அரசும் அதிகமாகச் செய்யாது. அதிகமாகப் பார்த்தால் கூட, இப்பொழுது வழக்கமாக இருக்கின்ற மேம்போக்கான நிவாரணம் என்ற நடவடிக்கையை எல்லா இடங்களிலும் ஒரே அளவில் நிறைவேற்றுமாறு அரசு கவனித்துக் கொள்ளும். இதுதான் நடைபெறுகிறது என்பதை நாம் பார்த்தோம்.

ஆனால் ஜெர்மனியில் முதலாளிகள் இன்னும் ஆட்சி செய்யவில்லையே என்று ஒருவர் மறுப்புத் தெரிவிக்கலாம்; ஜெர்மனியில் அரசு சமூகத்தின் மேலே சுதந்திரமாகத் தொங்கிக் கொண்டிருக்கின்ற சக்தியாக இன்னும் ஓரளவுக்கு இருக்கிறது; ஆகவே இக்காரணத்தினாலேயே அது தனிவர்க்கத்தின் நலன்களை அல்ல, சமூகத்தின் கூட்டு நலன்களைப் பிரதிநிதித்துவம் செய்கிறது; அத்தகைய அரசு ஒரு முதலாளித்துவ அரசு செய்ய முடியாததைச் செய்ய கால் பகுதியினருக்குக் கூட குடியிருப்பு வசதி ஏற்படுத்தப் போவதில்லை. (1887ஆம் ஆண்டுப் பதிப்புக்கு எங்கெல்ஸ் எழுதிய குறிப்பு.)

முடியும் என்பது உறுதி; ஆகவே சமூகத் துறையிலும் முற்றிலும் வேறு விதமான ஒன்றை அதனிடம் எதிர்பார்க்க வேண்டும்.

இது பிற்போக்காளர்களுடைய பேச்சாகும். ஆனால் உண்மை என்னவென்றால், ஜெர்மனியில் இன்றிருக்கின்ற அரசு அதே விதத்தில் எந்தச் சமூக அடிப்படையிலிருந்து வளர்ச்சியடைந்திருக்கிறதோ, அதன் அவசியமான உற்பத்தியே. பிரஷ்யாவில்—பிரஷ்யாவே இப்பொழுது தீர்மானமானது—இன்னும் பலத்தைக் கொண்டிருக்கின்ற நிலவுடைமை மேற்குடியினருடன் சேர்ந்து ஒப்பீட்டளவில் இளமையான, மிகவும் பேடித் தனமான முதலாளி வர்க்கம் இருக்கிறது; அது இன்று வரை பிரான்சில் உள்ளதைப் போல நேரடியான அரசியல் ஆதிக்கத்தை வென்றெடுக்கவில்லை அல்லது இங்கிலாந்தில் உள்ளதைப் போல ஏறக்குறைய மறைமுகமான ஆதிக்கத்தைப் பெறவில்லை. இந்த இரண்டு வர்க்கங்களுடன் சேர்ந்து வேகமாக அதிகரித்துக் கொண்டிருக்கின்ற பாட்டாளி வர்க்கம் இருக்கிறது; அது அறிவுத் துறையில் அதிகமாக வளர்ச்சியடைந்திருக்கிறது; அமைப்பு ரீதியாக நாள் தோறும் மேன்மேலும் வளர்ச்சியடைந்து கொண்டிருக்கிறது. ஆகவே நாம் இங்கு பழைய எதேச்சாதிகார முடியாட்சியின் அடிப்படையான நிலைமைக்கு—நிலவுடைமை மேற்குடியினருக்கும் முதலாளி வர்க்கத்துக்கும் இடையில் சமநிலைக்கு—பக்கத்தில் நவீன போனப்பார்டிசத்தின் அடிப்படையான நிலைமை—முதலாளி வர்க்கத்துக்கும் பாட்டாளி வர்க்கத்துக்கும் இடையில் சமநிலை—இருப்பதைப் பார்க்கிறோம். ஆனால் பழைய எதேச்சாதிகார முடியாட்சி, நவீன போனப்பார்டிஸ்டு முடியாட்சி ஆகிய இரண்டிலுமே உண்மையான அரசாங்க அதிகாரம் இராணுவ அதிகாரிகள் மற்றும் அரசு அதிகாரிகளைக் கொண்ட விசேஷமான பிரிவினரிடம் இருக்கிறது; பிரஷ்யாவில் இந்தப் பிரிவு பகுதியளவுக்குத் தன்னுடைய சொந்த அணிகளிலிருந்தும் பகுதியளவுக்குக் கீழ்நிலையான முந்து பிறப்புரிமை மேற்குடியினரிடமிருந்தும், அபூர்வமாக உயர்குடியினரிடமிருந்தும் எல்லாவற்றுக்கும் கடைசியில் முத

லாளி வர்க்கத்திடமிருந்தும் இட்டு நிரப்பப்படுகிறது. சமூகத்துக்கு வெளியே மற்றும் சமூகத்துக்கு மேலே ஒரு நிலையை வகிப்பதாகத் தோன்றுகின்ற இந்தப் பிரிவின் சுதந்திரம் அரசுக்குச் சமூகத்தைப் பொறுத்தமட்டில் சுதந்திரமாக இருக்கின்ற தோற்றத்தைத் தருகிறது.

இந்த அசாதாரணமாக முரண்பாடான சமூக நிலைமைகளிலிருந்து பிரஷ்யாவில் (மற்றும் பிரஷ்யாவின் உதாரணத்தைப் பின்பற்றி ஜெர்மனியின் புதிய பேரரசு அமைப்பிலும்) அவசியமான தொடர்ச்சியுடன் வளர்ச்சியடைந்திருக்கின்ற அரசு வடிவம் போலி அரசியலமைப்புச்சட்டவாதம் ஆகும்; அந்த அரசு வடிவம் ஒரே சமயத்தில் பழைய எதேச்சாதிகார முடியாட்சியின் கலைப்பின் இன்றைய வடிவமாகவும் போனப்பார்டிஸ்டு முடியாட்சியின் இருத்தலின் வடிவமாகவும் இருக்கிறது. பிரஷ்யாவில் 1848 முதல் 1866 வரை நிலவிய போலி அரசியலமைப்புச்சட்டவாதம் எதேச்சாதிகார முடியாட்சியின் மெதுவான அழிவை மறைத்தல், மழுங்கச் செய்தல் ஆகிய செயல்களை மட்டுமே நிறைவேற்றியது. ஆனால் 1866 முதல்—1870க்குப் பிறகு இன்னும் அதிகமாகவே—சமூக நிலைமைகளில் மாறுதலும் அதனுடன் பழைய அரசின் கலைப்பும் எல்லோருடைய பார்வைக்கு முன்பாக மேன்மேலும் அதிகரிக்கின்ற மாபெரும் அளவில் நடைபெற்றன. தொழில்துறையின், குறிப்பாக பங்குச் சந்தை மோசடிகளின் வேகமான வளர்ச்சி ஆளும் வர்க்கத்தினர் எல்லோரையும் வர்த்தகச் சூதாட்டச் சூழலுக்குள் இழுத்துக் கொண்டிருக்கிறது. பிரான்சிலிருந்து 1870இல் இறக்குமதி செய்யப்பட்ட மொத்த ஊழல் முன்னெப்போதும் நடைபெற்றிராத வேகத்தில் வளர்ச்சியடைந்து கொண்டிருக்கிறது. ஷ்ட்ரூஸ்பெர்கும் பெரெய்ரும் ஒருவருக்கு ஒருவர் தொப்பிகளை உயர்த்தி மரியாதை காட்டுகிறார்கள். அமைச்சர்கள், ஜெனரல்கள், இளவரசர்கள், பிரபுக்கள் மிகவும் சூழ்ச்சியான பங்குச் சந்தை ஓநாய்களுடன் போட்டி போட்டுக் கொண்டு பங்குகளில் சூதாடுகிறார்கள்; அரசு இந்தப் பங்குச் சந்தை ஓநாய்கள் மீது மொத்தமாக பிரபுக்கள் பட்டத்தைச் சூட்டி அவர்களுடைய சமத்துவ நிலையை

அங்கீகரிக்கிறது. பீட் சர்க்கரை மற்றும் மதுபான உற்பத்தியில் ஈடுபட்டு நெடுங்காலமாகவே தொழிலதிபர்களாக உள்ள நாட்டுப் புற மேன் மக்கள் பழைய கௌரவமான காலத்தை உதறி விட்டு வெகு தூரம் வந்து விட்டார்கள்; அவர்களுடைய திருப் பெயர்கள் பல ரகங்களையும் சேர்ந்த கௌரவமான மற்றும் கௌரவமற்ற கூட்டுப் பங்குக் கம்பெனிகளின் இயக்குநர்கள் பட்டியல்களை இப்பொழுது அலங்கரிக்கின்றன. தன்னுடைய வருமானத்தை அதிகப் படுத்திக் கொள்வதற்குக் கையாடலே ஒரே வழி என்பதை அதிகார வர்க்கம் மேன்மேலும் வெறுக்கத் தொடங்கியிருக்கிறது; அது அரசுப் பதவிகளை விட்டு ஒதுங்கி தொழில்துறை நிறுவனங்களின் நிர்வாகத்தில் உள்ள மிகவும் அதிக லாப கரமான பதவிகளை வேட்டையாடுவதற்குத் தொடங்குகிறது. இன்னும் அரசுப் பதவிகளில் நீடிப்பவர்கள் தன்னுடைய மேலதிகாரிகளின் உதாரணங்களைப் பின்பற்றி பங்குச் சூதாட்டத்தில் ஈடுபடுகிறார்கள் அல்லது ரயில்வேக்கள், அதைப் போன்ற மற்ற நிறுவனங்களில் “லாப ஈவுகளைத் தேடிப் பெறுகிறார்கள்.” லெப்டினன்டுகளும் சில வர்த்தகச் சூதாட்டங்களில் ஈடுபடுகிறார்கள் என்று அனுமானிப்பது கூட நியாயமானதே. சுருக்கமாகச் சொல்வதென்றால், பழைய அரசின் எல்லா அம்சங்களின் சீர்குலைவும் எதேச்சாதிகார முடியாட்சியிலிருந்து போனப்பாட்டிட்டு முடியாட்சிக்கு மாற்றமும் முழு வேகத்துடன் முன்னேறிக் கொண்டிருக்கின்றன; அடுத்து வரப் போகின்ற பெரிய வர்த்தக மற்றும் தொழில்துறை நெருக்கடியில் இன்றுள்ள மோசடி மட்டுமின்றி பழைய பிரஷ்ய அரசுமே தகர்ந்து விடும்.*

* இன்று கூட—1886ஆம் ஆண்டில்—பழைய பிரஷ்ய அரசையும் அதற்கு அடிப்படையான, காப்பு சுங்க வரிகளினால் மூடப்பட்ட பெரிய நிலவுடைமை மற்றும் தொழில்துறை மூலதனத்தின் கூட்டணியையும் சேர்த்து வைத்திருக்கின்ற ஒரே பிடிப்பு 1872 முதல் எண்ணிக்கையிலும் வர்க்க உணர்விலும் பேரளவில் வளர்ச்சியடைந்திருக்கின்ற பாட்டாளி வர்க்கத்தைப் பற்றிய பீதியே. (1887ஆம் ஆண்டுப் பதிப்புக்கு எங்கெல்ஸ் எழுதிய குறிப்பு.)

இந்த அரசில் முதலாளி வர்க்கம் அல்லாத பகுதிகள் நாள் தோறும் அதிக முதலாளி வர்க்கமாக மாறிக் கொண்டிருக்கின்றன. இந்த அரசு “சமூகப் பிரச்சினையை” அல்லது குடியிருப்புப் பிரச்சினையை மட்டுமாவது தீர்க்க முடியுமா? அதற்கு எதிராகவே நடைபெறும். பிரஷ்ய அரசு பொருளாதாரப் பிரச்சினைகள் எல்லாவற்றிலும் முதலாளி வர்க்கத்தின் கைகளுக்குள் மேன்மேலும் அதிகமாக விழுந்து கொண்டிருக்கிறது. 1866க்குப் பிறகு பொருளாதாரத் துறைச் சட்டங்கள் நடைமுறையில் இருப்பதைக் காட்டிலும் இன்னும் அதிகமாக முதலாளி வர்க்கத்தின் நலன்களுக்குத் தகவமைக்கப்படவில்லை என்றால், அத்தவறு யாருடையது? அதற்கு முக்கிய பொறுப்பு முதலாளி வர்க்கமே; ஏனென்றால், முதலாவதாக, அது தன்னுடைய சொந்தக் கோரிக்கைகளைச் சுறுசுறுப்பாக வற்புறுத்த முடியாதபடி மிகவும் கோழைத் தனமாக இருக்கிறது; இரண்டாவதாக, அது ஒவ்வொரு சலுகையையும்—அது அதே சமயத்தில் தன்னைப் பயமுறுத்துகின்ற பாட்டாளி வர்க்கத்துக்குப் புதிய ஆயுதங்களைத் தருமானால்—எதிர்க்கிறது. அரசியல் அதிகாரம், அதாவது பிஸ்மார்க் முதலாளி வர்க்கத்தின் அரசியல் நடவடிக்கையைக் கட்டுப்படுத்துவதற்குத் தன்னுடைய சொந்த மெய்க்காவலரான பாட்டாளி வர்க்கத்தை அமைப்பதற்கு முயல்கிறார் என்றால், அது அவசியமான, முற்றிலும் அறிமுகமான போனப்பார்டிஸ்டு உபாயம் என்பதைத் தவிர வேறல்லவே? தொழிலாளர்களைப் பொறுத்தமட்டில் சில இரக்கமான சொற்றொடர்கள் மற்றும் அதிகமாகப் பார்த்தால் லுயீ போனப்பார்ட் பாணியில் வீடு கட்டுகின்ற கூட்டுறவுச் சங்கங்களுக்குக் குறைந்த பட்ச அரசு உதவியளிக்கும் என்று அரசு உத்தரவாதமளிப்பதுதான் அந்த உபாயம்.

பிரஷ்ய அரசிலிருந்து தொழிலாளர்கள் எதை எதிர் பார்க்க முடியும் என்பதற்குச் சிறந்த நிரூபணம் பிரான்ஸ் கொடுத்துள்ள கோடிக் கணக்கான பணத்தை²² உபயோகிப்பதில் அடங்கியிருக்கிறது; அந்தப் பணம் சமூகத்தைப் பொறுத்தமட்டில் பிரஷ்ய அரசு இயந்திரத்தின் சுதந்திரத்துக்குப் புதிய, குறுகிய அவகாசத்தைக் கொடுத்திருக்கிறது.

இந்தக் கோடிக் கணக்கான பணத்தில் ஒரு தாலராவது தெருக்களில் தூக்கியெறியப்பட்ட பெர்லின் தொழிலாளி வர்க்கக் குடும்பங்களுக்குத் தங்குமிடம் அமைப்பதற்கு உபயோகிக்கப்பட்டிருக்கிறதா? அதற்கு எதிராகவே நடந்திருக்கிறது. இலையுதிர் காலம் நெருங்கிய பொழுது, கோடை காலத்தில் தொழிலாளர்கள் தற்காலிகமாக அமைத்துக் கொண்ட ஒரு சில கேவலமான குடிசைகளைக் கூட இடிக்கும் படி அரசு உத்தரவிட்டது. இந்த ஐநூறு கோடி பணமும் வழக்கமான முறையில் ஓரளவுக்கு வேகமாக அழிந்து கொண்டிருக்கிறது; அதாவது கோட்டைகள், பீரங்கிகள், படை வீரர்களுக்குச் செலவிடப்படுகிறது. வாக்கனின் அறிவு மழுங்கல்²³ எப்படியானாலும், ஆஸ்திரியாவுடன் ஷ்டெபர் மாநாடுகளை²⁴ நடத்திய போதிலும், லுயீ போனப்பார்ட் பிராணசிவிருந்து திருடிய மில்லியன்களில் பிரெஞ்சுத் தொழிலாளர்களுக்கு ஒதுக்கப்பட்ட தொகை கூட இந்தக் கோடிகளிலிருந்து ஜெர்மனியின் தொழிலாளர்களுக்கு ஒதுக்கப்படாது.

III

குடியிருப்பு பிரச்சினைக்கு உண்மையில் முதலாளி வர்க்கத்திடம் தன்னுடைய பாணியில், அதாவது ஒவ்வொரு தடவையும் தீர்வுப் பிரச்சினையைத் தொடர்ச்சியாகப் புதிய முறையில் எழுப்புகின்ற விதத்தில் தீர்க்கின்ற ஒரே முறைதான் இருக்கிறது. இந்த முறைக்கு “ஓஸ்மான்” என்று பெயர்.

“ஓஸ்மான்” என்ற சொல்லின் மூலம் பாரிஸ் ஓஸ்மானுடைய பிரத்யேகமான போனப்பார்டிஸ்டுத் தன்மையை—நெருக்கமான கட்டிடங்களைக் கொண்ட தொழிலாளர்கள் குடியிருப்புகளின் குறுக்கே நீண்ட, நேரான, அகன்ற வீதிகளை உடைத்து இரு பக்கங்களிலும் பெரிய வசதி மிக்க கட்டிடங்களைக் கட்டுதல் (தெருக்களில் தடையரண்களை அமைத்துச் சண்டை போடுவதை மேலும் கடினமாக்கச் செய்ய வேண்டும் என்ற போர்த்தந்திர நோக்கத்தைத் தவிர, அரசாங்கத்தை நம்பியிருக்கின்ற, பிரத்யேகமான போனப்பார்டிஸ்டு, வீடு கட்டும் பாட்டாளி வர்க்கத்தை வளர்ப்பதும் பாரிசை முற்றிலும் போக வாழ்க்கைக் களியாட்ட நகரமாக மாற்றுவதும் அதன் நோக்கங்களாகும்)—இதை மட்டும் நான்

குறிப்பிடவில்லை. “ஓஸ்மான்” என்று சொல்கின்ற பொழுது, நம்முடைய பெரிய நகரங்களில் தொழிலாளி வர்க்கம் வசிக்கின்ற பகுதிகளை, குறிப்பாக நகரத்தின் நடுநாயகமான பகுதிகளை உடைப்பதை—இது பொது விதியாக எங்கும் அமுலாக்கப்படுகிறது—நான் குறிப்பிடுகிறேன். பொது சுகாதாரம் மற்றும் அழகுபடுத்தல் அல்லது பெரிய வர்த்தக நிலையங்களை மையமான இடங்களில் அமைக்க வேண்டும் என்ற கோரிக்கை அல்லது ரயில்வேக்கள், தெருக்கள், இதரவற்றை அமைக்கின்ற போக்குவரத்து அவசியங்கள் ஆகியவற்றில் எந்தக் காரணத்துக்காக இந்தச் செயல் ஏற்படுகிறது என்பது நமக்கு முக்கியமல்ல. காரணங்கள் எவ்வளவு வேறுபட்டிருந்தாலும், விளைவு எல்லா இடங்களிலும் ஒன்றே: மிகவும் அருவருப்பான சந்துகளும் பாதைகளும் அகற்றப்பட்டு இந்த மாபெரும் வெற்றி குறித்து முதலாளி வர்க்கம் தன்னைத்தானே தாராளமாகப் புகழ்ந்து கொள்கிறது, ஆனால்... அவை உடனே வேறு எங்காவது, பெரும்பாலும் அதற்கு மிகவும் அருகிலேயே மறுபடியும் தோன்றி விடுகின்றன.

நான் இங்கிலாந்தில் தொழிலாளி வர்க்கத்தின் நிலைமை என்ற புத்தகத்தில் 1843—1844இல் மாஞ்செஸ்டர் எப்படி இருந்தது என்பதைப் பற்றிய சித்திரத்தைக் கொடுத்திருந்தேன். அதற்குப் பிறகு நகரத்தின் வழியாக ரயில் பாதைகள் அமைத்தல், புதிய சாலைகள் அமைத்தல், பிரம்மாண்டமான பொதுக் கட்டிடங்கள் மற்றும் தனியார் கட்டிடங்கள் நிறுவுதல் ஆகியவை அப்புத்தகத்தில் விவரிக்கப்பட்ட மிகவும் மோசமான பகுதிகளில் சிலவற்றை இடித்துத் தரைமட்டமாக்கி அபிவிருத்தி செய்திருக்கின்றன, மற்றவை முற்றிலும் அகற்றப்பட்டு விட்டன; அதற்குப் பிறகு சுகாதார-போலீஸ் கண்காணிப்பு அதிகக் கண்டிப்பாக இருந்த போதிலும், அப்பகுதிகளில் பல இன்னும் அதே மோசமான நிலையில்தான் இருக்கின்றன, அல்லது முன்பு இருந்ததைக் காட்டிலும் இன்னும் அதிகமாகச் சேதமடைந்த நிலையில் இருக்கின்றன. மறு பக்கத்தில், நகரம் பேரளவில் விஸ்தரிக்கப்பட்டதன் காரணமாக—அதன் மக்கள் தொகை அதற்குப் பிறகு பாதிக்கும் கூடுதலாக அதிகரித்திருக்கிறது—அந்தச் சமயத்

தில் காற்றோட்டமாகவும் சுத்தமாகவும் இருந்த பகுதிகள் அந்த நகரத்தில் முன்னர் மிகவும் கெட்ட பெயரெடுத்த பகுதிகளைப் போலவே அதிகமான கட்டிடங்களும் அழகும் நெரிசலும் நிறைந்திருக்கின்றன. இங்கே ஒரு உதாரணத்தைக் காட்டுவோம்: என்னுடைய புத்தகத்தின் 80 மற்றும் அதை அடுத்த பக்கங்களில் மெட்லாக் ஆற்றுப் பள்ளத்தாக்கில் கட்டப்பட்டிருந்த சில வீடுகளைப் பற்றி எழுதியிருந்தேன். அந்தப் பகுதி சிறு அயர்லாந்து (Little Ireland) என்ற பெயரில் பல ஆண்டுகளாகவே மாஞ்செஸ்டருக்கு இழிவைத் தேடிக் கொடுத்தது. சிறு அயர்லாந்து நெடுங்காலத்துக்கு முன்பே மறைந்து விட்டது; இப்பொழுது அந்த இடத்தில் உயரமான அடித்தளத்தின் மீது ஒரு ரயில்வே நிலையம் இருக்கிறது. சிறு அயர்லாந்து நல்ல முறையிலும் முடிவாகவும் ஒழிக்கப்பட்டு விட்டதை முதலாளி வர்க்கம் மாபெரும் வெற்றி என்று பெருமையுடன் சுட்டிக் காட்டியது. இப்பொழுது சென்ற கோடை காலத்தில் மாபெரும் வெள்ளம் பெருக்கெடுத்து ஓடியது. பொதுவாக நம்முடைய பெரிய நகரங்களில் அணை போட்டுத் தடுக்கப்பட்டிருக்கின்ற ஆறுகள் ஆண்டு தோறும் மேன்மேலும் அதிகமான வெள்ளச் சேதத்தை ஏற்படுத்துகின்ற காரணங்கள் அறிந்தவையே. சிறு அயர்லாந்து சிறிதும் ஒழிக்கப்படவில்லை, அது ஆக்ஸ்போர்டு சாலையின் தெற்குப் பகுதியிலிருந்து வடக்குப் பகுதிக்கு மாற்றப்பட்டிருக்கிறது, அது இன்னும் வளர்ந்து கொண்டிருக்கிறது என்று அப்பொழுது தெரிய வந்தது. மாஞ்செஸ்டரின் தீவிரவாத முதலாளி வர்க்கத்தினரின் பத்திரிகையான *Weekly Times*, 1872 ஜூலை 20ந் தேதிய இதழில் எழுதியிருப்பதைக் காண்போம்:

“சென்ற சனிக்கிழமையன்று மெட்லாக் ஆற்றின் பள்ளத்தாக்கில் ஏற்பட்ட துன்பம் ஒரு நல்ல விளைவையாவது ஏற்படுத்தும்; அதாவது, அங்கே சுகாதாரம் சம்பந்தமான எல்லாச் சட்டங்களும் நெடுங்காலமாக—நம்முடைய நகராட்சி அதிகாரிகள் மற்றும் நம்முடைய நகராட்சி சுகாதாரக் கமிட்டியின் முகங்களுக்கு முன்பாகவே—பகிரங்கமாக கேலிக்கூத்தாக்கப்படுவதைப் பற்றிப் பொது மக்கள் கவனம் செலுத்துவார்கள் என்று எதிர்பார்க்கிறோம். நேற்று நம்

முடைய பத்திரிகையின் காலைப் பதிப்பில் வெளியிடப்பட்ட ஆணித்தரமான கட்டுரை—அது இன்னும் காரசாரமாக எழுதப்பட்டிருக்க வேண்டுமென்று நாம் கருதுகிறோம்— வெள்ளச் சேதத்திற்கு உள்ளான சார்லஸ் சாலை மற்றும் புருக் சாலைக்குப் பக்கத்திலுள்ள நிலவறைக் குடியிருப்புகளில் சிலவற்றின் கேவலமான நிலையை எடுத்துக் காட்டியது. அக்கட்டுரையில் குறிப்பிடப்பட்டிருந்த குடியிருப்புகளில் ஒன்றை நுணுக்கமாக ஆராய்ந்த பிறகு அவற்றைப் பற்றி எழுதப்பட்ட அனைத்துமே உண்மை என்று உறுதிப்படுத்துவதற்கும் இப்பகுதியில் நிலவறைக் குடியிருப்புகள் நெடுங்காலத்துக்கு முன்பே மூடப்பட்டிருக்க வேண்டும் அல்லது மனிதர்கள் வசிப்பதற்குத் தகுந்த இடங்கள் என்று அவை ஒருபோதும் கருதப்பட்டிருக்கக் கூடாது என்று கூறுவதற்கும் நமக்கு உரிமை உண்டு. ஸ்குவாயர்ஸ் சதுக்கக் கூடம் என்பது சார்லஸ் சாலை மற்றும் புருக் சாலை முனையில் ஏழு அல்லது எட்டு வீடுகளைக் கொண்டதாகும். புருக் சாலையின் மிகவும் கீழ்ப் பகுதியில், ரயில்வே பாலத்தின் கீழ் தினமும் போய்க் கொண்டிருக்கின்ற ஒரு பாதசாரி கூட தன்னுடைய கால்களுக்குக் கீழே, குகைகளில் மனிதர்கள் வசிக்கிறார்கள் என்று ஒருக்காலும் கருத மாட்டார். அந்தச் சதுக்கக் கூடம் பொது மக்கள் பார்வையிலிருந்து மறைந்திருக்கிறது; ஏழ்மையினால் நிர்ப்பந்திக்கப்படுபவர்கள் மட்டுமே அந்தச் சுடுகாட்டுத் தனிமையில் புகலிடம் தேடுவதற்காக அங்கே போவதுண்டு. மதகுகளுக்கு இடையில் தடுக்கப்பட்டிருக்கின்ற மெட்லாக் ஆற்றின் தண்ணீர் பெரும்பாலும் தேங்கி நிற்கிறது. அத்தண்ணீர் வழக்கமான மட்டத்தைக் காட்டிலும் உயராமலிருக்கின்ற பொழுது, இக்குடியிருப்புகளின் தரைகள் ஆற்று மட்டத்தைக் காட்டிலும் ஒருசில அங்குலங்கள் மட்டும் உயர்ந்திருக்கின்றன. நல்ல மழை பெய்தால், நாற்றமெடுத்த, குமட்டலை ஏற்படுத்துகின்ற சாக்கடை நீர் கால்வாய்கள் வழியாக ஓடி வரும்; அறைகள் விஷக் காற்றினால் நிறைந்து விடும்; அது ஒவ்வொரு வெள்ளமும் விட்டுச் செல்கின்ற அன்பளிப்பு... புருக் சாலையில் உள்ள, ஆட்கள் வசிக்க முடியாத நிலவறைக் குடியிருப்புகளுக்கு இன்னும் கீழ் மட்டத்தில் ஸ்குவாயர்ஸ் சதுக்கக் கூடம் இருக்கிறது... தெரு மட்டத்துக்கு இருபது அடிகள் கீழே; சனிக்கிழமையன்று கால்வாய்களில் பெருக்கெடுத்த சாக்கடை நீர் கூரைகளை எட்டியது. இது நாம் அறிந்ததே; ஆகவே அந்த இடத்தில் யாரும் வசிக்க மாட்டார்கள், அல்லது நாறிக் கொண்டிருக்கும் கவர்களைக் கழுவி அக்குடியிருப்புகளை மருந்து தெளித்து சுத்தம் செய்வதில் ஈடு

பட்டிருக்கின்ற சுகாதார அதிகாரிகள் மட்டும் அங்கே இருப்பார்கள் என்று எதிர்பார்த்தோம். அதற்கு மாறாக, முடிதிருத்துபவர் வசித்த ஒரு நிலவறையில் ஒரு நபர்... ஒரு மூலையில் அழகிக் கொண்டிருந்த கழிவுப் பொருளை மண்வாரியைக் கொண்டு தூக்கிக் குப்பை வண்டியில் கொட்டிக் கொண்டிருந்ததைப் பார்த்தோம். முடிதிருத்துபவருடைய நிலவறைக் குடியிருப்பு ஓரளவுக்குச் சுத்தப்படுத்தப்பட்டிருந்தது. அவர் இன்னும் கீழ் மட்டத்திலிருந்த சில குடியிருப்புகளைப் போய்ப் பார்க்குமாறு நம்மை அனுப்பினார். தனக்கு எழுதத் தெரிந்திருந்தால் அவற்றைப் பற்றிப் பத்திரிகையில் எழுதியிருப்பேன், இக்குடியிருப்புகளை உடனடியாக மூட வேண்டும் என்று அவர் கூறினார். கடைசியாக நாங்கள் ஸ்குவாயர்ஸ் சதுக்கக் கூடத்துக்கு வந்தோம். அங்கே பருமனான உடலும் சற்று ஆரோக்கியமான தோற்றமும் கொண்ட ஒரு அயர்லாந்துப் பெண் துணிகளைத் துவைத்துக் கொண்டிருப்பதைப் பார்த்தோம். அவளும் றுரவுக் காவல் வேலை செய்கின்ற அவளுடைய கணவனும் மது பெரிய குடும்பத்துடன் ஆறு ஆண்டுகளாக அங்கே சித்திருக்கிறார்கள்.... அவர்கள் அப்பொழுது காலி செய்த குடியிருப்பில் தண்ணீர் மட்டம் கூரையை எட்டியது, சன்னல்கள் உடைந்தன, நாற்காலி முதலிய மரச் சாமான்கள் முழுமையாக அழிந்தன. இரண்டு மாதங்களுக்கு ஒரு முறை சுவர்களுக்குச் கண்ணாம்பு அடிப்பதன் மூலம் அந்த நாற்றம் சகிக்க முடியாத அளவுக்குப் போகாமல் தடுக்கப்பட்டது என்று அங்கே வசிப்பவர் கூறினார்.... நம்முடைய நிருபர் சதுக்கத்தின் உள்ளே சென்று பார்த்த பொழுது, மேலே வர்ணித்த குடியிருப்புகளின் பின்புறச் சுவர்களை ஒட்டி அமைந்திருந்த மூன்று குடியிருப்புகளைக் கண்டார். இம் மூன்று குடியிருப்புகளில் இரண்டில் ஆட்கள் வசித்தார்கள். அங்கே அதிகமான தூர்நாற்றம் வீசியது. மிகவும் ஆரோக்கியமான ஒருவர் அங்கே சிறிது நேரம் இருந்தால் கூட, அவருக்கு வயிற்றில் குமட்டல் ஏற்படும்.... இந்த அருவருப்பான பொந்தில் ஏழு நபர்களடங்கிய குடும்பம் வசித்தது. அவர்கள் அனைவரும் வியாழக்கிழமை இரவில் (தண்ணீர் மட்டம் உயர்ந்த முதல் நாள்) அங்கேதான் படுத்துத் தூங்கினார்கள். அந்தப் பெண் உடனே திருத்திக் கூறியதைப் போல, அவர்கள் தூங்கவில்லை; ஏனென்றால் அவளும் அவளுடைய கணவனும் அந்த தூர்நாற்றத்தின் விளைவாக இரவில் பெரும் பகுதியும் தொடர்ச்சியாக வாந்தியெடுத்துக் கொண்டிருந்தார்கள். சனிக்கிழமையன்று அவர்கள் குழந்தைகளைத் தூக்கிக் கொண்டு மார்பளவுத் தண்ணீரில் நடந்து சென்றார்

கள். அந்த இடம் பன்றிகளை அடைப்பதற்குக் கூடத் தகுதியற்றது என்று அவளும் கருதுகிறாள், ஆனால் குறைந்த வாடகை—வாரத்துக்கு ஒன்றரை ஷில்லிங்—என்பதனால் அங்கே வசிக்கிறார்கள், ஏனென்றால் தன் கணவன் நோயினால் பாதிக்கப்பட்டதனால் சமீப காலத்தில் அதிகமாக வேலையில்லாதிருந்தார். இந்தச் சதுக்கத்தையும் உரிய காலத்துக்கு முன்பே சவக்குழியில் புதைக்கப்பட்டவர்களைப் போல அங்கே நெருக்கியடித்து உட்கார்ந்து கொண்டிருந்த குடித்தனக்காரர்களையும் பார்ப்பவர்களுக்கு முற்றிலும் அனாதரவான நிலை என்ற எண்ணமே ஏற்படும். நம்முடைய கருத்தில் ஸ்குவாயர்ஸ் சதுக்கக் கூடம்—ஒருவேளை மிகவும் மோசமான உதாரணம் என்ற போதிலும்—அந்தப் பிராந்தியத்தில் உள்ள மற்ற பல இடங்களுக்கு ஒரு குறியடையாளமே. இவை தொடர்ந்து நீடிப்பதை நம்முடைய சுகாதாரக் கமிட்டி நியாயப்படுத்த முடியாது. எதிர்காலத்தில் இவற்றில் ஆட்கள் குடியிருக்க அனுமதிக்கப்பட்டால், அந்தக் குற்றத்துக்குரிய பொறுப்பு கமிட்டியைச் சேர்ந்ததாகும், சுற்றியுள்ள எல்லாப் பகுதிகளிலும் கொள்ளைநோய் பரவுகின்ற ஆபத்து தோன்றும், அது எவ்வளவு ஆபத்தானது என்பதை நாம் மேலும் விவாதிக்கத் தேவையில்லை.''

முதலாளி வர்க்கம் நடைமுறையில் குடியிருப்புப் பிரச்சினையை எப்படித் தீர்க்கிறது என்பதற்கு இது ஒரு குறிப்பிடத்தக்க உதாரணமாகும். முதலாளித்துவ உற்பத்தி முறை நம்முடைய தொழிலாளர்களை ஒவ்வொரு இரவிலும் அடைக்கின்ற நோயின் பிறப்பிடங்கள், கேவலமான பொந்துகள் மற்றும் நிலவறைகள் ஒழிக்கப்படுவது கிடையாது, அவை வேறெங்காவது மாற்றப்படுகின்றன! ஓர் இடத்தில் அவற்றை உற்பத்திச் செய்த அதே பொருளாதாரத் தேவை மறு இடத்திலும் அவற்றை உற்பத்திச் செய்கிறது. முதலாளித்துவ உற்பத்தி முறை நீடிக்கின்ற வரை குடியிருப்புப் பிரச்சினை அல்லது தொழிலாளர்களைப் பாதிக்கின்ற வேறு சமூகப் பிரச்சினையைத் தனியாகத் தீர்க்க முடியும் என்று நம்புவது முட்டாள்தனமே. முதலாளித்துவ உற்பத்தி முறையை ஒழித்து எல்லா வாழ்க்கைச் சாதனங்களையும் உழைப்புக் கருவிகளையும் தொழிலாளி வர்க்கம் சவீகரித்துக் கொள்வதே அதற்குத் தீர்வாகும்.

பகுதி III

புருதோனும் குடியிருப்புப் பிரச்சினையும்—
பிற்சேர்க்கை

I

Volksstaat பத்திரிகையின் 51ஆம் இதழிலும் அதற்கடுத்த இதழ்களிலும் நான் விமர்சித்த கட்டுரைகளை* எழுதியது தானே என்று அ. முல்பெர்கெர் இப்பத்திரிகையின் 86ஆம் இதழில் ஒத்துக் கொண்டிருக்கிறார். அவர் எழுதியுள்ள பதிலில் என் மீது வரிசையாகப் பல குற்றச் சாட்டுகளைச் செய்திருப்பதுடன் அதே சமயத்தில் எல்லாக் கருத்துகளையும் மிகப் பெரிய அளவில் குழப்பியிருப்பதால் நான் அவருக்குப் பதிலளிப்பது அவசியமே. என்னுடைய பதிலில் பெரும் குதி முல்பெர்கெர் என் மீது நிர்ப்பந்தம் செய்கின்ற முறையில் சுமத்தியுள்ள தனிப்பட்ட விவாதத் துறையாக இருக்கும் என்பது எனக்கு வருத்தத்தைத் தருகிறது; எனினும் என்னுடைய பதிலில் இப்பிரச்சினையின் முக்கியமான அம்சங்களை மறுபடியும்—இயலுமானால் முன்னைக் காட்டிலும் அதிகத் தெளிவாக—எடுத்து கூறுவதன் மூலம் பொது அக்கறையைக் கொடுப்பதற்கு முயல்வேன்; இவை எல்லாவற்றிலும் “தனக்கோ, *Volksstaat* பத்திரிகையின் மற்ற வாசகர்களுக்கோ சாராம்சத்தில் புதியதாக ஒன்றுமில்லை” என்று முல்பெர்கெர் மறுபடியும் எழுதக் கூடிய ஆபத்தைக் கூட நான் பொருட்படுத்தவில்லை.

என்னுடைய விமர்சனத்தின் வடிவத்தையும் உள்ளடக்கத்தையும் பற்றி முல்பெர்கெர் புகார் செய்கிறார். வடிவத்தைப் பொறுத்தமட்டில் நான் என்னுடைய பதிலை எழுதிய பொழுது இக்கட்டுரைகளை எழுதியது யார் என்பது கூட எனக்குத் தெரியாது என்ற பதிலே போதும். எனவே அக்கட்டுரைகளை எழுதியவர் மீது எனக்குத் தனிப்பட்ட “பட்சபாதம்” என்ற பிரச்சினைக்கு இடமில்லை. அக்கட்டுரைகளில் முன்வைக்கப்பட்ட குடியிருப்புப் பிரச்சினை

* இத்தொகுதி, பக்கங்கள் 26—62 பார்க்க.—ப-ர்.

யின் தீர்வைப் பொறுத்தமட்டில், எனக்குப் “பட்சபாதம்” உண்டு என்பது உண்மையே; ஏனென்றால் நெடுங்காலத்துக்கு முன்பே புருதோன் மூலம் இத்தீர்வு எனக்கு அறிமுகமானதே, அதைப் பற்றி என்னுடைய கருத்து உறுதியானதாக இருக்கிறது.

என்னுடைய விமர்சனத்தின் “தொனியைப்” பற்றி அன்புள்ள முல்பெர்கெருடன் நான் சச்சரவு செய்யப் போவதில்லை. என்னைப் போல இயக்கத்தில் நெடுங்காலமாக இருப்பவர்கள் தாக்குதல்களைத் தாங்கிக் கொள்ளக் கூடிய தடித்த சருமத்தைப் பெற்றுக் கொள்கிறார்கள்; ஆகவே மற்றவர்களும் அப்படிப்பட்ட தன்மையை உடையவர்களே என்று சுலபமாக அனுமானிக்கிறோம். முல்பெர்கெருக்கு இழப்பை ஈடு செய்வதற்கு என்னுடைய கட்டுரையின் “தொனியை” அவருடைய சருமத்தின் கூருணர்ச்சிக்குத் தக்க முறையில் அமைத்துக் கொள்வதற்கு நான் முயற்சி செய்வேன்.

நான் அவரைப் புருதோன்வாதி என்று சொல்லி விட்டேன் என்று முல்பெர்கெர் அதிகமாக வேதனைப்படுகிறார்; தான் புருதோன்வாதி அல்ல என்று அவர் மறுக்கிறார். அவரை நான் நம்ப வேண்டும் என்பது இயற்கையே; ஆனால் சம்பந்தப்பட்ட கட்டுரைகள்—நான் அவற்றை மட்டுமே எடுத்துக் கொண்டேன்—கலப்பற்ற புருதோன்வாதம் என்பதைத் தவிர வேறில்லை என்பதற்கு நான் ஆதாரங்களைக் காட்டுவேன்.

ஆனால் புருதோனைப் பற்றிய என்னுடைய விமர்சனமும் “பொறுப்பற்றதாகவும்” முற்றிலும் அறியாயமானதாகவும் இருக்கிறது என்று முல்பெர்கெர் கருதுகிறார்.

“குட்டி முதலாளி புருதோனைப் பற்றிய கொள்கை ஜெர்மனியில் அங்கீகரிக்கப்பட்ட வறட்டுக் கோட்பாடாகி விட்டது. அவருடைய எழுத்துக்களில் ஒரு வரியைக் கூடப் படிக்காதவர்கள் பலரும் அதைப் பிரகடனம் செய்கிறார்கள்.”

ரொமான்ஸ் மொழிகளைப் பேசுகின்ற தொழிலாளர்களுக்கு புருதோனுடைய எழுத்துக்களைத் தவிர வேறு சிறப்

பான கருத்துணவு எதுவுமே இருபது வருட காலமாகக் கிடைக்கவில்லையே என்று என்னுடைய வருத்தத்தைத் தெரிவிக்கின்ற பொழுது, ரொமான்ஸ் தொழிலாளர்களைப் பொறுத்தமட்டில் “புருதோன் வகுத்தளித்த கோட்பாடுகள் அநேகமாக எல்லா இடங்களிலும் இயக்கத்தின் ஜீவ சக்தியாக இருக்கின்றன” என்று முல்பெர்கெர் பதிலளிக்கிறார். இதை நான் மறுப்பது அவசியம். முதலாவதாக, தொழிலாளி வர்க்க இயக்கத்தின் “ஜீவசக்தி” எங்குமே “கோட்பாடுகளில்” அடங்கியிருக்கவில்லை; எல்லா இடங்களிலும் அது பெரிய அளவுத் தொழில்துறையின் வளர்ச்சி மற்றும் அதன் விளைவுகளில்—ஒரு பக்கத்தில் மூலதனத் திரட்டல் மற்றும் குவிப்பில், மறு பக்கத்தில் பாட்டாளி வர்க்கத்தின் திரட்டல் மற்றும் குவிப்பில்—அடங்கியிருக்கிறது. ரண்டாவதாக, புருதோனுடைய “கோட்பாடுகள்” என்று நூல்படுபவை ரொமான்ஸ் தொழிலாளர்களிடம் முல்பெர்கெர் குறிப்பிடுவதைப் போல தீர்மானமான பாத்திரத்தை வகிப்பதாகக் கூறுவது சரியல்ல; “அராஜகம், Organisation des forces économiques, Liquidation sociale,* இதரவற்றின் கோட்பாடுகள் அங்கே... புரட்சிகரமான இயக்கத்தின் உண்மையான பதாகையைத் தூக்கிக் கொண்டு செல்வதாகக்” கூறுவது சரியல்ல. எல்லாத் தீமைகளையும் அகற்றும் புருதோன்வாதச் சாதனங்கள்—பக்கூனினால் இன்னும் மோசமாக ஒட்டுப் போடப்பட்ட வடிவத்தில் மட்டுமே—ஸ்பெயினிலும் இத்தாலியிலும் சிறிதளவு செல்வாக்கைப் பெற்றிருக்கின்றன. அதை ஒதுக்கி விட்டால், சர்வதேசத் தொழிலாளர் இயக்கத்தைப் பற்றிச் சிறிதளவேனும் அறிந்திருப்பவர்களுக்கு, பிரான்சில் புருதோன்வாதிகள் எண்ணிக்கையில் மிகவும் அற்பமான குறுங்குழுவாகவே இருக்கிறார்கள், பெருந்திரளான பிரெஞ்சுத் தொழிலாளர்கள் Liquidation sociale மற்றும் Organisation des forces économiques என்ற தலைப்புகளில் புருதோன் வகுத்திருக்கின்ற

* —பொருளாதாரச் சக்திகளை ஒழுங்கமைத்தல், சமூகக் கலைப்பு.—n-r.

சமூக சீர்திருத்தத் திட்டத்தோடு எவ்விதமான ஒட்டுதலும் வைத்துக் கொள்ள மறுக்கிறார்கள் என்பது நன்கு அறியப்பட்ட உண்மையாகும். இதுவும் கம்யூனிஸ்ட் எடுத்துக் காட்டப்பட்டது. புரூதோன்வாதிகள் கம்யூனிஸ்ட் பலமான பிரதிநிதித்துவத்தைக் கொண்டிருந்த போதிலும், புரூதோனுடைய பிரேரணைகளின்படிப் பழைய சமூகத்தை அழிப்பதற்கு அல்லது பொருளாதாரச் சக்திகளை ஒழுங்கமைப்பதற்கு மிகச் சிறிதளது முயற்சி கூடச் செய்யவில்லை. இதற்கு மாறாக, கம்யூனுடைய எல்லாப் பொருளாதார நடவடிக்கைகளிலும் “ஜீவசக்தியாக” இருந்தவை “கோட்பாடுகளின்” பட்டியல் அல்ல, சாதாரண செய்முறைத் தேவைகளே என்பது கம்யூனுக்கு மாபெரும் கௌரவத்தைக் கொடுக்கிறது. ஆகவே ரொட்டிக் கடைத் தொழிலாளர்களின் இரவு வேலையை ஒழித்தல், பாக்டரிகளில் அபராதம் விதிப்பதை ஒழித்தல், மூடப்பட்ட பட்டறைகளையும் பாக்டரிகளையும் பறிமுதல் செய்து தொழிலாளர்கள் சங்கங்களிடம் ஒப்படைத்தல் ஆகிய நடவடிக்கைகள் புரூதோன்வாதத்துடன் உணர்ச்சியில் ஒன்றியவை அல்ல, ஆனால் ஜெர்மானிய விஞ்ஞான சோஷலிசத்தின் உணர்ச்சிக்கு நிச்சயமாகப் பொருத்தமானவையே. புரூதோன்வாதிகள் நிறைவேற்றிய ஒரே சமூக நடவடிக்கை பாங்க் ஆப் பிரான்ஸ் என்னும் வங்கியைப் பறிமுதல் செய்ய வேண்டாம் என்ற முடிவுதான்; இந்த முடிவு கம்யூனுடைய வீழ்ச்சிக்குப் பகுதியளவுக்குக் காரணமாக இருந்தது. இதைப் போல பிளான்கிவாதிகள்²⁵ என்று சொல்லப்படுபவர்கள் வெறும் அரசியல் புரட்சிக்காரர்கள் என்பதிலிருந்து திட்டவட்டமான செயல்திட்டத்தைக் கொண்ட சோஷலிஸ்டுத் தொழிலாளர்கள் குழுவாகத் தங்களை மாற்றிக் கொள்ள முயற்சி செய்த பொழுது—லண்டனில் இருந்த நாடுதறந்த பிளான்கிவாதிகள், அகிலமும் புரட்சியும் என்ற தங்களுடைய அறிக்கையின் மூலம் இப்படிச் செய்தார்கள்—சமூகத்தை மீட்டருள்வதற்குப் புரூதோன் கொடுத்திருக்கும் “கோட்பாடுகளை” அவர்கள் பிரகடனம் செய்யவில்லை, ஆனால் அதற்குப் பதிலாக பாட்டாளி வர்க்கத்தின் அரசியல் நடவடிக்கை

மற்றும் வர்க்கங்களையும் அவற்றுடன் அரசையும் அகற்று வதற்குரிய மாற்றமாக அதன் சர்வாதிகாரத்தின் அவசியத்தைப் பற்றிய ஜெர்மானிய விஞ்ஞான சோஷலிசக் கருத்துகளை—இவை ஏற்கெனவே கம்யூனிஸ்டுக் கட்சி அறிக்கையிலும்* அதற்குப் பிறகு எண்ணற்ற சந்தர்ப்பங்களிலும் விளக்கப் பட்டிருக்கின்றன—பிரகடனம் செய்தார்கள், அதிலும் சொல்லுக்குச் சொல் அப்படியே பிரகடனம் செய்தார்கள். ஜெர்மானியர்கள் புருதோனைப் புறக்கணித்ததிலிருந்து, “பாரிஸ் கம்யூன் உள்பட” ரொமான்ஸ் நாடுகளின் இயக்கத்தை அவர்கள் சரியாகப் புரிந்து கொள்ளவில்லை என்ற முடிவுக்கு முல்பெர்கெர் வருவாரானால், ஜெர்மானியரான மார்க்சினால் எழுதப்பட்ட, பிரான்சில் உள்நாட்டுப் போரைப் பற்றிய அகிலத்தின் பொதுக் குழுவினுடைய அறிக்கையைப்** போல ரொமான்ஸ் நாடுகளில் எழுதப்பட்ட எந்தப் புத்தகம் கம்யூனைப் பற்றி ஓரளவாவது சரியாகப் புரிந்து கொண்டு வர்ணிக்கிறது என்பதை இந்தப் புரிந்து கொள்ளாமைக்கு ஆதாரமாகக் காட்டட்டும்.

புருதேரன்வாதக் “கோட்பாடுகளின்” நேரடியான செல்வாக்கின் கீழ் தொழிலாளி வர்க்க இயக்கம் இருக்கின்ற ஒரே நாடு பெல்ஜியமே; இதன் காரணமாகவே பெல்ஜிய தொழிலாளி வர்க்க இயக்கம் ஹெகலின் வார்த்தைகளின் படி “சூன்யத்திலிருந்து சூன்யத்தின் வழியாக சூன்யத்துக்குப் போய்க் கொண்டிருக்கிறது.”²⁶

ரொமான்ஸ் மொழிகளைப் பேசுகின்ற தொழிலாளர்கள் இருபது வருட காலமாக—நேரடியாகவோ, மறைமுகமாகவோ—புருதோனை மட்டுமே தங்களுடைய கருத்துணவாகக் கொண்டிருந்தது துரதிர்ஷ்டம் என்று நான் கருதும் பொழுது புருதோனுடைய சீர்திருத்த மருந்தின்—முல்பெர்கெர் அதைக் “கோட்பாடுகள்” என்கிறார்—முற்றிலும்

* இப்பதிப்பு, தொகுதி 1, பக்கங்கள் 207—212, 226—228 பார்க்க.—ப-ர்.

** இப்பதிப்பு, தொகுதி 7, பக்கங்கள் 50—133 பார்க்க.—ப-ர்.

கற்பனையான ஆதிக்கத்தைக் குறிப்பிடவில்லை; இன்றைய சமூகத்தைப் பற்றி அவர்களுடைய பொருளாதார விமர்சனம் முற்றிலும் போலித் தனமான புருதோன்வாதக் கருத்துகளால் அசுத்தமடைந்திருப்பதையும் அவர்களுடைய அரசியல் நடவடிக்கை புருதோன்வாதத்தின் செல்வாக்கினால் குளறுபடி ஆகியிருப்பதையும் குறிப்பிட்டேன். “ரொமான்ஸ் நாடுகளைச் சேர்ந்த புருதோன்வாதத் தொழிலாளர்களா” அல்லது ஜெர்மானியத் தொழிலாளர்களா (என்ன இருந்தாலும், ரொமான்ஸ் நாட்டவர்கள் தங்களுடைய புருதோனைப் புரிந்து கொள்வதைக் காட்டிலும் அதிகச் சிறப்பான முறையில் ஜெர்மானியத் தொழிலாளர்கள் ஜெர்மானிய விஞ்ஞான சோஷலிசத்தைப் புரிந்து கொள்கிறார்கள்)—யார் “புரட்சியில் அதிகமாக இருக்கிறார்கள்” என்ற கேள்விக்கு, “புரட்சியில் இருத்தல்” என்பதற்கு உண்மையில் என்ன அர்த்தம் என்பதைத் தெரிந்து கொண்ட பிறகு மட்டுமே நாம் பதிலளிக்க முடியும். ஒருவர் “கிறிஸ்துவ சமயத்தில், உண்மையான நம்பிக்கையில், கடவுளின் அருளில் இருக்கிறார்” என்று சிலரைப் பற்றிப் பேசப்படுவதை நாம் கேட்டிருக்கிறோம். ஆனால் புரட்சியில், எல்லா இயக்கங்களிலும் அதிக வன்முறையான இயக்கத்தில் “இருத்தலா”? அப்படியென்றால் புரட்சி என்பது ஒருவர் நம்பிக்கை வைக்க வேண்டிய வறட்டுச் சூத்திரவாத மத நம்பிக்கையா?

முல்பெர்கெரின் கட்டுரையில் வெளிப்படையாகத் தெரிவிக்கப்பட்டிருப்பதற்கு எதிரான முறையில் குடியிருப்புப் பிரச்சினை முற்றிலும் தொழிலாளி வர்க்கப் பிரச்சினை என்று அவர் கூறுவதாக நான் எழுதியிருக்கிறேன் என்று அவர் மேலும் என் மீது குற்றம் சாட்டுகிறார்.

இந்தத் தடவை முல்பெர்கெர் சொல்வது உண்மையில் சரியானதே. நான் சம்பந்தப்பட்ட பகுதியைச் சரியாகப் படிக்கவில்லை. இது மன்னிக்க முடியாதது, ஏனென்றால் முல்பெர்கெருடைய ஆராய்ச்சியின் மொத்தப் போக்குக்குமே அது மிகச் சிறந்த குறியடையாளங்களில் ஒன்றாக இருக்கிறது. உண்மையில் முல்பெர்கெர் பின்வருமாறு எழுதுகிறார்:

“நாம் ஒரு வர்க்கக் கொள்கையைப் பின்பற்றுவதாக, வர்க்க ஆதிக்கத்துக்குப் பாடுபடுவதாக, இன்னும் இதர சிறிக்கத்தக்க குற்றச் சாட்டுகளுக்கு அடிக்கடியும் அதிகமாகவும் ஆளாகிக் கொண்டிருப்பதால், முதலாவதாகவும் வெளிப்படையாகவும், குடியிருப்புப் பிரச்சினை பாட்டாளி வர்க்கத்தை மட்டுமே பாதிக்கின்ற பிரச்சினை அல்ல, அதற்கு மாறாக, அதிகமான அளவுக்கு மத்திய தர வர்க்கத்தினரும் சிறுகைவினைஞர்களும் குட்டி முதலாளி வர்க்கத்தினரும் மொத்த அதிகார வர்க்கத்தினரும் அக்கறை காட்டும் பிரச்சினை என்பதை நாம் வலியுறுத்த விரும்புகிறோம்.... ஒரு பக்கத்தில் பாட்டாளி வர்க்கத்தின் நலன்களுக்கும் மறு பக்கத்தில் சமூகத்தின் மத்திய தர வர்க்கத்தினருடைய நலன்களுக்கும் உள்ள முற்றிலும் உள்ளிடான ஒற்றுமையை வெளிப்படுத்துவதற்கு மற்ற சமூகச் சீர்திருத்தங்களைக் காட்டிலும் குடியிருப்புப் பிரச்சினையே பொருத்தமாகத் தோன்றுகிறது. வாடகை வீடு என்னும் அடிமை விலங்குகளினால் மத்திய தர வர்க்கத்தினரும் பாட்டாளி வர்க்கத்தைப் போலவே—?ருவேளை இன்னும் அதிகமாகக் கூட—துன்பமடைந்திருக்கிறார்கள்.... இன்று மத்திய தர வர்க்கத்தினருக்கு முன்புள்ள கேள்வி, இளமையும் சுறுசுறுப்பும் வலிமையுமிக்க தொழிலாளர் கட்சியுடன் கூட்டுச் சேர்ந்து சமூகத்தை மாற்றுகின்ற நிகழ்வுப் போக்கில்—அந்த மாற்றத்தின் பலன்களை முதன்முதலாக அவர்களே அனுபவிக்கப் போகிறார்கள்—கலந்து கொள்வதற்குப்... போதுமான பலத்தைத் திரட்ட... அவர்களால் முடியுமா என்பதே ஆகும்.”

ஆக, அன்புள்ள முல்பெர்கெர் பின்வரும் கருத்துகளைக் கூறியிருக்கிறார்:

1) “நாம்” “வர்க்கக் கொள்கையைப்” பின்பற்றவில்லை; “வர்க்க ஆதிக்கத்துக்குப்” பாடுபடவில்லை. ஆனால் ஜெர்மன் சமூக-ஜனநாயகத் தொழிலாளர் கட்சி—அது தொழிலாளர்களுடைய கட்சியாக இருப்பதன் காரணமாகவே—அவசியமாக “வர்க்கக் கொள்கையை”, தொழிலாளி வர்க்கத்தின் கொள்கையைப் பின்பற்றுகிறது. ஒவ்வொரு அரசியல் கட்சியும் அந்த அரசில் தன்னுடைய ஆதிக்கத்தை ஏற்படுத்தப் பாடுபடுவதால், ஜெர்மன் சமூக-ஜனநாயகத் தொழிலாளர் கட்சியும் தன்னுடைய ஆதிக்கத்தை, தொழிலாளி வர்க்கத்தின் ஆதிக்கத்தை, ஆகவே “வர்க்க ஆதிக்க

கத்தை" நிறுவுவதற்கு அவசியமாகப் பாடுபடுகிறது. மேலும் இங்கிலாந்தின் சார்ட்டிஸ்டுகள் முதல் ஒவ்வொரு உண்மையான பாட்டாளி வர்க்கக் கட்சியும் எப்பொழுதுமே வர்க்கக் கொள்கையையும் பாட்டாளி வர்க்கப் போராட்டத்தின் பிரதான நிபந்தனை என்ற முறையில் பாட்டாளி வர்க்கத்தைச் சுயேச்சையான அரசியல் கட்சியாக அமைப்பதையும் அந்தப் போராட்டத்தின் உடனடி நோக்கமாகப் பாட்டாளி வர்க்கத்தின் சர்வாதிகாரத்தையும் முன்வைத்திருக்கிறது. முல்பெர்கெர் இதைச் "சிரிக்கத்தக்கது" என்று அறிவிப்பதன் மூலம் தன்னைப் பாட்டாளி வர்க்க இயக்கத்துக்கு வெளியிலும் குட்டி முதலாளி வர்க்கச் சோஷலிச முகாமுக்கு உள்ளேயும் நிறுத்திக் கொள்கிறார்.

2) குடியிருப்புப் பிரச்சினையில் உள்ள சாதகம் அது முற்றிலும் தொழிலாளி வர்க்கப் பிரச்சினை அல்ல என்பதே; குடியிருப்புத் தட்டுப்பாட்டினால் "மத்திய தர வர்க்கத்தினரும் பாட்டாளி வர்க்கத்தை போலவே—ஒருவேளை இன்னும் அதிகமாகக் கூட—துன்பமடைந்திருப்பதால்", இந்தப் பிரச்சினையில் குட்டி முதலாளி வர்க்கத்தினர் "அதிகமான அளவுக்கு... அக்கறை" கொண்டிருக்கிறார்கள். குட்டி முதலாளி வர்க்கத்தினர் ஒரே ஒரு விஷயத்தைப் பொறுத்தமட்டிலாவது "பாட்டாளி வர்க்கத்தைப் போலவே—ஒருவேளை இன்னும் அதிகமாகக் கூட—துன்பமடைந்திருக்கிறார்கள்" என்று ஒருவர் கூறினால், அவரைக் குட்டி முதலாளி வர்க்க சோஷலிஸ்டுகளில் ஒருவராக எண்ணுவதைப் பற்றி அவர் அநேகமாகப் புகார் செய்ய முடியாது. எனவே நான் பின்வருமாறு எழுதியதைப் பற்றி முல்பெர்கெருக்கு ஏதேனும் புகார் உண்டா?

"தொழிலாளி வர்க்கம் மற்ற வர்க்கங்களுடன், குறிப்பாகக் குட்டி முதலாளி வர்க்கத்துடன் ஒன்றாக அனுபவிக்கின்ற பெரும்பாலும் இப்படிப்பட்ட துன்பங்களையே குட்டி முதலாளித்துவ சோஷலிசம்—புரூதோன் அந்த அணியைச் சேர்ந்தவர்—விருப்பத்துடன் எடுத்துக் கொள்கிறது. ஆகவே நம்முடைய ஜெர்மன் புரூதோன்வாதி முக்கியமாக இந்தக் குடியிருப்புப் பிரச்சினையை எடுத்துக் கொள்வது சிறிதும்

தற்செயலானதல்ல; இது முற்றிலும் தொழிலாளி வர்க்கப் பிரச்சினை அல்ல என்பதை நாம் ஏற்கெனவே பார்த்தோம்.’’*

3) “சமூகத்தின் மத்திய தர வர்க்கத்தினருடைய” நலன்களுக்கும் பாட்டாளி வர்க்கத்தின் நலன்களுக்கும் இடையில் “முற்றிலும் உள்ளீடான ஒற்றுமை” இருக்கிறது. சமூகத்தை மாற்றுகின்ற நிகழ்வுப் போக்கின் வருங்காலப் “பலன்களை... அனுபவிக்கப் போவது” பாட்டாளி வர்க்கம் அல்ல, “முதன்முதலாக... அனுபவிக்கப் போவது” மத்திய தர வர்க்கமே.

ஆகவே “முதன்முதலாகக்” குட்டி முதலாளி வர்க்கத்தின் நலன்களுக்காகவே தொழிலாளர்கள் வருங்காலச் சமூகப் புரட்சியைக் கொண்டு வருவார்கள். மேலும், குட்டி முதலாளி வர்க்கத்தினர் மற்றும் பாட்டாளி வர்க்கத்தின் நலன்களுக்கு இடையில் “முற்றிலும் உள்ளீடான ஒற்றுமை” இருக்கிறது. குட்டி முதலாளி வர்க்கத்தினருடைய நலன்கள் தொழிலாளர்களுடைய நலன்களுடன் உள்ளீடான ஒற்றுமையைக் கொண்டிருப்பதால், தொழிலாளர்களுடைய நலன்கள் குட்டி முதலாளி வர்க்கத்தின் நலன்களுடன் உள்ளீடான ஒற்றுமையைக் கொண்டிருக்கின்றன. எனவே இயக்கத்தில் பாட்டாளி வர்க்கத்தின் கருத்துநிலையைப் போலவே, குட்டி முதலாளி வர்க்கத்தின் கருத்துநிலையும் இருப்பதற்கு அதே முறையில் உரிமையுண்டு. இந்தச் சம உரிமையை வலியுறுத்துவதே குட்டி முதலாளி வர்க்கச் சோஷலிசம் என்று கூறப்படுகிறது.

முல்பெர்கெர் தனிப் பிரசுரத்தின் 25ஆவது பக்கத்தில் “சிறு தொழிலை” “சமூகத்தின் உண்மையான அரண்” என்று உயர்த்திப் பேசும் பொழுதும், “ஏனென்றால் அதன் தன்மைக்கேற்ப அது உழைப்பு, ஈட்டல், உடைமை என்னும் மூன்று காரணிகளைத் தன்னுள் கொண்டிருக்கிறது, அது மட்டுமல்ல, இந்த மூன்று காரணிகளும் ஒன்றிணைதல் தனி நபருடைய வளர்ச்சியடையும் சக்தியைக் கட்டுப்படுத்தப் போவதில்லை” என்று எழுதும் பொழுதும், சகஜமான மனிதப்

* இத்தொகுதி, பக்கம் 30 பார்க்க. —ப-ர்.

பிறவிகளை உற்பத்திச் செய்கின்ற இந்த நாற்றறங்கானை அழித்து விட்டதாக, “தொடர்ச்சியாகத் தன்னைப் புனரூப் பத்திச் செய்யும் வீரியம் நிறைந்த வர்க்கத்தறைந், நரி களுடைய கவலை நிறைந்த பார்வையை எங்கே செலுந்து வதென்று தெரியாத மனிதப் பிறவிகளின் தன்னுணர் வற்ற குவிபலாக மாற்றி விட்டதாக” குறிப்பாக இன்றைய தொழில்துறையை அவர் கண்டனம் செய்யும் பொழுதும், அவர் சிறிதும் முரணில்லாமல்தான் எழுதியிருக்கிறார், ஆகவே குட்டி முதலாளிதான் முல்பெர்கெருடைய மனிதப் பிறவியின் சிறந்த மாதிரி; சிறு தொழில்தான் அவரின் உற்பத்தி முறையின் சிறந்த மாதிரி. எனவே நான் அவரைக் குட்டி முதலாளி வர்க்க சோஷலிஸ்டுகளோடு சேர்த்த பொழுது அவரை அவமானப்படுத்தினேனா என்று சொல்லுங்கள்.

புரூதோனைப் பற்றி எல்லாப் பொறுப்பையும் முல்பெர் கெர் நிராகரிப்பதால், புரூதோனுடைய சீர்திருத்தத் திட்டங் கள் சமூகத்தின் எல்லா உறுப்பினர்களையும் குட்டி முதலாளி களாகவும் சிறு விவசாயிகளாகவும் மாற்றுவதை நோக்க மாகக் கொண்டிருக்கின்றன என்பதை இதற்கு மேல் இங்கே விவாதிப்பது அனாவசியமே. குட்டி முதலாளிகளுக்கும் தொழிலாளர்களுக்கும் இடையில் ஒரே விதமான நலன்கள் இருப்பதாகச் சொல்லப்படுவதைப் பற்றி எழுதுவதும் அவசிய மற்றதே. அவசியமான எல்லாவற்றையும் பற்றி ஏற்கெனவே கம்யூனிஸ்டுக் கட்சி அறிக்கையில் கூறப்பட்டிருக்கிறது (லைப்சிக் பதிப்பு, 1872, பக்கங்கள் 12 மற்றும் 21).*

ஆகவே “குட்டி முதலாளி புரூதோனைப் பற்றிய கட்டுக் கதைக்குப்” பக்கத்தில் குட்டி முதலாளி முல்பெர்கெர் என்ற எதார்த்தம் தோன்றுகிறது என்பது நம்முடைய ஆராய்ச்சியின் முடிவாகும்.

II

நாம் இப்பொழுது முக்கியமான விஷயத்திற்கு வரு கிறோம். முல்பெர்கெர் தன்னுடைய கட்டுரைகளில் பொரு

* இப்பதிப்பு, தொகுதி 1, பக்கங்கள் 209—210, 232— 234 பார்க்க.—ப-ர்.

ளாதார உறவுகளைச் சட்டவியல் சொற்றொடருக்கு மாற்றுவதன் மூலம் அவற்றைத் திரித்துக் கூறுகிறார், அவர் இந்த விஷயத்தில் புருதோனைப் பின்பற்றுகிறார் என்று நான் அவர் மீது குற்றம் சாட்டினேன். முல்பெர்கெர் எழுதிய வற்றிலிருந்து பின்வரும் பகுதியை உதாரணமாக எடுத்துக் காட்டினேன்:

“வீடு ஒரு தடவை நிர்மாணிக்கப்பட்ட பிறகு—அந்த வீட்டின் உண்மையான மதிப்பு வாடகையின் வடிவத்தில் போதுமான அளவுக்கும் அதிகமாகவே உடைமையாளருக்கு நெடுங்காலத்துக்கு முன்னரே கொடுக்கப்பட்டிருந்த போதிலும்—சமூக உழைப்பின் ஒரு திட்டவட்டமான பகுதிக்கு நிரந்தரமான சட்ட ரீதியான உரிமையாகப் பயன்படுகிறது. உதாரணமாக, ஐம்பது ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் நிர்மாணிக்கப்பட்ட ஒரு வீட்டின் அசல் விலையைப் போல இரண்டு, மூன்று, ஐந்து, பத்து மற்றும் பன்மடங்கு அதிகமான வருமானம் இக்காலத்தில் வாடகையின் மூலம் கிடைக்கிறது.”

இப்பொழுது முல்பெர்கெர் பின்வரும் விதத்தில் புகார் செய்கிறார்:

“சாதாரணமான, நிதானமான முறையில் இந்த உண்மையை நிலைநாட்டியதற்காக எங்கெல்ஸ் எனக்கு அறிவுரை கூறுகிறார்; வீடு எப்படி ‘சட்ட ரீதியான உரிமையாக’ மாறியது என்பதை நான் விளக்கியிருக்க வேண்டும் என்று அவர் கூறுகிறார். அது என்னுடைய நோக்கத்துக்கு மிகவும் அப்பாற்பட்டதாகும்.... வர்ணனை என்பது ஒன்று, விளக்கம் வேறு. சமூகத்தின் பொருளாதார வாழ்க்கை உரிமைக் கருதுகோளில் தோய்ந்திருக்க வேண்டும் என்று நான் புருதோனுடன் சேர்ந்து கூறுகின்ற பொழுது, இன்றைய சமூகத்தை நான் வர்ணிக்கிறேன்; அதில் எந்த விதமான உரிமைக் கருதுகோளும் மறைந்து விடவில்லை என்றால், புரட்சியைப் பற்றிய உரிமைக் கருதுகோள் இல்லாமலிருக்கிறது; இந்த உண்மையை எங்கெல்ஸ் கூட ஏற்றுக் கொள்வார்.”

நாம் நிர்மாணிக்கப்பட்டிருக்கின்ற வீட்டின் மீது கணநேரம் கவனத்தைத் திருப்புவோம். வீட்டை வாடகைக்கு விட்டவுடன் அதைக் கட்டியவருக்கு வாடகையின் வடிவத்தில் நில வாடகை, பழுது பார்க்கும் செலவுகள், அந்த

வீட்டில் முதலீடு செய்யப்பட்டிருக்கின்ற மூலதனத்துக்கு வட்டி (மூலதனத்துக்கு லாபமும் உட்பட) கிடைக்கின்றன. சிறிது சிறிதாகத் தரப்படுகின்ற வாடகை சந்தர்ப்பங்களுக்குத் தகுந்த முறையில் அந்த வீட்டின் அடக்க விலையைக் காட்டிலும் இரண்டு, மூன்று, ஐந்து அல்லது பத்து மடங்கு அதிகமாக இருக்கும். அன்புள்ள முல்பெர்கெர் அவர்களே, இதுதான் “சாதாரணமான, நிதானமான முறையில்... உண்மையை நிலைநாட்டுதல்”, அது பொருளாதாரத் தன்மை கொண்டிருக்கிறது; அது எப்படி “கிடைக்கிறது” என்பதை நாம் அறிய விரும்பினால், நாம் பொருளாதாரத் துறையில் ஆராய்ச்சி செய்ய வேண்டும். ஆகவே இந்த உண்மையை ஒரு குழந்தை கூட இனிமேல் தவறாகப் புரிந்து கொள்ளக் கூடாது என்பதை முன்னிட்டு நாம் இந்த உண்மையைச் சிறிதளவு நெருங்கிப் பார்ப்போம். ஒரு பண்டத்தை விற்பனை செய்தல் என்பது அப்பண்டத்தின் உடைமையாளர் அதன் பயன் மதிப்பைக் கைவிட்டு அதன் பரிவர்த்தனை மதிப்பைப் பெறுகிறார் என்ற உண்மையைக் குறிக்கும். பண்டங்களின் பயன் மதிப்புகள் ஒன்றுக்கொன்று வேறுபடுகின்றன; மற்றவை தவிர, அவற்றை நுகர்வு செய்வதற்கு அவசியமான வெவ்வேறு கால அளவுகளும் இவ்வேறுபாட்டில் அடங்கும். ஒரு ரொட்டி ஒரு நாளில் நுகர்வு செய்யப்படுகிறது; ஒரு முழுக் கால்சரையை நுகர்வு செய்வதற்கு ஓர் ஆண்டுக் காலமாகும், ஒரு வீட்டுக்கு நூறு ஆண்டுகளாகும். ஆகவே நெடுங்காலம் இருக்கின்ற பண்டங்களைப் பொறுத்தமட்டில், அவற்றின் பயன் மதிப்பைச் சிறிது சிறிதாக—ஒவ்வொரு தடவையின் போதும் திட்டவாட்டமான கால அளவுக்கு—விற்பனை செய்கின்ற, அதாவது அதை வாடகைக்கு விடுகின்ற வாய்ப்பு ஏற்படுகிறது. ஆகவே சிறிது சிறிதாக நடைபெறுகின்ற விற்பனையில் பரிவர்த்தனை மதிப்பு படிப்படியாக மட்டுமே கிடைக்கிறது. விற்பனையாளர் செலவழிக்கப்பட்ட மூலதனத்தையும் அதற்குரிய லாபத்தையும் உடனடியாகப் பெறுவதைக் கைவிடுவதால் அவருக்குக் கூடுதலான விலை, வட்டி கிடைக்கின்றன. அந்த வட்டியின் விகிதத்தை அரசியல் பொருளாதார விதிகள்

நிர்ணயிக்கின்றன, வேறு எத்தகைய எதேச்சையான முறையும் நிர்ணயிப்பதில்லை. நூறு ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு அந்த வீடு முற்றிலும் உபயோகிக்கப்பட்டு விட்டது, சேதமடைந்து இனிமேல் குடியிருப்பதற்குத் தகுதியற்றதாகி விடுகிறது. அப்பொழுது நாம் அந்த வீட்டுக்கு இது வரை தரப்பட்டிருக்கின்ற மொத்த வாடகையிலிருந்து பின்வருவனவற்றை:

- 1) நில வாடகையும் சம்பந்தப்பட்ட காலத்தின் போது அந்த வாடகையில் ஏற்பட்டிருக்கக் கூடிய அதிகரிப்பும்,
- 2) அவ்வப்பொழுது பழுது பார்ப்பதற்குச் செலவிடப்பட்ட தொகைகள் ஆகியவற்றைக் கழித்தால், எஞ்சுகின்ற தொகை சராசரியாகப் பின்வருவனவற்றைக் கொண்டிருக்கிறது என்பதைக் காண்போம்: 1) அந்த வீட்டைக் கட்டுவதற்குச் செலவிடப்பட்ட மூலதனம், 2) அந்தத் தொகைக்குரிய லாபம் மற்றும் 3) படிப்படியாக முதிர்வு பெறுகின்ற மூலதனத்துக்கு, லாபத்துக்கு வட்டி. இந்தக் கால கட்டத்தின் முடிவில் குடியிருப்பவருக்கு வீடு இல்லை என்பது உண்மையே; ஆனால் வீட்டின் உடைமையாளருக்கும் வீடு இல்லை. அவருக்கு மனையிடமும் (அது அவருடையதாக இருந்தால்) அங்கே இருக்கின்ற கட்டிடச் சாமான்களும் (ஆனால் அது இனிமேல் வீடு அல்ல) மட்டுமே உண்டு. இடைக்காலத்தில் அந்த வீடு அதன் "அசல் விலையைப் போல ஐந்து அல்லது பத்து மடங்கு" அதிகமான தொகையைக் கொடுத்திருந்தாலும், நில வாடகை அதிகரித்ததுதான் இதற்கு ஒரே காரணம் என்பதை நாம் காண்போம். மனையிடத்தின் உரிமையாளரும் வீட்டின் உடைமையாளரும் பெரும்பாலும் வெவ்வேறு நபர்களாக இருக்கின்ற லண்டனைப் போன்ற நகரங்களில் இது யாவரும் அறிந்த விஷயமே. இத்தகைய பேரள விலான வாடகை அதிகரிப்பு வேகமாக வளர்ச்சியடைகின்ற நகரங்களில் ஏற்படுகிறது, ஆனால் விவசாய கிராமத்தில் ஏற்படுவதில்லை; அங்கே மனையிடங்களுக்கான நில வாடகை அநேகமாக மாறாமலிருக்கிறது. நில வாடகையில் ஏற்படுகின்ற அதிகரிப்புகளைத் தவிர வீட்டு வாடகை முதலீடு செய்யப்பட்ட மூலதனத்துக்கு (லாபம் உள்பட) சராசரியாக ஏழு சதவிகிதத்துக்கும் அதிகமாக வீட்டு உடைமையாளருக்குக்

கிடைப்பதில்லை என்பதும் மேலும் அவர் இந்தப் பணத்தி லிருந்து வீட்டைப் பழுது பார்த்தல் மற்றும் இதர செலவு களைச் செய்ய வேண்டும் என்பதும் தெரியும். சுருக்கமாகச் சொல்வதென்றால், வாடகை ஒப்பந்தம் என்பது சாதாரண மான பண்ட நடவடிக்கையைப் போன்றதே; தத்துவ ரீதியில் அது வேறு எந்தப் பண்ட நடவடிக்கையைக் காட்டிலும் தொழிலாளிக்குக் கூடுதலான அக்கறையையோ, குறைவான அக்கறையையோ கொண்டிருக்கவில்லை; தொழிலாளியின் உழைப்புச் சக்தியை வாங்குதல் மற்றும் விற்பனை செய்தல் சம்பந்தமான நடவடிக்கை மட்டும் இதற்கு விதிவிலக்கு எனலாம். தொழிலாளி வாடகை ஒப்பந்தத்தை முதலாளித் துவ மோசடியின் ஆயிரக் கணக்கான வடிவங்களில் ஒன்று என்னும் முறையில்தான் அநேகமாகச் சந்திக்கிறார். இதைப் பற்றி தனிப் பிரசுரத்தின் 4ஆம் பக்கத்தில் நான் எழுதி யிருக்கிறேன்.* ஆனால் அங்கே நான் நிரூபித்திருப்பதைப் போல, இந்த வடிவமும் பொருளாதார ஒழுங்குபடுத்தலுக்கு உட்பட்டதே.

ஆனால் முல்பெர்கெர் வாடகை ஒப்பந்தம் என்பது கலப்பற்ற “எதேச்சாதிகாரத்தை” (பிரசுரத்தில் 19ஆம் பக் கம்) தவிர வேறு எதுவுமில்லை என்று கருதுகிறார். இதற்கு மாறாக நான் நிரூபித்துக் காட்டுகின்ற பொழுது, “துர திர்ஷ்டவசமாக, அவர் ஏற்கெனவே அறிந்துள்ள விஷயங் களை மட்டுமே” நான் அவரிடம் கூறுகிறேன் என்று அவர் புகார் செய்கிறார்.

ஆனால் வீட்டு வாடகை பற்றிய பொருளாதார ஆராய்ச்சிகள் அனைத்தும் குடியிருப்பு வாடகையை ஒழிப் பதைப் “புரட்சிகரமான கருத்தின் கருப்பையிலிருந்து முன் னெப்போதும் தோன்றியிராத மிகவும் பலனுள்ள, சிறப்பு மிக்க விருப்பார்வங்களில் ஒன்றாக” மாற்றுவதற்கு நமக்கு உதவ மாட்டா. இதைச் செய்ய வேண்டுமென்றால், நாம் நிதானமான அரசியல் பொருளாதாரத்தைச் சேர்ந்த இச் சாதாரணமான உண்மையை அதைக் காட்டிலும் அதிக மான சித்தாந்தத் தன்மை கொண்ட சட்டவியல் துறைக்கு

* இத்தொகுதி, பக்கங்கள் 28—29 பார்க்க.—பு.,

மாற்ற வேண்டும். “வீடு” வீட்டு வாடகைக்கு “நிரந்தரமான சட்ட ரீதியான உரிமையாக” இருக்கிறது; அதன் காரணமாகவே வீட்டின் மதிப்பைக் காட்டிலும் இரண்டு மூன்று, ஐந்து அல்லது பத்து மடங்கு தொகை வாடகையின் மூலம் “கிடைக்கிறது”. அது உண்மையிலேயே எப்படிக்க “கிடைக்கிறது” என்பதை நாம் கண்டு பிடிப்பதற்குச் “சட்ட ரீதியான உரிமை” சிறிதளவு கூட உதவவில்லை; அதனால் தான் வீடு எப்படிச் சட்ட ரீதியான உரிமையாகிறது என்பதை முல்பெர்கெர் ஆராய்ந்தால் மட்டுமே, அது உண்மையில் எப்படிக்க “கிடைக்கிறது” என்பதை அவர் கண்டு பிடிக்க முடியும் என்று நான் கூறினேன். வீட்டு வாடகையின் பொருளாதார இயல்பை நாம் ஆராய்ந்த பிறகுதான்—நான் அதைச் செய்தேன்—இதைக் கண்டு பிடிக்க முடியும்; அதைச் செய்யாமல் ஆதிக்க வர்க்கம் அதை அனுமதிக்கின்ற சட்ட ரீதியல் சொற்றொடருடன் சச்சரவு செய்து கொண்டிருக்கக்கூடாது. வாடகையை ஒழிப்பதற்குப் பொருளாதார நடவடிக்கைகளை முன்மொழிகின்ற எவருமே, வீட்டு வாடகை என்பது “மூலதனத்தின் நிரந்தரமான உரிமைக்குக் குடித்தனக்காரர் அளிக்கின்ற கப்பத்தைப்” பிரதிநிதித்துவம் செய்கிறது என்பதைக் காட்டிலும் சிறிதளவு கூடுதலாக அறிந்திருக்க வேண்டும் என்பது நிச்சயம். இதற்கு “வர்ணனை என்பது ஒன்று, விளக்கம் வேறு” என்று முல்பெர்கெர் பதிலளிக்கிறார்.

ஆகவே, வீடு—அது சிறிதும் நிரந்தரமல்ல என்ற போதிலும்—வீட்டு வாடகைக்கு நிரந்தரமான சட்ட ரீதியான உரிமையாக மாற்றப்பட்டு விட்டது. இந்தச் சட்ட ரீதியான உரிமையின் காரணமாக வீடு அதன் அசல் மதிப்பைக் காட்டிலும் வாடகையின் வடிவத்தில் பன்மடங்கு அதிகமான வருமானத்தைப் பெற்றுத் தருகிறது (அது எப்படிக்க “கிடைக்கிறது” என்பது ஒரு புறமிருக்கட்டும்) என்பதைக் காண்கிறோம். சட்டவியல் சொற்றொடருக்கு மாறியதன் காரணமாக நாம் பொருளாதாரத் துறையிலிருந்து வெற்றிகரமாக மிகவும் தள்ளி வந்து விட்டபடியால் ஒரு வீடு அதன் மதிப்பைக் காட்டிலும் படிப்படியாக பன்மடங்கு மொத்த வாட

கையைக் கொடுக்கிறது என்ற நிகழ்வைக் காட்டிலும் அதிகமாக நம்மால் இப்பொழுது பார்க்க இயலவில்லை. நாம் சட்டவியல் சொற்றொடர்களின் மூலம் சிந்திக்கிறோம், பேசுகிறோம் என்பதால் இந்த நிகழ்வுக்கு உரிமை, நீதி என்ற அளவுகோலை உபயோகிக்கிறோம்; அது அநீதியாக இருக்கிறது, “புரட்சியைப் பற்றிய உரிமைக் கருதுகோளுக்கு” (இதற்கு அர்த்தம் என்னவோ) மாறாக இருக்கிறது, எனவே சட்ட ரீதியான உரிமையினால் பயனில்லை என்று முடிவு செய்கிறோம். இதே முடிவு வட்டிக்குக் கொடுக்கப்பட்டிருக்கின்ற மூலதனத்துக்கும் குத்தகைக்கு விடப்பட்டுள்ள விவசாய நிலத்துக்கும் சரியாக இருப்பதாக நாம் மேலும் முடிவு செய்கிறோம்; உடைமையின் இந்த ரகங்களை மற்றவற்றிலிருந்து பிரித்து அவற்றை விசேஷமாக வருணித்துரைப்பதற்கு ஒரு சாக்கு இப்பொழுது நமக்குக் கிடைத்து விட்டது. அது பின்வரும் கோரிக்கைகளுக்கு இட்டுச் செல்கிறது: 1) குடியிருப்பவர் வீட்டைக் காலி செய்ய வேண்டும் என்று முன்னறிவிப்புச் செய்வதற்கு, தனது உடைமையைத் திரும்ப ஒப்படைக்க வேண்டும் என்று கோருவதற்கு வீட்டின் உடைமையாளருக்கு உள்ள உரிமையைப் பறித்தல்; 2) குத்தகைதாரர், கடன் வாங்கியவர் அல்லது குடியிருப்பவருக்கு மாற்றித் தரப்பட்டுள்ள, ஆனால் அவருக்குச் சொந்தமில்லாத பொருளை நன்கொடையான முறையில் உபயோகிக்க அனுமதித்தல்; மற்றும் 3) நீண்டகால கட்டத்தில் வட்டி இல்லாமல் தவணைகளில் உடைமையாளரிடமிருந்து வாங்குதல். இவற்றுடன் இந்தத் துறையில் புரூதோன்வாதக் “கோட்பாடுகளை” நாம் தீர்த்து விட்டோம். இதுவே புரூதோனுடைய “சமூகக் கலைப்பு”.

மொத்த சீர்திருத்தத் திட்டமும் குட்டி முதலாளிகளையும் சிறு விவசாயிகளையும் அவர்களுடைய நிலையில் உறுதிப்படுத்துவதால் அநேகமாக முற்றிலும் அவர்களுக்கே பலனளிக்கும் என்பது வெளிப்படையாகும். ஆகவே “குட்டி முதலாளி புரூதோன்”—அவர் வெறும் கற்பனையான உருவம் என்று முல்பெர்கொர் கூறினார்—திடீரென்று இங்கே மிகவும் நிலையான வரலாற்று எதார்த்தமாக மாறினார்.

முல்பெர்கெர் மேலும் எழுதுகிறார்:

“சமூகத்தின் பொருளாதார வாழ்க்கை உரிமைக் கருது கோளில் தோய்ந்திருக்க வேண்டும் என்று நான் புரூதோனுடன் சேர்ந்து கூறுகின்ற பொழுது, இன்றைய சமூகத்தை நான் வர்ணிக்கிறேன்; அதில் எந்த விதமான உரிமைக் கருது கோளும் மறைந்து விடவில்லை என்றால், புரட்சியைப் பற்றிய உரிமைக் கருதுகோள் இல்லாமலிருக்கிறது; இந்த உண்மையை எங்கெல்ஸ் கூட ஏற்றுக் கொள்வார்.”

“முல்பெர்கெருக்கு இந்தச் சாதகத்தைச் செய்யக் கூடிய நிலைமையில் நான் இல்லை என்பது துரதிர்ஷ்டமே. சமூகம் உரிமைக் கருதுகோளில் தோய்ந்திருக்க வேண்டும் என்று முல்பெர்கெர் கோருகிறார்; இப்படிச் சொல்வதை வர்ணனை என்கிறார். நான் கடன் வாங்கிய பணத்தை வசூலிப்பதற்கு நீதிமன்றம் அமீனாவை அனுப்புகிறது என்று வைத்துக் கொள்வோம்; நான் கடன்களைத் திருப்பிக் கொடுக்காத பர் என்னும் வர்ணனையைக் காட்டிலும் கூடுதலாக இதில் எதுவுமில்லை என்று முல்பெர்கெர் கூறுகிறார்! வர்ணனை என்பது ஒன்று, அதிகாரத் தோரணையிலான கோரிக்கை என்பது வேறு. துல்லியமாக இதில்தான் ஜெர்மானிய விஞ்ஞான சோஷலிசத்துக்கும் புரூதோனுக்கும் இடையிலுள்ள அடிப்படையான வேறுபாடு அடங்கியிருக்கிறது. நாம் பொருளாதார உறவுகளை அவை இருக்கின்ற முறையை, அவை வளர்ச்சியடைந்து கொண்டிருப்பதை வர்ணிக்கிறோம் (முல்பெர்கெர் என்ன எழுதினாலும் ஒரு பொருளைப் பற்றிய உண்மையான வர்ணனை ஒவ்வொன்றும் அதே சமயத்தில் அதைப் பற்றிய விளக்கமாக இருக்கிறது); அவற்றின் வளர்ச்சி அதே சமயத்தில் சமூகப் புரட்சியின் கூறுகளின் வளர்ச்சியாக இருக்கிறது என்று கறாரான பொருளாதார முறையில் நாம் நிரூபிக்கிறோம்: ஒரு பக்கத்தில், வாழ்க்கை நிலைமைகள் அவசியமாக சமூகப் புரட்சியை நோக்கித் தள்ளுகின்ற வர்க்கத்தின், பாட்டாளி வர்க்கத்தின் வளர்ச்சி; மறு பக்கத்தில், உற்பத்திச் சக்திகளின் வளர்ச்சி; முதலாளித்துவ சமூகத்தின் சுற்றுவட்டத்துக்கு அப்பால் வளர்ச்சியடைந்து விட்ட உற்பத்திச் சக்திகள் அவசியமாக அந்தச் சுற்றுவட்டத்தை

உடைக்கும், அதே சமயத்தில் சமூக முன்னேற்றத்தின் நலன்களுக்கு ஏற்ற வகையில் வர்க்க வேறுபாடுகளை நிரந்தரமாக ஒழிப்பதற்குரிய சாதனங்களையும் தருகின்றன. புருதோன், இதற்கு மாறாக, இன்றைய சமூகம் தன்னுடைய சொந்தப் பொருளாதார வளர்ச்சி விதிகளுக்குப் பொருத்தமான முறையில் அல்ல—நீதிக் கோட்பாடுகளுக்கு ஏற்ற முறையில் தன்னை மாற்றிக் கொள்ள வேண்டும் என்று கோருகிறார் ("உரிமைக் கருதுகோள்" அவருடையதல்ல, அது முல்பெர்கெருடையது). நாம் நிரூபிக்கின்றோம்; புருதோன்—அவருடன் முல்பெர்கெரும்—அறப்போதனை செய்கிறார், புலம்புகிறார்.

"புரட்சியைப் பற்றிய உரிமைக் கருதுகோள்"—அது என்ன என்பதை என்னால் முற்றிலும் ஊகிக்க முடியவில்லை. புருதோன் "புரட்சியைத்" தன்னுடைய "நீதியைச்" சமப்பதும் நிறைவேற்றுவதுமான ஒரு வகையான பெண் தெய்வமாகச் செய்கிறார் என்பது உண்மையே. அப்படிச் செய்கின்ற பொழுது அவர் 1789—1794ஆம் ஆண்டுகளைச் சேர்ந்த முதலாளித்துவப் புரட்சியை வரப் போகின்ற பாட்டாளி வர்க்கப் புரட்சியுடன் சேர்த்துக் குழப்புகின்ற பிரத்யேகமான தவறைச் செய்கிறார். அவர் தன்னுடைய அநேகமாக எல்லா நூல்களிலும், குறிப்பாக 1848க்குப் பிறகு எழுதிய நூல்களில் இந்தத் தவறைச் செய்கிறார். நான் ஒரே ஒரு உதாரணத்தை மட்டும் இங்கே குறிப்பிடுகிறேன்: புரட்சியைப் பற்றிய பொதுக் கருத்து, 1868ஆம் ஆண்டுப் பதிப்பு, பக்கங்கள் 39 மற்றும் 40. ஆனால் முல்பெர்கெர் புருதோனைப் பற்றி எல்லாப் பொறுப்பையும் நிராகரிப்பதால், நான் "புரட்சியைப் பற்றிய உரிமைக் கருதுகோளை" புருதோன் மூலமாக விளக்குவதற்கு அனுமதிக்கப்படவில்லை. ஆகவே நான் எகிப்திய இருளில் நிற்கிறேன்.

முல்பெர்கெர் மேலும் கூறுகிறார்:

"ஆனால் புருதோனோ நானோ இன்றுள்ள அநீதியான நிலைமைகளை விளக்குவதற்கு 'நிரந்தரமான நீதிக்கு' விண்ணப்பம் கொடுக்கவில்லை, அல்லது, எங்கெல்லாம் சுட்டிக் காட்டுவதைப் போல, இந்த நீதிக்கு விண்ணப்பிப்பதன்

மூலம் இந்த நிலைமைகள் முன்னேற்றமடையும் என்று கூட எதிர்பார்க்கவில்லை.’’

“ஜெர்மனியில் புரூதோனைப் பற்றி அநேகமாக யாருக்கும் தெரியாது’’ என்ற கருத்தை முல்பெர்கெர் நம்பியிருக்க வேண்டும். புரூதோன் தன்னுடைய எல்லா நூல்களிலும் சமூக, சட்டவியல், அரசியல் மற்றும் மதக் கருதுகோள்கள் அனைத்தையும் “நீதி’’ என்னும் கோலைக் கொண்டு அளக்கிறார்; அவர் “நீதி’’ என்று சொல்கின்ற துடன் அவை பொருந்துகின்றனவா அல்லது பொருந்த வில்லையா என்பதைக் கொண்டு அவற்றை அங்கீகரிக்கிறார் அல்லது நிராகரிக்கிறார். அவர் எழுதிய பொருளாதார முரண்பாடுகள் என்னும் நூலில் இந்த நீதி இன்னும் “நிரந்தரமான நீதி’’, justice éternelle என்று அழைக்கப்படுகிறது. அதன் பிறகு நிரந்தரத்தைப் பற்றிக் கூடுதலாக எதுவும் சொல்லப் படவில்லை, ஆனால் அந்தக் கருத்து அடிச்சரடாக இருக்கிறது. உதாரணமாக, அவர் எழுதிய புரட்சியிலும் திருச்சபையிலும் நீதி என்னும் நூலில் பின்வரும் பகுதி (1858ஆம் ஆண்டுப் பதிப்பு, முதல் தொகுதி, பக்கம் 42) மொத்தம் மூன்று தொகுதிகளில் அடங்கிய அறப்போதனைக்கும் ஆதார வாசகமாக இருக்கிறது:

“சமூகங்களின் அங்ககமான, ஒழுங்குபடுத்துகின்ற, சுயேச்சையான கோட்பாடு, மற்ற எல்லாவற்றையுமே தனக்குக் கீழ்ப்படுத்துகின்ற, ஆட்சி செய்கின்ற, பாதுகாக்கின்ற, அடக்குகின்ற, தண்டிக்கின்ற, அவசியமேற்படும் பொழுது கலகம் புரிகின்ற எல்லாச் சக்திகளையும் நசுக்குவதைக் கூடச் செய்கின்ற அடிப்படையான கோட்பாடு எது? அது மதமா, இலட்சியமா, நலனா?... இந்தக் கோட்பாடு நீதியே என்பது என்னுடைய கருத்தாகும். நீதி என்றால் என்ன? அது மனிதகுலத்தின் சாராம்சமாகும். உலகம் தோன்றிய காலத்திலிருந்து அதன் நிலை என்ன? ஒன்றுமில்லை. எதிர் காலத்தில் அது எப்படி இருக்க வேண்டும்? எல்லாமாக இருக்க வேண்டும்.’’

மனிதகுலத்தின் சாராம்சமான நீதி. அது நிரந்தரமான நீதி அல்ல என்றால் வேறு எது? சமூகங்களின் அங்ககமான,

ஒழுங்குபடுத்துகின்ற, சுயேச்சையான, அடிப்படையான கோட்பாடாகிய நீதி (அது இன்று வரை ஒன்றுமில்லை என்ற போதிலும் எதிர்காலத்தில் எல்லாமாக இருக்க வேண்டும்) என்பது மனித சமூக விவகாரங்கள் அனைத்தையும் அளவிடுகின்ற கோல் அல்ல என்றால், எல்லா மோதல்களின் போதும் தீர்ப்பளிக்க வேண்டிய கடைசி நீதிபதி அல்ல என்றால் அது என்ன? புரூதோன் எல்லாப் பொருளாதார உறவுகளையும் பொருளாதார விதிகளின்படி அல்லாமல், இந்த நிரந்தரமான நீதியைப் பற்றிய அவருடைய கருதுகோளுடன் அவை பொருந்துகின்றனவா அல்லது பொருந்தவில்லையா என்பதைக் கொண்டு முடிவு செய்வதன் மூலம் அரசியல் பொருளாதாரத்தில் தன்னுடைய அறியாமையையும் ஆதரவில்லாத நிலையையும் மூடி மறைத்துக் கொள்கிறார் என்பதைத் தவிர வேறு எதையாவது நான் எழுதினேனா? “நவீன சமூகத்தின் வாழ்க்கையில் ஏற்படும் மாற்றங்கள் அனைத்தும்... உரிமைக் கருதுகோளை ஆதாரமாகக் கொண்டிருந்தால், அதாவது எங்குமே அவை கறாரான நீதி முறைக்குத் தக்கவாறு நடைபெற்றால் அது சமூகத்துக்கு நன்மையளிக்கும்” என்று முல்பெர்கெர் எழுதுகின்ற பொழுது அவருக்கும் புரூதோனுக்கும் வேறுபாடு உண்டா? எனக்குப் படிக்கத் தெரியவில்லையா அல்லது முல்பெர்கெருக்கு எழுதத் தெரியவில்லையா?

முல்பெர்கெர் மேலும் கூறுகிறார்:

“மனித சமூகத்தின் உண்மையான இயக்கு சக்தி சட்டவியல் உறவுகள் அல்ல, பொருளாதார உறவுகளே என்று மார்க்ஸ், எங்கெல்சைப் போலவே புரூதோனுக்கும் தெரியும்; ஒவ்வொரு குறிப்பிட்ட காலகட்டத்திலும் ஒரு மக்களினத்திடம் நிலவுகின்ற உரிமைக் கருதுகோள்கள் பொருளாதார உறவுகளின், குறிப்பாக உற்பத்தி உறவுகளின் வெளியீடு, பிரதிபலிப்பு, உற்பத்திப் பொருள் மட்டுமே என்பதும் அவருக்குத் தெரியும்.... சுருக்கமாகச் சொல்வதென்றால், புரூதோனுக்கு உரிமை என்பது வரலாற்று ரீதியில் பரிணாம வளர்ச்சி அடைந்திருக்கின்ற பொருளாதார உற்பத்திப் பொருளாகும்.”

இவை எல்லாம் புருதோனுக்குத் தெரியும் என்றால் (முல்பெர்கெர் எழுதியிருக்கின்ற தெளிவில்லாத சொற்றொடர்களை அனுமதிப்பதற்கும் செயலுக்குப் பதிலாக அவருடைய நல்லெண்ணத்தை ஏற்றுக் கொள்வதற்கும் நான் தயார்), “மார்க்ஸ், எங்கெல்சைப் போலவே” புருதோனுக்கு இவை எல்லாம் தெரியும் என்றால், நாம் சச்சரவு செய்வதற்கு ஏதேனும் மிஞ்சியிருக்கிறதா? புருதோனுடைய அறிவைப் பொறுத்தமட்டில் நிலைமை ஓரளவுக்கு வித்தியாசமாக இருக்கிறது என்பதே சங்கடமாகும். ஒரு குறிப்பிட்ட சமூகத்தின் பொருளாதார உறவுகள் எல்லாவற்றுக்கும் மேலாக நலன்கள் என்ற முறையில் வெளிப்படுகின்றன. புருதோனுடைய முக்கியமான புத்தகத்திலிருந்து சற்று முன்னர் நாம் மேற்கோள் காட்டிய பகுதியில் “சமூகங்களின் அங்ககமான, ஒழுங்குபடுத்துகின்ற, சுயேச்சையான கோட்பாடு, மற்ற எல்லாவற்றையுமே தனக்குக் கீழ்ப்படுத்துகின்ற... அடிப்படையான கோட்பாடு” நலன் அல்ல, அது நீதியே என்று புருதோன் வெளிப்படையாக எழுதியிருக்கிறார். அவர் தன்னுடைய எல்லா நூல்களிலும் தீர்மானமான பகுதிகள் அனைத்திலும் இதையே திரும்பத் திரும்ப எழுதுகிறார். ஆனால் அது முல்பெர்கெர் பின்வருமாறு எழுதுவதைத் தடுக்கவில்லை:

“புருதோன் போரும் அமைதியும் என்னும் நூலில் மிகவும் ஆழமான முறையில் வளர்த்துக் கூறியிருக்கின்ற பொருளாதார உரிமைக் கருத்து, லஸ்ஸால் பெறப்பட்ட உரிமைகளின் அமைப்பு என்னும் நூலுக்கு எழுதிய முகவுரையில் மிகவும் சிறப்பான முறையில் வெளியிட்டிருக்கின்ற அடிப்படைக் கருத்துகளுடன் முழுமையாகப் பொருந்துகிறது.”

புருதோன் பள்ளிக்கூட மாணவனுடைய பாணியில் பல புத்தகங்களை எழுதினார்; அவற்றில் மிகவும் அதிகமான பள்ளிக்கூட பாணியில் எழுதப்பட்டிருப்பது ஒருவேளை போரும் அமைதியும் என்ற நூலாகவே இருக்கும். எல்லா வரலாற்றுச் சம்பவங்களையும் கருத்துகளையும், எல்லா அரசியல், தத்துவஞானம் மற்றும் மதத்தையும் சம்பந்தப்

பட்ட வரலாற்றுக் காலகட்டத்தின் வாழ்க்கையின் பொருளாயத, பொருளாதார நிலைமைகளின் மூலம் விளக்குகின்ற ஜெர்மானிய வரலாற்றுப் பொருள்முதல்வாதக் கருதுகோளை புருதோன் புரிந்து கொண்டிருப்பதாகச் சொல்வதற்கு இப்புத்தகம் சான்றாகக் காட்டப்படும் என்று நான் எதிர்பார்க்கவில்லை. இப்புத்தகத்தில் பொருள்முதல்வாதம் சிறிதளவு கூட இல்லை; படைப்புக் கடவுளின் உதவியில்லாமல் போரைப் பற்றிய தனது கருதுகோளைக் கூட அது அமைக்க இயலவில்லை:

“எனினும் நமக்கு இந்த வாழ்க்கை முறையைத் தேர்ந்தெடுத்த படைப்புக் கடவுள் தமக்கே உரித்தான காரணங்களைக் கொண்டிருக்க வேண்டும்” (1869ஆம் ஆண்டுப் பதிப்பு, தொகுதி 2, பக்கம் 100).

ஒரு பொற்காலம் இருந்தது என்பதை இப்புத்தகம் நம்புவதிலிருந்தே எத்தகைய வரலாற்று அறிவுடன் இப்புத்தகம் எழுதப்பட்டிருக்கிறது என்பதை முடிவு செய்ய இயலும்:

“ஆதியில், பூமியின் மேற்பரப்பில் மனிதகுலம் மிகவும் அடர்த்திக் குறைவாகப் பரவியிருந்த பொழுது இயற்கை அதன் எல்லாத் தேவைகளையும் கஷ்டமின்றிப் பூர்த்தி செய்தது; அது பொற்காலம், வளப்பெருக்கமும் அமைதியும் நிலவிய காலம்” (மேற்கூறிய புத்தகம், பக்கம் 102).

புருதோனுவைய பொருளாதாரக் கருத்துநிலை முழுமடமையான மால்தஸ்வாதமாகும்²⁷:

“உற்பத்தி இரு மடங்காக அதிகரிக்கின்ற பொழுது, சீக்கிரமாகவே மக்கள் தொகையும் இரு மடங்காக அதிகரித்து விடும்” (பக்கம் 106).

அப்படியானால், இப்புத்தகத்தின் பொருள்முதல்வாதம் எதில் அடங்கியிருக்கிறது? “வறுமை நிலையே” (உதாரணமாக, பக்கம் 143) எப்பொழுதும் போருக்குக் காரணமாக இருந்திருக்கிறது, இனியும் அப்படியே இருக்கும் என்று அது

அறிவிப்பதிலா? அப்படியானால் பிராஸிக் மாமா²⁸ திறமையுள்ள பொருள்முதல்வாதியே; ஏனென்றால் அவர் தன்னுடைய 1848ஆம் ஆண்டின் சொற்பொழிவில் “மாபெரும் வறுமைக்குக் காரணம் மாபெரும் *pauvreté**” என்னும் அலங்காரமான சொற்களை வீறமைதியுடன் உச்சரித்தார்.

லஸ்ஸாலின் பெறப்பட்ட உரிமைகளின் அமைப்பு சட்டவியலாளருடைய பிரமைகளை மட்டுமல்ல, பழைய ஹெகலியவாதப் பிரமைகளின் முத்திரையையும் கொண்டிருக்கிறது. அப்புத்தகத்தின் VIIஆம் பக்கத்தில் “பெறப்பட்ட உரிமை என்னும் கருதுகோள் பொருளாதாரத்தில் கூடுதலான எல்லா வளர்ச்சிக்கும் இயக்குச் சக்தியாக இருக்கிறது” என்று லஸ்ஸால் வெளிப்படையாக அறிவிக்கிறார்; “உரிமை என்பது தனக்குள்ளேயிருந்து” (ஆகவே பொருளாதார முன்நிபந்தனைகளிலிருந்து அல்ல) “வளர்ச்சியடைகின்ற அறிவுள்ள உயிரி” என்பதை நிரூபிப்பதற்கு முயல்கிறார் (பக்கம் XI). லஸ்ஸாலைப் பொறுத்தமட்டில் அது உரிமைகளைப் பொருளாதார உறவுகளிலிருந்து பெறுகின்ற பிரச்சினை அல்ல, ஆனால் “சட்டத்தின் தத்துவஞானம் வளர்ச்சியாகவும் விளக்கமாகவும் இருக்கின்ற சித்தம் என்ற கருதுகோளிலிருந்தே” (பக்கம் XII) பெற வேண்டிய பிரச்சினை ஆகும். அப்படியானால் இந்தப் புத்தகத்தை இங்கே ஏன் குறிப்பிட வேண்டும்? புருதோனுக்கும் லஸ்ஸாலுக்கும் இடையிலுள்ள ஒரே வேறுபாடு என்னவென்றால் பின்னால் குறிப்பிடப்பட்டவர் உண்மையான சட்டவியலாளர், ஹெகலியவாதி, ஆனால் புருதோன் மற்ற எல்லா விஷயங்களையும் போல சட்டவியல், தத்துவஞானம் ஆகிய இரண்டிலுமே மேம்போக்கான அறிவுடையவரே.

தன்னைத் தொடர்ச்சியாக மறுத்துக் கொள்வதில் வசைப்பெயர் பெற்றுள்ள புருதோன் மெய்விவரங்களின் அடிப்படையில் கருத்துகளை விளக்குகின்ற மாதிரி தோற்றமளிக்கின்ற வாக்கியங்களை எப்பொழுதாவது சொல்வதுண்டு என்பது எனக்கு நன்றாகத் தெரியும். ஆனால்

* — ஏழ்மை. — ப-ர்.

அவருடைய சிந்தனையின் அடிப்படையான போக்குடன் ஒப்பீடுகின்ற பொழுது இந்த வாக்கியங்களுக்கு எத்தகைய முக்கியத்துவமும் கிடையாது; மேலும் அவை அதிகக் குழப்பமானவை, உள்ளுறையாக முரணானவை.

சமூக வளர்ச்சியின் ஒரு குறிப்பிட்ட கட்டத்தில், மிகவும் பூர்விகமான கட்டத்தில் நாள் தோறும் திரும்பத் திரும்பச் செய்யப்படுகின்ற பொருள்களின் உற்பத்தி, விநியோகம் மற்றும் பரிவர்த்தனை ஆகிய நடவடிக்கைகளை ஒரு பொது விதிக்கு உட்படுத்த வேண்டிய அவசியம், தனி நபர் உற்பத்தி மற்றும் பரிவர்த்தனையின் பொது நிலைமைகளுக்குத் தன்னைக் கீழ்ப்படுத்துவதைக் கண்காணிக்க வேண்டிய தேவை ஏற்படுகிறது. இந்த விதி ஆரம்பத்தில் வழக்கமாக இருக்கிறது; சீக்கிரத்தில் சட்டம் ஆகிறது. சட்டத்துடன் அதை நிறைவேற்றுகின்ற பொறுப்பளிக்கப்பட்டுள்ள உறுப்புகள்—பொது அதிகாரம், அரசு—அவசியமாகத் தோன்றுகின்றன. சமூக வளர்ச்சி மேலும் அதிகரிக்கின்ற பொழுது சட்டம் அநேகமாக எல்லாவற்றையும் தழுவிய சட்டவியல் அமைப்பாக வளர்ச்சியடைகிறது. இந்தச் சட்டவியல் அமைப்பு எவ்வளவு நுணுக்கமாக இருக்கின்றதோ, அந்த அளவுக்கு அதன் வெளியீட்டு முறை சமூக வாழ்க்கையின் வழக்கமான பொருளாதார நிலைமைகள் வெளியிடப்படுகின்ற முறையிலிருந்து அதிகமாக விலகியிருக்கிறது. சட்டவியல் அமைப்பு தன்னுடைய இருத்தலுக்கு நியாயத்தையும் கூடுதலான வளர்ச்சிக்குக் காரணத்தையும் பொருளாதார உறவுகளிலிருந்து அல்லாமல் தன்னுடைய சொந்த உள்ளீடான அடிப்படைகளிலிருந்து ('சித்தம் என்ற கருதுகோளிலிருந்து') என்று வேண்டுமானால் நீங்கள் சொல்லிக் கொள்ளலாம்) பெறுகின்ற சுயேச்சையான கூறு என்பதைப் போலத் தோற்றமளிக்கிறது. தாங்கள் விலங்குகளத்திலிருந்து தோன்றியதை மக்கள் மறந்து விட்டதைப் போல, அவர்களுடைய உரிமை வாழ்க்கையின் பொருளாதார நிலைமைகளிலிருந்து தோன்றுகிறது என்பதை மக்கள் மறந்து விட்டார்கள். சட்டவியல் அமைப்பு நுணுக்கமான, எல்லாவற்றையும் தழுவி மொத்தமாக வளர்ச்சியடைகின்ற பொழுது புதிய சமூக

உழைப்புப் பிரிவினை அவசியமாகிறது: தொழில்முறைச் சட்டவியலாளர்களைக் கொண்ட ஒரு வகுப்பு தோன்றுகிறது, சட்டவியல் விஞ்ஞானமும் பிறக்கிறது. சட்டவியல் மேலும் வளர்ச்சியடைகின்ற பொழுது இந்த விஞ்ஞானம் பல்வேறு காலங்களில், பல்வேறு மக்களினங்களிடம் உள்ள சட்ட அமைப்புகளை—குறிப்பிட்ட பொருளாதார உறவுகளின் பிரதிபலிப்பு என்னும் முறையில் அல்லாமல்—தம் முடைய ஆதாரத்தைத் தமக்குள்ளிருந்தே பெறுகின்ற அமைப்புகள் என்ற முறையில் ஒப்பிட்டுப் பார்க்கிறது. இந்த ஒப்பீடு சிற்சில பொது அம்சங்கள் இருப்பதை முன்னனுமானிக்கிறது; எல்லா சட்டவியல் அமைப்புகளிலும் அநேகமாகப் பொதுவாக உள்ளனவற்றைத் தொகுக்கின்ற சட்டவியலாளர்கள் இவற்றைக் கண்டு பிடித்து இயற்கையான உரிமை என்று பெயரிடுகிறார்கள். எது இயற்கையான உரிமை, எது அல்ல என்பதை முடிவு செய்வதற்கு அந்த உரிமையின் மிகச் சூக்குமமான வெளியீடு, அதாவது நீதி அளவு கோலாகப் பயன்படுகிறது. ஆகவே அன்று முதல் சட்டவியலாளர்களுக்கும் எல்லாவற்றிலும் அவர்களை நம்புகின்றவர்களுக்கும் உரிமையின் வளர்ச்சி என்பது மனித வாழ்க்கையின் நிலைமைகளை—அவற்றை சட்டவாசகங்களில் எடுத்துரைக்கக் கூடிய அளவுக்கு—நீதி, நிரந்தரமான நீதி என்னும் இலட்சியத்துக்கு மேன்மேலும் நெருக்கமாகக் கொண்டு வருவதற்கு முயல்வதைத் தவிர வேறு அதிகமல்ல என்றாகிறது. இந்த நீதி என்பது நிலவுகின்ற பொருளாதார உறவுகளின் சித்தாந்த ரீதியான, போற்றிப் புகழ்கின்ற—ஒரு சமயத்தில் அவற்றின் பழமைவாத நிலையிலிருந்து, மறு சமயத்தில் அவற்றின் புரட்சிகர நிலையிலிருந்து—வெளியீடாக மட்டுமே எப்பொழுதும் இருக்கிறது. கிரேக்கர்கள், ரோமானியர்களுடைய நீதி அடிமை முறை நியாயமானது என்று போதித்தது; 1789ஆம் ஆண்டின் முதலாளி வர்க்கத்தின் நீதி நிலப்பிரபுத்துவம் அநீதியானது என்று காரணம் காட்டி அதை ஒழிக்கும்படி கோரியது. பிரஷ்யாவின் ஜனங்களுக்குக் கேவலமான மாவட்டச் சட்டம் கூட நிரந்தரமான நீதியை மீறுவதாக இருக்கிறது.²⁹ ஆகவே நிரந்தரமான நீதியைப்

பற்றிய கருதுகோள் காலத்தையும் இடத்தையும் மட்டுமின்றி சம்பந்தப்பட்டிருக்கின்ற நபர்களைப் பொறுத்தும் மாறுகிறது; “ஒவ்வொருவரும் ஒவ்வொரு விதமாகப் புரிந்து கொள்கிறார்கள்” என்று முல்பெர்கெர் சரியாகச் சொல்கிறாரே, அவற்றைச் சேர்ந்ததாக இருக்கிறது. அன்றாட வாழ்க்கையில், விவாதிக்கப்படுகின்ற உறவுகளின் எளிமை காரணமாக நியாயம், அநியாயம், நீதி, உரிமையுணர்ச்சி ஆகியவை சமூக விவகாரங்களைப் பொறுத்தமட்டில் கூட எவ்விதமான தப்பெண்ணமும் இல்லாமல் ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்ட போதிலும், அவை பொருளாதார உறவுகளைப் பற்றிய எந்த விஞ்ஞான ரீதியான ஆராய்ச்சியிலும், உதாரணமாக புளோஜிஸ்டன் தத்துவத்தின் சொற்களைக் கடைப்பிடித்தால் நவீன இரசாயனத்தில் ஏற்படுவதைப் போன்ற வீணான குழப்பத்தை ஏற்படுத்துகின்றன. ஒருவர் புருதோனைப் போல சமூக புளோஜிஸ்டனில், “நீதியில்” நம்பிக்கை உள்ளவராக அல்லது முல்பெர்கெரைப் போல புளோஜிஸ்டன் தத்துவம் பிராணவாயுத் தத்துவத்தைப்* போலச் சரியானது

* பிராணவாயுவைக் கண்டு பிடிப்பதற்கு முன்னர், காற்றில் பொருள்கள் தீப்பிடித்து எரிவதை விளக்குவதற்கு புளோஜிஸ்டன் என்னும் தீப்பற்றுக்கின்ற விசேஷமான பொருள் இருக்கிறது, தீப்பிடிக்கின்ற பொழுது அது பிரிகின்றது என்று இரசாயன விஞ்ஞானிகள் அனுமானித்தார்கள். சாதாரணப் பொருள்களின் எடை எரிவதற்கு முன்பிருந்ததைக் காட்டிலும் எரிந்த பிறகு அதிகரிப்பதைக் கண்ட பொழுது புளோஜிஸ்டன் எதிர்மறையான எடையைக் கொண்டிருக்கிறது, அதன் காரணமாக புளோஜிஸ்டன் இல்லாத பொழுது ஒரு பொருளின் எடை அது இருக்கும் பொழுதுள்ள எடையைக் காட்டிலும் அதிகரிக்கிறது என்று அவர்கள் கூறினார்கள். இப்படி படிப்படியாக பிராணவாயுவின் முக்கிய குணாம்சங்கள் அனைத்துமே புளோஜிஸ்டன் மீது, ஆனால் தலைகீழ் வடிவத்தில் சுமத்தப்பட்டன. எரிகின்ற ஒரு பொருள் பிராணவாயு என்ற பொருளுடன் சேர்கின்ற பொழுது தீப்பிடித்து எரிகிறது என்ற கண்டு பிடிப்புப் பிராணவாயு கண்டுபிடிக்கப்பட்டதும் முதல் அனுமானத்தை ஒழித்தன; ஆனால் பழைய இரசாயன விஞ்ஞானிகள் நெடுங்காலம் வரை இதை எதிர்த்தனர். (எங்கெல்ஸ் எழுதிய குறிப்பு.)

என்று சத்தியம் செய்பவராக இருந்தால் இந்தக் குழப்பம் இன்னும் மோசமாகிறது.

III

முல்பெர்கெர் எழுதிய பின்வரும் “படாடோபமான” பகுதியை நான் பிற்போக்குத் தனமான ஆவேசமான பிரசங்கம் என்று எழுதி விட்டேன் என்று அவர் புகார் செய்கிறார்:

“பெரிய நகரங்களின் மக்கள் தொகையில் 90 சதவிகிதத்துக்கும் அதிகமானவர்களுக்குத் தம்முடைய சொந்த இருப்பிடம் என்று சொல்லிக் கொள்வதற்கு எந்த இடமும் இல்லை என்னும் உண்மையைக் காட்டிலும் இப்புகழார்ந்த நாற்றாண்டின் மொத்தக் கலாசாரத்தையும் ஏளனம் செய்வதற்கு வேறு எதுவும் அவசியமல்ல.”

இது உண்மையே, முல்பெர்கெர் “இக்காலத்தின் பயங்கரங்களை” வர்ணிப்பதாக நடிப்பதுடன் நிறுத்திக் கொண்டிருந்தால் நான் “அவரையும் அவருடைய அடக்கமான எழுத்துக்களையும்” குறை கூறி ஒரு வார்த்தை கூட எழுதியிருக்க மாட்டேன். ஆனால் உண்மை என்னவென்றால், முற்றிலும் வேறொன்றைச் செய்கிறார். தொழிலாளர்களுக்குத் “தம்முடைய சொந்த இருப்பிடம் என்று சொல்லிக் கொள்வதற்கு எந்த இடமும் இல்லை” என்ற உண்மையின் விளைவு இந்தப் “பயங்கரங்கள்” என்று அவர் வர்ணிக்கிறார். தொழிலாளர்களின் வீட்டு உடைமை ஒழிக்கப்பட்டு விட்டதால் அல்லது ஜங்கர்களைப் போல நிலப்பிரபுத்துவமும் பட்டறை முறையும் ஒழிக்கப்பட்டு விட்டதால் “இக்காலத்தின் பயங்கரங்களுக்குக்” காரணம் என்று அழுது புலம்பலாம். ஆனால் அது ஒரு பிற்போக்குத் தனமான ஆவேசமான பிரசங்கத்தைத் தவிர, தவிர்க்க முடியாதது, வரலாற்று ரீதியில் அவசியமானது வந்து கொண்டிருப்பதைப் பற்றி சோக கீதத்தைப் பாடுவதைத் தவிர வேறு எந்த விளைவையும் ஏற்படுத்தாது. முல்பெர்கெர் தொழிலாளர்களுக்குத் தனிப்பட்ட வீட்டுடைமையை—நெடுங்காலத்துக்கு முன்னரே வரலாறு அதற்கு முடிவு கட்டி விட்டது—மறுபடியும் ஏற்படுத்த விரும்புவதில் தான், ஒவ்வொரு தொழிலாளியை

யும் தன்னுடைய வீட்டுக்கு உடைமையாளராகச் செய்வதைத் தவிர வேறு எந்த முறையிலும் தொழிலாளர்களுக்கு விடுதலை அளிக்க முடியும் என்று அவரால் சிந்திக்க இயலவில்லை என்பதில் தான் அதன் பிற்போக்குத் தன்மை துல்லியமாக அடங்கியிருக்கிறது.

அவர் மேலும் எழுதுகிறார்:

“முதலாளித்துவ உற்பத்தி முறைக்கு எதிராக மெய்யான போராட்டத்தை நடத்த வேண்டும் என்று நான் உறுதியாகக் கூறுகிறேன்; அது மாற்றப்படுகின்ற பொழுது மட்டுமே குடியிருப்பு நிலைமைகளில் முன்னேற்றத்தை எதிர்பார்க்க முடியும். எங்கெல்ஸ் இவை எல்லாவற்றையும் பார்க்கவில்லை.... குடியிருப்பு வாடகையை ஒழிப்பதற்கு உதவியாக சமூகப் பிரச்சினை முழுமையாகத் தீர்க்கப்பட வேண்டும் என்பதை நான் முன்னனுமானிக்கிறேன்.”

இப்பொழுது கூட நான் இவை எல்லாவற்றிலும் எதையும் பார்க்க முடியவில்லை என்பது துரதிர்ஷ்டமே. நான் ஒரு போதும் பெயரைக் கூடக் கேள்விப்பட்டிராத ஒருவர் தன்னுடைய மூளையின் ரகசியமான மூலைகளில் எதை முன்னனுமானித்திருக்கிறார் என்பதை நான் அறிந்து கொள்ள முடியாது என்பது உறுதியே. நான் செய்யக் கூடியது மல்பெர்கொர் பிரசுரித்துள்ள கட்டுரைகளைப் படிப்பதே. மல்பெர்கொர் குடியிருப்பு வாடகையை ஒழிப்பதற்கு முன்னேறிப் போவதற்கு அந்தக் குடியிருப்பு வாடகையைத் தவிர வேறு எதையும் முன்னனுமானிக்கவில்லை என்பதை இன்றளவில் கூட (பிரசுரத்தின் 15 மற்றும் 16ஆம் பக்கங்களில்) நான் பார்க்கிறேன். அவர் 17ஆம் பக்கத்தில் மட்டுமே “மூலதனத்தின் உற்பத்தித் திறனை நேருக்கு நேர்” ஆராய்கிறார்; நாம் அதைப் பின்னர் எடுத்துக் கொள்வோம். அவருடைய பதிலில் கூட அவர் இதையே நிரூபிக்கிறார்:

“இன்று நிலவுகின்ற நிலைமைகளிலிருந்து குடியிருப்புப் பிரச்சினையில் முழுமையான மாற்றத்தைச் சாதிக்க முடியும் என்பதை எடுத்துக் காட்டுகின்ற பிரச்சினையாக அது உள்ளது.”

“இன்று நிலவுகின்ற நிலைமைகளிலிருந்து” மற்றும் “முதலாளித்துவ உற்பத்தி முறையை மாற்றியமைப்பதிலிருந்து” (ஒழிப்பதிலிருந்து என்று படிக்கவும்)—இவை முற்றிலும் எதிரிடையான விஷயங்கள் என்பது உறுதி.

தொழிலாளர்கள் சொந்த வீடுகளை அடைவதற்குத் திரு. டால்ஃப்சும் இதர தொழிற்சாலை முதலாளிகளும் செய்கின்ற பரோபகார முயற்சிகளை முல்பெர்கெருடைய புருதோன்வாதத் திட்டங்களின் சாத்தியமான ஒரே செய்முறை ஈடேற்றம் என்று நான் கருதிய பொழுது அவர் புகார் செய்வதில் வியப்பில்லை. சமூகத்தின் மீட்சிக்குப் புருதோனுடைய திட்டம் முதலாளித்துவ சமூகத்தையே முற்றிலும் அடிப்படையாகக் கொண்ட கற்பனை என்பதை முல்பெர்கெர் உணர்வாரானால், அவர் அதில் நம்பிக்கை வைக்காட்டார் என்பது இயற்கையே. அவருடைய நல்லெண்ணத்தை நான் ஒருபோதும் சந்தேகிக்கவில்லை. அப்படினால்தான் வியைன்னா மாநகராட்சிக் கவுன்சில் திரு. டால்ஃப்சுன் திட்டங்களைக் கடைப்பிடிக்க வேண்டும் என்று முன்மொழிந்த டாக்டர் ரேஷாவரை அவர் ஏன் அப்படிப் புகழ்கிறார்?

முல்பெர்கெர் மேலும் எழுதுகிறார்:

“குறிப்பாக, நகரத்துக்கும் கிராமப் பகுதிக்கும் இடையிலுள்ள எதிர்நிலையைப் பொறுத்தமட்டில், அதை ஒழிக்க விரும்புவது கற்பனாவாதமாகும். இந்த எதிர்நிலை இயற்கையானது, அல்லது—இன்னும் சரியாகக் கூறுவதென்றால்—வரலாற்று ரீதியில் தோன்றியுள்ளதாகும்.... இந்த எதிர்நிலையை ஒழிப்பது பிரச்சினை அல்ல; அதை ஆபத்தில்லாத படி—பலனுள்ளதாகக் கூட—செய்கின்ற அரசியல் மற்றும் சமூக வடிவங்களைக் கண்டு பிடிக்க வேண்டும். இம்முறையில் ஒருவிதமான சரிக்கட்டலை, நலன்களைப் படிப்படியாக சமநிலைப்படுத்துவதை எதிர்பார்ப்பது சாத்தியமாக இருக்கக் கூடும்.”

ஆகவே நகரத்துக்கும் கிராமப் பகுதிக்கும் இடையிலுள்ள எதிர்நிலையை ஒழிப்பது கற்பனாவாதம்; ஏனென்றால் அது இயற்கையானது, அல்லது—இன்னும் சரியாகக்

கூறுவதென்றால்—வரலாற்று ரீதியில் தோன்றியுள்ளதாகும். நாம் இதே தர்க்கத்தை நவீன சமூகத்திலுள்ள இதர எதிர் நிலைகளுக்குக் கையாண்டு எத்தகைய முடிவுகளைப் பெற முடியும் என்று பார்ப்போம். உதாரணமாக:

“குறிப்பாக”, முதலாளிகளுக்கும் கூலித் தொழிலாளர்களுக்கும் “இடையிலுள்ள எதிர்நிலையைப் பொறுத்தமட்டில், அதை ஒழிக்க விரும்புவது கற்பனாவாதமாகும். இந்த எதிர்நிலை இயற்கையானது, அல்லது—இன்னும் சரியாகக் கூறுவதென்றால் — வரலாற்று ரீதியில் தோன்றியுள்ளதாகும். இந்த எதிர்நிலையை ஒழிப்பது பிரச்சினை அல்ல; அதை ஆபத்தில்லாதபடி—பலனுள்ளதாகக் கூட—செய்கின்ற அரசியல் மற்றும் சமூக வடிவங்களைக் கண்டு பிடிக்க வேண்டும். இம்முறையில் ஒருவிதமான சரிக்கட்டலை, நலன்களைப் படிப்படியாக சமநிலைப்படுத்துவதை எதிர்பார்ப்பது சாத்தியமாக இருக்கக் கூடும்.”

இதற்குப் பிறகு நாம் மறுபடியும் ஷூல்ட்ஸெ-டெலிட்சிடம் வந்து சேர்கிறோம்.

நகரத்துக்கும் கிராமப் பகுதிக்கும் இடையிலுள்ள எதிர்நிலையை ஒழித்தலில் உள்ள கற்பனாவாதம் முதலாளிகளுக்கும் கூலித் தொழிலாளர்களுக்கும் இடையிலுள்ள எதிர்நிலையை ஒழிப்பதைக் காட்டிலும் கூடுதலாகவோ, குறைவாகவோ இல்லை. தொழில்துறை உற்பத்தி, விவசாய உற்பத்தி ஆகிய இரண்டிலுமே அது நாள் தோறும் மேன்மேலும் ஒரு செய்முறையான கோரிக்கையாக மாறிக் கொண்டிருக்கிறது. விவசாய ரசாயனத்தைப் பற்றி எழுதிய லீபிஹைக் காட்டிலும் சுறுசுறுப்பான முறையில் வேறு எவரும் இக்கோரிக்கையை எழுப்பவில்லை. மனிதன் நிலத்திலிருந்து எடுத்துக் கொண்டதை நிலத்துக்குத் திருப்பித் தர வேண்டும் என்பது அவருடைய முதல் கோரிக்கையாக எப்பொழுதுமே இருந்திருக்கிறது; நகரங்கள், குறிப்பாக மாபெரும் நகரங்கள் இருப்பதுதான் இதைத் தடை செய்கிறது என்பதை அவர் தம்முடைய எழுத்துக்களில் நிரூபிக்கிறார். லண்டன் மாநகரத்தில் மட்டும் மொத்த சாக்கனி இராஜ்யத்தில் உற்பத்தி செய்யப்படுவதைக் காட்டிலும் அதிகமான உரம்

உற்பத்தி செய்யப்படுகிறது, அது மாபெரும் செலவில் நாள் தோறும் கடலில் கொட்டப்படுகிறது, இந்த உரம் மொத்த லண்டன் நகரத்திலும் விஷத்தைக் கலந்து விடுவதைத் தடுப்பதற்கு எத்தகைய பிரம்மாண்டமான அமைப்புகள் அவசியமாக இருக்கின்றன என்பதை ஒருவர் நோக்கினால், நகரத்துக்கும் கிராமப் பகுதிக்கும் இடையிலுள்ள எதிர்நிலையை அகற்றுவதைப் பற்றிய கற்பனாவாதம் குறிப்பிடத்தக்க நடைமுறை அடிப்படையைப் பெறுகிறது. ஒப்பீட்டளவில் சிறிய நகரமான பெர்லின் கூட தன்னுடைய சொந்தக் குப்பையின் தூர்நாற்றத்தில் குறைந்த பட்சம் முப்பது ஆண்டுகளாகத் துன்பமடைந்து கொண்டிருக்கிறது. மறு பக்கத்தில் புரூதோனைப் போல விவசாயியை அப்படியே வைத்துக் கொண்டு இன்றைய முதலாளித்துவ சமூகத்தைப் புரட்டித் தள்ள விரும்புவது முற்றிலும் கற்பனாவாதமே. மக்கள் தொகையை இயன்ற அளவுக்கு நாடு முழுவதிலும் ஒரே சீரான அளவில் விநியோகம் செய்தல் மட்டுமே, தொழில்துறை உற்பத்திக்கும் விவசாய உற்பத்திக்கும் இடையில் நெருக்கமான இணைப்பை ஏற்படுத்துவதும் அது அவசிய மாக்குகின்ற தொடர்புச் சாதனங்களை விரிவுபடுத்துவதும் மட்டுமே —முதலாளித்துவ உற்பத்தி முறை ஒழிக்கப்பட்டு விட்டது என்று வைத்துக் கொண்டால்—ஆயிரக் கணக்கான ஆண்டுகளாக மாறாமல் தேக்க நிலையில் இருக்கின்ற கிராம மக்களை அவர்களுடைய தனிமை மற்றும் மந்த நிலையிலிருந்து விடுவிக்க முடியும். நகரத்துக்கும் கிராமப் பகுதிக்கும் இடையிலுள்ள எதிர்நிலை ஒழிக்கப்படுகின்ற பொழுது மட்டுமே கடந்த கால வரலாறு மாட்டியிருக்கின்ற விலங்குகளிலிருந்து மனித குலம் முழுமையாக விடுதலை அடைய முடியும் என்று கூறுவது கற்பனாவாதம் அல்ல; இன்றைய சமூகத்தின் இந்த அல்லது மற்ற வேறு எதிர்நிலையைத் தீர்க்கின்ற வடிவத்தை முன்மொழிகின்ற பொழுது, “இன்று நிலவுகின்ற நிலைமைகளிலிருந்து” புறப்படுகின்ற பொழுது மட்டுமே கற்பனாவாதம் தொடங்குகிறது. முல்பெர்கெர் குடியிருப்புப் பிரச்சினையைத் தீர்ப்

பதற்கு புருதோன்வாதச் சூத்திரத்தைக் கடைப்பிடிக்கின்ற பொழுது இதைத்தான் செய்கிறார்.

“மூலதனம் மற்றும் வட்டியைப் பற்றி புருதோனுடைய கோரமான கருத்துகளுக்கு” நான் முல்பெர்கெரையும் ஓரளவுக்கு கூட்டுப் பொறுப்பாளராக ஆக்கியிருப்பதாக அவர் புகார் செய்த பிறகு மேலும் எழுதுகிறார்:

“உற்பத்தி உறவுகளை மாற்றியமைத்தலை நடைபெற்று முடிந்த விஷயமாக நான் முன்னனுமானிக்கிறேன்; வட்டி விகிதங்களை ஒழுங்குபடுத்துகின்ற தற்காலிகமான சட்டம் உற்பத்தி உறவுகளைப் பற்றியல்ல, சமூகச் செலாவணி, செலாவணி உறவுகளைப் பற்றியதாக இருக்கும்.... உற்பத்தி உறவுகளை மாற்றியமைத்தல் அல்லது, ஜெர்மானிய மரபு இன்னும் துல்லியமாகக் கூறுவதைப் போல, முதலாளித்துவ உற்பத்தி முறையை ஒழித்தல்—நான் கூறியிருப்பதாக எங்கெல்லாம் நிரூபிக்க முயல்கின்ற மாதிரி—வட்டியை ஒழிக்கின்ற தற்காலிகமான சட்டத்தின் மூலம் நிச்சயமாக ஏற்படாது; உழைக்கும் மக்கள் உழைப்புக் கருவிகள் அனைத்தையும் மெய்யாகவே கைப்பற்றுவதிலிருந்து, மொத்தத் தொழில் துறையையும் கைப்பற்றுவதிலிருந்து ஏற்படும். அப்படி நடைபெறுகின்ற பொழுது உழைக்கும் மக்கள் உடனடியான பறிமுதலைக் காட்டிலும் மீட்பை வழிபடுவார்களா”(!) “என்பது எங்கெல்லோ, நானோ முடிவு செய்யக் கூடிய ஒன்றல்ல.”

நான் ஆச்சரியத்தினால் கண்களைத் தேய்த்துக் கொள்கிறேன். முல்பெர்கெர் வாடகைக் குடியிருப்புகளின் மீட்பு நடைபெற்று முடிந்த விஷயம் என்ற முறையில் “உழைக்கும் மக்கள் உழைப்புக் கருவிகள் அனைத்தையும் மெய்யாகவே கைப்பற்றுவதை, மொத்தத் தொழில்துறையையும் கைப்பற்றுவதை” முன்னனுமானிக்கிறது என்று எழுதியிருக்கின்ற பகுதியைக் கண்டு பிடிப்பதற்காக அவருடைய நூலை முதலிலிருந்து கடைசி வரை மறுபடியும் படிக்கிறேன்; ஆனால் அப்படிப்பட்ட எந்தப் பகுதியையும் என்னால் கண்டு பிடிக்க முடியவில்லை. அப்படி ஒரு வாசகம் கிடையாது. எங்குமே “மெய்யாகவே கைப்பற்றுதல்”, இதரவை குறிப்பிடப்படவில்லை; ஆனால் 17ஆம் பக்கத்தில் பின்வரும் பகுதி இடம் பெற்றிருக்கிறது:

“மூலதனத்தின் உற்பத்தித் திறன் பிரச்சினை உண்மை மிலேயே நேருக்கு நேர் எடுத்து கொள்ளப்படுகிறது என்று நாம் இப்பொழுது அனுமானிப்போம் (சீக்கிரமாகவோ, தாமதமாகவோ இது நடைபெறும்). உதாரணமாக, எல்லா மூலதனங்களுக்கும் 1 சதவிகிதம் வட்டி தரப்படும் என்று ஒரு தற்காலிகமான சட்டம் நிர்ணயிப்பதாக வைத்துக் கொள்வோம். ஒன்றைக் கவனிக்கவும்: இந்தச் சட்டப்படி இந்த வட்டி விகிதம் கூட மேன்மேலும் பூஜ்யத்தை நெருங்கி வரும்.... இந்தச் சட்டத்தின் வரம்புக்குள், மற்ற எல்லா உற்பத்திப் பொருள்களையும் போல, வீடுகளும் குடியிருப்புகளும் இயற்கையாகவே சேர்க்கப்படும்.... ஆகவே வாடகைக் குடியிருப்பின் மீட்பு என்பது பொதுவாக மூலதனத்தின் உற்பத்தித் திறனை ஒழிப்பதன் அவசியமான விளைவு என்பதை இந்தக் கோணத்திலிருந்து நாம் பார்க்கிறோம்.”

முல்பெர்கெர் சற்று முன்பாக பல்டியடித்ததற்கு முற்றியும் எதிரானது இங்கே அலங்காரமில்லாத சொற்களில் அமுதப்பட்டிருக்கிறது, அதாவது வட்டியை ஒழிக்கின்ற சட்டம் மூலதனத்தின் உற்பத்தித் திறனை—இக்குழப்பமான சொற்றொடரின் மூலம் அவர் முதலாளித்துவ உற்பத்தி முறையைக் குறிக்கிறார் என்பது அவருடைய விளக்கம்—“நேருக்கு நேர் எடுத்துக் கொள்கிறது”, ஆகவே துல்லியமாக இந்தச் சட்டத்தின் மூலம் “வாடகைக் குடியிருப்பின் மீட்பு என்பது பொதுவாக மூலதனத்தின் உற்பத்தித் திறனை ஒழிப்பதன் அவசியமான விளைவு” ஆகிறது. இல்லை, சிறிதுமில்லை என்று முல்பெர்கெர் இப்பொழுது கூறுகிறார். இந்தத் தற்காலிகமான சட்டம் “உற்பத்தி உறவுகளைப் பற்றியல்ல, செலாவணி உறவுகளைப் பற்றியதாக இருக்கும்.” இது கேவலமான மறுப்பாகும்; “அறிவாளிகளைப் போல முட்டாள்களுக்கும் சம அளவுக்கு மர்மமானது”* என்று கேதேயின் வார்த்தைகளில் கூறலாம். எனவே இனி நான் செய்யக் கூடியதெல்லாம் இரண்டு தனித்தனியான, தனிவகையான முல்பெர்கெர்கள் இருப்பதாக அனுமானித்துக் கொள்வதே; ஒருவர் ஒன்றை எழுதி அச்சிடுகிறார், இரண்டா

* கேதே, ஃபாஷுஸ்ட், பாகம் 1, காட்சி 6 (“குனியக் காரியின் சமையலறை”) (மாற்றிச் சொல்லப்பட்டது).—பர்.

மவர் அதைக் “கூறியிருப்பதாக” நான் “நிரூபிக்க முயல்வதாக” சரியாகவே புகார் செய்கிறார்.

மெய்யாகவே கைப்பற்றல் நடைபெறுகின்ற பொழுது “உடனடியான பறிமுதலைக் காட்டிலும் மீட்பை வழிபடுவார்களா” என்று உழைக்கும் மக்கள் என்னையோ, முல்பெர்கெரையோ கேட்க மாட்டார்கள் என்பது மிகவும் உறுதியாகும். அவர்கள் “வழிபாடு” செய்யப் போவதில்லை என்று அநேகமாக உறுதியாகச் சொல்லலாம். ஆனால் உழைக்கும் மக்கள் உழைப்புக் கருவிகள் அனைத்தையும் மெய்யாகவே கைப்பற்றுவதைப் பற்றி, “குடியிருப்புப் பிரச்சினையின் தீர்வின் மொத்த உள்ளடக்கமுமே மீட்பு என்ற சொல்லில் அடங்கியிருக்கிறது” (பக்கம் 17) என்று முல்பெர்கெர் எழுதியிருப்பதைத் தவிர எத்தகைய சந்தேகமும் ஒருபோதும் ஏற்பட்டதில்லை. இந்த மீட்பு அதிகமான அளவுக்குச் சந்தேகமே என்று அவர் இப்பொழுது கூறுவாரானால் எங்கள் இருவருக்கும் வாசகர்களுக்கும் அவசியமில்லாத தொல்லையை அவர் ஏன் கொடுத்தார்?

அது மட்டுமல்ல. உழைக்கும் மக்கள் உழைப்புக் கருவிகள் அனைத்தையும் மொத்தத் தொழில்துறையையும் “மெய்யாகவே கைப்பற்றுவது” புருதோன்வாத “மீட்புக்குத்” துல்லியமாக எதிரானது என்பதையும் இங்கே சுட்டிக் காட்ட வேண்டும். பிந்திய உதாரணத்தில் தனிப்பட்ட தொழிலாளி குடியிருப்பின், விவசாயப் பண்ணையின், உழைப்புக் கருவிகளின் உடைமையாளர் ஆகின்றார்; முதல் உதாரணத்தில் “உழைக்கும் மக்கள்” வீடுகளின், பாக்டரிகளின், உழைப்புக் கருவிகளின் கூட்டு உடைமையாளர்களாக இருக்கின்றார்கள். அவர்கள், குறைந்த பட்சம் மாறுகின்ற காலகட்டத்தில், தனி நபர்கள் அல்லது சங்கங்கள் அவற்றின் விலைக்கு இழப்பீடு தராமல் பயன்படுத்திக் கொள்வதை அநேகமாக அனுமதிக்காது. அதே முறையில் நிலத்தின் மீது உடைமையை ஒழிப்பது என்பது நில வாடகையை ஒழிப்பதல்ல, அதை—மாற்றப்பட்ட வடிவத்தில் என்றாலும்—சமூகத்துக்கு மாற்றிக் கொடுத்தல் ஆகும். ஆகவே உழைக்கும் மக்கள் உழைப்புக் கருவிகள் அனைத்தையும் மெய்

யாகவே கைப்பற்றுதல் வாடகை உறவுகள் நீடிப்பதைச் சிறிதும் தடுக்கவில்லை.

பொதுவாக, பாட்டாளி வர்க்கம் ஆட்சிக்கு வருகின்ற பொழுது உற்பத்திக் கருவிகள், மூலப் பொருள்கள், வாழ்க்கைச் சாதனங்கள் ஆகியவற்றைப் பலாத்காரமாகக் கைப்பற்றுமா, அவற்றுக்கு உடனடியாக இழப்பீடு தருமா அல்லது தவணைகளில் சிறிய தொகைகளைச் செலுத்தி உடைமையை மீட்டுத் தருமா என்பதல்ல பிரச்சினை. அத்தகைய கேள்விக்கு முன்னதாகவே, எல்லாச் சந்தர்ப்பங்களுக்கும் உரிய முறையில் பதிலளிக்க முயல்வது கற்பனை ஊகத்தில் ஈடுபடுவதாகும். நான் அதை மற்றவர்களுக்கு விட்டு விடுகிறேன்.

IV

முல்பெர்கெருடைய பலவிதமான திறுக்கு மறுக்கு களிடையே துளை போட்டு ஒரு வழியைக் கண்டுபிடிப்பதற்காக இவ்வளவு அதிகமான மசியையும் காகிதத்தையும் செலவிட்டது விவாதிக்கப்படுகின்ற முக்கியமான பிரச்சினைக்கு வந்து சேருவதற்காகவே; அந்தப் பிரச்சினையை முல்பெர்கெர் தன்னுடைய பதிலில் கவனமாகத் தவிர்க்கிறார்.

முல்பெர்கெர் தன்னுடைய கட்டுரையில் தெரிவித்திருக்கின்ற நேரான கருத்துகள் என்ன?

முதலாவது: "ஒரு வீடு, மனைக்கட்டு, இதரவற்றின் அடக்க விலைக்கும் இன்றைய மதிப்புக்கும் இடையிலுள்ள வேறுபாடு" உரிமை அடிப்படையில் சமூகத்தைச் சேர்ந்ததாகும். இந்த வேறுபாடு பொருளாதாரத்தில் நில வாடகை என்று கூறப்படுகிறது. புரூதோனும் கூட இதைச் சமூகத்திற்கு ஒதுக்கித் தருவதற்கு விரும்புகிறார் என்பதைப் புரட்சியைப் பற்றிய பொதுக் கருத்து என்னும் நூலில் (1868ஆம் ஆண்டுப் பதிப்பு, பக்கம் 219) படித்தறிய முடியும்.

இரண்டாவது: குடியிருப்புப் பிரச்சினைக்குத் தீர்வு குடியிருப்பவர் ஒவ்வொருவரும் தன்னுடைய வீட்டின் உடைமையாளராக மாறுவதில் அடங்கியிருக்கிறது.

முன்றாவது: வாடகை வழங்கீடுகளை வீட்டின் விலையின் பேரில் செலுத்தப்படுகின்ற தவணை வழங்கீடுகளாக மாற்றுகின்ற சட்டத்தை நிறைவேற்றுவதன் மூலம் இத்தீர்வு அமுலாக்கப்பட வேண்டும். ஷரத்து 2 மற்றும் 3 புருதோனிடமிருந்து கடன் வாங்கப்பட்டவை என்பதைப் புரட்சியைப் பற்றிய பொதுக் கருத்து, பக்கம் 199 et seq. படிப்பவர் அறிய முடியும். இந்நூலின் 203ஆம் பக்கத்தில் சம்பந்தப்பட்ட சட்டத்தின் உருவரை ஏற்கெனவே தயாரிக்கப்பட்டு வெளியிடப்பட்டிருக்கிறது.

நான்காவது: வட்டி விகிதத்தைத் தற்காலிகமாக 1 சதவிகிதமாகக் குறைக்கின்ற (பிறகு இது மேலும் குறைக்கப்படும்) தற்காலிகமான சட்டத்தின் மூலம் மூலதனத்தின் உற்பத்தித் திறன் நேருக்கு நேர் எடுத்துக் கொள்ளப்படும். இதுவும் புருதோனிடமிருந்து எடுக்கப்பட்டதே; பொதுக் கருத்தின் 182 முதல் 186ஆம் பக்கங்களில் இதைப் பற்றி விரிவாக எழுதப்பட்டிருக்கிறது.

மேலே தரப்பட்ட ஒவ்வொரு அம்சத்துக்கும் முல்பெர்கெருடைய பிரதியின் மூல வாசகம் புருதோனுடைய நூலில் எங்கே இருக்கிறது என்பதை நான் சுட்டிக் காட்டியிருக்கிறேன்; முற்றிலும் புருதோன்வாதக் கருத்துகளைக் கொண்ட, அவற்றைத் தவிர வேறு எந்தக் கருத்துமே இடம் பெறாத ஒரு கட்டுரையின் ஆசிரியரைப் புருதோன்வாதி என்று நான் எழுதியது நியாயமா, அல்லவா என்று நான் இப்பொழுது கேட்கிறேன். “புருதோனுக்கே உரிய ஒரு சில சொற்றொடர்களைக் கண்டதால்” நான் அவரைப் புருதோன்வாதி என்று சொல்லி விட்டதாக முல்பெர்கெர் மற்ற எல்லாவற்றையும் காட்டிலும் அதிகமான வேதனையோடு புகார் செய்கிறார். அதற்கு மாறானது, “சொற்றொடர்கள்” அனைத்துமே முல்பெர்கெருக்குச் சொந்தமானவை; அவற்றின் உள்ளடக்கம் புருதோனைச் சேர்ந்தது. இந்தப் புருதோன்வாத விரிவுரையைப் புருதோனுடன் சேர்க்கின்ற பொழுது புருதோனுடைய “கோரமான கருத்துகளை” அவர் மீது சுமத்துகிறேன் என்று முல்பெர்கெர் புகார் செய்கிறார்.

இந்த புருதோன்வாதத் திட்டத்துக்கு நான் என்ன பதிலைத் தந்தேன்?

முதலாவது: நில வாடகையை அரசுக்கு மாற்றுவது நிலத்தில் தனியுடைமையை ஒழிப்பதற்குச் சமம் ஆகும்.

இரண்டாவது: வாடகைக் குடியிருப்பைப் பணங் கொடுத்து வாங்குவதும் அந்தக் குடியிருப்பின் உடைமையை இது வரை குடித்தனக்காரராக இருந்தவருக்கு மாற்றுவதும் முதலாளித்துவ உற்பத்தி முறையைச் சிறிது கூட பாதிக்காது.

மூன்றாவது: பெரிய அளவுத் தொழில்துறை மற்றும் நகரங்களின் இன்றைய வளர்ச்சியைக் கருதும் பொழுது இந்த ஆலோசனை எவ்வளவு பிற்போக்கானதோ, அந்த அளவுக்கு முட்டாள் தனமும் ஆகும்; ஒவ்வொரு தனி நபரும் தனக்கென்று சொந்த வீடு வைத்திருப்பதை மறுபடியும் ஏற்படுத்துதல் பின்னால் வைக்கப்படுகின்ற காலடியாகும்.

நான்காவது: மூலதனத்துக்குத் தரப்படுகின்ற வட்டி விகிதத்தைக் கட்டாயமாகக் குறைப்பது ஒருபோதும் முதலாளித்துவ உற்பத்தி முறையைத் தாக்காது; அதற்கு மாறாக, அது எவ்வளவு பழமையானதோ, அந்த அளவுக்கு அமுல்படுத்த முடியாதது; இதை வட்டிச் சட்டங்கள் நிரூபிக்கின்றன.

ஐந்தாவது: மூலதனத்தின் மீது வட்டியை ஒழிப்பது ஒரு போதும் வீடுகளுக்கு வாடகை வாங்குவதை ஒழிக்காது.

முல்பெர்கெர் ஷரத்து 2 மற்றும் 4ஐ இப்பொழுது ஒத்துக் கொண்டு விட்டார். மற்ற விஷயங்களுக்கு அவர் எத்தகைய பதிலும் அளிக்கவில்லை. ஆனால் இந்த விஷயங்களைச் சுற்றியே மொத்த விவாதமும் நடைபெறுகிறது. எனினும் முல்பெர்கெருடைய பதில் மறுப்பு அல்ல. அது எல்லாப் பொருளாதார விஷயங்களையும் (கடைசியில் அவையே தீர்மானமானவை) கவனமாகத் தவிர்க்கிறது. அது ஒரு தனிப்பட்ட புகார் என்பதற்கு மேல் அதில் ஒன்றுமில்லை. உதாரணமாக, அவர் மற்ற பிரச்சினைகளுக்கு (குறிப்பாக, அரசுக் கடன்கள், தனியார் கடன்கள் மற்றும் கடன் வசதி) என்ன தீர்வு சொல்லப் போகிறார் என்று நான் முன்னறிவிக்கின்ற

பொழுது, எல்லா விஷயங்களுக்கும் அவர் கூறுகின்ற தீர்வு ஒன்றே—அதாவது, குடியிருப்புப் பிரச்சினையில் இருந்ததைப் போல, வட்டியை ஒழிப்பது, வட்டி வழங்கீடுகளை மூலதனத் தொகைக்குத் தவணை வழங்கீடுகளாக மாற்றுவதல் மற்றும் வட்டி இல்லாத கடன்—என்று கூறுகின்ற பொழுது அவர் புகார் செய்கிறார். எனினும் முல்பெர்கெர் எழுதியிருக்கின்ற இக்கட்டுரைகள் பிரசுரிக்கப்பட்டால் அவற்றின் அவசியமான உள்ளடக்கம் புருதோனுவைய பொதுக் கருத்துடன் பொருந்தும் (கடன் வசதி—பக்கம் 182, அரசுக் கடன்கள்—பக்கம் 186, தனியார் கடன்கள்—பக்கம் 196); குடியிருப்புப் பிரச்சினை பற்றி அவர் எழுதிய கட்டுரைகள் மேலே குறிப்பிட்ட புத்தகத்திலிருந்து நான் மேற்கோள் காட்டிய பகுதிகளுடன் பொருந்திய அதே அளவுக்கு இவை பொருந்தும் என்று பந்தயம் கட்டுவதற்கு நான் இன்னும் தயாராக இருக்கிறேன்.

வரி விதிப்பு, அரசுக் கடன்கள், தனியார் கடன்கள், கடன் வசதி—இவற்றுடன் இப்பொழுது முனிசிபல் சுயாட்சியும் சேர்த்துக் கொள்ளப்படுகிறது—ஆகிய பிரச்சினைகள் விவசாயிக்கும் கிராமப் பகுதிகளில் பிரசாரத்துக்கும் மாபெரும் முக்கியத்துவத்தைக் கொண்டிருக்கின்றன என்று எனக்குத் தெரிவிப்பதற்கு முல்பெர்கெர் இந்த வாய்ப்பைப் பயன்படுத்திக் கொள்கிறார். நான் மிகப் பெரிய அளவுக்கு அவருடன் உடன்படுகிறேன்; ஆனால் 1) இந்தக் கணம் வரை விவசாயியைப் பற்றி விவாதம் கிடையாது, மற்றும் 2) இப்பிரச்சினைகள் அனைத்துக்கும் புருதோன்வாதத் “தீர்வுகள்” குடியிருப்புப் பிரச்சினைக்கு அவருடைய தீர்வைப் போலவே பொருளாதார ரீதியில் முட்டாள் தனமாகவும் அதைப் போலவே சாராம்சத்தில் முதலாளி வர்க்கத் தன்மையுடனும் இருக்கின்றன. விவசாயிகளை இயக்கத்திற்குள் கொண்டு வர வேண்டிய அவசியத்தை நான் ஒத்துக் கொள்ளவில்லை என்று முல்பெர்கெர் கூறுகிறார்; இதற்கு நான் பதிலளிப்பது அவசியமல்ல. ஆனால் இந்தக் காரணத்துக்காகப் புருதோன்வாத மோசடியை அவர்களிடம் சிபாரிசு செய்வது முட்டாள் தனம் என்று நான் நிச்சயமாகக் கருது

கிறேன். ஜெர்மனியில் இன்னும் மிகப் பெரிய அளவு நில வுடைமை இருக்கிறது. புருதோனுடைய தத்துவப்படி இவை அனைத்தையும் சிறு விவசாயப் பண்ணைகளாகப் பிரிக்க வேண்டும். அப்படிச் செய்வது விஞ்ஞான ரீதியான விவசாயத்தின் இன்றைய நிலையில், பிரான்சிலும் மேற்கு ஜெர்மனியிலும் சிறிய நில ஒதுக்கீட்டு அனுபவத்துக்குப் பிறகு நிச்சயமாகப் பிற்போக்குத் தனமாகும். பெரிய அளவான விவசாயத்தில் மட்டுமே எல்லா நவீன சாதனங்கள், இயந்திரங்கள், இதரவற்றை உபயோகிக்க முடியும்; இங்கே இன்னும் இருக்கின்ற பெரிய விவசாயப் பண்ணைகள் தொழிலாளர்கள் ஒன்றுசேர்ந்து பெரிய அளவில் விவசாயம் செய்வதற்கு வரவேற்கக் கூடிய அடிப்படையைத் தரும்; அதன் மூலம் சங்கத்தின் உதவியால் பெரிய அளவு விவசாயத்தின் சாதகங்களைச் சிறு விவசாயிகளுக்கு எடுத்துக் காட்டும். இந்த விஷயத்தில் மற்ற எல்லோரையும் காட்டிலும் முன்னேறியிருக்கின்ற டேனிஷ் சோஷலிஸ்டுகள் இதை நெடுங்காலத்துக்கு முன்னரே அறிந்திருந்தார்கள்.³⁰

தொழிலாளர்களுக்கு இன்றுள்ள கேவலமான குடியிருப்பு நிலைமைகளை நான் “ஒரு அற்பமான விவரமாகக் கருதுகிறேன்” என்று கூறியிருப்பதைப் பற்றியும் நான் விளக்கம் அளிப்பது அதே அளவுக்கு அவசியமற்றதே. இந்த நிலைமைகள் இங்கிலாந்தில் அவற்றின் மூலச்சிறப்பான வடிவத்தில் எப்படி நிலவுகின்றன என்பதை நான் அறிந்த மட்டில் ஜெர்மன் மொழியில் வர்ணித்த முதல் நபரே நான்தான். முல்பெர்கெரைப் போல அவை “என்னுடைய நீதி உணர்ச்சியைப் புண்படுத்தின” என்பதற்காக நான் அதை எழுதவில்லை (யாராவது தன்னுடைய நீதி உணர்ச்சியைப் புண்படுத்துகின்ற எல்லா விஷயங்களைப் பற்றியும் புத்தகங்கள் எழுதுவதற்குத் துடித்தால் அவர் ஏராளமாக எழுத வேண்டியிருக்கும்); நவீன பெரிய அளவுத் தொழில்துறை உருவாக்கியுள்ள சமூக நிலைமைகளை வர்ணிப்பதன் மூலமாக அப்பொழுது உருவாகிக் கொண்டிருந்த, உருப்படியில்லாத சொற்றொடர்களில் தன் சக்தியை வீணாக்கிக் கொண்டிருந்த ஜெர்மானிய சோஷலிசத்துக்கு மெய்விவர அடிப்

படையை அமைப்பதற்கு எழுதினேன் என்பதை அப்புத் தகத்தின்* அறிமுகத்தில் எழுதியிருக்கிறேன். எனினும் அப் பொழுது இதைக் காட்டிலும் அதிகமான முக்கியத்துவத்தைக் கொண்டிருந்த உணவுப் பிரச்சினைபின் விவரங்களில் நான் கவனத்தைச் செலுத்தவில்லை என்பதைப் போல குடியிருப்புப் பிரச்சினை என்று சொல்லப்படுவதைத் தீர்ப்பதற்கு முயல்கின்ற எண்ணம் என் மூளையில் ஒருபோதும் தோன்றவில்லை. நம்முடைய நவீன சமூகத்தின் உற்பத்தி அதன் எல்லா உறுப்பினர்களுக்கும் உணவளிப்பதற்குப் போதுமானது, உழைக்கின்ற பெருந்திரளான மக்களுக்கு இப் பொழுது காற்றோட்டமான, ஆரோக்கியமான குடியிருப்புகளைக் கொடுப்பதற்குப் போதுமான வீடுகள் இருக்கின்றன என்பதை நான் நிரூபிக்க முடிந்தால் அதுவே எனக்குப் போதும். எதிர்கால சமூகம் உணவு மற்றும் குடியிருப்புகளைப் பகிர்ந்து கொள்ளாதவை எப்படி அமைக்க முடியும் என்று ஊகமுறையிலான முயற்சிகளைச் செய்வது நேரடியாகக் கற்பனாவாதத்துக்கே இட்டுச் செல்லும். நாம் மிகவும் அதிகமாகச் செய்யக் கூடியது, இது வரை தோன்றியிருக்கின்ற எல்லா உற்பத்தி முறைகளின் அடிப்படை நிலைமைகளைப் பற்றிய நம்முடைய அறிவை ஆதாரமாகக் கொண்டு முதலாளித்துவ உற்பத்தி முறை வீழ்ச்சியடைகின்ற பொழுது அது வரை சமூகத்தில் நிலவி வந்திருக்கின்ற சில ஒதுக்கீட்டு வடிவங்கள் இயலாதவையாகி விடும் என்பதைக் கூறுவதே. தற்காலிகமான நடவடிக்கைகள் கூட எங்குமே அந்தத் தருணத்தில் இருக்கின்ற உறவுகளுடன் பொருந்தியிருக்க வேண்டும்; சிறு நிலவுடைமை உள்ள நாடுகளில் பெரிய நிலவுடைமை இருக்கின்ற நாடுகளைக் காட்டிலும் அவை கணிசமான அளவுக்கு வேறுபட்டிருக்கும், இதரவை. ஒருவர் செய்முறைப் பிரச்சினைகள் என்று சொல்லப்படுகின்ற குடியிருப்புப் பிரச்சினை, போன்றவற்றுக்குத் தனித்தனியான தீர்வுகளைக் காண்பதற்கு முயற்சி செய்தால் அவர் எங்கே வந்து சேரு

* பி. எங்கெல்ஸ், இங்கிலாந்தில் தொழிலாளி வர்க்கத்தின் நிலைமை.—ப-ர்.

வார் என்பதை முல்பெர்கெரே மற்றவர்களைக் காட்டிலும் மிகவும் சிறப்பாக எடுத்துக் காட்டுகிறார். “குடியிருப்புப் பிரச்சினையின் தீர்வின் மொத்த உள்ளடக்கமுமே மீட்பு என்ற சொல்லில் அடங்கியிருக்கிறது” என்பதை விளக்குவதற்கு அவர் முதலில் 28 பக்கங்களைச் செலவிட்டார்; பிறகு அவருக்கு நெருக்கடி ஏற்படுகின்ற பொழுது “உழைக்கும் மக்கள்” உண்மையாகவே வீட்டு உடைமையைக் கைப்பற்றுகின்ற பொழுது “மீட்பை வழிபடுவார்களா” அல்லது பறிமுதலின் வேறு எந்த வடிவத்தை வழிபடுவார்களா என்பது உண்மையில் மிகவும் சந்தேகமானதே என்று சங்கட உணர்ச்சியில் திக்கிப் பேசத் தொடங்குகிறார்.

நாம் செய்முறையானவர்களாக இருக்க வேண்டும், “மெய்யான, செய்முறை உறவுகளை எதிரிடுகின்ற பொழுது” நாம் “உயிரில்லாத, சூக்குமமான சூத்திரங்களை மட்டுமே சால்லிக் கொண்டிருக்கக் கூடாது”, நாம் “சூக்குமமான சாஷலிசத்தைக் கடந்து வர வேண்டும், சமூகத்தின் திட்ட வட்டமான, ஸ்தூலமான உறவுகளை நெருங்கி வர வேண்டும்” என்று முல்பெர்கெர் கோருகிறார். முல்பெர்கெர் இதைச் செய்திருப்பாரானால் அவர் இயக்கத்துக்கு அநேகமாக மாபெரும் சேவையைச் செய்திருப்பார். சமூகத்தின் திட்ட வட்டமான, ஸ்தூலமான உறவுகளை நெருங்கி வருவதில் முதல் காலடியாக இருப்பது அவை என்ன என்று அறிந்து கொள்வதும் நிலவுகின்ற பொருளாதார இடையுறவுகளுக்கு ஏற்ற விதத்தில் அவற்றை ஆராய்வதுமே என்பது நிச்சயம். ஆனால் முல்பெர்கெருடைய கட்டுரைகளில் நாம் எதைப் பார்க்கிறோம்? இரண்டு முழு வாக்கியங்கள், அதாவது:

1) “வீட்டு உடைமையாளரைப் பொறுத்தமட்டில் குடித்தனக்காரர் முதலாளிக்கும் கூலித் தொழிலாளிக்கும் உள்ள அதே உறவில் இருக்கிறார்.”

இது முற்றிலும் தவறானது என்பதைத் தனிப்பிரசுரத்தின் 6ஆம் பக்கத்தில்* நான் நிரூபித்திருக்கிறேன்; முல்பெர்

* இத்தொகுதி, பக்கம் 31 பார்க்க.—பு-ர்.

கொர் அதற்குப் பதிலளித்து ஒரு வார்த்தை கூட எழுதவில்லை.

2) “ஆனால்” (சமூக சீர்திருத்தத்தில்) “நேருக்கு நேர் எடுத்துக் கொள்ளப்பட வேண்டிய பிரச்சினை அரசியல் பொருளாதாரத்தின் மிதவாத மரபினர் மூலதனத்தின் உற்பத்தித் திறன் என்று குறிப்பிடுவதாகும்; உண்மையில் அது இருக்கவில்லை, ஆனால் அது இருப்பதைப் போன்ற தோற்றமே இன்றைய சமூகத்தை அழுத்துகின்ற எல்லா விதமான ஏற்றத்தாழ்வுகளையும் மறைக்கின்ற போர்வையாகப் பயன்படுகிறது.”

ஆகவே எந்தப் பிரச்சினையை நேருக்கு நேர் எடுத்துக் கொள்ள வேண்டுமோ அது “உண்மையில் இருக்கவில்லை”, ஆகவே அதை எடுத்துக் கொள்ள முடியாது. அந்தப் பிரச்சினை தீங்கானதல்ல; அது இருப்பதைப் போன்ற தோற்றமே தீமையாகும். இதை மீறி, (மூலதனத்தின்) “உற்பத்தித் திறன் என்று சொல்லப்படுவது வீடுகளையும் நகரங்களையும் மந்திரத்தினால் கொண்டு வர முடிகிறது”; அவற்றின் இருத்தல் வெறும் “தோற்றம்” அல்ல (பக்கம் 12). ஒரு நபர்—மார்க்சின் மூலதனம் “அவருக்கு அறிமுகமான புத்தகமே”—மூலதனத்துக்கும் உழைப்புக்கும் இடையிலான உறவுகளைப் பற்றி இப்படிச் சிறிதும் திருத்த முடியாத குழப்பமான முறையில் உளறிக் கொட்டுபவர், ஜெர்மானியத் தொழிலாளர்களுக்குப் புதிய, சிறப்பு மிக்க பாதையைக் காட்டப் போவதாக அறிவித்தால், தன்னைத் “தலைமை நிர்மாணி” என்று சொல்லிக் கொண்டு முன்னே வந்தால் “எதிர்கால சமூகத்தின் கட்டிட அமைப்பை குறைந்த பட்சம் அதன் பிரதான உருவரைகளைப் பற்றித் தெளிவுடன்” இருப்பது யாரோ!

மார்க்ஸ் மூலதனத்தில் “சமூகத்தின் திட்டவட்டமான, ஸ்தூலமான உறவுகளுக்கு” மிகவும் நெருங்கி வந்தார்; வேறு எவரும் அந்த அளவுக்கு வரவில்லை. அவர் அவற்றை எல்லாக் கோணங்களிலிருந்தும் ஆராய்வதில் இருப்பதைந்து ஆண்டுகளைச் செலவிட்டார். அவருடைய ஆராய்ச்சியின்

விளைவுகள் —அவை இன்று சாத்தியமாக இருக்கின்ற அளவுக்கு—என்று சொல்லப்படுவனவற்றின் உயிரணுக் கூறுகளைக் கொண்டிருக்கின்றன. ஆனால் அன்புள்ள முல்பெர்கெருக்கு அவை போதுமானவையாக இருக்கவில்லை. அவை அனைத்தும் சூக்குமமான சோஷலிசம்; உயிரில்லாத, சூக்குமமான சூத்திரங்கள். அன்புள்ள முல்பெர்கெர் “சமூகத்தின் திட்டவட்டமான, ஸ்தூலமான உறவுகளை” ஆராய்வதற்குப் பதிலாக புருதோன் எழுதிய ஒரு சில புத்தகங்களைப் படிப்பதில் திருப்தியடைந்து விடுகிறார். அவை சமூகத்தின் திட்டவட்டமான, ஸ்தூலமான உறவுகளைப் பற்றி அவருக்கு அநேகமாக எதையுமே தெரிவிக்காவிட்டாலும்—அதற்கு மாறாக—எல்லா சமூகத் தீமைகளுக்கும் மிகவும் திட்டவட்டமான, ஸ்தூலமான, அதிசய மருந்துகளைக் கொடுக்கின்றன. சமூக மீட்புக்கு முன்னரே தயாரிக்கப்பட்டிருக்கின்ற இத்திட்டத்தை, இந்தப் புருதோன்வாத அமைப்பை அவர் ஜெர்மானியத் தொழிலாளர்களிடம் முன்வைக்கிறார்; அவர் “அமைப்புகளுக்கு முடிவு கட்டுவதற்கு” விரும்புவதாகவும் ஆனால் நான் “அதற்கு எதிரான பாதையைத் தேர்ந்தெடுத்திருப்பதாகவும்” பொய்யான சாக்கை உபயோகித்து அதைச் செய்கிறார்! இதைப் புரிந்து கொள்வதற்கு, நான் குருடன், முல்பெர்கெர் செவிடு, ஆகவே எங்களுக்கு இடையில் உடன் பாடு என்பது முற்றிலும் இயலாதது என்று நான் அனுமானிக்க வேண்டும்.

ஆனால் இவ்வளவு போதும். இந்த விவாதத்தினால் எத்தகைய பயனும் ஏற்படாவிட்டால் கூட “செய்முறை” சோஷலிஸ்டுகள் என்று தாமாகவே பட்டம் சூட்டிக் கொண்டிருக்கின்றவர்களின் நடைமுறை உண்மையில் எப்படி இருக்கிறது என்பதை நிரூபித்த பெருமையாவது இதற்கு உண்டு. எல்லா சமூகத் தீமைகளையும் ஒழிப்பதற்குச் சொல்லப்படுகின்ற இந்தச் செய்முறைப் பிரேரணைகள், சர்வாம்ச சமூக நிவாரணிகள் எப்பொழுதும், எங்குமே பாட்டாளி வர்க்க இயக்கம் இன்னும் குழந்தைப் பருவத்தில் இருந்த பொழுது தோன்றிய குறுங்குழுக்களின் ஸ்தாபகர்களால் சொல்லப்படுவதுண்டு. புருதோன் கூட அவர்களில் ஒருவரே.

பாட்டாளி வர்க்கத்தின் வளர்ச்சி வெகு சீக்கிரத்தில் இந்தப் பொதியுடைகளை உதறித் தள்ளியது; முன்பே தயாரிக்கப் பட்டு எல்லாச் சமயங்களிலும் பயன்படுத்தப்படக் கூடிய இப்படிப்பட்ட "செய்முறையான தீர்வுகளைக்" காட்டிலும் செய்முறையற்றவை வேறு ஒன்றுமே இல்லை, செய்முறையான சோஷலிசம் என்பது முதலாளித்துவ உற்பத்தி முறையைப் பற்றி அதன் பல்வேறு அம்சங்களிலிருந்தும் சரியான அறிவைப் பெறுவது என்ற உணர்வைத் தொழிலாளி வர்க்கத்திடம் ஏற்படுத்துகிறது. இவ்விஷயத்தில் ஒவ்வொன்றும் எப்படிப்பட்டது என்பதை அறிந்திருக்கின்ற தொழிலாளி வர்க்கத்துக்கு எந்த நடவடிக்கையிலும் அதன் பிரதான தாக்குதல்களை எந்த சமூக நிறுவனங்களை நோக்கிச் செலுத்த வேண்டும், இத்தாக்குதல்களை எம்முறையில் நடத்த வேண்டும் என்பதைப் பற்றிய சந்தேகம் ஒருபோதும் ஏற்படாது.

1872 மே—1873 ஜனவரியில்

பி. எங்கெல்சினால் எழுதப்பட்டது

Der Volksstaat பத்திரிகை,
எண்கள் 51, 52, 53,
103 மற்றும் 104,
ஜூன் 26 மற்றும் 29,
ஜூலை 3, டிசம்பர் 25
மற்றும் 28, 1872,
எண்கள் 2, 3, 12, 13,
15 மற்றும் 16,
ஜனவரி 4 மற்றும் 8,
பிப்ரவரி 8, 12, 19
மற்றும் 22, 1873
என்ற இதழ்களிலும்
லைப்சிக், 1872—1873ல்
மூன்று தனிப் பகுதிகளைக்
கொண்ட பிரசுரத்திலும்
வெளியிடப்பட்டது

1887ஆம் ஆண்டு
இரண்டாவது பதிப்பின்படி,
பத்திரிகை வாசகத்துடன்
சரிபார்த்து
அச்சிடப்பட்டது

மூலம் ஜெர்மன்
மொழியில்
எழுதப்பட்டது

அதிகாரத்தைப் பற்றி³¹

சமீப காலமாக சோஷலிஸ்டுகள் பலர் அதிகாரக் கோட்பாடு என்று அவர்கள் கூறுவதற்கு எதிராக ஒரு தொடர்ச்சியான போர் தொடுத்திருக்கிறார்கள். இந்த அல்லது அந்த நடவடிக்கை அதிகாரத்தோரணையானது என்று அவர்களிடம் சொன்னால் அதுவே அதைக் கண்டனம் செய்யப் போதிய காரணமாகிறது. இப்படிப்பட்ட விசாரணையற்ற முறை அதிகமான அளவுக்குத் தவறாகப் பயன்படுத்தப்படுவதால் இந்த விஷயத்தை இன்னும் நுணுக்கமாகப் பார்ப்பது அவசியமாகியிருக்கிறது. அதிகாரம் என்ற சொல்லுக்கு—இங்கே உபயோகிக்கப்பட்டிருக்கக் கூடிய உணர்ச்சியில்—நம் மீது மற்றொருவருடைய சித்தத்தைத் திணிப்பது என்று பொருள்; மறு பக்கத்தில், அதிகாரம் என்பது கீழ்ப்படிதலை முன்னூகிக்கிறது. இந்த இரண்டு சொற்களுமே மோசமாக ஒலிப்பதால், கீழ்ப்படுத்தப்பட்டிருக்கும் தரப்பைச் சேர்ந்தவருக்கு அவை பிரதிநிதித்துவப்படுத்துகின்ற உறவு அதிருப்தியானதாக இருப்பதால், இன்றைய சமூகத்தின் நிலைமைகளின் கீழ் இவற்றை இல்லாமற் செய்வதற்கு ஏதேனும் வழியுண்டா, இந்த அதிகாரத்துக்கு இனி எந்த சந்தர்ப்பமும் இல்லாமற் செய்து அதன் காரணமாக அது மறைந்து விடுகின்ற மற்றொரு சமூக அமைப்பை நாம் படைக்க முடியுமா என்பதை ஆராய வேண்டும் என்ற கேள்வி எழுகிறது. இன்றைய முதலாளித்துவச் சமூகத்துக்கு அடிப்படையாக இருக்கின்ற பொருளாதார, தொழில்துறை மற்றும் விவசாய உறவுகளை ஆராயும் பொழுது அவை தனித்த நடவடிக்கைகளுக்குப்

பதிலாகத் தனி நபர்களின் கூட்டு நடவடிக்கைகளை ஏற்படுத்துவதற்கு மேன்மேலும் முற்படுகின்றன என்பதை நாம் காண்கிறோம். நீராவியினால் இயக்கப்படுகின்ற சிக்கலான இயந்திரங்களை நூற்றுக் கணக்கான தொழிலாளர்கள் மேற்பார்வையிடுகின்ற பெரிய தொழிற்சாலைகளையும் ஆலைகளையும் கொண்ட நவீன தொழில்துறை தனி உற்பத்தியாளர்களின் சிறு பட்டறைகளை அகற்றி விட்டது; நெடுஞ்சாலைகளில் ஓடிக் கொண்டிருந்த கோச், சரக்கு வண்டிகளுக்குப் பதிலாக ரயில் வண்டிகள் வந்து விட்டன; அதே போல, சிறு கப்பல்களுக்கும் படகுகளுக்கும் பதிலாக நீராவிக்கப்பல்கள் வந்து விட்டன. இயந்திரம் மற்றும் நீராவிச் சக்தியினுடைய ஆதிக்கத்தின் கீழ் விவசாயமும் கூட வேகமாக வளர்ந்து கொண்டிருக்கிறது. அவை மெதுவாக—ஆனால் கடும்கூட உறுதியோடு—சிறு நிலவுடைமையாளர்களின் இடத்தில் பெரும் முதலாளிகளை வைத்துக் கொண்டிருக்கின்றன. அவர்கள் கூலித் தொழிலாளர்களின் உதவியின் மூலம் மாபெரும் நிலப் பரப்புகளை உழுது பயிரிடுகிறார்கள். எல்லா இடங்களிலுமே தனி நபர்களின் சுதந்திரமான நடவடிக்கைக்கு பதிலாகக் கூட்டு நடவடிக்கை, ஒன்றையொன்று சார்ந்திருக்கின்ற பல அடுக்கு நிகழ்வுப் போக்குகள் ஏற்பட்டிருக்கின்றன. ஆனால் யாராவது ஒருவர் கூட்டு நடவடிக்கையைப் பற்றிப் பேசினால் அமைப்பையும் வலியுறுத்துகிறார்; இப்பொழுது அதிகாரம் இல்லாமல் அமைப்பு இருக்க முடியுமா?

செல்வத்தின் உற்பத்தி மற்றும் செலாவணியின் மேல் இப்பொழுது அதிகாரத்தைச் செலுத்திக் கொண்டிருக்கின்ற முதலாளிகளை ஒரு சமூகப் புரட்சி தங்கள் சிம்மாசனங்களிலிருந்து கீழே இறக்கி விடுவதாக வைத்துக் கொள்வோம். அதிகாரத்தோரனை எதிர்ப்பாளர்களுடைய கருத்துகளை முற்றிலும் ஏற்றுக் கொண்டு நிலமும் உழைப்புக் கருவிகளும் அவற்றை உபயோகப்படுத்துகின்ற தொழிலாளர்களின் கூட்டு உடைமை ஆகி விட்டதாக வைத்துக் கொள்வோம். அப்படியானால் அதிகாரம் மறைந்து விடுமா அல்லது அதன் வடிவத்தை மட்டும் மாற்றிக் கொள்கிறதா? கீழே காண்போம்.

ஒரு பருத்தி நூற்பு ஆலையை உதாரணமாக எடுத்துக் கொள்வோம். பருத்தி நூலாக மாறுவதற்கு முன்பு குறைந்த பட்சமாக அடுத்தடுத்து ஆறு நடவடிக்கைகளுக்கு உட்படுத்தப்படுகிறது; இவை பெரும் பகுதியுமே வெவ்வேறு அறைகளில் நடைபெறுகின்றன. மேலும் எல்லா இயந்திரங்களும் இயங்கிக் கொண்டிருக்க வேண்டுமென்றால் ஒரு எஞ்சினீயர் நீராவி இயந்திரத்தைப் பார்த்துக் கொள்ள வேண்டும்; பழுது பார்ப்பதற்கு மெக்கானிக்குகள் வேண்டும்; பொருளை ஒரு அறையிலிருந்து மற்றொரு அறைக்கு மாற்றுகின்ற வேலை மற்றும் இதரவற்றுக்காக இன்னும் பல தொழிலாளர்கள் வேண்டும். இத்தொழிலாளர்கள்—ஆண்கள், பெண்கள், குழந்தைகள் அனைவரும்—நீராவிச் சக்தியின் அதிகாரத்தால் (தனி நபருடைய சுயாட்சியைப் பற்றி அதற்குக் கவலையே கிடையாது) நிர்ணயிக்கப்பட்டிருக்கின்ற நேரங்களில் வேலையைத் தொடங்குவதும் முடிப்பதும் அவசியப்படுகிறது. ஆகவே தொழிலாளர்கள் முதலில் தங்களுடைய வேலை நேரங்களைப் பற்றி ஒரு உடன்பாட்டுக்கு வர வேண்டும்; இந்த நேரங்களைப் பற்றி ஒரு தடவை முடிவு செய்த பிறகு எல்லோரும்—எத்தகைய விதிவிலக்குமில்லாமல்—அதைப் பின்பற்ற வேண்டும். அதற்குப் பிறகு ஒவ்வொரு அறையிலும் ஒவ்வொரு வினாடியும் உற்பத்தி முறை, பொருள்களின் வினியோகம் மற்றும் இதரவை சம்பந்தமான குறிப்பிட்ட பிரச்சினைகள் ஏற்படுகின்றன; இவை உடனடியாகத் தீர்க்கப்பட வேண்டும், இல்லையென்றால் உற்பத்தி முழுவதும் உடனடியாக நின்று போய் விடும். ஒவ்வொரு உழைப்புப் பிரிவிலும் உச்சியிலிருக்கின்ற ஒரு பிரதிநிதியின் முடிவினால் அல்லது சாத்தியமானால் பெரும்பான்மையினர் வாக்குப்படி அவை தீர்க்கப்படுகின்றன. எப்படித் தீர்க்கப்பட்ட போதிலும் தனி நபரின் சித்தம் எப்பொழுதுமே கீழ்ப்படுத்தப்படுகிறது; பிரச்சினைகள் அதிகாரத்தோரணையான முறையில் தீர்க்கப்படுகின்றன என்பது இதற்குப் பொருளாகும். தொழிலாளர்களை வேலைக்கு வைத்துக் கொள்கின்ற சிறு முதலாளிகள் முன்பு எக்காலத்திலும் இருந்ததைக் காட்டிலும் மிகவும் அதிகமான எதேச்

சாதிகாரத்தோடு பெரிய தொழிற்சாலையிலிருக்கும் தானியங்கி இயந்திரம் நடந்து கொள்கிறது. குறைந்த பட்சம் வேலை நேரத்தைப் பொறுத்தமட்டில் இந்தத் தொழிற்சாலைகளின் வாயில்களில் பின்வருமாறு எழுதி விடலாம்: உள்ளே வருபவர்கள் எல்லா சுயாட்சியையும் பின்னால் போட்டு விட்டு நுழைய வேண்டும்! மனிதன் தன்னுடைய அறிவினாலும் ஆராய்ச்சி மேதையினாலும் இயற்கைச் சக்திகளைக் கீழ்ப்படுத்தியிருக்கிறான் என்றால், அவை—அவற்றை அவன் உபயோகப்படுத்துகின்ற அளவில்—எல்லா சமூக அமைப்புகளிலிருந்தும் தனித்து நிற்கின்ற மெய்யான எதேச்சாதிக்காரத்துக்கு அவனை உட்படுத்தி அவன் மீது பழி தீர்த்துக் கொள்கின்றன. பெரிய அளவு தொழில்துறையில் அதிகாரத்தை ஒழிப்பதென்பது தொழில்துறையையே ஒழிக்க விரும்புவதற்குச் சமம்; இராட்டைக்குத் திரும்புவதற்காக விசைத் தறியை ஒழிக்க விரும்புவதற்குச் சமம்.

இன்னொரு உதாரணமாக ரயில்வேயை எடுத்துக் கொள்வோம். இங்கும் ஏராளமான தனி நபர்களின் ஒத்துழைப்பு முற்றிலும் அவசியமாக இருக்கிறது. இந்த ஒத்துழைப்பைத் துல்லியமாக நிர்ணயிக்கப்பட்ட வேலை நேரங்களுக்கிடையே கடைப்பிடிக்க வேண்டும்; அப்பொழுதுதான் விபத்துகள் ஏற்படாமலிருக்கும். இதிலும் கூட கீழே ஏற்படுகின்ற எல்லாப் பிரச்சினைகளையும் தீர்க்கின்ற ஆதிக்கமான சித்தமே வேலையின் முதல் நிபந்தனையாக இருக்கிறது: அந்தச் சித்தம் தனிப் பிரதிநிதியாலோ, சம்பந்தப்பட்ட நபர்களின் பெரும்பான்மையினருடைய தீர்மானங்களை நிறைவேற்றுவதற்குப் பொறுப்புத் தரப்பட்டிருக்கும் கமிட்டியினாலோ பிரதிநிதித்துவம் செய்யப்படலாம். ஏப்படியிருந்தாலும் இந்த உதாரணத்தில் மிகவும் முனைப்பான அதிகாரத்தைப் பார்க்கிறோம். மேலும், கௌரவமிக்க ரயில் பிரயாணிகள் மீது ரயில்வே சிப்பந்திகளின் அதிகாரம் ஒழிக்கப்பட்டிருந்தால் முதன்முதலாகச் செலுத்தப்பட்ட ரயில் வண்டிக்கு என்ன கதி ஏற்பட்டிருக்கும்?

ஆனால் அதிகாரத்தின்—அதிலும் கண்டிப்பான அதிகாரத்தின்—அவசியத்தை நடுக்கடலில் போய்க் கொண்டி

ருக்கும் கப்பலில் பார்ப்பதைப் போல வேறு எங்குமே பார்க்க முடியாது. அங்கே ஆபத்தான நேரங்களின் போது எல்லோருடைய உயிர்களுமே ஒருவருடைய சித்தத்துக்கு எல்லோருமே உடனடியாகவும் முற்றிலும் கீழ்ப்படிவதைப் பொறுத்திருக்கின்றன.

அதிகாரத்தோரணை என்றதும் மிகவும் சிறிவிழுகின்ற எதிர்ப்பாளர்களிடம் நான் இந்த வாதங்களைச் சமர்ப்பித்த பொழுது அவர்கள் பின்வரும் பதிலை மட்டுமே என்னிடம் சொல்ல முடிந்தது: “ஆம், அது உண்மையே; ஆனால் இந்த உதாரணத்தில் நாம் நமது பிரதிநிதிகளிடம் அதிகாரத்தைக் கொடுக்கவில்லை, அவர்களிடம் ஒரு பணியை ஒப்படைத்திருக்கிறோம்!” விஷயங்களின் பெயர்களை மாற்றி விட்டால் விஷயங்களையே மாற்றி விட்டதாக இந்தக் கனவான்கள் நினைக்கிறார்கள். இச்சிந்தனையாளர்கள் இப்படி மொத்த உலகத்தையுமே கேலி செய்கிறார்கள்.

ஆகவே, ஒரு பக்கத்தில் ஒரு வகையான அதிகாரம் (அது எப்படி வழங்கப்பட்டிருந்தாலும்), மறு பக்கத்தில் ஒரு வகையான கீழ்ப்படுத்துதல்—இவை எல்லா சமூக ஸ்தாபனங்களிலிருந்தும் சுதந்திரமான முறையில், நாம் பொருள் களை உற்பத்தி செய்து செலாவணியாக்குகின்ற பொருளாயத நிலைமைகளோடு சேர்த்து நம் மீது நினைக்கப்படுகின்றன.

மேலும், உற்பத்தி மற்றும் செலாவணியின் பொருளாயத நிலைமைகள் பெரிய அளவு தொழில்துறை மற்றும் பெரிய அளவு விவசாயத்தோடு தவிர்க்க முடியாத வகையில் வளர்ச்சியடைகின்றன; இந்த அதிகாரத்தின் எல்லையை மேன்மேலும் விஸ்தரிக்க முற்படுகின்றன என்பதை நாம் பார்த்தோம். எனவே அதிகாரம் என்ற கோட்பாடு முற்றிலும் தீங்கானது என்றும் சுயாட்சி என்ற கோட்பாடு முற்றிலும் நல்லது என்றும் பேசுவது அர்த்தமில்லாததே. அதிகாரமும் சுயாட்சியும் சார்புநிலையான விஷயங்கள்; சமூக வளர்ச்சியின் வெவ்வேறு கட்டங்களோடு சேர்ந்து அவற்றின் எல்லைகளும் மாறுகின்றன. எதிர்கால சமூக அமைப்பில், உற்பத்தி நிலைமைகள் தவிர்க்க முடியாததாகச் செய்கின்ற

எல்லைகளுக்குள் அதிகாரம் கட்டுப்படுத்தப்படும் என்று சொல்வதோடு சுயாட்சிவாதிகள் நிறுத்திக் கொண்டால் நாம் ஒருவரையொருவர் புரிந்து கொள்ள முடியும். ஆனால் அதிகாரத்தை அவசியமாக்குகின்ற எல்லா உண்மைகளையும் அவர்கள் பார்க்க மறுக்கிறார்கள்; அந்தச் சொல்லை எதிர்த்து உணர்ச்சியோடு போராடுகிறார்கள்.

அதிகாரத்தோரணை எதிர்ப்பாளர்கள் அரசியல் அதிகாரத்துக்கு, அரசுக்கு எதிராகக் கூக்குரலிடுவதோடு ஏன் நிற்பதில்லை? அரசியல் ரீதியான அரசு—அதோடு சேர்ந்து அரசியல் அதிகாரமும்—வரப் போகின்ற சமூகப் புரட்சியின் விளைவாக மறைந்து விடும்; அதாவது, பொதுக் கடமைகள் அவற்றின் அரசியல் தன்மையைக் கைவிட்டு சமூகத்தின் உண்மையான நலன்களைக் கண்காணிக்கின்ற சாதாரணமான நிர்வாகச் செயல்களாக மாறி விடும் என்று எல்லா சோஷலிஸ்டுகளுமே ஒத்துக் கொள்கிறார்கள். ஆனால் அதிகாரத்தோரணையான அரசு ஒரேயடியாக—அதைப் பெற்றெடுத்த சமூக நிலைமைகள் ஒழிக்கப்படுவதற்கும் முன்பாகக் கூட—அழிக்கப்பட வேண்டும் என்று அதிகாரத்தோரணை எதிர்ப்பாளர்கள் கோருகிறார்கள். அதிகாரத்தை ஒழிப்பதே சமூகப் புரட்சியின் முதல் நடவடிக்கையாக இருக்க வேண்டும் என்று அவர்கள் கோருகிறார்கள். இந்தக் கனவான்கள் எக்காலத்திலாவது புரட்சியைப் பார்த்திருக்கிறார்களா? புரட்சிதான் எல்லாவற்றிலும் மிகவும் அதிகாரத்தோரணையானது. மக்கள் தொகையின் ஒரு பகுதி துப்பாக்கிகள், ஈட்டிகள், பீரங்கிகளைக் கொண்டு (இவை அதிகாரத்தோரணையான சாதனங்கள் தான்—அப்படி எவையேனும் இருந்தால்) மறு பகுதியின் மீது தன்னுடைய சித்தத்தைத் திணிக்கின்ற நடவடிக்கையே அது. வெற்றியடைந்த கட்சியினர்—அவர்களுடைய போராட்டம் வீணாகாமலிருக்க வேண்டுமென்றால்—பிற்போக்காளர்களிடம் தன்னுடைய ஆயுதங்கள் ஏற்படுத்துகின்ற பயங்கரத்தின் மூலமாக இந்த ஆட்சியைத் தக்க வைக்க வேண்டும். பாரிஸ் கம்யூன் முதலாளித்துவ வர்க்கத்துக்கு எதிராக ஆயுதமேந்திய மக்களின் இந்த அதிகாரத்தை உபயோகித்திராவிட்டால் அது ஒரே

ஒரு நாளாவது நிலைத்திருக்குமா? அதற்கு மாறாக, அதை இன்னும் தாராளமாகப் பயன்படுத்தாததற்காக நாம் கம்யூனைக் கண்டிக்க வேண்டாமா?

ஆகவே இந்த இரண்டில் ஒன்றுதான்: அதிகாரத் தோரணை எதிர்ப்பாளர்கள் தாங்கள் எதைப் பற்றிப் பேசிக் கொண்டிருக்கிறோம் என்பதைப் புரிந்து கொள்ளவில்லை— அப்படியானால் அவர்கள் குழப்பமேற்படுத்துவதைத் தவிர வேறொன்றும் செய்யவில்லை; அல்லது அவர்கள் புரிந்து கொண்டவர்களே—அப்படியானால் அவர்கள் பாட்டாளி வர்க்க இயக்கத்துக்குத் துரோகம் செய்கிறார்கள். எப்படியிருந்த போதிலும் அவர்கள் பிற்போக்குவாதத்துக்குச் சேவை செய்கிறார்கள்.

1872 அக்டோபர்—1873 மார்ச்சில்

பி. எங்கெல்சினால் எழுதப்பட்டது

1873 டிசம்பரில் *Almanacco
Repubblicano per l'anno 1874*
என்ற தொகுப்பில்
வெளியிடப்பட்டது

தொகுப்பின் வாசகப்படி
அச்சிடப்பட்டது

மூலம் இத்தாலிய
மொழியில்
எழுதப்பட்டது

பி. எங்கெல்ஸ்

பிளான்கிவாதக் கம்யூன் நாடுதுறந்தவர்களின் செயல்திட்டம்

(“நாடுதுறந்தவர்களின் இலக்கியம்”,
கட்டுரை II)³²

தோல்வியடைந்த ஒவ்வொரு புரட்சிக்கும் அல்லது எதிர்ப்புரட்சிக்கும் பிறகு வெளிநாடுகளுக்குத் தப்பி வந்துள்ள குடியேறிகள் மத்தியில் பரபரப்பான நடவடிக்கைகள் ஏற்படுகின்றன. பல்வேறு தன்மைகளைக் கொண்ட கட்சிக் குழுக்கள் அமைக்கப்படுகின்றன; வண்டியைச் சேற்றுக்குள் தள்ளி விட்டதாக, நாட்டுக்குத் துரோகம் செய்து விட்டதாக, இன்னும் எல்லா ஆபத்தான பாவகாரியங்களையும் செய்ததாக இக்குழுக்கள் ஒன்றையொன்று குற்றம் சாட்டுகின்றன. அக்குழுக்கள் தாய்நாட்டுடன் சுறுசுறுப்பான உறவுகளை வைத்துக் கொள்கின்றன, அமைப்பு வேலைகளைச் செய்கின்றன, சதித்திட்டம் தீட்டுகின்றன, பிரசுரங்களையும் பத்திரிகைகளையும் வெளியிடுகின்றன, இருபத்து நான்கு மணி நேரத்துக்குள் மறுபடியும் எல்லாம் முதலிலிருந்து தொடங்கும், இம்முறை வெற்றி உறுதி என்று சத்தியம் செய்கின்றன, இந்த எதிர்பார்ப்பின் அடிப்படையில் அரசுப் பதவிகளைப் பகிர்ந்து கொடுக்கின்றன. ஏமாற்றம் அடுத்தடுத்து வருகிறது, அது இயற்கையானதே. அவை தவிர்க்க முடியாத வரலாற்று நிலைமைகளினால் ஏற்படுகின்றன, ஆனால் அவர்கள் அவற்றைப் புரிந்து கொள்ள

விரும்பாத காரணத்தால் தனி நபர்கள் செய்த தவறுகளே அதற்குக் காரணம் என்று கருதுகிறார்கள்; குற்றச் சாட்டுகள் குவிகின்றன; பொதுவான சச்சரவு நிலவுகிறது. 1792ஆம் ஆண்டின் அரசமரபை ஆதரித்து நாடுதுறந்தவர்களிலிருந்து இன்று வரை எல்லா அகதிச் சங்கங்களின் வரலாறும் இதுவே; அகதிகள் மத்தியில் பொது அறிவும் பகுத்தறிவும் உள்ளவர்கள் இந்த வீணான சச்சரவை எவ்வளவு சீக்கிரமாக உரிய முறையில் கைவிட முடியுமோ அவ்வளவு சீக்கிரமாகக் கைவிட்டு இன்னும் அதிகப் பலனுள்ள காரியத்தில் ஈடுபடுவதற்குத் திரும்புகிறார்கள்.

கம்யூனுக்குப் பிறகு ஏற்பட்ட பிரெஞ்சுக்காரர்களின் நாட்டைத்துறந்ததும் இத்தவிர்க்க முடியாத விதியிலிருந்து தப்பவில்லை. ஐரோப்பாவிலிருந்து வந்த அவதூறுப் பிரசாரம் எல்லோரையுமே சம அளவுக்குத் தாக்கியதாலும், தறிப்பாக லண்டனில் அகிலத்தின் பொதுக் குழு பிரெஞ்சுக் குடியேறிகளின் பொதுத் தலைமையிடமாக இருந்ததாலும் அவர்கள் தம்முடைய உள் சச்சரவுகளைக் குறைந்த பட்சம் வெளியுலகத்தின் பார்வையிலிருந்து சிறிது காலம் வரை மறைத்து வைக்கும்படி நிர்ப்பந்திக்கப்பட்டிருந்தனர். ஆனால் கடந்த இரண்டு ஆண்டுகளாக அவர்களுடைய அணிகளில் வேகமாக வளர்ச்சியடைந்து கொண்டிருந்த பிளவை அவர்களால் இனிமேலும் மறைக்க இயலவில்லை; எல்லா இடங்களிலும் பகிரங்கமான சச்சரவுகள் வெடித்தன. ஸ்விட்சர்லாந்தில் நாடுதுறந்தவர்களில் ஒரு பகுதியினர், குறிப்பாக இரகசியக் கூட்டணியை³³ நிறுவியவர்களில் ஒருவரான மலோனுடைய தாக்கத்தின் கீழ் பக்கூனின்வாதிகளுடன் சேர்ந்தனர். பின்னர் லண்டனில் பிளான்கிவாதிகள் என்று சொல்லிக் கொண்டவர்கள் அகிலத்திலிருந்து பிரிந்து "புரட்சி கர கம்யூன்" என்னும் பெயரில் ஒரு குழுவை அமைத்தார்கள். அதன் பிறகு பற்பல குழுக்கள் தோன்றின; அவை தொடர்ச்சியாக இணைந்து கொண்டும் தம்மைத் திருத்தியமைத்துக் கொண்டும் இருந்தன; இவை அறிக்கைகளைப் பொறுத்தமட்டில் கூட உருப்படியாக ஒன்றும் செய்யவில்லை. ஆனால் பிளான்கிவாதிகள் சற்று முன்பாக

“Communeuxக்கு”* தம்முடைய பிரகடனத்தை வெளியிட்டுத் தம்முடைய செயல்திட்டத்தின் பால் உலகத்தின் கவனத்தைத் திருப்பியிருக்கிறார்கள்.

அவர்கள் பிளான்கியினால் நிறுவப்பட்ட குழு என்பதனால் அவர்களை பிளான்கிவாதிகள் என்று நாம் கூறவில்லை—செயல்திட்டத்தில் கையொப்பமிட்டிருக்கின்ற 33 நபர்களில் வெகு சிலரே பிளான்கியுடன் எப்பொழுதாவது பேசியிருக்கக் கூடும்—அவர்கள் அவருடைய உணர்ச்சியில், அவருடைய மரபைப் பின்பற்றிச் செயலாற்ற விரும்புவதால் பிளான்கிவாதிகள் என்று கூறுகிறோம். பிளான்கி அடிப்படையில் ஒரு அரசியல் புரட்சிக்காரர்; உணர்ச்சியினால் மட்டுமே, மக்களுடைய துன்பங்களுக்கு அவருடைய அனுதாபத்தின் காரணமாக அவர் ஒரு சோஷலிஸ்ட்; ஆனால் அவரிடம் சோஷலிசத் தத்துவம் கிடையாது; சமூக சீர்திருத்தங்களுக்குத் திட்டவாட்டமான செய்முறைப் பிரேரணைகளும் கிடையாது. அவருடைய அரசியல் நடவடிக்கைகளில் அவர் அடிப்படையில் “செயல் வீரராக” இருந்தார்; எண்ணிக்கையில் குறைவான நன்கமைக்கப்பட்ட சிறுபான்மையினர் சரியான தருணத்தில் புரட்சிகர எழுச்சியைத் தொடங்கினால், அவர்கள் ஒரு சில ஆரம்ப வெற்றிகளைப் பெற்ற பிறகு பெருந்திரளான மக்களைத் திரட்டி வெற்றிகரமான புரட்சியை நிறைவேற்றுவார்கள் என்று அவர் கருதினார். லுயீ ஃபிலீப்பின் ஆட்சியில் அவர் இத்தகைய கரு அமைப்பை இரகசியச் சங்கம் என்ற வடிவத்தில் மட்டுமே நிறைவேற்ற முடிந்தது என்பது இயற்கையே; சதித் திட்டங்களுக்கு வழக்கமாக ஒதுக்கப்படுகின்ற முடிவை அது அடைந்தது. புரட்சி சீக்கிரத்தில் தொடங்கும் என்று வீண் வாக்குறுதிகளையே தொடர்ச்சியாகக் கேட்டு அலுத்துப் போன மக்கள் கடைசியில் பொறுமையை முற்றிலும் இழந்து குமுறினார்கள்; சதித் திட்டம் சீர்குலைவதற்கு அனுமதிக்க வேண்டும் அல்லது வெளிக் காரணம் ஏதும் இல்லாமல் தாக்க வேண்டும் என்ற நிலை ஏற்பட்டது. அவர்கள் தாக்

*—“கம்யூன்வாதிகளுக்கு”.—ப-ர்.

கினார்கள் (மே 12, 1839), ஆனால் புரட்சிகர எழுச்சி உடனடியாக நசுக்கப்பட்டது. போலீஸ்காரர்கள் சிறிதளவு இடத்தைப் பெறுவதில் ஒருபோதும் வெற்றியடையாத ஒரே அமைப்பு பிளான்கியின் சதி என்பதை இங்கே குறிப்பிட வேண்டும்; ஆகவே போலீசைப் பொறுத்தமட்டில் புரட்சிகர எழுச்சி திடீரென்று வானத்திலிருந்து விழுந்த இடியாக இருந்தது. ஒவ்வொரு புரட்சியுமே சிறிய புரட்சிகரச் சிறுபான்மை திடீரென்று நடத்துகின்ற எழுச்சி என்று பிளான்கி கருதுவதால் அதன் வெற்றிக்குப் பிறகு தவிர்க்க முடியாதபடி சர்வாதிகார ஆட்சி ஏற்படும் என்பது தானாகவே பெறப்படும். அந்த சர்வாதிகார ஆட்சி புரட்சிகர வர்க்கம் முழுவதின், பாட்டாளி வர்க்கத்தின் சர்வாதிகாரம் அல்ல, புரட்சிகர எழுச்சியை நிறைவேற்றிய குறைந்த எண்ணிக்கையைக் கொண்ட நபர்களின்—அவர்கள் ஒன்று அல்லது சில நபர்களின் சர்வாதிகாரத்தின் கீழ் முதலில் அமைக்கப்பட்டிருப்பார்கள்—சர்வாதிகாரம் என்பதை இங்கே நன்றாகக் குறித்துக் கொள்ள வேண்டும்.

பிளான்கி பழைய தலைமுறையைச் சேர்ந்த புரட்சிக்காரர் என்பது வெளிப்படை.

புரட்சிகரமான சம்பவங்களின் நிகழ்வுப் போக்கைப் பற்றிய இத்தகைய கருத்துகள்—குறைந்த பட்சம் ஜெர்மன் தொழிலாளர் கட்சியைப் பொறுத்தமட்டிலாவது—நெடுங்காலத்துக்கு முன்னரே காலாவதியாகி விட்டவை; பிரான்சிலும் கூட முதிர்ச்சியில் குறைந்த அல்லது அதிகமாக அவசரப்படுகின்ற தொழிலாளர்கள் மட்டுமே இவற்றை அங்கீகரிப்பார்கள். இங்கே விவாதிக்கப்படுகின்ற செயல்திட்டத்தில் இக்கருத்துகளின் மீது திட்டவட்டமான வரையறைகள் விதிக்கப்பட்டிருக்கின்றன என்பதையும் நாம் பார்க்கின்றோம். ஆனால் நம்முடைய லண்டன் மாநகர பிளான்கி வாதிடும் கூட புரட்சிகள் தாமாகவே தோன்றுவதில்லை, அவை உருவாக்கப்படுகின்றன, ஒப்பீட்டளவில் குறைந்த எண்ணிக்கையைக் கொண்ட சிறுபான்மையினரால் முன்னரே தயாரிக்கப்பட்ட திட்டத்தின் அடிப்படையில் உருவாக்கப்படுகின்றன, மற்றும் முடிவில் எந்த நேரத்திலும் அவை “சீக்

கிரத்தில் தொடங்கும்'' என்னும் கோட்பாட்டினால் வழி காட்டப்படுகின்றார்கள்.

இத்தகைய கோட்பாடுகளினால் மக்கள் நாடுதுறந்தவர்களுடைய எல்லா விதமான சுய மோசடிகளுக்கும் காப்பாற்றப்பட முடியாதபடி பலியாகி விடுகிறார்கள் என்பது இயற்கையே; அவர்கள் ஒரு முட்டாள் தனத்திலிருந்து மற்றொன்றுக்குள் விழுகிறார்கள். எல்லாவற்றுக்கும் மேலாக அவர்கள் பிளான்கியின் பாத்திரத்தை, "செயல் வீரர்" பாத்திரத்தைப் பின்பற்ற விரும்புகிறார்கள். ஆனால் நல்லெண்ணத்தை மட்டும் வைத்துக் கொண்டு இங்கே எந்த நன்மையும் செய்ய முடியாது; பிளான்கியின் புரட்சிகர உணர்ச்சி, உடனுக்குடன் முடிவுகளைச் செய்கின்ற அவருடைய திறமை எல்லோரிடமும் இருப்பதில்லை; ஹாம்லெட்³⁴ எவ்வளவுதான் நடவடிக்கையைப் பற்றிப் பேசினாலும் அவர் இன்னும் ஹாம்லெட்டாகத்தான் இருக்கிறார். மேலும் நம்முடைய 33 செயல் வீரர்களும் அவர்கள் நடவடிக்கை என்று சொல்கின்ற களத்தில் செய்யக் கூடியது எள்ளளவுமில்லை என்பதைக் காணுகின்ற பொழுது, நம்முடைய 33 புருட்டசுகளும் தமக்குள்ளாகவே ஒரு முரண்பாட்டில் சிக்கிக் கொள்கிறார்கள்; அது கோமாளித் தனமாக இருக்கிறதே தவிர சோகமான தன்மையைக் கொண்டிருக்கவில்லை. அவர்கள் எல்லோருமே "உடையில் குத்துவாளை மறைத்து வைத்துக் கொண்டிருக்கின்ற மோரொசை³⁵" போல (அந்த எண்ணம் அவர்களுடைய தலைகளுக்குள் நுழைவது கூட இல்லை) சோர்வான தோற்றத்தை மேற்கொள்வதில் சோகம் அதிகரிக் காத முரண்பாடு அது. அவர்கள் என்ன செய்ய முடியும்? அவர்கள் எதிர்காலத்துக்குப் பட்டியலைத் தயாரிப்பதன் மூலம் அடுத்த "திடீர் எழுச்சிக்குத்" தயாரித்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். கம்யூனில் பங்கெடுத்த நபர்களின் அணிகளைப் பரிசுத்தமாக்க (épurer) அவர்கள் முற்படுகிறார்கள்; அதன் காரணமாக நாட்டைத்துறந்த மற்றவர்கள் அவர்களைப் பரிசுத்தவான்கள் (les purs) என்கிறார்கள். அவர்கள் தாமாகவே இந்தப் பட்டத்தைச் சூட்டிக் கொண்டார்களா, இல்லையா என்பது எனக்குத் தெரியாது; அவர்களில் சில

ருக்கு அது சிறிதும் பொருந்தாது. அவர்களுடைய கூட்டங்களில் மற்றவர்கள் பங்கெடுக்க முடியாது, அவர்களுடைய முடிவுகள் இரகசியமானவை—எனினும் மறு நாள் காலை யில் அவை மொத்த பிரெஞ்சுக் குடியிருப்பு முழுவதிலும் எதிரொலிக்கப்படுவது தடுக்கப்படுவதில்லை. இத்தகைய தீவிரமான செயல் வீரர்கள் ஒரு வேலையும் இல்லாவிட்டால் என்ன செய்வார்களோ, அதை அவர்கள் செய்தார்கள். அவர்கள் ஒரு தகுதி மிக்க எதிரியுடன் முதலில் ஒரு தனிப்பட்ட சண்டையை, பின்னர் இலக்கியச் சண்டையைப் போட்டார்கள். அந்த நபர் பாரிசின் மஞ்சள் பத்திரிகைகளை நடத்துகின்ற மிகவும் கேவலமான நபர்களில் ஒருவர்; வெர்மெர்ஷ் என்னும் பெயர் கொண்ட இந்த நபர் கம்யூன் இருந்த காலத்தில் Père Duchêne என்ற பத்திரிகையை வெளியிட்டார். அது 1793ஆம் ஆண்டில் எபேர் வெளியிட்ட பத்திரிகையின்³⁶ பரிதாபகரமான கேலிச் சித்திரமாக இருந்தது. அவர்களுடைய அறச் சீற்றத்துக்குப் பதிலளிக்கின்ற பொழுது இந்தப் பெருந்தகை வெளியிட்ட பிரசுரத்தில் அவர்களைப் “போக்கிரிகள் அல்லது போக்கிரிகளின் அடியாட்கள்” என்று வர்ணித்து அவர்கள் மீது ஆபாச அவதூறு மழையைப் பொழிந்தார்:

“ஒவ்வொரு சொல்லும் ஒரு மலச்சட்டி,
அது காலியாக இருப்பதல்ல.”*

நம்முடைய 33 புரூட்டசுகளும் இத்தகைய எதிரியுடன் பகிரங்கமாகச் சண்டை போடுவது அவசியம் என்று கருதுகிறார்கள்!

முழுச் சோர்வை ஏற்படுத்திய போருக்குப் பிறகு, பாரிசில் பட்டினிக்குப் பிறகு, 1871 மே நாட்களின் பயங்கரமான இரத்தப் பெருக்குக்குப் பிறகு பாரிஸ் பாட்டாளி வர்க்கம் இழப்பிலிருந்து மீள்வதற்கு நீண்ட கால ஓய்வு தேவைப்படுகிறது; உரிய காலத்திற்கு முற்பட்ட ஒவ்வொரு புரட்சிகர எழுச்சியும் ஒரு புதிய—ஒருவேளை இன்னும் அதிக பயங்

* ஹேய்னெ, வாக்குவாதம்.—ப-ர்.

கரமான—தோல்வியில் மட்டுமே முடிவடையும் என்பது சந்தேகத்திற்கு இடமில்லாத ஒரேயொரு விஷயமாகும். நம்முடைய பிளான்கிவாதிகளின் கருத்து வேறாகும்.

அவர்களுடைய கருத்துப்படி, வெர்சேயில் முடியரசை ஆதரித்த பெரும்பான்மையினரது சிதறல்

“வெர்சேயின் வீழ்ச்சியை, கம்யூன் மீண்டும் பிறக்கும் என்பதை” ஆரூடம் கூறுகிறது. “ஏனென்றால் நாம் ஒரு மாபெரும் வரலாற்றுத் தருணத்தை நெருங்கிக் கொண்டிருக்கிறோம்; வெளித் தோற்றத்தில் கடுந்துன்பத்தை அனுபவித்துக் கொண்டு மரண தண்டனை விதிக்கப்பட்டிருக்கின்ற மக்கள் புதுச் சக்தியுடன் தம்முடைய புரட்சிகர முன்னேற்றத்தைத் தொடர்கின்ற மாபெரும் நெருக்கடியில் ஒன்றை நெருங்கிக் கொண்டிருக்கிறோம்.”

வேறு வார்த்தைகளில் சொல்வதென்றால், அது மீண்டும் ஆரம்பமாகிறது; அது மட்டுமல்ல, உடனடியாக ஆரம்பமாகிறது. உடனடியாகக் “கம்யூன் மீண்டும் பிறக்கும்” என்னும் இந்த நம்பிக்கை நாடுதுறந்தவர்களின் கற்பனை மட்டுமல்ல; அவர்களுடைய அர்த்தத்தில், அதாவது புரட்சியை அவசரப்படுத்துகின்ற அர்த்தத்தில் சிறிதளவு கூட எதுவும் செய்ய முடியாத நேரத்தில் “செயல் வீரர்களுடைய” பாத்திரத்தை வகிப்பதற்கு முடிவு செய்திருக்கின்ற நபர்களுக்கு அது அவசியமான வறட்டுக் கோட்பாடாகும்.

இது பழைய கதைதான். ஆரம்பம் என்ற முறையில் “தம் உடலில் வாழ்க்கைப் பொறி இன்னும் எஞ்சியிருக்கின்ற நாடுதுறந்தவர்கள் எல்லோரும் தம்முடைய நிலையை வரையறுத்துச் சொல்ல வேண்டிய நேரம் வந்து விட்டது” என்று அவர்கள் உணர்கிறார்கள்.

ஆகவே இந்த 33 நபர்களும் தாங்கள் 1) நாத்திகர்கள், 2) கம்யூனிஸ்டுகள், 3) புரட்சிக்காரர்கள் என்று நமக்குத் தெரிவிக்கிறார்கள்.

பிளான்கிவாதிகளுக்கும் பக்கூனின்வாதிகளுக்கும் பொதுவாக ஒரு அடிப்படையான கூறு இருக்கிறது; இருவரும் மிகவும் பரந்த செயல் விளைவுடைய, மிகவும் தீவிரமான

போக்கைப் பிரதிநிதித்துவப்படுத்த விரும்புகிறார்கள். பிளான்கிவாதிகள் நோக்கங்களைப் பொறுத்தமட்டில் பக்கூனின்வாதிகளை எதிர்க்கின்ற பொழுதே வழிமுறைகளைப் பொறுத்தமட்டில் அவர்களுடன் பெரிதும் உடன்படுகிறார்கள் என்பது குறிப்பிடத்தக்கதாகும். ஆகவே நாத்திகத்தைப் பொறுத்தமட்டில் மற்ற எல்லோரையும் காட்டிலும் அதிகத் தீவிரமாக இருக்க வேண்டும். அதிர்ஷ்டவசமாக, இக்காலத்தில் நாத்திகராக இருப்பது சுலபமே. ஐரோப்பாவிலுள்ள தொழிலாளர் கட்சிகளில் நாத்திகம் அநேகமாக நன்கு புரிந்து கொள்ளப்பட்டிருக்கிறது. எனினும் சில ஐரோப்பிய நாடுகளில், கடவுள் மீது நம்பிக்கை வைப்பது எல்லா சோஷலிசத்துக்கும் எதிரானது, ஆனால் கன்னி மரியாளை வணங்குவது முற்றிலும் வேறுவிதம், ஒவ்வொரு கண்ணியமான சோஷலிஸ்டும் கன்னி மரியாளை வணங்க வேண்டும் என்பது இயற்கையே என்று கூறிய ஸ்பானிய பக்கூனின்வாதியை ஒத்த நிலையே நிலவுகிறது. ஜெர்மானிய சமூக-ஜனநாயகத் தொழிலாளர்களைப் பொறுத்தமட்டில் நாத்திகம் அவர்களுக்கு உதவிய காலம் ஏற்கெனவே முடிந்து விட்டது என்று சொல்ல முடியும்; இந்தக் கலப்பற்ற மறுப்பு அவர்களுக்குப் பொருந்தாது; ஏனென்றால் அவர்கள் கடவுள் நம்பிக்கையைத் தத்துவ ரீதியாக எதிர்க்கின்ற நிலையில் இனியும் இல்லை, கடவுளைப் பற்றிய எல்லா நம்பிக்கையையும் செய்முறையாக எதிர்க்கின்ற நிலையில் அவர்கள் இருக்கிறார்கள். அவர்கள் கடவுளுடன் உறவுகளை முடித்துக் கொண்டு விட்டார்கள். அவர்கள் மெய்யான உலகத்தில் வசிக்கிறார்கள், சிந்திக்கிறார்கள்; ஆகவே அவர்கள் பொருள்முதல்வாதிகள். அநேகமாக இதே நிலைதான் பிரான்சிலும் இருக்கிறது. இல்லையென்றால் சென்ற நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த அற்புதமான பிரெஞ்சுப் பொருள்முதல்வாத இலக்கியத்தைத் தொழிலாளர்கள் மத்தியில் ஏராளமான எண்ணிக்கையில் விநியோகிப்பதைக் காட்டிலும் சுலபமான வேலை இருக்க முடியாது. அந்த இலக்கியத்தில் பிரெஞ்சு உணர்ச்சி உருவம், உள்ளடக்கம் ஆகிய இரண்டிலுமே அற்புதமான வெளியீட்டைப் பெற்றது. விஞ்ஞானத்தின் அன்றைய வளர்ச்சி மட்

டத்தைக் கருதுகின்ற பொழுது உள்ளடக்கத்தைப் பொறுத்த மட்டில் அது இன்று கூட மிகவும் உயர்வாக இருக்கிறது, வடிவத்தைப் பொறுத்தமட்டில் எதுவும் அதை இன்னும் விஞ்சவில்லை. எனினும் இது நம்முடைய பிளான்கிவாதி களுக்கு உவப்பல்ல. அவர்கள்தான் மற்ற எல்லோரையும் காட்டிலும் தீவிரமானவர்கள் என்பதை நிரூபிப்பதற்காக, 1793ஆம் ஆண்டைப் போலவே கடவுள் இல்லை என்று ஆணை பிறப்பிக்கப்படுகிறது:

“கம்யூன் மனிதகுலத்தைக் கடந்த காலத் துன்பங்களின் இந்தப் பூதத்திலிருந்து” (கடவுளிலிருந்து), “இன்றைய துன்பங்களின் இந்தக் காரணத்திலிருந்து” (இல்லாத கடவுள்—ஒரு காரணமா!) “நிரந்தரமாக விடுதலை செய்யும்; கம்யூனில் மத குருக்களுக்கு இடமில்லை; எல்லாவித மதச் சடங்கும், எல்லாவித மத அமைப்பும் தடை செய்யப்பட வேண்டும்.”

Par ordre du mufti* மூலம் மக்களை நாத்திகர்களாக மாற்ற வேண்டுமென்ற இக்கோரிக்கையில் கம்யூன் உறுப் பினர்களில் இருவர் கையொப்பம் இட்டிருக்கிறார்கள். முதலாவதாக, காகிதத்தில் எந்த ஆணையையும் எழுதி விடலாம், ஆனால் அது நிறைவேற்றப்படும் என்பது அதன் அர்த்தம் அல்ல; இரண்டாவதாக, விரும்பத்தகாத நம்பிக்கை களைப் பலப்படுத்துவதற்குச் சிறந்த சாதனம் அடக்கு முறையே என்பதைக் கண்டு பிடிப்பதற்கு அவர்களுக்குப் போதிய வாய்ப்பு இருந்திருக்கும் என்பது உறுதி. இது மட் டும் நிச்சயம்: இனிமேல் நாம் கடவுளுக்குச் செய்யக் கூடிய ஒரே சேவை நாத்திகத்தைக் கட்டாயமாகப் பின்பற்ற வேண்டிய சூத்திரமாக மாற்றுவது மற்றும் பொதுவாக மதத்தைத் தடை செய்து பிஸ்மார்க்கின் திருச்சபை எதிர்ப்பு Kultur-kampf³⁷ சட்டங்களையும் மிஞ்சுவதே ஆகும்.

செயல்திட்டத்தின் இரண்டாவது அம்சம் கம்யூனிச மாகும்.

இது நமக்கு மிகவும் அறிமுகமான களமே; ஏனென்றால் நாம் 1848 பிப்ரவரியில் வெளியிடப்பட்ட கம்யூனிஸ்டுக்

* —மேலேயிருந்து வருகின்ற ஆணை.—ப-ர்.

கட்சி அறிக்கை* என்ற கப்பலில் அங்கே பிரயாணம் செய்து கொண்டிருக்கிறோம். 1872ஆம் ஆண்டின் இலையுதிர் காலத்தில் அகிலத்தை விட்டு வெளியேறிய ஐந்து பிளான்கி வாதிடிகள் ஒரு சோஷலிச செயல்திட்டத்தை ஏற்றுக் கொண்டிருந்தார்கள்—அடிப்படையான அம்சங்களில் அது இன்றைய ஜெர்மன் கம்யூனிசமாகும். அந்த ஐந்து நபர்களுடைய பாணியில் புரட்சியுடன் விளையாடுவதற்கு அகிலம் மறுத்ததே அவர்கள் விலகியதற்கு ஒரே காரணம். இப்பொழுது 33 நபர்களது கவுன்சில் இந்தச் செயல்திட்டத்தை அதன் வரலாற்றுப் பொருள்முதல்வாதத்துடன் ஏற்றுக் கொண்டிருக்கிறது. ஆனால் அதை பிளான்கிவாத பிரெஞ்சு மொழியில் மொழிபெயர்ப்புச் செய்ததில், அறிக்கையின் வாசகத்தைத் திருத்தியெழுதிய பகுதிகளில் குறைகள் காணப்படுகின்றன. உதாரணமாக, பின்வரும் பகுதியைத் தருகிறேன்:

“அடிமைத்தனத்தின் அனைத்து வடிவங்களின் கடைசி வெளியீடான உழைப்புச் சுரண்டலை முன்னர் மூடி மறைத்த மாயாவாதத் திரைகளை முதலாளி வர்க்கம் அகற்றி விட்டது; முதலாளிகளுக்கும் கூலித் தொழிலாளர்களுக்கும் இடையில் நேரான பகைமையின் மீது அமைக்கப்பட்டிருக்கின்ற இந்தச் சமூகத்தில் கடந்த காலத்தையும் நிகழ் காலத்தையும் சேர்ந்த அரசாங்கங்கள், மதங்கள், குடும்பம், சட்டங்கள், நிறுவனங்கள் ஆகியவை ஒடுக்குமுறைக் கருவிகளாக முடிவில் வெளிப்படுகின்றன; அவற்றின் உதவியுடன் முதலாளி வர்க்கம் தன்னுடைய ஆதிக்கத்தை நிலைநிறுத்திக் கொண்டு பாட்டாளி வர்க்கத்தை நசுக்குகிறது.”

இதைக் கம்யூனிஸ்டுக் கட்சி அறிக்கையின் முதல் பகுதியுடன் ஒப்பிட்டுப் பார்ப்போம்:

“சுருங்கச் சொல்வதெனில் சமயத் துறைப் பிரமைகளாலும் அரசியல் பிரமைகளாலும் திரையிட்டு மறைக்கப்பட்ட சுரண்டலுக்குப் பதிலாய், முதலாளி வர்க்கம் வெட்க உணர்ச்சியற்ற, அம்மணமான, நேரடியான, மிருகத் தனமான

* இப்பதிப்பு, தொகுதி 1, பக்கங்கள் 189—249 பார்க்க.—பு-ர்.

சுரண்டலை நிலைநாட்டியிருக்கிறது. இதுகாறும் போற்றிப் பாராட்டப்பட்டு, பணிவுக்கும் பக்திக்கும் உரியதாய்க் கருதப்பட்ட ஒவ்வொரு பணித் துறையையும் முதலாளி வர்க்கம் மகிமை இழக்கச் செய்துள்ளது. மருத்துவரையும் வழக்கறிஞரையும் சமய குருவையும் கவிஞரையும் விஞ்ஞானியையும் அது தனது கூலியுழைப்பாளர்கள் ஆக்கி விட்டது. குடும்பத்திடமிருந்து முதலாளி வர்க்கம் அதன் உணர்ச்சி நய முகத்திரையைக் கிழித்தெறிந்து, குடும்ப உறவை வெறும் காசு பண உறவாய்ச் சிறுமையுறச் செய்து விட்டது," இதரவை.*

ஆனால் நாம் தத்துவத்தை ஒதுக்கி வைத்து விட்டு நடைமுறைக்கு வந்த உடனே அந்த 33 நபர்களின் தனி வகையான நிலை வெளிப்படையாகத் தெரிகிறது:

“நாம் இடைவழியிலுள்ள நிலையங்களில் தங்கியிராமல், சமரசங்களில் ஈடுபடாமல்—அவை வெற்றியைத் தள்ளி வைத்து அடிமைத் தனத்தை நீடிப்பதை மட்டுமே செய்கின்றன—நம்முடைய நோக்கத்தை அடைய விரும்புவதால் நாம் கம்யூனிஸ்டுகளாக இருக்கிறோம்.”

ஜெர்மானியக் கம்யூனிஸ்டுகள் எல்லா இடைவழி நிலையங்கள் மற்றும் சமரசங்களின் ஊடே—இவற்றை அவர்கள் உருவாக்கவில்லை, வரலாற்று வளர்ச்சி அவற்றை உருவாக்கியிருக்கிறது—வர்க்கங்களை ஒழித்தல், நிலத்திலும் உற்பத்திச் சாதனங்களிலும் தனியுடைமை இல்லாத சமூகத்தை அமைத்தல் என்னும் இறுதி இலட்சியத்தைத் தெளிவாகப் பார்த்து, தொடர்ச்சியாகப் பின்பற்றுகின்ற காரணத்தால் கம்யூனிஸ்டுகளாக இருக்கிறார்கள். 33 நபர்களும், இடைவழி நிலையங்களையும் சமரசங்களையும் தாவிச் சிறிது பதற்கு அவசியமான நல்லெண்ணத்தை மட்டும் தாங்கள் பெற்ற உடனே எல்லாம் நிறைவேறி விடும், அது ஒன்று அல்லது இரண்டு நாட்களில் “ஆரம்பமாகி” (அவர்கள் அதை உறுதியாக நம்புகிறார்கள்), தாங்கள் சுக்கானைப்

* இப்பதிப்பு, தொகுதி 1, பக்கம் 195.—பர்.

பிடித்ததும், அதற்கு மறு நாள் “கம்யூனிசம் அமுலாக்கப் படும்” என்று கற்பனை செய்வதால் கம்யூனிஸ்டுகளாக இருக்கிறார்கள். இதை உடனடியாகச் செய்ய முடியா விட்டால் அவர்கள் கம்யூனிஸ்டுகளும் அல்ல.

பொறுமையின்மையை நம்பக் கூடிய தத்துவ ரீதியான வாதமாக முன்வைப்பது எத்தகைய குழந்தைத் தனமான வெகுளித் தனம்!

இறுதியாக, நம்முடைய 33 நபர்களும் “புரட்சிக்காரர்கள்”.

இதைப் பொறுத்தமட்டில் ஆர்ப்பாட்டமான சொற்களை உபயோகிப்பதில் மனித சக்தியினால் முடிந்த எல்லா வற்றையும் பக்கூனின்வாதிகள் செய்து முடித்துவிட்டார்கள்; ஆனால் நம்முடைய பிளான்கிவாதிகள் அவர்களையும் சிஞ்சுவதற்கு விரும்புகிறார்கள். எப்படி? மொத்த சோஷலிஸ்டு பாட்டாளி வர்க்கமும் லிஸ்பன் மற்றும் நியூயார்க்கி விருந்து புடாபெஸ்ட் மற்றும் பெல்கிரேட் வரை உடனடியாக பாரிஸ் கம்யூனிஸ்டுடைய நடவடிக்கைகளுக்கு en bloc. பொறுப்பேற்றுக் கொண்டது என்பது நினைவிருக்கும். ஆனால் நம்முடைய பிளான்கிவாதிகளுக்கு இது போதுமானதாக இருக்கவில்லை:

“நம்மைப் பொறுத்தமட்டில்” (கம்யூன் சிழ்) “மக்களுடைய எதிரிகள்” (பட்டியல் இணைக்கப்பட்டிருக்கிறது) “சுட்டுக் கொல்லப்பட்டதற்கான பொறுப்பில் நம்முடைய பங்கை வலியுறுத்துகிறோம்; முடியாட்சி அல்லது முதலாளி வர்க்க ஒடுக்குமுறையின் கருவிகளை அழித்த அல்லது போராட்டத்தில் ஈடுபட்டவர்களைப் பாதுகாத்த தீவைப்புக்குப் பொறுப்பில் நம்முடைய பங்கை வலியுறுத்துகிறோம்.”

(ஒவ்வொரு புரட்சியிலும்—மற்ற எல்லாச் சந்தர்ப்பங்களையும் போலவே—பல தவறுகள் தவிர்க்க முடியாதபடி செய்யப்படுகின்றன; கடைசியில் சம்பவங்களை விமர்சிக்கப் போதுமான அளவுக்கு நிதானம் மக்களுக்கு ஏற்படுகின்ற

* —முழுமையாக.—ப-ர்.

பொழுது அவர்கள் தவிர்க்க முடியாதபடி பின்வரும் முடிவுக்கு வருகிறார்கள்: நாம் செய்த காரியங்களில் பலவற்றைச் செய்யாதிருந்தால் இன்னும் சிறப்பாக இருந்திருக்கும்; பல காரியங்களைச் செய்யத் தவறி விட்டோம், அவற்றைச் செய்திருந்தால் இன்னும் சிறப்பாக இருந்திருக்கும்; அதனால் தான் சம்பவங்கள் மோசமான திருப்பத்தை அடைந்தன.

ஆனால் கம்ப்யூன் குறைசொல்ல முடியாதது, தவறு செய்யாதது என்று அறிவிப்பதற்கு, ஒரு வீடு கொளுத்தப்பட்ட அல்லது ஒரு பணயக் கைதி சுட்டுக் கொல்லப்பட்ட ஒவ்வொரு சந்தர்ப்பத்திலும் பழிவாங்கும் நீதியை நிறைவேற்றினோம், இம்மிபிசகாமல் செய்தோம் என்று வலியுறுத்துவதற்கு எவ்வளவு அதிகமான விமர்சனத் தன்மையின்மை வேண்டியிருக்கும்! இப்படி வற்புறுத்தல் மே மாதத்தின் வாரத்தில் மக்கள் சுட்டுக் கொல்ல வேண்டியவர்களைத் தான் துல்லியமாகச் சுட்டுக் கொன்றார்கள், கூடுதலாக யாரையும் சுடவில்லை, கொளுத்தப்பட வேண்டிய கட்டிடங்கள் தான் துல்லியமாகக் கொளுத்தப்பட்டன, எந்தக் கட்டிடமும் அனாவசியமாகக் கொளுத்தப்படவில்லை என்று வலியுறுத்துவதற்குச் சமமாக இருக்காதா? அப்படியானால் முதல் பிரெஞ்சுப் புரட்சியைப் பற்றி, சிரச்சேதம் செய்யப்பட்ட ஒவ்வொருவரும், முதலில் ரொபெஸ்பியேரால் சிரச்சேதம் செய்யப்பட்டவர்கள், பிறகு ரொபெஸ்பியேருமே அந்தத் தண்டனைக்கு உரியவர்களே என்று கூறுவதற்கு இது சமமாகாதா? அடிப்படையில் நல்ல பண்புகளை உடையவர்கள் காட்டு மிராண்டித் தனமான கொடியவர்களாகத் தோன்ற வேண்டும் என்ற உணர்ச்சிக்கு இடம் கொடுக்கின்ற பொழுது இத்தகைய சிறுபிள்ளைத் தனமான உளறல் ஏற்படுகிறது.

போதும். நாடுதுறந்தவர்கள் எவ்வளவு முட்டாள்தனமான நடவடிக்கைகளைச் செய்த போதிலும், சிறுவனாகிய கார்லை (அல்லது எடுவாரை)* பயங்கரமான நபராகச் சித்தரிப்பதற்கு எத்தகைய கோமாளித் தனமான முயற்சிகளைச் செய்த போதிலும் இந்தச் செயல்திட்டத்தில் திட்ட

* எடுவார் வையானைப் பற்றிய குறிப்பு.—பு-ர்.

வட்டமான முன்னேற்றத்தைப் பார்க்க முடியும். பிரெஞ்சுத் தொழிலாளர்கள் இன்றைய ஜெர்மானியக் கம்யூனிசத்தை ஆதரிக்கின்ற முதல் அறிக்கை இது. மேலும் முக்கியமானது என்னவென்றால் இந்தத் தொழிலாளர்கள் பிரெஞ்சுக்காரர்களைப் புரட்சியின் தேர்ந்தெடுத்த புதல்வர்களாகவும் பாரிஸ் நகரத்தைப் புரட்சியின் ஜெருசலேமாகவும் கருதுகின்ற போக்கினைச் சேர்ந்தவர்கள். அவர்களை இந்த அளவுக்குக் கொண்டு வந்திருப்பதற்கு கையொப்பமிட்டிருக்கின்ற நபர்களில் ஒருவரான வையானே காரணம் என்பதை மறுக்க முடியாது. அவர் ஜெர்மன் மொழியை, ஜெர்மானிய சோஷலிச இலக்கியத்தை நன்றாகக் கற்றவர் என்பது எல்லோரும் அறிந்ததே. 1870ஆம் ஆண்டில் தேசியச் குறுகிய வெறி தங்களுக்கு முற்றிலும் அந்நியமானது என்று நிரூபித்த ஜெர்மானிய சோஷலிஸ்டுத் தொழிலாளர்கள், பிரெஞ்சுத் தொழிலாளர்கள் சரியான தத்துவக் கோட்பாடுகளை—அவை ஜெர்மனியிலிருந்து வந்திருந்தால் கூட—பின்பற்றுவதைச் சாதகமான அறிகுறி என்று கருதுவார்கள்.

1874 ஜூனில்

பி. எங்கெல்சினால் எழுதப்பட்டது

Der Volksstaat பத்திரிகை,
எண் 73, ஜூன் 26, 1874
என்ற இதழிலும்
F. Engels, *Internationales aus
dem "Volksstaat"* (1871—1875),
Berlin 1894

என்ற புத்தகத்திலும்
வெளியிடப்பட்டது

பத்திரிகை வாசகப்படி,
1894ஆம் ஆண்டு பதிப்புடன்
சரிபார்த்து
அச்சிடப்பட்டது

மூலம் ஜெர்மன்
மொழியில்
எழுதப்பட்டது

பி. எங்கெல்ஸ்

ருஷ்யாவில்

சமூக உறவுகளைப் பற்றி³⁸

(“நாடுதிறந்தவர்களின் இலக்கியம்”,
கட்டுரை V)

எடுத்துக் கொண்ட பொருளைப் பொறுத்தமட்டில், ருஷ்யாவைப் பற்றி எனக்குச் “சிறிதளவு அறிவு” கூடக் கிடையாது, என்னிடம் “அறியாமையைத்” தவிர வேறு எதுவுமில்லை என்று திரு. தகச்சோவ் ஜெர்மானியத் தொழிலாளர்களுக்குத் தெரிவிக்கிறார்; ஆகவே அவர்களிடம் உண்மையான நிலைமையை, குறிப்பாக இந்தச் சமயத்தில் ருஷ்யாவில் ஒரு சமூகப் புரட்சியை மிகவும் சுலபமாக, மேற்கு ஐரோப்பாவைக் காட்டிலும் மிகவும் சுலபமாக நிறைவேற்ற முடியும் என்பதற்கான காரணங்களைத் தெரிவிப்பது அவசியம் என்று அவர் கருதுகிறார்.

“நம்மிடம் நகரப் பாட்டாளி வர்க்கம் இல்லை, அது சந்தேகமில்லாத அளவுக்கு உண்மையே; ஆனால் நம்மிடம் முதலாளி வர்க்கமும் இல்லை.... நம்முடைய தொழிலாளர்கள் அரசியல் அதிகாரத்தை எதிர்த்து மட்டுமே போராட வேண்டும்—மூலதனத்தின் அதிகாரம் நம்மிடம் இன்னும் கருவடிவத்தில் மட்டுமே இருக்கிறது. கனவானே, பிந்தியதைக் காட்டிலும் முந்தியதற்கு எதிரான போராட்டம் அதிகமாகச் சுலபம் என்பது உங்களுக்குத் தெரியும் என்பதில் சந்தேகமில்லை.”³⁹

சுருக்கமாகக் கூறுவதென்றால் நவீன சோஷலிசம் சாதிக்கப் பாடுபடுகின்ற புரட்சி முதலாளி வர்க்கத்தின் மீது பாட்டாளி வர்க்கத்தின் வெற்றியும் எல்லா வர்க்க வேறுபாடுகளையும் ஒழித்து புதிய சமூக அமைப்பை நிறுவுதலும் ஆகும்.

இதற்கு இந்தப் புரட்சியை நிறைவேற்றக் கூடிய பாட்டாளி வர்க்கம் அவசியம் என்பது மட்டுமல்ல, வர்க்க வேறுபாடுகளை முடிவாக ஒழிப்பதைச் சாத்தியமாக்குகின்ற அளவுக்கு சமூக உற்பத்திச் சக்திகள் வளர்ச்சி அடைந்திருக்கின்ற முதலாளி வர்க்கமும் அவசியம். காட்டுமிராண்டிகள் மற்றும் அரைக் காட்டுமிராண்டிகள் மத்தியில் வர்க்க வேறுபாடுகள் இல்லாத நிலை இருக்கிறது; ஒவ்வொரு மக்களினமும் அத்தகைய நிலையைக் கடந்தே வந்திருக்கிறது. இந்த நிலையை மீண்டும் ஏற்படுத்துவதைப் பற்றி நாம் நினைக்க முடியாது; சமூகத்தில் உற்பத்திச் சக்திகள் வளர்ச்சி அடைகின்ற பொழுது அதிலிருந்து வர்க்க வேறுபாடுகள் அவசியமாகத் தோன்றுகின்றன என்பதே அதற்குக் காரணமாகும். சமூக உற்பத்திச் சக்திகளின் வளர்ச்சியின் ஒரு குறிப்பிட்ட கட்டத்தில் மட்டுமே—நம்முடைய நிலைமைக்கு அது மிகவும் உயர்ந்த கட்டமாகக் கூட இருக்கும்—உற்பத்தியை மிகவும் அதிகமான அளவுக்கு அதிகரிப்பது சாத்தியமாகிறது; அப்பொழுது வர்க்க வேறுபாடுகளை ஒழிப்பது உண்மையான முன்னேற்றமாக, சமூக உற்பத்தி முறையில் தேக்கத்தை அல்லது தேய்வைக் கூட ஏற்படுத்தாமல் நிலையானதாக இருக்கும். ஆனால் உற்பத்திச் சக்திகள் முதலாளி வர்க்கத்தின் கரங்களில் மட்டுமே இந்த வளர்ச்சி மட்டத்தை அடைந்திருக்கின்றன. ஆகவே இந்த அம்சத்திலும் கூட சோஷலிசப் புரட்சிக்கு பாட்டாளி வர்க்கத்தைப் போல முதலாளி வர்க்கமும் அதே அளவில் அவசியமான முன்னிபந்தனையாக இருக்கிறது. எனவே ஒரு நாட்டில் பாட்டாளி வர்க்கம் இல்லை என்ற போதிலும் அங்கே முதலாளி வர்க்கமும் இல்லை என்பதால் அங்கே இப்புரட்சியை மிகவும் சுலபமாக நிறைவேற்ற முடியும் என்று ஒரு நபர் கூறுவாரானால், அவர் சோஷலிசத்தின் அரிச்சுவடியை இன்னும் கற்றுக் கொள்ளவில்லை என்பதையே அது நிரூபிக்கிறது.

ருஷ்யாவின் தொழிலாளர்கள் “நிலத்தை உழப்பவர்கள், ஆகவே அவர்கள் பாட்டாளிகள் அல்ல, உடைமையாளர்கள்” என்று திரு. தகச்சோவ் கூறுகிறார்; ஆகவே அவர்களுடைய வேலை சுலபமானது. ஏனென்றால் அவர்கள் மூல

தனத்தின் அதிகாரத்தை எதிர்த்துப் போராட வேண்டிய அவசியமில்லை, “அரசியல் அதிகாரத்தை எதிர்த்து மட்டுமே”, ருஷ்ய அரசை எதிர்த்துப் போராட வேண்டும். இந்த அரசு

“தொலைவில் மட்டுமே ஒரு சக்தியாகத் தோன்றுகிறது.... அதற்கு மக்களுடைய பொருளாதார வாழ்க்கையில் வேர்கள் இல்லை; அதில் எந்தவொரு சமூகப் பிரிவின் நலன்களும் உருப்பெற்றிருக்கவில்லை.... உங்களுடைய நாட்டில் அரசு என்பது கற்பனையான சக்தி அல்ல. அது மூலதனத்தின் அடிப்படையில் உறுதியாக வேரூன்றியிருக்கிறது. அதில் குறிப்பிட்ட பொருளாதார நலன்கள் உருப்பெற்றிருக்கின்றன....” (!!)

“எங்கள் நாட்டில் இதற்கு நேர்மாறான நிலைமை இருக்கிறது. எங்கள் சமூக வடிவம் அதன் இருத்தலுக்கு அரசை நம்பியிருக்கிறது, அந்த அரசு ஆகாயத்திலிருந்து தொங்கிக் கொண்டிருக்கிறது என்று தான் சொல்ல வேண்டும், இருக்கின்ற சமூக அமைப்புக்கும் அந்த அரசுக்கும் எந்தச் சம்பந்தமும் இல்லை, அதன் வேர்கள் கடந்த காலத்தில் இருக்கின்றன, நிகழ் காலத்தில் இல்லை.”

பொருளாதார நலன்கள் உருப்பெறுவதற்கு அரசு அவசியமாக இருக்கிறது, அவைதான் அரசைத் தோற்றுவிக்கின்றன என்ற குழப்பமான கருத்தைப் பற்றி அல்லது ருஷ்யாவின் “சமூக வடிவம்” (அது விவசாயிகளின் சமூக உடைமையையும் உள்ளடக்கியிருக்க வேண்டும் என்பது உண்மையே) “அதன் இருத்தலுக்கு அரசை நம்பியிருக்கிறது” என்னும் துணிச்சலான கருத்தைப் பற்றி அல்லது அங்கே இருக்கின்ற சமூக அமைப்பு அரசின் சொந்தப் படைப்பு என்று கூறி விட்டு அதற்கும் அரசுக்கும் “எந்தச் சம்பந்தமும் இல்லை” என்று எழுதுகின்ற முரண்பாட்டைப் பற்றி நாம் நேரத்தை வீணாக்க வேண்டியதில்லை. எந்தவொரு சமூகப் பிரிவின் நலன்களையும் பிரதிநிதித்துவம் செய்யாமல் “ஆகாயத்திலிருந்து தொங்கிக் கொண்டிருக்கின்ற அரசை” நாம் உடனடியாக ஆராய்வோம்.

ஐரோப்பிய ருஷ்யாவில் விவசாயிகள் 105 மில்லியன்

டெஸ்ஸியாட்டினா* நிலத்தை உடைமையாகக் கொண்டிருக்கிறார்கள். பிரபுக்கள் (பெரிய நிலவுடைமையாளர்களைக் குறிப்பதற்கு இச்சருக்கமான சொல்லை நான் பயன்படுத்துகிறேன்) 100 மில்லியன் டெஸ்ஸியாட்டினா நிலத்தை வைத்திருக்கிறார்கள். அதில் உத்தேசமாகப் பாதி நிலம் 15,000 பிரபுக்களுக்குச் சொந்தம். ஆகவே ஒவ்வொரு பிரபுவும் சராசரியாக 3,300 டெஸ்ஸியாட்டினா நிலத்தை உடைமையாகக் கொண்டிருக்கிறார். ஆகவே விவசாயிகளிடமுள்ள நிலம் பிரபுக்களின் நிலத்தைக் காட்டிலும் சிறிதளவுதான் கூடுதலாக இருக்கிறது. ஆகவே நாட்டின் பாதிப் பிரதேசத்தை உடைமையாகக் கொண்டிருக்கின்ற பிரபுக்களைப் பாதுகாக்கின்ற ருஷ்ய அரசின் இருத்தலில் பிரபுக்களுக்குச் சிறிதளவு அக்கறை கூட இல்லை, தெரிகிறதா? மேலும் தொடர்வோம். விவசாயிகள் தமது பாதிக்காக ஆண்டு தோறும் 195 மில்லியன் ரூபிள்களை நில வரியாகச் செலுத்துகிறார்கள், பிரபுக்கள் 13 மில்லியன் ரூபிள்களைச் செலுத்துகிறார்கள்! பிரபுக்களின் நிலங்கள் விவசாயிகளின் நிலங்களைக் காட்டிலும் சராசரியாக இரண்டு மடங்கு அதிக வளமானவை. ஏனென்றால் நிலப்பிரபுத்துவக் கட்டாய சேவையை மீட்கின்ற உடன்பாட்டில் அரசு விவசாயிகளிடமிருந்து பெரும் பகுதி நிலங்களை மட்டுமின்றி அவர்களுடைய மிகச் சிறந்த நிலங்களையும் எடுத்து பிரபுக்களிடம் கொடுத்தது; விவசாயிகள் இந்த மிகவும் மோசமான நிலத்துக்கு மிகச் சிறந்த நிலத்தின் விலையை பிரபுக்களுக்குக் கொடுத்தார்கள்.** ருஷ்யப் பிரபுக்களுக்கு ருஷ்ய அரசின் இருத்தலில்

* டெஸ்ஸியாட்டினா — ருஷ்யாவில் கடைப்பிடிக்கப்பட்ட நில அளவை முறை; 1 டெஸ்ஸியாட்டினா என்பது 2.7 ஏக்கர்களுக்குச் சமம்.—மொர்.

** இதற்கு போலந்து விதிவிலக்காகும். அங்கே அரசாங்கம் தனக்கு எதிராக இருந்த பிரபுக்களை அழித்து விவசாயிகளைத் தன்னுடைய தரப்புக்கு இழுத்துக் கொள்வதற்கு விரும்பியது. (Der Volksstaatஇல் பிரசுரிக்கப்பட்ட வாசகத்துக்கு எழுதப்பட்ட குறிப்பு; 1875 மற்றும் 1894ஆம் ஆண்டுப் பதிப்புகளில் நீக்கப்பட்டது.)

எத்தகைய அக்கறையும் கிடையாது என்று சொல்லப்படுகிறது!

விவசாயிகளை மொத்தமாக எடுத்துக் கொண்டால் கட்டாய சேவை மீட்பு அவர்களை மிகவும் கேவலமான, முற்றிலும் உரிமையில்லாத நிலைக்குத் தள்ளி விட்டது. அவர்களிடமிருந்து மிகவும் அதிகமான, வளமான நிலம் எடுத்துக் கொள்ளப்பட்டது—நாட்டின் வளமான பகுதிகள் எல்லாவற்றிலுமே விவசாயிகளின் நிலம் மிகவும் குறைவாக இருக்கிறது; ருஷ்யாவின் விவசாய நிலைமைகளில் அவர்களால் அந்த நிலத்தைக் கொண்டு வாழ்க்கை நடத்த முடியாது. அந்த நிலத்துக்கு அவர்கள் மிகவும் அதிகமான விலை கொடுக்க வேண்டியிருந்தது. அந்தத் தொகையை அரசு முன்பணமாகக் கொடுத்தபடியால் அவர்கள் இப்பொழுது அரசுக்கு அசல் தொகைக்குத் தவணைகளையும் வட்டியையும் கட்ட வேண்டியிருக்கிறது. பிரபுக்கள் அநேகமாக எந்த வரியும் இல்லாமல் தப்புக்கின்ற பொழுது அநேகமாக மொத்த நிலவரியுமே விவசாயிகள் மீது சுமத்தப்பட்டிருக்கிறது. நிலவரி மட்டுமே விவசாய நிலத்தின் மொத்த நில வாடகை மதிப்பையும் அதற்கு மேலும் உள்ளடக்கியதாக இருக்கிறது; விவசாயி இதற்குப் பிறகும் செலுத்த வேண்டிய தொகைகள் அனைத்துமே—அவற்றை நாம் இப்பொழுது குறிப்பிடுவோம்—அவனுடைய வருமானத்தில் கூலியைப் பிரதிநிதித்துவப்படுத்துகின்ற பகுதியிலிருந்து நேரடியான கழித்தல்களாக இருக்கின்றன. மேலும், நிலவரி, அரசு செலுத்தியிருக்கின்ற முன்பணத்தின் மீது வட்டி, கடன் தீர்வுத் தவணைகளைத் தவிர, சமீபத்தில் ஸ்தல நிர்வாகம் அமுலாக்கப்பட்ட பிறகு மாகாண மற்றும் மாவட்ட வரிகளையும் செலுத்த வேண்டும். இந்தச் "சீர்திருத்தத்தின்" மிகவும் முக்கியமான விளைவு விவசாயியின் மீது புதிதாக விதிக்கப்பட்ட வரிச் சுமைகளே. அரசு தன்னுடைய வருமானங்களை மொத்தமாகத் தக்க வைத்துக் கொண்டது, ஆனால் தன்னுடைய செலவுகளில் பெரும் பகுதியை மாகாணங்கள், மாவட்டங்கள் மீது சுமத்தியது; அவை அவற்றைச் சமாளிப்பதற்குப் புதிய வரிகளை விதித்தன. ருஷ்யாவில் உயர்ந்த சமூகப் பிரிவுகள் மீது அநேகமாக வரி விதிப்புக் கிடையாது,

விவசாயியின் மீது அநேகமாக எல்லா வரிகளும் விதிக்கப் படுகின்றன என்பது வாடிக்கையாகும்.

இத்தகைய நிலைமை லேவாதேவிக்காரருக்கென்றே விசேஷமாகப் படைக்கப்பட்டதாகும். கீழ் நிலையில் வர்த்தகம் செய்வதற்கு ருஷ்யர்களிடம் உள்ள அநேகமாக உவமை சொல்ல முடியாத திறமை, சாதகமான வர்த்தக நிலைமைகளை முழு அளவுக்குப் பயன்படுத்துதல் மற்றும் அதன் பிரிக்க முடியாத பகுதியான மோசடி (ஒரு ருஷ்யர் மூன்று யூதர்களைக் காட்டிலும் திறமைசாலி என்று முதலாவது பீட்டர் நெடுங்காலத்துக்கு முன்பே கூறியிருக்கிறார்) ஆகியவற்றின் விளைவாக லேவாதேவிக்காரர் எல்லா இடங்களிலும் தோன்றுகிறார். வரிகளைக் கட்ட வேண்டிய நேரத்தில் லேவாதேவிக்காரர், குலாக் (இவர் பெரும்பாலும் அதே விவசாயச் சமூகத்தைச் சேர்ந்த பணக்கார விவசாயியாக இருப்பார்) வந்து ரொக்கப் பணம் கடனாகத் தருகிறேன் என்கிறார். விவசாயிக்குப் பணம் கட்டாயமாகத் தேவைப்படுகிறது; அவர் லேவாதேவிக்காரருடைய நிபந்தனைகளை ஏற்றுக் கொள்கிறார். ஆனால் இது அவரை இன்னும் ஆழமான நெருக்கடியில் சிக்கவைக்கிறது; அவருக்கு மேலும் மேலும் ரொக்கப் பணம் தேவைப்படுகிறது. அறுவடை நடைபெறுகின்ற பொழுது தானிய வர்த்தகர் அங்கே வருகிறார்; விவசாயி பணத் தேவையினால் அறுவடை செய்யப்பட்ட தானியத்தில் ஒரு பகுதியை விற்பனை செய்கிறார்; ஆனால் அந்தத் தானியம் அவரும் அவருடைய குடும்பமும் வாழ்க்கை நடத்துவதற்கு அவசியமானது. தானிய வர்த்தகர் பலவிதமான பொய் வதந்திகளைப் பரப்புகிறார்; அவை விலைகளைக் குறைக்கின்றன; அவர் குறைவான விலைக்குத் தானியத்தை வாங்குகிறார்; அதிலும் ஒரு பகுதியை அதிக விலையுள்ள பலவிதமான பொருள்களாகக் கொடுக்கிறார் (ஏனென்றால் இந்த விற்பனை முறை ருஷ்யாவில் நன்கு வளர்ச்சி அடைந்திருக்கிறது). ருஷ்யாவில் பேரளவான தானிய ஏற்றுமதி விவசாய மக்களின் பட்டினியை நேரடியான அடிப்படையாகக் கொண்டிருக்கிறது என்பது வெளிப்படையாகும். விவசாயியைச் சுரண்டுவதற்கு மற்

றொரு முறையும் பின்பற்றப்படுகிறது: ஒரு வர்த்தகச் சூதாடி அரசு நிலத்தை நெடுங்காலத்துக்கு அரசிடமிருந்து குத்தகைக்குப் பெறுகிறார்; உரம் போடாமல் அதிலிருந்து நல்ல விளைச்சல் கிடைக்கின்ற வரை அந்த நிலத்தில் அவரே பயிரிடுகிறார்; பிறகு அவர் முழுமையும் பயன்படுத்தப்பட்ட அந்த நிலத்தைச் சிறு துண்டுகளாகப் பிரித்து தமக்கு ஒதுக்கப்பட்டிருக்கின்ற நிலங்களின் வருமானம் போதாமலிருக்கின்ற அண்டை விவசாயிகளுக்கு அதிகமான குத்தகைக்கு விடுகிறார். கூலிக்குப் பதிலாகச் சரக்குகளைத் தருகின்ற ஆங்கில முறையை மேலே பார்த்ததைப் போல துல்லியமாக அயர்லாந்தின் middlemen* முறையை இங்கே காண்கிறோம். சுருக்கமாகச் சொல்வதென்றால், முதலாளித்துவச் சமூகத்தின் பூர்விக காட்டுமிராண்டித் தனம் ஒரு புறமிருக்க முதலாளித்துவச் சுரண்டல் முறை ருஷ்யாவைப் போன்று மிகவும் வளர்ச்சியடைந்திருக்கின்ற நாடு, மொத்த நாட்டையும் மக்கள் தொகையினர் எல்லோரையும் தன்னுடைய வலைகளினால் மிகவும் அதிகமாக மூடிச் சிக்கவைக்கின்ற நாடு வேறு எதுவுமில்லை. விவசாயிகளின் இரத்தத்தைக் குடிக்கின்ற இவர்கள் அனைவருக்கும் ருஷ்ய அரசின் இருத்தலில் எத்தகைய அக்கறையும் கிடையாது என்று சொல்லப்படுகிறது! ஆனால் அந்த அரசின் சட்டங்களும் நீதிமன்றங்களும் அவர்களுடைய நாசுக்கான, லாபவேட்டைத் தந்திரங்களைப் பாதுகாக்கின்றன!

கடந்த பத்தாண்டில், குறிப்பாக ரயில்வே அமைப்பினால் எங்குமே கேள்விப்பட்டிராத வேகத்துடன் வளர்ச்சியடைந்திருக்கின்ற பீட்டர்ஸ்பர்க், மாஸ்கோ, ஒதேஸ்ஸாவின் பெரிய முதலாளி வர்க்கம் (கடந்த நெருக்கடியில் அது தீவிரமாகப் பாதிக்கப்பட்டது), விவசாயிகளின் துன்பத்தின் மீது தங்களுடைய மொத்த வர்த்தகத்தையும் நிர்மாணித்திருக்கின்ற தானியம், சணல், மென்மையான சணல், கொழுப்பு ஆகியவற்றின் ஏற்றுமதியாளர்கள், அரசாங்கம் காப்புவரிகளை விதித்திருப்பதனால் மட்டுமே இருக்கின்ற ருஷ்யாவின்

* — இடைத்தரகர். —ப-ர்.

பெரிய அளவுத் தொழில்துறை அனைத்தும்—மக்கள் தொகையின் இந்த எல்லா முக்கியமான, வேகமாக வளர்ச்சியடைந்து கொண்டிருக்கின்ற பகுதிகளுக்கு ருஷ்ய அரசின் இருந்தவில் எந்த அக்கறையுமே கிடையாதா? ருஷ்யா முழுவதிலும் பரவியிருக்கின்ற, அதைக் கொள்ளையடிக்கின்ற, எண்ணற்ற அதிகாரிகளைக் கொண்ட படையைப் பற்றிச் சொல்ல வேண்டியதில்லை; அங்கே அது ஒரு உண்மையான சமூகப் பிரிவாக அமைந்திருக்கிறது. ருஷ்ய அரசுக்கு “மக்களுடைய பொருளாதார வாழ்க்கையில் வேர்கள் இல்லை, அதில் எந்தவொரு சமூகப் பிரிவின் நலன்களும் உருப்பெற்றிருக்கவில்லை”, அது “ஆகாயத்திலிருந்து தொங்கிக் கொண்டிருக்கிறது” என்று திரு. தகச்சோவ் நமக்கு உறுதியளிக்கின்ற பொழுது ருஷ்ய அரசு ஆகாயத்திலிருந்து தொங்கவில்லை, திரு. தகச்சோவ்தான் அப்படித் தொங்குகிறார் என்று நமக்குத் தோன்றுகிறது.

பண்ணையடிமை முறையிலிருந்து விடுவிக்கப்பட்டதிலிருந்து ருஷ்ய விவசாயிகளுடைய நிலை சகித்துக் கொள்ள முடியாததாக இருக்கிறது, இனிமேல் அந்த நிலை நீடிக்க முடியாது, வேறு காரணங்களுக்காக இல்லாவிட்டாலும் இந்த ஒரு காரணத்துக்காக மட்டுமேனும் ருஷ்யாவில் சீக்கிரத்தில் புரட்சி ஏற்படும் என்பது தெளிவாகும். இந்தப் புரட்சி என்ன விளைவை ஏற்படுத்தும், ஏற்படுத்த முடியும் என்ற ஒரு கேள்வி மிஞ்சுகிறது. அது சமூகப் புரட்சியாக இருக்கும் என்று திரு. தகச்சோவ் கூறுகிறார். இது முற்றிலும் ஏமாற்றுவித்தையே. ஒவ்வொரு புரட்சியும் ஒரு புதிய வர்க்கத்துக்கு அதிகாரத்தைக் கொடுத்து அது தன்னுடைய பிம்பத்தில் சமூகத்தைப் புனரமைப்பதை அனுமதிக்கிறது என்ற அளவில் சமூகப் புரட்சியே. ஆனால் அது சோஷலிசப் புரட்சியாக இருக்கும், மேற்கு ஐரோப்பிய சோஷலிசம் தன்னுடைய நோக்கமாகக் கொண்டிருக்கின்ற சமூக வடிவத்தை—மேற்கு நாடுகளில் இருக்கின்ற நாம் அதைச் செய்வதில் வெற்றியடைவதற்கு முன்னரே கூட — அது ருஷ்யாவில் ஏற்படுத்தும், பாட்டாளி வர்க்கம், முதலாளி வர்க்கம் இரண்டுமே சிதறியிருக்கின்ற, வளர்ச்சியின் கீழ் மட்டத்தில்

இருக்கின்ற சமூக நிலைமையில் அதை நிறைவேற்றும் என்று சொல்வதற்கு திரு. தகச்சோவ் விரும்புகிறார். ருஷ்யர்கள் ஓர் அர்த்தத்தில் சோஷலிசத்துக்காகத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டவர்கள், அவர்களிடம் ஆர்ட்டெல்களும் நிலத்தில் பொது உடைமையும் இருக்கின்றன என்பதால் இது சாத்தியம் என்று கருதப்படுகிறது.

திரு. தகச்சோவ் ஆர்ட்டெலைப் பற்றிப் போகிற போக்கில்தான் குறிப்பிடுகிறார். ஆனால் ஹெர்ட்ஸன் காலத்திலிருந்தே பல ருஷ்யர்கள் அது மர்மமான தன்மையுடையது என்று கருதியதால் நாம் இங்கே அதைச் சேர்த்திருக்கிறோம். ருஷ்யாவில் ஆர்ட்டெல் என்பது மிகவும் பரவலாக இருக்கின்ற சங்க வடிவம்; சுதந்திரமான கூட்டுறவின் மிகவும் எளிமையான வடிவம்; வேட்டையாடுகின்ற இனக்குழுக்களின் மத்தியில் வேட்டையாடுதலில் காணப்படுவதைப் போன்ற ஒன்று. இச்சொல்லும் உள்ளடக்கமும் ஸ்லாவிய மூலத்தைக் கொண்டிருக்கவில்லை; தார்த்தாரிய மூலத்தைக் கொண்டிருக்கின்றன. இரண்டுமே ஒரு பக்கத்தில் கிரீஸ், யாக்கூட், இதர மக்களினங்களின் மத்தியிலும் மறு பக்கத்தில் லாப், ஸமோயெட், இதர பின்னிஷ் மக்களினங்களின் மத்தியிலும் காணப்படுகின்றன. அதனால்தான் ருஷ்யாவில் ஆர்ட்டெல் முதலில் பின்லாந்தியர்கள் மற்றும் தார்த்தாரியர்களின் தொடர்பின் மூலம் வடக்கிலும் கிழக்கிலும் வளர்ச்சியடைந்தது; தென்மேற்கில் வளர்ச்சி அடையவில்லை. மோசமான பருவநிலையினால் பல்வகையான தொழில்துறை நடவடிக்கை அவசியமாக இருக்கிறது; ஆனால் நாகரிக வளர்ச்சியும் மூலதனமும் இல்லை என்பது கூட்டுறவின் இந்த வடிவத்தின் மூலம் இயன்ற அளவுக்கு ஈடு செய்யப்படுகிறது. ஆர்ட்டெல்களின் மிகவும் குறிப்பிடத்தக்க அம்சங்களில் ஒன்று மூன்றாவது தரப்பினருக்கு அதன் உறுப்பினர்கள் தமக்குள் கூட்டாகப் பொறுப்பு ஏற்றுக் கொள்வது ஆகும். இது பண்டைய ஜெர்மானியர்களின் பரஸ்பரப் பொறுப்பு, இரத்தப் பழி, இதரவற்றைப் போல ஆதியில் இரத்த உறவுமுறையை அடிப்படையாகக் கொண்டிருந்தது. மேலும் ருஷ்யாவில் ஆர்ட்டெல் என்னும் சொல் கூட்டு

நடவடிக்கையின் ஒவ்வொரு வடிவத்துக்கும் மட்டுமின்றி, கூட்டு நிறுவனத்துக்கும் உபயோகிக்கப்படுகிறது. தொழிலாளர்களின் ஆர்ட்டெடெல்களில் எப்பொழுதும் ஒரு பெரியவர் (starosta, starshina) தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டு அவர் பொருளாளர், கணக்கெழுதுபவர், இதர பணிகளையும் அவசியமானால் நிர்வாகியின் பொறுப்பையும் நிறைவேற்றுகிறார்; அவருக்குத் தனியாக ஊதியம் தரப்படுகிறது. இத்தகைய ஆர்ட்டெடெல்கள் பின்வரும் காரியங்களுக்காக அமைக்கப்படுகின்றன:

1) தற்காலிகமான வேலைகளுக்கு, அவை முடிந்தவுடன் ஆர்ட்டெடெல்கள் கலைக்கப்படுகின்றன;

2) ஒரே தொழிலில் ஈடுபட்டிருக்கின்ற உறுப்பினர்களுக்காக, உதாரணமாக சுமை தூக்குபவர்கள், இதரர்களுக்காக;

3) நிரந்தரமான நிறுவனங்களுக்கு, தேர்ப் பொருளில் தொழில்துறை நிறுவனங்களுக்கு.

எல்லா உறுப்பினர்களும் கையொப்பமிடுகின்ற ஒப்பந்தத்தின் மூலம் அவை நிறுவப்படுகின்றன. இந்த உறுப்பினர்கள் தேவைப்படுகின்ற மூலதனத்தைத் திரட்ட முடியாவிட்டால்—இப்படி பெரும்பாலும் நடைபெறுவதுண்டு, உதாரணமாக பாலாடைக்கட்டி தயாரித்தல், மீன்பிடித் தொழிலில் (வலைகள், படகுகள், இதரவற்றுக்காக)—ஆர்ட்டெடெல் வட்டிக்குக் கடன் கொடுப்பவருக்கு இரையாகின்றது; அவர் அதிகமான வட்டிக்குக் கடன் கொடுக்கிறார், பிறகு அத்தொழிலிலிருந்து கிடைக்கின்ற வருமானத்தின் பெரும் பகுதியைப் பெற்றுக் கொள்கிறார். எனினும் ஒரு முதலாளியிடம் கூலித் தொழிலாளர்கள் என்ற முறையில் ஓர் அமைப்பாக வேலை செய்கின்ற ஆர்ட்டெடெல்கள் இன்னும் அதிகக் கேவலமாகச் சுரண்டப்படுகின்றன. இந்த ஆர்ட்டெடெல்கள் தொழில் நடவடிக்கையைத் தாமே இயக்கி மேற்பார்வைச் செலவை முதலாளிக்கு மிச்சப்படுத்துகின்றன. முதலாளி ஆர்ட்டெடெல் உறுப்பினர்கள் குடியிருப்பதற்குக் குடிசைகளை வாடகைக்குத் தருகிறார், அவர்களுக்கு வாழ்க்கைச் சாதனங்களை முன்பணமாகத் தருகிறார்; இது கூலிக்குப் பதிலாக சரக்குகளைத் தருகின்ற மிகக் கேவலமான முறையைத்

தோற்றுவிக்கிறது. அர்ஹான்கெல்ஸ்க் மாகாணத்தில் மரத் தொழிலாளர்கள், தார் காய்ச்சும் தொழிலாளர்கள், சைபீரியாவில் மேலும் பல தொழில்கள், இதரவற்றில் இந்த நிலை காணப்படுகிறது (Flerovsky, *Polozenie rabočago klassa v Rossiji*. ஃப்லெரோவ்ஸ்கி, ருஷ்யாவில் தொழிலாளி வர்க்கத்தின் நிலைமை, செயின்ட் பீட்டர்ஸ்பர்க், 1869 என்னும் நூலைப் பார்க்க). ஆகவே இங்கே முதலாளி கூலித் தொழிலாளியைச் சுரண்டுவதைச் சுலபமாக்குவதற்கு ஆர்ட்டெல்கணிசமாக உதவுகிறது. மறு பக்கத்தில், சங்கத்தில் உறுப்பினர்களாக இல்லாத கூலித் தொழிலாளர்களை வேலைக்கு வைத்துக் கொள்கின்ற ஆர்ட்டெல்களும் இருக்கின்றன.

ஆகவே ஆர்ட்டெல் என்பது தன்னியல்பாகத் தோன்றிய கூட்டுறவுச் சங்கம், அது இன்னும் மிகவும் வளர்ச்சி குன்றிய நிலையில் இருக்கிறது. அதில் முற்றிலும் ருஷ்யத் தன்மை அல்லது ஸ்லாவியத் தன்மை கூடக் கிடையாது. இத்தகைய சங்கங்கள் தேவைப்படுகின்ற துறைகளில் அமைக்கப்படுகின்றன: உதாரணமாக, ஸ்விட்சர்லாந்தில் பால் பண்ணை விவசாயிகள் மத்தியில், இங்கிலாந்தில் மீன் பிடிக்கும் தொழிலாளர்கள் மத்தியில் (அங்கே அவை அதிகமான அளவுக்கு வெவ்வேறு வடிவங்களைக் கொண்டிருக்கின்றன). 1840க்களில் பல ஜெர்மானிய ரயில் பாதைகளை அமைத்த சைலீஷிய மண் வெட்டும் தொழிலாளர்கள் (ஜெர்மானியர்கள், போலிஷ்காரர்கள் அல்ல) முழுமையான ஆர்ட்டெல்களில் ஒன்றுசேர்ந்தவர்கள். ருஷ்யாவில் இந்த வடிவம் மேலோங்கியிருப்பது ருஷ்ய மக்களிடம் கூட்டுச் சேர்வதற்கு சக்தி மிக்க தூண்டுதல் இருப்பதை நிரூபிக்கிறது என்பது உண்மையே; ஆனால் இத்தூண்டுதலின் உதவியுடன் அவர்கள் ஆர்ட்டெலிலிருந்து நேரடியாக சோஷலிச சமூக அமைப்புக்குள் தாவிக் குதிக்கக் கூடிய திறமை உடையவர்கள் என்பதைச் சிறிதும் நிரூபிக்கவில்லை. அதற்கு எல்லாவற்றையும் காட்டிலும், ஆர்ட்டெல் வளர்ச்சிக்குரிய தகுதியைக் கொண்டிருப்பது அவசியம்; அது தன்னுடைய தன்னியல்பான வடிவத்தைக் கைவிட்டு—அந்த வடிவத்தில் அது

தொழிலாளர்களுக்குக் குறைவாகவும் மூலதனத்துக்கு அதிகமாகவும் பாடுபடுகிறது என்பதை நாம் பார்த்தோம்— குறைந்த பட்சம் மேற்கு ஐரோப்பாவின் கூட்டுறவு சங்கங்களின் தரத்துக்காவது வளர்ச்சியடைய வேண்டும். ஆனால் திரு. தகச்சோவை நாம் ஒரு முறையாவது நம்புவதென்றால் (இதற்கு முன்னர் எழுதப்பட்டிருக்கின்ற எல்லாவற்றையும் பார்க்கின்ற பொழுது அது மிகவும் ஆபத்தானதென்பது நிச்சயம்) அங்கே இந்த நிலைமை சிறிதுமில்லை. மாறாக, அவர் தன்னுடைய நிலைக்குச் சிறந்த குறியடையாளமான அகம்பாவத்துடன் நமக்கு உறுதியளிக்கிறார்:

“சமீபத்தில் ருஷ்யாவில் செயற்கையாக நடவு செய்யப்பட்டிருக்கின்ற ஜெர்மாவிய” (!) “மாதிரிக் கூட்டுறவு மற்றும் கடனுதவிச் சங்கங்களைப் பொறுத்தமட்டில், நம்முடைய தொழிலாளர்களில் பெரும்பான்மையினர் இவற்றின் மீது சிறிதும் அக்கறை காட்டவில்லை; அவை அநேகமாக எல்லா இடங்களிலும் தோல்வியடைந்து விட்டன.”

நவீன கூட்டுறவுச் சங்கம் தன்னுடைய சொந்தப் பொறுப்பில் பெரிய அளவுத் தொழில்துறை நிறுவனங்களை லாபகரமாக நடத்த முடியும் என்பதைக் குறைந்த பட்சம் நிரூபித்திருக்கிறது (லங்காஷியரில் நூற்பு மற்றும் நெசவுத் தொழில்). ஆனால் ஆர்ட்டெல் இது வரை இதைச் செய்ய முடியாதிருப்பது மட்டுமல்ல, அது மேலும் வளர்ச்சியடையாவிட்டால் பெரிய தொழில்துறை அதை ஒழிப்பது கூட அவசியமானதே.

பிரஷ்யாவின் அரசாங்கக் கவுன்சிலரான ஹாக்ஸ்த்ஹாவுசன் ருஷ்ய விவசாயிகளின் சமூக உடைமையை உத்தேசமாக 1845இல் கண்டு பிடித்து, அது முற்றிலும் அதிசயமானதென்று உலகத்துக்குப் பறைசாற்றினார். அவர் தன்னுடைய பிறந்த இடமான வெஸ்ட்ஃபாலியாவில் அதன் எச்சங்களைப் போதுமான அளவுக்குப் பார்த்திருக்க முடியும்; அரசாங்க அதிகாரி என்ற முறையில் அவற்றை நுணுக்கமாக அறிதல் அவருடைய கடமையில் ஒரு பகுதியாகக் கூட இருந்தது.⁴⁰ இந்த ஹாக்ஸ்த்ஹாவுசனிடமிருந்துதான் ருஷ்ய நிலவுடைமையாளரான ஹெர்ட்ஸன் தன்னுடைய விவசாயிகள்

நிலத்தைச் சமூக உடைமையாக வைத்திருப்பதை முதன்முதலாக அறிந்தார். அவர் இந்த மெய்விவரத்தை உபயோகித்து ருஷ்ய விவசாயிகள் சோஷலிசத்தின் உண்மையான ஊர்திகள், மூப்படைந்து, தரங்கெட்டுக் கொண்டிருக்கின்ற மேற்கு ஐரோப்பாவின் தொழிலாளர்களுடன்—அவர்கள் சோஷலிசத்தைச் செயற்கை முறையில் பெறுகின்ற நெருப்புச் சோதனையை முதலில் கடந்து வர வேண்டும்—ஒப்பிடுகின்ற பொழுது பிறவிக் கம்யூனிஸ்டுகள் என்று வர்ணித்தார். இந்த அறிவு ஹெர்ட்ஸ்ஸிடமிருந்து பக்கூனினுக்கும் பக்கூனினிடமிருந்து திரு. த்கச்சோவுக்கும் பரவியது. திரு. த்கச்சோவ் கூறுவதைக் கேட்போம்:

“நம்முடைய மக்கள்... பேரளவான பெரும்பான்மையில்... பொது உடைமைக் கோட்பாடுகளில் தோய்ந்திருக்கிறார்கள்; அவர்கள்—இப்படிச் கூறலாமென்றால்—இயல்புணர்ச்சியாக, மரபு வழியாக கம்யூனிஸ்டுகளாக இருக்கிறார்கள். கூட்டுடைமை என்னும் கருத்து அவர்களுடைய மொத்த உலகக் கண்ணோட்டத்துடன்” (ருஷ்ய விவசாயியின் உலகம் எந்த அளவுக்குப் பரந்திருக்கிறது என்பதை நாம் அடுத்தபடியாக எழுதுவோம்) “மிகவும் நெருக்கமாகப் பிணைந்திருப்பதால், இன்று, அது ‘நன்கு ஒழுங்கமைக்கப்பட்ட’ சமூகத்தின் கோட்பாடுகளுடன் பொருந்தவில்லை என்பதை அரசாங்கம் புரிந்து கொள்ளத் தொடங்குகின்ற பொழுது, இந்தக் கோட்பாடுகளின் பெயரால் தனியுடைமைக் கருத்தை மக்களுடைய உணர்விலும் வாழ்க்கையின் மீதும் பதிப்பதற்கு முயல்கின்ற பொழுது அது துப்பாக்கி ஈட்டி மற்றும் சவுக்கின் உதவியைக் கொண்டு மட்டுமே அதைச் செய்வதில் வெற்றியடைகிறது. மேற்கு ஐரோப்பாவின் மக்களினங்கள் அதிகமான கல்வியறிவைப் பெற்றிருந்தாலும் அறியாமையில் மூழ்கியிருக்கின்ற நம்முடைய மக்கள் சோஷலிசத்துக்கு அதிக நெருக்கமாக இருக்கிறார்கள் என்பது இதிலிருந்து தெளிவாகிறது.”

உண்மையைச் சொல்வதென்றால், நிலத்தில் கூட்டுடைமை என்னும் உறவுமுறை இந்தியா முதல் அயர்லாந்து வரை இந்திய-ஐரோப்பிய மக்களினங்கள் எல்லோரிடமும், இந்தியாவின் தாக்கத்தில் வளர்ச்சியடைந்து கொண்டிருக்கின்ற மலாய் மக்களினத்தில் கூட (உதாரணமாக, ஜாவா

வில்) வளர்ச்சி குன்றிய கட்டத்தில் காணப்படுகிறது. மிகவும் முந்திய காலமான 1608ஆம் ஆண்டில் புதிதாக வெல்லப்பட்ட வடக்கு அயர்லாந்தில் நிலத்தில் கூட்டுடைமை சட்ட ரீதியாக நிறுவப்பட்டிருந்தபடியால் அந்த நிலத்துக்கு உடைமையுரிமை உள்ளவர்கள் இல்லை என்பதால் அது பறிமுதல் செய்யப்பட்டு அரசரின் உடைமையாக்கப்படுகிறது என்று ஆங்கிலேயர்கள் அறிவிப்பதற்குப் போலிச் சாக்காகப் பயன்பட்டது. இந்தியாவில் கூட்டுடைமை வடிவங்கள் தொடர்வரிசையாக இன்று வரை நிலவி வந்திருக்கின்றன. ஜெர்மனியில் அது பொதுப்படையாக இருந்தது; அங்கும் இங்கும் காணப்படுகின்ற கூட்டுடைமை நிலங்கள் அதன் எச்சங்களே; பெரும்பாலும் அதன் தனித்தன்மையான சுவடுகள், கூட்டுடைமை நிலங்களின் முறைப்படியான பிரிவினைகள், இதரவை, குறிப்பாக மலைப் பிராந்தியங்களில் காணப்படுகின்றன. பண்டைய ஜெர்மன் கூட்டுடைமையைப் பற்றிய அதிகத் துல்லியமான குறிப்புகள், விவரங்களை மெளரர் எழுதிய பல்வேறு நூல்களில்—அவை இப்பிரச்சினையைப் பற்றி மூலச்சிறப்பான புத்தகங்களாகும்—படிக்க முடியும். போலந்து, மைனர் ருஷ்யா¹¹ உள்பட மேற்கு ஐரோப்பாவின் சமூக வளர்ச்சியின் குறிப்பிட்ட கட்டத்தில் இந்தக் கூட்டுடைமை ஒரு விலங்காக, விவசாய உற்பத்திக்குத் தடையாக மாறி விட்டபடியால் அது மேன்மேலும் அகற்றப்பட்டது. மறு பக்கத்தில் மாருஷ்யாவில் (அதாவது உரிய ருஷ்யாவில்) அது இன்று வரை நீடித்திருக்கிறது, அதன் மூலம் முதலாவதாக, அங்கே விவசாய உற்பத்தியும் கிராமாந்திரங்களில் அதற்குரிய சமூக உறவுகளும் இன்னும் மிகவும் வளர்ச்சி குன்றிய நிலையில் இருக்கின்றன என்பதை நிரூபிக்கிறது; உண்மையும் அதுவே. ருஷ்ய விவசாயியின் வாழ்க்கையும் உயிரும் அந்தக் கிராம சமூகத்தில்தான் இருக்கிறது; வெளியுலகம் என்பது அவனுடைய கிராம சமூகத்தில் குறுக்கிடுகின்ற அளவில் மட்டுமே அவனுக்கு மெய்யானதாக இருக்கிறது. ருஷ்ய மொழியில் “மீர்” என்ற சொல் ஒரு பக்கத்தில் “உலகத்தையும்” மறு பக்கத்தில் “கிராம சமூகத்தையும்” குறிப்பதிலிருந்து இது எந்த அளவுக்கு உண்மை

என்பதைப் புரிந்து கொள்ள முடியும். “வேஸ் மீர்” (“மொத்த உலகம்”) என்ற சொல்லுக்குக் கிராம சமூகத்தின் உறுப்பினர்களுடைய கூட்டம் என்று அந்த விவசாயி பொருள் காண்கிறான். ஆகவே திரு. தகச்சோவ் ருஷ்ய விவசாயிகளின் “உலகக் கண்ணோட்டம்” என்று எழுதுகின்ற பொழுது அவர் “மீர்” என்னும் ருஷ்யச் சொல்லைத் தவறாக மொழிபெயர்க்கிறார் என்பது வெளிப்படையாகும். தனிப்பட்ட கிராம சமூகங்கள் ஒன்றுக்கொன்று தொடர்பில்லாமல் இப்படி முற்றிலும் தனித்திருப்பது நாடு முழுவதிலும் ஒரே மாதிரியான—ஆனால் பொதுத் தன்மைக்கு எதிரான—நலன்களை உருவாக்கி கீழை நாட்டு எதேச்சாதிகாரத்துக்கு இயற்கையான அடிப்படையை அமைக்கிறது. இந்தியாவிலிருந்து ருஷ்யா வரை இந்தச் சமூக வடிவம் நிலவிய இடங்களிலெல்லாம் எப்பொழுதும் இதை ஏற்படுத்தியிருப்பதுடன் தன்னுடைய மறு பகுதியை எப்பொழுதும் அதில் காண்கிறது. பொதுவாக ருஷ்யாவிலுள்ள அரசு மட்டுமின்றி அதன் பிரதேச வடிவமான ஜாரிஸ்டு எதேச்சாதிகாரம் கூட ஆகாயத்திலிருந்து தொங்கவில்லை, ருஷ்யாவின் சமூக நிலைமைகளின் (திரு. தகச்சோவின் கூற்றுப்படி அவற்றுடன் அதற்கு “எந்தச் சம்பந்தமும் இல்லை”!) அவசியமான, தர்க்கரீதியான விளைவாக இருக்கிறது. மேலும் ருஷ்யா முதலாளித்துவத் திசைவழியில் வளர்ச்சியடைவது கூட்டுடைமையைச் சிறிது சிறிதாக அழிக்கும்; ருஷ்ய அரசாங்கம் “துப்பாக்கி ஈட்டி மற்றும் சவுக்கைக்” கொண்டு தலையிடுவதற்கு அவசியம் ஏற்படாது. ருஷ்யாவில் கூட்டுடைமையாக இருக்கின்ற நிலத்தில் விவசாயிகள் கூட்டாகப் பயிரிட்டு விளைச்சலைக் கூட்டாகப் பகிர்ந்து கொள்வதில்லை (இந்தியாவில் சில மாவட்டங்களில் இன்னும் இப்படி நடைபெறுகிறது); அதற்கு மாறாக, அந்த நிலம் அவ்வப்பொழுது பல்வேறு குடும்பத் தலைவர்களுக்குப் பிரித்துக் கொடுக்கப்படுகிறது, ஒவ்வொருவரும் தன் பங்கு நிலத்தைத் தானே பயிரிடுகிறார். ஆகவே கிராமச் சமூகத்தின் உறுப்பினர்கள் மத்தியில் வாழ்க்கை வசதிகளில் அதிகமான வேறுபாடுகள் சாத்தியம் என்பதுடன் அவை மெய்யாகவே இருக்கின்றன. அநேகமாக

எல்லா இடங்களிலுமே சில பணக்கார விவசாயிகள் (அவர்கள் சிற்சில இடங்களில் இலட்சாதிபதிகள்) இருக்கிறார்கள்; அவர்கள் லேவாதேவிக்காரர்களாக மாறி பெரும்பான்மையான விவசாயிகளின் இரத்தத்தை உறிஞ்சுபவர்களாக இருக்கிறார்கள். மற்றவர்களைக் காட்டிலும் திரு. த்கச் சோவ் இதை நன்றாக அறிவார். “கூட்டுடைமை என்னும் கருத்தை” ருஷ்ய விவசாயிகளிடமிருந்து, இயல்புணர்ச்சியாக, மரபு வழியாக இருக்கின்ற இந்தக் கம்யூனிஸ்டுகளிடமிருந்து துப்பாக்கி ஈட்டி மற்றும் சவுக்கைக் கொண்டு தான் விரட்ட முடியும் என்று ஜெர்மானியத் தொழிலாளர்கள் நம்ப வேண்டும் என்று அவர் விரும்புகின்ற அதே நேரத்தில் தன்னுடைய ருஷ்ய மொழிப் பிரசுரத்தின் 15ஆம் பக்கத்தில் பின்வருமாறு எழுதுகிறார்:

“விவசாயிகள் மத்தியில் லேவாதேவிக்காரர்களைக் (kulakov) கொண்ட வர்க்கம், விவசாயிகள் மற்றும் நிலக்கிழார்கள் குடைய நிலங்களை விலைக்கு வாங்குபவர்கள் மற்றும் குத்தகைக்காரர்களின் வர்க்கம்—முழிக்* மேற்குடியினர் வர்க்கம்—தோன்றி இடம் பிடித்துக் கொண்டிருக்கிறது.”

நாம் மேலே அதிக முழுமையாக வர்ணித்த இரத்தம் உறிஞ்சுபவர்களின் அதே ரகமே இது.

நிலப்பிரபுத்துவ கட்டாய சேவைகளைப் பணம் கொடுத்து மீட்டுக் கொண்டது மறுபடியும் கூட்டுடைமைக்கு மிகவும் பலமான அடியைக் கொடுத்தது. பிரபுக்களுக்கு அதிகமான, இன்னும் வளமான நிலம் ஒதுக்கப்பட்டது; விவசாயிக்குக் குறைவான நிலமே கிடைத்தது; அது பெரும்பாலும் அவன் வாழ்க்கை நடத்துவதற்குப் போதுமானதாக இல்லை. நிலத்தைத் தவிர காடுகளும் பிரபுக்களுக்குக் கொடுக்கப்பட்டன. விவசாயி முன்பு எரிபொருளுக்கு, உழவுச் சாதனங்களுக்கு, கட்டிடத்துக்கு அவசியமான மரத்தை இலவசமாகக் கொண்டு வந்தார்; அவர் இப்பொழுது அவற்றை விலைக்கு வாங்க வேண்டியதாயிற்று. ஆகவே இப்பொழுது விவசாயி

* —விவசாயி.—மொர்.

யிடம் அவருடைய வீட்டையும் துண்டு நிலத்தையும் தவிர வேறு ஒன்றுமில்லை; அந்த நிலத்தைப் பயிர் செய்வதற்கு அவருக்கு வழியில்லை. ஒரு அறுவடை முடிந்து மறு அறுவடை வரை விவசாயி தன்னையும் தன் குடும்பத்தையும் காப்பாற்றுவதற்குப் போதிய நிலம் இல்லாதது சராசரி நிலைமையாக இருந்தது. இத்தகைய நிலைமைகளில், வரிகள் மற்றும் லேவாதேவிக்காரர்களின் தாக்கத்தில் கூட்டுடைமை இனியும் ஒரு வரமாக இருக்கவில்லை; அது ஒரு விலங்காக மாறியது. அடிக்கடி விவசாயிகள் தனியாகவோ, குடும்பத்துடனோ இடம்பெயர்ந்து செல்கின்ற தொழிலாளர்களாக மாறுவதற்காக கிராம சமூகத்தை விட்டு ஓடுகிறார்கள், தங்களுடைய நிலங்களைப் பின்னே விட்டுப் போகிறார்கள்.*

ருஷ்யாவில் கூட்டுடைமை மலர்ந்து மணம் பரப்பிய கட்டம் நெடுங்காலத்துக்கு முன்பே முடிந்து விட்டது, அது தன்னுடைய அழிவை நோக்கி நகர்ந்து கொண்டிருக்கிறது என்பது தெளிவாகும். எனினும் இந்த சமூக வடிவத்தை உயர்ந்த வடிவமாகச் செய்வதற்கு—நிலைமைகள் அதற்குத் தகுந்தவாறு முதிர்ச்சியடைகின்ற வரை அது நீடிக்குமானால், விவசாயிகள் இனிமேல் நிலத்தைத் தனியாகப் பயிரிடாமல் கூட்டாகப் பயிரிடுவார்கள்** என்ற முறையில் வளர்ச்சி

* விவசாயிகளின் நிலைமையைப் பற்றி மற்ற நூல்களைத் தவிர விவசாய உற்பத்தியைப் பற்றிய அரசாங்கக் கமிஷனுடைய (1873) அதிகார பூர்வமான அறிக்கை மற்றும் ஸ்கால்தின், W Zacholusti i w Stolice (காட்டகத்திலும் தலைநகரத்திலும், செயின்ட் பீட்டர்ஸ்பர்க், 1870) புத்தகத்தையும் பார்க்க; இரண்டாவதாகக் குறிப்பிடப்பட்ட புத்தகத்தை எழுதியவர் ஒரு மிதவாதப் பழமைவாதி. (எங்கெல்ஸ் எழுதிய குறிப்பு).

** போலந்தில், குரோட்னோ மாகாணத்தில்—அங்கே 1863ஆம் ஆண்டுக் கலகத்தில்⁴² பிரபுக்கள் பெரும்பாலும் அழிந்து போனார்கள்—விவசாயிகள் இப்பொழுது பிரபுக்களிடமிருந்து பண்ணைகளை விலைக்கு வாங்கி அல்லது குத்தகைக்கு எடுத்து, அவற்றைப் பிரிவினை செய்யாமல் கூட்டாகக் களைக்கு வைத்துக் கொண்டு பயிர் செய்கிறார்கள். இந்த

யடைவதற்குத் தகுதியிருப்பதாக அது நிரூபிக்குமானால்—
 ருஷ்ய விவசாயிகள் முதலாளித்துவச் சிறு நிலவுடைமை
 என்னும் இடைநிலைக் கட்டத்தைக் கடந்து வர வேண்டிய
 அவசியமின்றி அதை இந்த உயர்ந்த வடிவத்துக்கு உயர்த்து
 வதற்குச் சாத்தியம் இருக்கிறது என்பதில் சந்தேகமில்லை.
 ஆனால் கூட்டுடைமை முழுமையாக நொறுங்குவதற்கு
 முன்பு மேற்கு ஐரோப்பாவில் பாட்டாளி வர்க்கப் புரட்சி
 வெற்றி பெற்று ருஷ்ய விவசாயிக்கு அத்தகைய மாற்றத்
 துக்கு அவசியமான முன்னிபந்தனைகளை, குறிப்பாக தன்
 னுடைய மொத்த விவசாய முறையில் அதனுடன் அவசிய
 மாகப் பிணைக்கப்பட்டிருக்கின்ற புரட்சியை அவர் நிறை
 வேற்றுவதற்குத் தேவைப்படுகின்ற பொருளாயத நிலை
 மைகளைப் படைக்கின்ற பொழுது மட்டுமே இது நடை
 பெற முடியும். ஆகவே ருஷ்ய விவசாயிகள் “உடைமையாளர்
 களாக” இருந்த போதிலும் உடைமை இல்லாத மேற்கு
 ஐரோப்பாவின் தொழிலாளர்களைக் காட்டிலும் “சோஷலி
 சத்துக்கு... நெருக்கமாக” இருக்கிறார்கள் என்று திரு. த்கச்
 சோவ் கூறுவது வெறும் வாய்வீச்சே. இதற்கு எதி
 ரிடையே உண்மையாகும். ருஷ்யக் கூட்டுடைமையை ஏதாவ
 தொன்று இன்னும் காப்பாற்ற முடியுமென்றால், அது ஒரு
 புதிய, மெய்யாகவே உருப்படியான வடிவமாக வளர்கின்ற
 வாய்ப்பைத் தரக் கூடுமென்றால் அது மேற்கு ஐரோப்பா
 வில் பாட்டாளி வர்க்கப் புரட்சியே.

திரு. த்கச்சோவ் பொருளாதாரப் புரட்சியை எவ்வளவு
 எளிதாகக் கருதுகிறாரோ, அதே போல அரசியல் புரட்சி
 யையும் கருதுகிறார். ருஷ்ய மக்கள் தமது அடிமைத் தளை
 களை எதிர்த்து “மதக் குறுங்குழுக்கள்... வரி செலுத்த
 மறுத்தல்... கொள்ளையர் கூட்டங்கள் (ஜெர்மன் தொழி
 லாளர்கள் இதை அறிவதில் மகிழ்ச்சி அடைவார்கள், இதன்

விவசாயிகள் பல நூற்றாண்டுகளாகக் கூட்டுடைமை இல்லாத
 வர்கள்; அவர்கள் மாருஷ்யர்கள் அல்ல, அவர்கள் போலிஷ்
 காரர்கள், லித்துவேனியர்கள் மற்றும் பேலாருஷ்யர்கள்.
 (எங்கெல்ஸ் எழுதிய குறிப்பு.)

படி ஷின்டர்ஹான்ஸ்* ஜெர்மன் சமூக-ஜனநாயகத்தின் தந்தையாகிறார்)... நெருப்பு வைத்தல்... கலகங்கள்...' ஆகிய வடிவங்களில் "இடைவிடாமல் போராடுகிறார்கள்"; "ஆகவே ருஷ்ய மக்களை இயல்புணர்ச்சியுள்ள புரட்சிக் காரர்கள் என்று கூற முடியும்" என்று அவர் வர்ணிக்கிறார். ஆகவே திரு. தகச்சோவ் பின்வருமாறு நம்புகிறார்: "ஒன்று சேர்ந்த வெறுப்பு, அதிருப்தி உணர்ச்சிகளை ஒரே சமயத்தில் சில இடங்களில் தூண்டுவது மட்டுமே அவசியம்; அவை... நமது மக்களின் இதயங்களில் எப்பொழுதுமே கனன்று கொண்டிருக்கின்றன." பிறகு "புரட்சிகரச் சக்திகளின் ஒற்றுமை தானாகவே ஏற்படும், சண்டை... மக்களுடைய இலட்சியத்துக்குச் சாதகமாகத்தான் முடியும். செய்முறையான அவசியம், சுயபாதுகாப்பு என்னும் இயல்புணர்ச்சி" "எதிர்ப்பைத் தெரிவிக்கின்ற கிராம சமூகங்கள் மத்தியில் உறுதியான, பிரிக்க முடியாத கூட்டணியைத்" தாமாகவே ஏற்படுத்தும்.

இவ்வளவு சுலபமான, இதைக் காட்டிலும் ஆனந்தமான முறையில் புரட்சியைப் பற்றிக் கற்பனை செய்ய முடியாது. ஒரே சமயத்தில் மூன்று அல்லது நான்கு இடங்களில் எழுச்சியைத் துவங்கினால் "இயல்புணர்ச்சியுள்ள புரட்சிக்காரர்", "செய்முறையான அவசியம்" மற்றும் "சுயபாதுகாப்பு என்னும் இயல்புணர்ச்சி" மற்றவற்றைத் "தாமாகவே" செய்கின்றன. விஷயம் இவ்வளவு சுலபமாக இருக்கின்ற பொழுது புரட்சி நெடுங்காலத்துக்கு முன்பே ஏன் நிறைவேற்றப்படவில்லை, மக்கள் விடுவிக்கப்பட்டு ருஷ்யா முன்மாதிரியான சோஷலிச நாடாக ஏன் மாற்றப்படவில்லை என்பதைச் சிறிதும் புரிந்து கொள்ள முடியவில்லை.

உண்மையில் அது முற்றிலும் வேறு விஷயமாகும். ருஷ்ய மக்கள், இந்த "இயல்புணர்ச்சியுள்ள புரட்சிக்காரர்" பிரபுக்களையும் தனிப்பட்ட அதிகாரிகளையும் எதிர்த்து எண்ணற்ற

* ஷின்டர்ஹான்ஸ்—கெட்ட பெயரெடுத்த ஜெர்மன் கொள்ளைக்காரரான யோஹன் பியூக்லரின் நிந்தைப் பெயர். —ப-ர்.

தனித்தனியான விவசாயக் கலகங்களை நடத்தியிருக்கிறார்கள் என்பது உண்மையே. ஆனால் அவர்கள் ஜார் சக்கரவர்த்தியை எதிர்த்து ஒருபோதும் கலகம் செய்ததில்லை (ஒரு பாசாங்குக் காரன் தன்னை ஜார் என்று கூறிக் கொண்டு மக்களுக்குத் தலைமை வகித்து அரியணையைக் கோரிய சந்தர்ப்பங்களைத் தவிர). கடைசியாக நடைபெற்ற மாபெரும் விவசாய எழுச்சி இரண்டாவது எக்கதெர்னாவின் ஆட்சியின் போது நடைபெற்றது; ஏனென்றால் எமெலியான் புகச் சோவ் தன்னை அவளுடைய கணவனாகிய மூன்றாவது பீட்டர் என்று சொல்லிக் கொண்டார், அவர் கொல்லப்படவில்லை, அரியணையிலிருந்து அகற்றப்பட்டுச் சிறையில் அடைக்கப்பட்டதாகவும் தற்பொழுது அங்கிருந்து தப்பி வந்ததாகவும் அவர் கூறினார். ஜார் ருஷ்ய விவசாயியின் மண்ணுலகக் கடவுள்: Bog vysok, Car daljok, கடவுள் உயரத்தில் இருக்கிறார், ஜார் வெகு தூரத்தில் இருக்கிறார் என்று அவர் துன்பம் நேர்கின்ற பொழுது கூறுகிறார். பெருந்திரளான விவசாயிகள், குறிப்பாக நிலப்பிரபுத்துவ கட்டாய சேவைகளைப் பணம் கொடுத்து மீட்டுக் கொண்டதற்குப் பிறகு, அரசாங்கத்தையும் ஜாரையும் எதிர்த்துச் சண்டை போடுமாறு மேன்மேலும் நிர்ப்பந்திக்கப்படுகின்ற நிலைமைக்குத் தள்ளப்பட்டிருக்கிறார்கள் என்பதில் சந்தேகமில்லை; ஆனால் திரு. தகச்சோவ் தன்னுடைய “இயல்புணர்ச்சியுள்ள புரட்சிக்காரர்” என்ற கட்டுக்கதையைச் சொல்வதற்கு வேறு இடத்துக்குப் போக வேண்டும்.

ருஷ்ய விவசாயிகளில் பெருந்திரளானவர்கள் என்றென்றும் அதிகமான இயல்புணர்ச்சியுள்ள புரட்சிக்காரர்களாக இருந்தால் கூட, கலிக்கோ துணியில் பூச்சித்திரத்தை வரைவதைப் போல அல்லது ஒரு தேநீர்க் கெட்டிலைத் தயாரிப்பதைப் போல புரட்சிகளை உத்தரவின்படித் தயாரிக்கலாம் என்று நாம் கற்பனை செய்தால் கூட—பன்னிரண்டு வயதுக்கு அதிகமான ஒருவர் புரட்சியின் நிகழ்முறையைப் பற்றி இங்கே எழுதப்பட்டிருப்பதைப் போன்று முற்றிலும் குழந்தைத் தனமான முறையில் கற்பனை செய்வது அனுமதிக்கப்படக் கூடியதா என்று நான் கேட்கிறேன். பக்கூனின்வாத

மாதிரியில் செய்யப்பட்ட முதல் புரட்சி—1873ஆம் ஆண்டின் ஸ்பானியப் புரட்சி—மிகச் சிறப்பான முறையில் தோல்வியடைந்த பிறகு இது எழுதப்பட்டிருக்கிறது என்பதையும் கூடுதலாக நினைவில் வைத்துக் கொள்ளுங்கள். அங்கும் அவர்கள் ஒரே சமயத்தில் சில இடங்களில் எழுச்சியைத் தொடங்கினார்கள். அங்கும் செய்முறையான அவசியம், சுயபாதுகாப்பு என்னும் இயல்புணர்ச்சி எதிர்ப்பைத் தெரிவிக்கின்ற கிராம சமூகங்கள் மத்தியில் உறுதியான, பிரிக்க முடியாத கூட்டணியைத் தாமாகவே ஏற்படுத்தும் என்று கணக்குப் போடப்பட்டது. என்ன நடந்தது? ஒவ்வொரு கிராம சமூகமும், ஒவ்வொரு நகரமும் தன்னை மட்டுமே பாதுகாத்துக் கொண்டது, பரஸ்பர உதவி என்ற பேச்சுக்கு இடமில்லை; பாவியா மூவாயிரம் நபர்களை மட்டுமே வைத்துக் கொண்டு இரண்டு வாரங்களுக்குள் ஒரு நகரத்துக்குப் பிறகு மற்றொரு நகரத்தை முறியடித்தான், அராஜகவாதப் புகழ் முழுமைக்குமே முடிவு கட்டினான் (யுக்கனின் வாதிக்களின் வேலை என்ற என்னுடைய கட்டுவரையம் பார்க்க, அதில் இதை விரிவாக வர்ணித்திருக்கிறேன்).

ருஷ்யா புரட்சியின் முற்பொழுதில் இருக்கிறது என்பதில் சந்தேகமில்லை. ருஷ்யாவின் நிதி விவகாரங்கள் மிகவும் ஒழுங்கின்றி இருக்கின்றன. இனிமேல் வரிகளை திண்ணம் அதிகமாக உயர்த்த முடியாது; பழைய அரசுக் கடன்களுக்கு வட்டி புதிய கடன்களின் மூலம் கொடுக்கப்படுகிறது. ஒவ்வொரு புதிய கடனும் அதிகமான இடையூறுகளைச் சந்திக்கிறது; ரயில் பாதைகளை அமைக்கின்ற பொம்மைக் காக்கின் மூலமாக மட்டுமே தற்பொழுது பணத்தைத் திரட்ட முடியும்! நிர்வாகம் பழைய மாதிரியே இருக்கிறது, அதாவது உச்சி முதல் அடி வரை ஊழல் மலிந்திருக்கிறது; அதிகாரிகள் தங்களுடைய ஊதியத்தைக் காட்டிலும் திருத்தல், லஞ்சம், பணம் பறித்தலின் மூலமே வாழ்க்கை நடத்திறார்கள். 1861ஆம் ஆண்டின் மீட்பு ஆணைவின் மூலம் ருஷ்யாவின் மொத்த விவசாய உற்பத்தியும்—அது ருஷ்யாவுக்கு மிக முக்கியமானது—முற்றிலும் சீர்குலைத்திருக்கிறது; பெரிய நிலக்கிறார்கள் போதுமான உழைப்பு

சக்தி இல்லை, விவசாயிகளிடம் போதுமான நிலம் இல்லை, அவர்கள் வரிகளினாலும் லேவாதேவிக்காரர்களினாலும் ஒட்டக் கறக்கப்படுகிறார்கள்; விவசாய உற்பத்தி ஆண்டு தோறும் குறைந்து கொண்டிருக்கிறது. இவை அனைத்தும் கீழை நாட்டு எதேச்சாதிகாரத்தினால் மொத்தத்தில் அதிகமான கஷ்டத்துடன்—அதிலும் வெளித்தோற்றத்தில் மட்டுமே—கட்டுப்படுத்தப்படுகின்றன. அந்த எதேச்சாதிகாரத்தின் கொடுங்கோன்மையை மேற்கு நாடுகளில் இருக்கின்ற நாம் கற்பனை செய்யக் கூட முடியாது. அந்த எதேச்சாதிகாரம் நாள் தோறும் கல்வியறிவுடைய வர்க்கத்தினரது, குறிப்பாக வேகமாக வளர்ச்சியடைந்து கொண்டிருக்கின்ற தலைநகர முதலாளி வர்க்கத்தின் கருத்துகளுடன் மேன்மேலும் தீவிரமாக முரண்படுவது மட்டுமின்றி, அதன் இன்றைய ஆளுநரின் தரப்பில் மூளை குழம்பிப் போயிருக்கிறது, ஒரு நாள் மிதவாதத்துக்குச் சலுகைகளைத் தருகிறது, மறு நாள் பீதியடைந்து அவற்றை ரத்துச் செய்கிறது, இவ்வாறாகத் தனக்கு மேன்மேலும் அதிகமான இழிவைத் தேடிக்காங்கிறது. இவற்றுடன் சேர்ந்து தலைநகரத்தில் குவிநருக்கின்ற நாட்டின் கல்வியறிவுள்ள பகுதியினரிடம் இந்தலைமை நீடிக்க முடியாது, ஒரு புரட்சி நெருங்கி வந்து கொண்டிருக்கிறது என்ற உணர்வு அதிகரிக்கிறது; அதே சமயத்தில் இந்தப் புரட்சியை மிருதுவான, அரசியலமைப்புச் சட்டவாதப் பாதைக்குள் செலுத்துவது சாத்தியம் என்ற கற்பனையும் அதிகரிக்கிறது. இங்கே புரட்சியின் எல்லா நிபந்தனைகளும் இணைந்திருக்கின்றன; இப்புரட்சி தலைநகரத்தின் மேல்தட்டு வர்க்கத்தினரால்—ஒருவேளை அரசாங்கத்தால் கூட—தொடங்கப்படும். ஆனால் விவசாயிகள் அதை முதல் கட்டத்தை, அரசியலமைப்புச் சட்டவாதக் கட்டத்தைத் தாண்டி வேகமாக முன்னே கொண்டு போக வேண்டும். புரட்சி ஒரே தாக்குதலில் இது வரை சேதமில்லாமல் இருக்கின்ற மொத்த ஐரோப்பியப் பிற்போக்குவாதத்தின் கடைசி சேமப்படையை அழிக்கும் என்னும் ஒரு காரணத்திற்காக மட்டுமாவது அது மொத்த ஐரோப்பாவுக்கும் மாபெரும் முக்கியத்துவத்தைக் கொண்டிருக்கும். இந்தப்

புரட்சி நிச்சயமாக நெருங்கி வந்து கொண்டிருக்கிறது. இரண்டு சம்பவங்கள் மட்டுமே அதை இன்னும் தாமதப் படுத்த முடியும்: துருக்கி அல்லது ஆஸ்திரியாவுக்கு எதிராக வெற்றிகரமான போர் (அதற்கு நிதியும் உறுதியான கூட்டணிகளும் அவசியம்) அல்லது... உரிய காலத்துக்கு முன்னரே புரட்சிகர எழுச்சிக்கு முயல்வது (அது உடைமை வர்க்கத்தினரை மறுபடியும் அரசாங்கத்தை நோக்கித் துரத்தி விடும்).

1875 ஏப்ரலில்

பி. எங்கெல்சினால் எழுதப்பட்டது

Der Volksstaat பத்திரிகை,
எண்கள் 43, 44 மற்றும் 45,
ஏப்ரல் 16, 18 மற்றும் 21, 1875
என்ற இதழிலும்

பத்திரிகை வாசகப்படி,
பிரசுரத்தின் வாசகத்
துடன் சரிபார்த்து அச்சிடப்பட்டது

F. Engels, *Soziales aus
Rußland*, Leipzig, 1875
என்ற தனிப் பிரசுரத்திலும்
F. Engels, *Internationales aus dem
"Volksstaat" (1871—1875)*,
Berlin, 1894

மூலம் ஜெர்மன்
மொழியில்
எழுதப்பட்டது

என்ற புத்தகத்திலும்
வெளியிடப்பட்டது

“ருஷ்யாவில் சமூக உறவுகளைப் பற்றி” என்னும் கட்டுரைக்கு முடிவுரை

திரு. பியோத்தர் தகச்சோவ் (துல்லியமாகச் சொல்வதென்றால்) ஒரு பக்கூனின்வாதி அல்ல, அதாவது ஒர் அராஜகவாதி அல்ல, ஆனால் அவர் தன்னை ஒரு “பிளான்கிவாதி” என்று கூறிக் கொள்கிறார் என்னும் திருத்தத்துடன் நான் தொடங்குகிறேன். இத்தவறு இயற்கையானதே; ஏனென்றால் மேலே கூறப்பட்ட திரு. தகச்சோவ் என்பவர் நாடு துறந்த ருஷ்யர்களின் மரபைப் பின்பற்றி நாடுதுறந்த ருஷ்யர்களின் மொத்தத் திரளடன் தான் அனுதாபம் கொண்

டிருப்பதாக மேற்கு ஐரோப்பாவுக்கு முன்னர் தன்னை அறி முகப்படுத்திக் கொண்டார்; அது மட்டுமின்றி, தன்னுடைய பிரசுரத்தில்¹³ பக்கூனின் மற்றும் அவருடைய சகாக்களைப் பற்றிய என்னுடைய விமர்சனத்தை மறுத்து அவர்களை ஆதரித்து எழுதினார்; அதிலும் என்னுடைய விமர்சனம் தனிப்பட்ட முறையில் அவருக்கு எதிராகச் செய்யப் பட்டதைப் போன்ற விதத்தில் அதை எழுதினார்.

அவர் என்னுடன் நடத்திய விவாதத்தில் ஆதரித்த ருஷ்யாவின் கூட்டுடைமை கிராம சமூகங்களைப் பற்றிய கருத்துகள் சாராம்சத்தில் ஹெர்ட்ஸனுடையவை. அவர் அகில ஸ்லாவ்வாத எழுத்தாளர், புரட்சிக்காரராக வீங்க வைக்கப் பட்டவர்; அவர் ஹாக்ஸ்த்ஹாவுசன் எழுதிய ருஷ்யாவைப் பற்றிய ஆராய்ச்சிகள் என்னும் நூலைப் படித்து தன்னுடைய பண்ணைகளைச் சேர்ந்த பண்ணையடிமை விவசாயிகளுக்கு நிலத்தில் தனியுடைமை கிடையாது, அவர்கள் அவ்வப் பொழுது விவசாய நிலங்களையும் மேய்ச்சல் நிலங்களையும் தமக்குள் பங்கிட்டுக் கொண்டார்கள் என்பதை அறிந்தார். அவர் கற்பனையான கதை எழுதுகின்றவர் என்பதால் சீக் கிரத்திலேயே எல்லோருடைய பொது அறிவிலும் இடம் பெற்ற ஒன்றைப் பற்றி அவர் ஆராய வேண்டிய அவசியம் இல்லாமற் போய் விட்டது; அதாவது, நிலத்தில் கிராம சமூக உடைமை என்பது புராதன சகாப்தத்தில் ஜெர்மானியர்கள், கெல்ட்டுகள், இந்தியர்கள், சுருக்கமாகக் கூறுவதென்றால் எல்லா இந்திய-ஐரோப்பிய மக்களினங்கள் மத்தியிலும் நிலவிய உடைமை வடிவமாகும்; அது இன்னும் இந்தியாவில் நிலவுகிறது, அயர்லாந்திலும் ஸ்காட்லாந்திலும் சமீப காலத்தில்தான் கட்டாயமாக அழிக்கப்பட்டது, ஜெர்மனியில் இன்று கூட ஏதாவதொரு இடத்தில் நிலவுகிறது; அது மறைந்து கொண்டிருக்கின்ற உடைமை வடிவம், அது உண்மையில் குறிப்பிட்ட வளர்ச்சிக் கட்டத்தில் இருக்கின்ற எல்லா மக்களினங்களுக்கும் பொதுவான நிகழ்வு. ஆனால், அதிகமாகப் போனால் சொல்லளவில் மட்டும் சோஷலிஸ்டாக இருந்த ஹெர்ட்ஸன் அகில ஸ்லாவ்வாதி என்ற முறையில் உளுத்துப் போன மேற்கு உலகத்திடம் தன்னுடைய

“புவித” ருஷ்யாவையும் அதன் பணியையும்—முற்றிலும் கெட்டுப் போன, காலங்கடந்த மேற்கு உலகத்திற்குப் புது ரத்தம் பாய்ச்சி புத்துயிருட்டுவது (அவசியப்பட்டால் ஆயுத பலத்தின் மூலமாகக் கூட) என்ற பணியையும்—இன்னும் சிறப்பாக எடுத்துக் காட்டுவதற்குக் கிராம சமூகம் ஒரு புதிய சாக்காகப் பயன்படும் என்று கருதினார். முதுமைத் தளர்ச்சியுற்ற பிரெஞ்சுக்காரர்களும் ஆங்கிலேயர்களும் எவ்வளவு முயற்சி செய்தும் செய்ய முடியாதது ருஷ்யர்களுக்குத் தங்கள் நாட்டிலேயே தயாராகக் கிடைத்திருந்தது.

“கிராம சமூகத்தைத் தக்க வைத்துக் கொண்டு தனி நபருக்குச் சுதந்திரம் அளிப்பது, கிராமம் மற்றும் வோலஸ்டின்* சுயநிர்வாகத்தை நகரங்களுக்கும் மொத்த அரசுக்கும் விரிவுபடுத்துவது, தேசிய ஒற்றுமையைப் பாதுகாப்பது—இதுதான் ருஷ்யாவின் எதிர்காலத்தைப் பற்றிய பிரச்சினை; இந்தச் சமூக முரணுரைப் பிரச்சினையின் தீர்வு மேற்கு நாட்டு அறிஞர்களின் மூளைகளில் இடம் பெற்று அவர்களுக்குக் கவலையைத் தருகிறது” (ஹெர்ட்ஸன், லின்டனுக்கு எழுதிய கடிதங்கள்).

ஆகவே, ருஷ்யாவில் அரசியல் பிரச்சினை இன்னும் இருக்க முடியும்; ஆனால் ருஷ்யாவின் “சமூகப் பிரச்சினை” ஏற்கெனவே தீர்க்கப்பட்டு விட்டது.

ஹெர்ட்ஸனைக் குருட்டுத் தனமாகப் பின்பற்றுகின்ற தக்ச்சோவும் இதே எளிமையான கருத்தைக் கொண்டிருந்தார். ருஷ்யாவில் “சமூகப் பிரச்சினை” தீர்க்கப்பட்டு விட்டது என்று 1875ஆம் ஆண்டில் அவர் இனியும் வலியுறுத்த இயலாத நிலைமையில் ருஷ்ய விவசாயிகள்—அவர்கள் எல்லோரும் பிறவியிலேயே கம்யூனிஸ்டுகள்—சோஷலிசத்துக்கு மிகவும் நெருக்கமாக இருக்கிறார்கள், அது மட்டுமல்ல, மேற்கு ஐரோப்பாவின் வறுமைப்பட்ட, கடவுளால் கைவிடப்பட்ட பாட்டாளி வர்க்கத்தினரைக் காட்டிலும் மிகவும் சிறப்பான வாழ்க்கையைக் கொண்டிருக்கிறார்கள் என்று அவர் கூறினார். தமக்குப் பின்னால் நூற்றாண்டுப் புரட்சி

* வோலஸ்ட்—ருஷ்யாவில் நிர்வாகப் பிரதேசத்தின் மிகவும் கீழான அலகு.—மொ-ர்.

கர நடவடிக்கையைக் கொண்டிருக்கின்ற பிரெஞ்சுக் குடியரசுவாதிகள் தங்கள் நாட்டு மக்கள் அரசியல் ரீதியில் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டவர்கள் என்று கருதிய நேரத்தில் அக்கால கட்டத்தைச் சேர்ந்த பல ருஷ்ய சோஷலிஸ்டுகள் சமூக அடிப்படையில் ருஷ்ய மக்கள் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டவர்கள் என்று அறிவித்தார்கள். பழைய பொருளாதார உலகத்துக்குப் புத்துயிரூட்டப் போவது மேற்கு ஐரோப்பியப் பாட்டாளி வர்க்கத்தின் போராட்டம் அல்ல, அப்புத்துயிர் ருஷ்ய விவசாயி வர்க்கத்தின் குடலிலிருந்து வரப் போகிறது என்றார்கள். இச்சிறுபிள்ளைத் தனமான கருத்தை எதிர்ப்பது என்னுடைய விமர்சனத்தின் நோக்கமாகும்.

ஆனால் ருஷ்யாவின் விவசாய சமூகம் ஹெர்ட்ஸன்கள், தகச்சோவ்களைக் காட்டிலும் பன்மடங்கு மிகவும் சிறந்த நபர்களின் கவனத்தை ஈர்த்து அங்கீகாரத்தைப் பெற்றிருக்கிறது. அவர்களில் மாபெரும் சிந்தனையாளரான நிக்கலாய் செர்னிஷேவ்ஸ்கியும் ஒருவர். ருஷ்யா அவருக்கு மிகவும் அதிகமாகக் கடன்பட்டிருக்கிறது. சைபீரியாவில் யாக்கூட்கள் மத்தியில் அவர் நாடு கடத்தப்பட்டு நெடுங்காலத்தைக் கழித்த பொழுது அவரது உடல் நலம் சிறிது சிறிதாக அழிந்தது; "விடுதலையளித்தவர்" என்று சொல்லப்படுகின்ற இரண்டாவது அலெக்சாந்தரின் நினைவுக்கு அது மிகவும் இழிவான கறையாக நிரந்தரமாக இருக்கும்.

ருஷ்யாவுக்கும் மேற்கு ஐரோப்பாவுக்கும் இடையில் அறிவுத் தடை இருப்பதால் செர்னிஷேவ்ஸ்கி மார்க்ஸ் எழுதிய நூல்களில் ஒன்றைக் கூடப் படிக்கவில்லை; மூலதனம் அங்கே வெளியான பொழுது அவர் ஸ்ரேட்னெ-விலுயிஸ்கில் யாக்கூட்கள் மத்தியில் பல ஆண்டுகளைக் கழித்திருந்தார். இந்த அறிவுத் தடை எழுப்பிய நிலைமைகளிள்தான் அவருடைய ஆன்மிக வளர்ச்சி முற்றிலும் நடைபெற வேண்டியிருந்தது. ஜாரிஸ்டுத் தணிக்கை முறை எதை அனுமதிக்கவில்லையோ அது ருஷ்யாவைப் பொறுத்தமட்டில் அநேகமாக அல்லது முற்றிலும் கூட இல்லாததே; எனவே அவருடைய எழுத்துக்களில் எங்காவது ஒரு பலவீனமான இடத்தை, ஒரு குறுகிய சிந்தனையை நாம் பார்க்க முடிந்

தால் அது இன்னும் அதிகமாக இல்லை என்பதே வியப்புக்குரியதாகும்.

ருஷ்ய விவசாய சமூகம் தற்கால சமூக வடிவத்திலிருந்து புதிய வளர்ச்சிக் கட்டத்துக்கு மாறுவதற்குரிய சாதனம் என்றும் செர்னிஷேவ்ஸ்கி கருதினார்; அந்தக் கட்டம் ஒரு பக்கத்தில் ருஷ்ய கிராம சமூகத்தைக் காட்டிலும் உயர்வானதாக, மறு பக்கத்தில் வர்க்க முரண்பாடுகளைக் கொண்ட மேற்கு ஐரோப்பிய முதலாளித்துவச் சமூகத்தைக் காட்டிலும் உயர்வானதாக இருக்கும். ருஷ்யாவிடம் அத்தகைய சாதனம் இருக்கிறது, மேற்கு ஐரோப்பாவிடம் அத்தகைய சாதனம் இல்லை என்பது ருஷ்யாவுக்குச் சாதகமானது என்று அவர் கண்டார்.

“மேற்கு ஐரோப்பாவில் தனி நபருடைய உரிமைகள் முடிவில்லாதபடி விரிவுபடுத்தப்பட்டிருப்பது அங்கே இன்னும் சிறப்பான அமைப்பை ஏற்படுத்துவதை அதிகமான அளவுக்குத் தடை செய்கிறது.... ஒரு நபர் வழக்கமாக அனுபவித்து வந்திருப்பதில் மிகவும் அற்பமான பகுதியைக் கூடக் கைவிடுதல் சுலபமல்ல; மேற்கு நாடுகளில் தனி நபர் எல்லை யற்ற சொந்த உரிமைகளை அனுபவித்துப் பழகியிருக்கிறார். பரஸ்பரம் விட்டுக்கொடுப்பதன் பயனையும் அவசியத்தையும் கசப்பான அனுபவம் மற்றும் நெடுங்காலச் சிந்தனையின் மூலமாக மட்டுமே கற்றுக் கொள்ள முடியும். மேற்கு நாடுகளில் பொருளாதார உறவுகளை இன்னும் சிறப்பான முறையில் அமைப்பதற்குத் தியாகங்கள் அவசியமாக இருக்கின்றன; ஆகவே அதை நிறைவேற்றுதல் கடினமாக இருக்கிறது. அது ஆங்கில மற்றும் பிரெஞ்சு விவசாயிகளின் பழக்கவழக்கங்களுக்கு எதிராக இருக்கிறது.” ஆனால் “ஒரு நாட்டில் கற்பனை என்று கருதப்படுவது மற்றொரு நாட்டில் மெய்யாகவே இருக்கிறது.... ஆங்கிலேயரும் பிரெஞ்சுக்காரரும் தங்கள் நாடுகளின் தேசிய வாழ்க்கையில் ஏற்படுத்துவதற்கு மிகவும் கஷ்டப்படுகின்ற பழக்கவழக்கங்கள் ருஷ்யர்களின் தேசிய வாழ்க்கையில் மெய்யாகவே இடம் பெற்றிருக்கின்றன.... மேற்கு நாடுகள் கடினமான, நீண்ட பாதையின் மூலம் எந்த அமைப்பைக் கொண்டு வருவதற்குப் பாடுபடுகின்றனவோ அது நம்முடைய நாட்டில் நம்முடைய கிராம வாழ்க்கையின் மகத்தான தேசிய மரபுகளில் இன்னும் நீடிக்கின்றது.... நிலத்தில் சமூக உடைமையை இழந்தது மேற்கு

நாடுகளில் எத்தகைய பரிதாபகரமான விளைவுகளை ஏற்படுத்தியிருக்கிறது, மேற்கு நாடுகளின் மக்களினங்கள் இழந்ததை அவர்கள் திரும்பப் பெறுவது எவ்வளவு கடினமானது என்பதை நாம் காண்கிறோம். மேற்கு நாடுகளுடைய உதாரணத்தை நாம் கவனிக்காமல் இருந்து விடக் கூடாது'' (செர்னியேவ்ஸ்கி, நூல் திரட்டு, ஜெனீவா பதிப்பு, தொகுதி 5, பக்கங்கள் 16—19; பிளெஹானவ் எழுதிய *Nashi raznoglasia*,* ஜெனீவா, 1885 என்னும் நூலில் தரப்பட்டுள்ள மேற்கோள்).

நிலத்தைக் கூட்டாகப் பயிரிட்டு அறுவடையைத் தனிப்பட்ட குடும்பங்களுக்குப் பிரித்துக் கொடுக்கின்ற முறையை இன்னும் பின்பற்றிய உரால் கஸாக்குகளைப் பற்றி அவர் பின்வருமாறு எழுதுகிறார்:

''உரால் மக்கள் தங்களுடைய இன்றைய அமைப்பில் வசிக்கின்ற பொழுது தானிய விவசாயத்தில் இயந்திரங்களைப் பயன்படுத்துவதைக் காண்பார்களானால் பல நூறு டெஸ்ஸியாட்டினாக்களைக் கொண்ட பெரிய அளவு விவசாயத்துக்கு அவசியமான இயந்திரங்களை உபயோகிப்பதை அனுமதிக்கின்ற ஓர் அமைப்பு தங்கள் மத்தியில் நீடிப்பதைப் பற்றி அவர்கள் மிகவும் மகிழ்ச்சி அடைவார்கள்'' (Ibidem,** பக்கம் 131).

உரால் கஸாக்குகள் நிலத்தைக் கூட்டாகப் பயிரிடுதல் இராணுவ காரணங்களுக்காகப் பாதுகாக்கப்படுகிறது (இங்கே நம்மிடமும் பாசறைக் கம்யூனிசம் இருப்பதைப் போல); மோசெல் பிராந்தியத்தில் நிலத்தை அடிக்கடி மறுபங்கீடு செய்து கொள்கின்ற நமது பண்ணைச் சமூகங்களை (Gehörferschaften) அநேகமாக ஒத்திருக்கின்ற இது ருஷ்யாவில் தனித் தன்மையான ஒன்று என்பதை நாம் நினைவில் கொள்ள வேண்டும். இயந்திரங்களை உபயோகிக்கின்ற வரை இன்றைய அமைப்பு சேதமில்லாமல் இருக்குமானால் அதன் பலனை அடையப் போவது அவர்கள் அல்ல, அவர்கள் ஊழியம் செய்கின்ற ருஷ்ய இராணுவ அமைப்பே.

*—நமது கருத்து வேறுபாடுகள்.—ப-ர்.

**—அதே நூல்.—ப-ர்.

எப்படி இருப்பினும் இறுதான் உண்மையாகும். மேற்கு ஐரோப்பாவில் முதலாளித்துவச் சமூகம் தன்னுடைய சொந்த வளர்ச்சியின் தப்ப முடியாத முரண்பாடுகளினால் சீர்குலைந்து அழிவை எதிர்நோக்குகின்ற நேரத்தில் ருஷ்யாவில் பயிரிடப்படுகின்ற நிலத்தில் அநேகமாக அரைப் பகுதி கிராம சமூகங்களில் கூட்டுடைமையாக இருக்கிறது. மேற்கு நாடுகளில் ஒரு புதிய சமூக அமைப்பை ஏற்படுத்துவதன் மூலம் முரண்பாடுகளைத் தீர்ப்பது உற்பத்திச் சாதனங்கள் அனைத்தையும், ஆகவே நிலத்தையும் மொத்தமாக சமூக உடைமை ஆக்குவதை அவசியமான முன்நிபந்தனையாக உள்ளடக்கி இருக்கிறது என்றால் மேற்கு நாடுகளில் இனி மேல் அமைக்கப்படவிருக்கின்ற இந்தப் பொது உடைமைக்கும் ருஷ்யாவில் ஏற்கெனவே இருக்கின்ற அல்லது இன்னும் நீடிக்கின்ற சமூக உடைமைக்கும் இடையிலுள்ள உறவு என்ன? அது மொத்த முதலாளித்துவச் சகாப்தம் முழுவதையும் தாவிக்கொடுத்து ருஷ்யாவின் விவசாயப் பொதுவுடைமையை உற்பத்திச் சாதனங்கள் எல்லாவற்றிலும் நவீன சோஷலிசக் கூட்டுடைமையாக உடனடியாக மாற்றி முதலாளித்துவச் சகாப்தத்தின் தொழில்நுட்பச் சாதனங்கள் எல்லாவற்றையும் அதனுடன் சேர்த்துச் செழுமைப்படுத்துகின்ற மக்கள் இயக்கத்துக்கு ஆரம்ப நிலையாகப் பயன்பட முடியுமா? அல்லது பிற்பகுதியில் மேற்கோள் காட்டப்படுகின்ற மார்க்சின் கடிதத்தில் அவர் செர்விலேவ்ஸ்கியின் கருத்துகளில் ஒன்றை வகுத்துக் கூறியதைப் போல: "ருஷ்யாவின் மிதவாதப் பொருளியலாளர்கள் விரும்புவதைப் போல ருஷ்யா முதலாளித்துவ அமைப்புக்கு மாறுவதற்காகத் தன்னுடைய கிராம சமூகத்தை அழிக்க வேண்டுமா, அல்லது தன்னுடைய சொந்த வரலாற்றுச் சிறப்புகளை வளர்த்துக் கொண்டு முதலாளித்துவ அமைப்பின் வேதனைகளுக்கு உட்படாமல் அதன் பலன்கள் அவைத்தையும் பெற முடியுமா?"

பிரச்சினை வெளிப்படையாகச் சொல்லப்பட்டிருப்பது பதில் எங்கே இருக்கிறது என்பதை எடுத்துக் காட்டுகிறது. ருஷ்ய கிராம சமூகம் தன்னைக் கூட்டுடைமையின் உயர்ந்த

வடிவத்துக்கு மாற்றுகின்ற தூண்டுதலைத் தனக்குள்ளே ஒரு முறை கூட உற்பத்தி செய்யாமல் பல நூற்றாண்டுகளாக இருந்து வந்திருக்கிறது. இதே குணாம்சத்தை ஜெர்மன் மார்க், கெல்ட்டுகளின் மரபுக் குழு, புராதனப் பொதுவுடைமை அமைப்பைக் கொண்ட இந்திய மற்றும் இதர சமூகங்களில் பார்க்கிறோம். காலப் போக்கில், அவற்றைச் சூழ்ந்து அவற்றுக்குள்ளாகவே வளர்ச்சியடைந்து படிப்படியாக அவற்றை ஊடுருவிப்படர்ந்த பண்ட உற்பத்தி மற்றும் தனிக் குடும்பங்கள் மற்றும் தனி நபர்களுக்கு இடையிலான பரிவர்த்தனையின் தாக்கத்தில் அவை தம்முடைய பொதுவுடைமைத் தன்மையை மேன்மேலும் இழந்தன, ஒவ்வொரு வரிடமிருந்தும் சுயேச்சையான நிலவுடைமையாளர்களின் சமூகங்களாக மாறின. ஆகவே ருஷ்ய கிராம சமூகத்துக்கு வேறு வகையான மற்றும் இன்னும் சிறப்பான எதிர்காலம் காத்திருக்கின்றதா, இல்லையா என்னும் கேள்வியை எழுப்புவது கூடச் சாத்தியமாக இருக்கிறது என்றால், அதன் காரணம் அதற்குள் இல்லை, மேற்கு ஐரோப்பாவில் பொதுவாக பண்ட உற்பத்தி மட்டுமின்றி, அதன் மிகவும் உயர்ந்த, முடிவான வடிவமாகிய முதலாளித்துவ உற்பத்தியே அதனாலேயே படைக்கப்பட்ட உற்பத்திச் சக்திகளுடன் முரண்பாட்டுக்குள் சிக்கியிருக்கின்ற பொழுது, இந்தச் சக்திகளை நிர்வகிப்பதற்குத் தன்னால் முடியாது என்பதை எடுத்துக் காட்டியிருக்கின்ற பொழுது, இந்த உள் முரண்பாடுகள் மற்றும் அவற்றுக்குப் பொருத்தமான வர்க்க மோதல்களாலும் அது அழிக்கப்படுகின்ற பொழுது ஐரோப்பிய நாடுகளில் ஒன்றில் அது ஒப்பீட்டளவில் தன்னுடைய பயன் தன்மையைத் தக்கவைத்துக் கொண்டிருக்கிறது என்பதில் அடங்கியிருக்கிறது. ருஷ்ய கிராம சமூகத்தை இப்படி எதிர்காலத்தில் மாற்றுவதற்குரிய முன்முயற்சி அதற்குள்ளிருந்து ஒருபோதும் வராது, மேற்கு நாடுகளின் தொழில்துறைப் பாட்டாளி வர்க்கத்திடமிருந்து மட்டுமே வர முடியும் என்பது இந்த ஓர் உண்மையிலிருந்து மட்டுமே பெறப்படும். மேற்கு ஐரோப்பியப் பாட்டாளி வர்க்கம் முதலாளி வர்க்கத்தை எதிர்த்து வெற்றி பெற்று அதன் விளைவாக

முதலாளித்துவ உற்பத்தி முறைக்குப் பதிலாக சமூக ரீதியில் நிர்வகிக்கப்படுகின்ற பொருளாதாரம் ஏற்படுதல்—ருஷ்ய கிராம சமூகத்தை அதே வளர்ச்சி மட்டத்துக்கு உயர்த்துவதற்கு அவசியமான முன்நிபந்தனை இதுவே.

உண்மையில் குலமரபு அமைப்பிலிருந்து எஞ்சியிருக்கின்ற விவசாயப் பொதுவுடைமையிலிருந்து அதன் சொந்த அழிவைத் தவிர வேறு எதுவுமே எங்கும் என்றும் வளர்ச்சியடைந்ததில்லை. 1861ஆம் ஆண்டுக்குள் ருஷ்ய கிராம சமூகம் இந்த ரகத்தைச் சேர்ந்த பொதுவுடைமையின் ஒப்பீட்டளவில் பலவீனமான வடிவமாக மாறி விட்டது; இந்தியாவின் சில பகுதிகளிலும் தெற்கத்திய ஸ்லாவ் சமூகத்திலும் (ஸாட் ருகா)—அது ஒருவேளை ருஷ்ய கிராம சமூகத்தின் முன்னோடியாக இருக்கலாம்—நிலத்தை இன்னும் பொதுவாகப் பயிரிடுதல் தனித்தனியான குடும்ப விவசாயத்துக்கு வழி விட்டது; கூட்டுடைமை என்பது வெவ்வேறு இடங்களில் வெவ்வேறு இடைக்காலங்களுக்குப் பிறகு நடைபெற்ற நிலத்தின் மறுபங்கீடுகளில் மட்டுமே இன்னும் காணப்பட்டது. இந்த மறுபங்கீடுகள் தாமாகவே அல்லது ஒரு விசேஷ உத்தரவின் மூலம் செல்லுபடியற்றதாகின்ற பொழுது சிறு உடைமை விவசாயிகளைக் கொண்ட கிராமத்தைக் காண முடியும்.

ஆனால் ருஷ்ய கிராம சமூகத்துக்குப் பக்கத்தில் இருக்கின்ற பொழுதே மேற்கு ஐரோப்பாவில் முதலாளித்துவ உற்பத்தி அதன் முடிவை நெருங்கிக் கொண்டிருக்கிறது, கூட்டுடைமையாக இருக்கின்ற உற்பத்திச் சாதனங்களை ஒரு திட்டத்தின்படி நிர்வகிக்கக் கூடிய புதிய உற்பத்தி வடிவத்தைத் தானே முன்மொழிகிறது என்ற இந்த உண்மை மட்டுமே ருஷ்ய கிராம சமூகம் தன்னைப் புதிய சமூக வடிவமாக வளர்ப்பதற்கு உதவி செய்வதற்குப் போதுமான சக்தியைக் கொடுக்காது. முதலாளித்துவச் சமூகம் இப்புரட்சியை நிறைவேற்றுவதற்கு முன்னர் அது முதலாளித்துவச் சமூகத்தின் பரந்த உற்பத்திச் சக்திகளை சமூக உடைமையாகவும் சமூகக் கருவியாகவும் எப்படி ஆக்க முடியும்? ருஷ்ய கிராம சமூகம் தன்னுடைய சொந்த நிலத்தைக் கூட்டாகப்

பயிரிடுவதை மறந்த பிறகு பெரிய அளவுத் தொழில் துறையை சமூக அடிப்படையில் நிர்வகிப்பதை உலகத்துக்கு எப்படி எடுத்துக் காட்ட முடியும்?

மேற்கத்திய முதலாளித்துவச் சமூகத்தை அதன் சமரசப் படுத்த முடியாத எல்லா முரண்பாடுகள், சண்டைகளுடனும் நன்றாக அறிந்தவர்கள் பலர் ருஷ்யாவில் இருக்கிறார்கள்; தோற்றத்தில் முட்டுச் சந்தாக இருக்கின்ற இதிலிருந்து வெளியேறுகின்ற வழியைப் பற்றி அவர்களுக்குத் தெளிவான கருத்து உண்டு என்பது உண்மையே. ஆனால், முதலாவதாக, இதைப் புரிந்து கொண்டிருக்கின்ற சில ஆயிரம் நபர்கள் கிராம சமூகங்களில் வசிக்கவில்லை; மாருஷ்யாவில் இன்னும் சமூக நிலவுடைமையின் கீழ் வசிக்கின்ற சுமார் 50 மில்லியன் மக்களுக்கு இதைப் பற்றி மிகச் சிறிது கூடத் தெரியாது. 1800—1840ஆம் ஆண்டுகளில் ஆங்கிலப் பாட்டாளி வர்க்கத்தின் மீட்சிக்காக ராபர்ட் ஓவன் தயாரித்த திட்டங்களைப் பற்றி அவர்கள் கருதியதைப் போல ருஷ்யாவின் 50 மில்லியன் மக்கள் இந்தச் சில ஆயிரம் நபர்களுடைய கருத்துகள் விசித்திரமானவை, புரிந்து கொள்ள முடியாதவை என்று கருதுகிறார்கள். ஓவன் நியூலானார்க்கில் தன்னுடைய தொழிற்சாலையில் வேலைக்கு வைத்துக் கொண்ட தொழிலாளர்களில் பெரும்பான்மையினர் தகர்ந்து கொண்டிருந்த குலமரபுப் பொதுவுடைமை அமைப்பின், ஸ்காட்லாந்தின் கெல்ட்டு மரபுக் குழுவின் முறைகளிலும் பழக்கவழக்கங்களிலும் வளர்ந்தவர்கள், அவர்கள் மத்தியில் அதிகமான அங்கீகாரம் இருந்ததாக ஓவன் எழுதவில்லை. இரண்டாவதாக, பொருளாதார வளர்ச்சியின் கீழ் மட்டத்தில் இருக்கின்ற ஒரு சமூகம் உயர்ந்த வளர்ச்சி மட்டத்தில் இருக்கின்ற சமூகத்தில் தோன்றியிருக்கின்ற—அதில் மட்டுமே தோன்றக் கூடிய—கடமைகளையும் மோதல்களையும் தீர்க்க முயல்வது வரலாற்று ரீதியில் இயலாததாகும். பண்ட உற்பத்தி மற்றும் தனிப்பட்ட பரிவர்த்தனை தோன்றுவதற்கு முன்னர் தோன்றிய எல்லா குலமரபுச் சமூக வடிவங்களும் எதிர்கால சோஷலிச சமூகத்துடன் ஒரு விஷயத்தை மட்டுமே பொதுவாகக் கொண்டிருக்கின்றன: குறிப்பிட்ட பொருள்

கள், உற்பத்திச் சாதனங்கள் கூட்டுடைமையாக இருக்கின்றன; சில குழுக்கள் அவற்றைக் கூட்டாகப் பயன்படுத்துகின்றன என்பதே அது. ஆனால் அந்தக் கீழ் மட்ட சமூக வடிவம் எதிர்கால சோஷலிச சமூகமாக, முதலாளித்துவச் சமூகம் தானே பெற்றெடுக்கின்ற கடைசி உற்பத்தியாக வளர்ச்சியடைவதற்கு இந்தப் பொது அம்சம் மட்டும் இன்னும் போதுமானதல்ல. ஒவ்வொரு குறிப்பிட்ட பொருளாதார உருவாக்கமும் தன்னுடைய சொந்தக் கடமைகளை, அதன் உள்ளிருந்து தோன்றுகின்ற கடமைகளை எடுத்துக் கொள்ள வேண்டும்; மற்றொரு உருவாக்கத்தின், முற்றிலும் அந்நியமான உருவாக்கத்தின் கடமைகளை எடுத்துக் கொள்ள முயல்வது முற்றிலும் முட்டாள்தனமாகும். இது ருஷ்ய கிராம சமூகத்துக்கும் தெற்கத்திய ஸ்லாவ் ஸாட்டுகாவுக்கும், இந்திய குலமரபு சமூகத்துக்கும், உற்பத்திச் சாதனங்களின் மீதான சமூக உடைமையைக் குறியடையாளமாகக் கொண்டுள்ள காட்டு மிராண்டி அல்லது பண்பாடற்ற காலகட்டத்தின் வேறு எந்தச் சமூக வடிவத்துக்கும் சம அளவில் பொருந்தும்.

ஆனால் மேற்கு ஐரோப்பிய நாடுகளில் பாட்டாளி வர்க்கம் வெற்றி பெற்று உற்பத்திச் சாதனங்கள் பொதுவுடைமை ஆனதும் முதலாளித்துவ உற்பத்தியை அப்பொழுதுதான் தொடங்கியிருக்கின்ற, குலமரபுச் சமூகத்தின் முறைகளும் அவற்றின் எச்சங்களும் இன்னும் கட்டுக்கோப்பாக இருக்கின்ற நாடுகள், சோஷலிச சமூகத்துக்குத் தமது முன்னேற்ற தூரத்தைக் கணிசமாகக் குறைத்துக் கொள்வதற்கு, மேற்கு ஐரோப்பாவில் இருக்கின்ற நாம் நம்முடைய பாதையில் கடந்து வர வேண்டிய துன்பங்களையும் போராட்டங்களையும் பெருமளவில் தவிர்ப்பதற்கு சமூக உடைமையின் இந்த எச்சங்களையும் அவற்றுடன் சேர்ந்த பொது மக்களது பழக்கவழக்கங்களையும் சக்தி வாய்ந்த சாதனமாகப் பயன்படுத்துவது சாத்தியமாக மட்டுமின்றி தப்ப முடியாததாகவும் இருக்கிறது. ஆனால் இதில் முதலாளித்துவ மேற்கு நாடுகளின் உதாரணமும் சுறுசுறுப்பான ஆதரவும் தவிர்க்க முடியாத நிபந்தனையாகும். முதலாளித்துவப் பொருளாதார

தாரம் உள்நாட்டிலும் அது வளர்ச்சியடைந்த நாடுகளிலும் அகற்றப்பட்ட பிறகு மட்டுமே, பின்தங்கிய நாடுகள் “அது எப்படி நடைபெறுகிறது”, நவீனத் தொழில்துறையின் உற்பத்திச் சக்திகள் சமூக உடைமை என்ற முறையில் மொத்த சமூகத்தின் நன்மைக்காக எப்படி இயங்க வைக்கப்படுகின்றன என்பதை உதாரணமாகக் கொண்டு அறிந்த பொழுது மட்டுமே பின்தங்கிய நாடுகள் இந்தக் குறுக்கப்பட்ட வளர்ச்சிப் பாதையில் பயணத்தைத் தொடங்க முடியும். ஆனால் அப்பொழுதுதான் அவற்றின் வெற்றி உறுதியாகும். இது ருஷ்யாவுக்கு மட்டுமின்றி, முதலாளித்துவத்துக்கு முற்பட்ட வளர்ச்சிக் கட்டத்தைச் சேர்ந்த எல்லா நாடுகளுக்கும் பொருந்தும். எனினும் இது ருஷ்யாவில் ஒப்பீட்டளவில் மிகவும் சுலபமாக நடைபெறும்; அங்கேயுள்ள மக்களில் ஒரு பகுதி முதலாளித்துவ வளர்ச்சியின் அறிவுப் பலன்களை ஏற்கெனவே சுவீகரித்திருப்பது ஒரு புரட்சிக் காலகட்டத்தில் மேற்கு நாடுகளுடன் அநேகமாக ஒரே சமயத்தில் அதன் சமூக மாற்றத்தை நிறைவேற்றுவதைச் சாத்தியமாக்கும்.

பிளெஹானவ் மொழிபெயர்த்த கம்யூனிஸ்டுக் கட்சி அறிக்கையின் ருஷ்ய மொழிபெயர்ப்புக்கு எழுதிய முன்னுரையில் நானும் மார்க்சும் 1882 ஜனவரி 21இல் இதைத்தான் கூறினோம். நாங்கள் பின்வருமாறு எழுதினோம்:

“ஆனால் ருஷ்யாவில் நாம் காண்பது என்ன? அதிவேகமாய் வளர்ந்து வரும் முதலாளித்துவ முறையோடு கூடவே, வளர்ச்சியின் துவக்க நிலையிலுள்ள முதலாளித்துவ நிலவுடைமையுடன் கூடவே, ருஷ்ய நாட்டின் நிலங்களில் பாதிக்கு மேற்பட்டவை விவசாயிகளது பொதுவுடைமையாய் இருக்கக் காண்கிறோம். இப்போது எழும் கேள்வி இதுதான்: ருஷ்ய ஒப்ஷீனா* வெகுவாய்ச் சீர்குலைக்கப்பட்டிருப்பினும், இன்னமும் நிலத்திலான புராதனப் பொதுவுடைமையின் ஒரு வடிவமாகவே இருக்கும் இது, நேரடியாய்க் கம்யூனிசப் பொதுவுடைமை எனும் உயர்ந்த வடிவமாய் வளர முடியுமா? அல்லது, இதற்கு நேர்மாறாய், மேற்கு நாடுகளது

* ஒப்ஷீனா—கிராம சமூகம்.—ப-ர்.

வரலாற்றின் பரிணாம வளர்ச்சியாய் அமைந்த அந்தச் சிதைந்தழியும் நிகழ்முறையை முதலில் அது கடக்க வேண்டியிருக்குமா?

“இதற்கு இன்று சாத்தியமான ஒரே பதில் இதுதான்: ருஷ்யப் புரட்சியானது மேற்கு நாடுகளில் ஒரு பாட்டாளி வர்க்கப் புரட்சிக்கான முன்னறிவிப்பாகி இவ்விதம் இரண்டும் ஒன்றுக்கொன்று துணை நின்று நிறைவு பெறுமாயின், தற்போது ருஷ்யாவில் நிலத்திலுள்ள பொதுவுடைமை கம்யூனிச வளர்ச்சிக்குரிய துவக்க நிலையாய்ப் பயன்படக்கூடும்.”*

ருஷ்யாவின் நிலச் சமூக உடைமை அரித்தழிக்கப்படுதல் பெருமளவில் நடைபெற்றிருக்கிறது என்று முன்பு குறிப்பிடப்பட்டிருந்தது; அதற்குப் பிறகு அது மேலும் முன்னேறி விட்டது என்பதை நினைவிலிருத்த வேண்டும். கிரீமியப் போரில்⁴⁴ ருஷ்யாவுக்கு ஏற்பட்ட தோல்விகள் அங்கே வேகமான தொழில்துறை வளர்ச்சி ஏற்பட வேண்டிய அவசியத்தை எடுத்துக் காட்டின. ரயில் பாதைகளை அமைத்தல் தலைமையான தேவையாக இருந்தது; உள்நாட்டில் பெரிய அளவுத் தொழில்துறை இல்லாமல் இதை பேரளவில் செய்ய முடியாது. பின்னால் சொல்லப்பட்டதற்குப் பூர்வாங்க நிபந்தனையாக விவசாயிகளின் விடுதலை என்று சொல்லப்படுவது இருந்தது; இது ருஷ்யாவை முதலாளித்துவச் சகாப்தத்துக்குள் கொண்டு வந்தது, ஆகவே நிலத்தில் பொது உடைமை வேகமாக அழிக்கப்படுகின்ற சகாப்தத்துக்குள் கொண்டு வந்தது. மீட்பு வழங்கீடுகளாலும் அதிகமான வரிகளாலும் அழுத்தப்பட்டு ஆனால் மோசமான, சிறு அளவு நிலங்களையே பெற்ற விவசாயிகள் தவிர்க்க முடியாத விதத்தில் லேவாதேவிக்காரர்களிடம் சிக்கினார்கள்; அந்த லேவாதேவிக்காரர்களில் பெரும்பான்மையினர் கிராம சமூகத்தின் உறுப்பினர்களாக இருந்து பணக்காரர்களாக மாறியவர்கள். ரயில்வேக்கள் ஒரு காலத்தில் தொலைவுப் பிரதேசமாகக்

* இப்பதிப்பு, தொகுதி 1, பக்கங்கள் 174—175 பார்க்க.—ப-ர்.

கருதப்பட்ட பல பிராந்தியங்கள் தம்முடைய தானியத்தை விற்பனை செய்வதற்குச் சந்தைகளைத் திறந்தன; ஆனால் அதே ரயில் பாதைகள் பெரிய அளவுத் தொழில்துறையின் மலிவான பொருள்களைக் கொண்டு வந்தன; அது வரை பகுதியளவுக்குச் சொந்த நுகர்வுக்கும் பகுதியளவு விற்பனைக்கும் அதே பொருள்களைத் தயாரித்துக் கொண்டிருந்த விவசாயிகளின் குடிசைத் தொழில்களை அவை அகற்றின. பழமையான பொருளாதார உறவுகள் தகர்ந்தன; இயற்கையான பொருளாதாரத்திலிருந்து பணப் பொருளாதாரத்துக்கு மாறுகின்ற பொழுது எப்பொழுதும் ஏற்படுகின்ற குழப்பம் விளைந்தது. கிராம சமூகத்தின் உறுப்பினர்களுக்கு இடையில் பேரளவான உடைமை வேறுபாடுகள் தோன்றின; ஏழை மக்கள் பணக்காரர்களின் கரங்களில் சிக்கினார்கள். சுருக்கமாகச் சொல்வதென்றால், ஏதன்சில் சொலோனின் காலத்திற்குச் சற்று முன்னர் பணப் பொருளாதாரத்தின் ஊடுருவல் குல சமூக முறையைக் கலைத்ததைப்* போன்ற அதே நிகழ்வு ருஷ்ய கிராம சமூகத்தையும் அரித்தழிப்பதற்குத் தொடங்கியது. சொலோன் கடன் வாங்கியவர்களின் கடன்களை ரத்துச் செய்து, இன்னும் இளமைப் பருவத்தில் இருந்த தனியுடைமை உரிமைக்குள் புரட்சிகரமான ஊடுருவலின் மூலமாக அவர்களை அடிமைத் தனத்திலிருந்து விடுதலை செய்தார் என்பது உண்மையே, ஆனால் அவரால் பழமையான ஏதன்சின் குல சமூகத்துக்குப் புத்துயிரளிக்க முடியவில்லை; அதைப் போல ருஷ்ய கிராம சமூகத்தின் சிதைவு ஒரு குறிப்பிட்ட முடிவு நிலையை அடைந்த பிறகு அதை மறுபடியும் ஏற்படுத்தக் கூடிய சக்தி பூமியில் இல்லை. மேலும் நிலத்தை அடிக்கடி மறுபங்கீடு செய்கின்ற விவசாயியின் பழக்கத்தை உடைத்து அவன் தனக்கு ஒதுக்கப் பட்டுள்ள நிலத்தின் உடைமையாளர் என்று உணரும்படிச்

* பி. எங்கெல்ஸ், குடும்பம், தனிச்சொத்து, அரசு ஆகிய வற்றின் தோற்றம், ஐந்தாம் பதிப்பு, ஷ்டூட்கார்ட், 1892, பக்கங்கள் 109—113 பார்க்க. (இப்பதிப்பு, தொகுதி 11 பார்க்க.—ப-ர்.)

செய்வதற்காக ருஷ்ய அரசாங்கம் கிராம சமூகத்தின் உறுப் பினர்கள் மத்தியில் 12 ஆண்டுகளுக்கு ஒரு முறை மட்டுமே நிலத்தைப் பங்கிட வேண்டும், அடிக்கடி செய்யக் கூடாது என்று தடை விதித்திருக்கிறது.

மார்க்ஸ் 1877இல் ருஷ்யாவுக்கு எழுதிய ஒரு கடிதத் தில்* இப்படித்தான் எழுதினார். திரு. ஜூக்கொவ்ஸ்கி என்பவர்—அவர் தற்பொழுது அரசு வங்கியின் பொருளா ளர் என்ற முறையில் ருஷ்ய வங்கி நோட்டுகளில் கையொப் பம் இடுகிறார்—மார்க்சைப் பற்றி ஐரோப்பியத் தூதன் (Vestnik Jevropy) என்ற சஞ்சிகையில் ஏதோ எழுதினார்; அதற்கு மற்றொரு எழுத்தாளர்** தந்தையர் நாட்டுக் குறிப்புகள் (Otetschestvenyja Zapiski) சஞ்சிகையில் பதில் எழுதினார்.⁴⁵ அதற்குத் திருத்தம் என்ற முறையில் மார்க்ஸ் குறிப்புகள் சஞ்சிகையின் ஆசிரியருக்கு எழுதிய கடிதம் அதன் பிரெஞ்சு மூலத்தில் கையெழுத்துப் பிரதிகளாக ருஷ்யாவில் நெடுங் காலம் சுற்றி வந்தது; கடைசியில் 1886இல் ஜெனீவாவில் மக்கள் சித்தத்தின் தூதன் (Vestnik Narodnoj Voli) என்னும் சஞ்சிகையில் பிரசுரமாயிற்று; பிறகு ருஷ்யாவிலும் அந்தக் கடிதம் பிரசுரிக்கப்பட்டது.⁴⁶ மார்க்ஸ் எழுதிய எல்லாவற்றை யும் போலவே இந்தக் கடிதம் ருஷ்ய வட்டாரங்களில் அதிகமான கவனத்தை ஈர்த்தது; அதற்கு மிகவும் வேறு பாடான விளக்கங்கள் அளிக்கப்பட்டன. அதன் காரண மாகவே நான் அக்கடிதத்தின் சுருக்கத்தை இங்கே தரு கிறேன்.

ருஷ்யாவின் மிகவும் உடனடியான கடமை விவசாய சமூக உடைமையை ஒழித்து விட்டு முதலாளித்துவத்துக்குப் போவதே என்று ருஷ்யாவின் மிதவாதிகளைப் போல மார்க்ஸ் நம்புகிறார் என்று தந்தையர் நாட்டுக் குறிப்புகள் அவரைப் பற்றி எழுதிய கருத்தை மார்க்ஸ் முதலில் மறுக்கிறார். அவர் மூலதனம் நூலின் முதற் பதிப்பின் பிற்சேர்க்கையில்

* கா. மார்க்ஸ், “தந்தையர் நாட்டுக் குறிப்புகள்” என்னும் சஞ்சிகையின் ஆசிரியருக்கு எழுதிய கடிதம்.—ப-ர்.

** நி. க. மிஹய்லோவ்ஸ்கி.—ப-ர்.

ஹெர்ட்ஸன் பெயரைக் குறிப்பிட்டிருப்பதற்கு எத்தகைய முக்கியத்துவமும் கிடையாது. இக்குறிப்பு பின்வருவது: “மனித இனத்தை அரித்தழிக்கின்ற முதலாளித்துவ உற்பத்தியின் தாக்கம்... ஐரோப்பாக் கண்டத்தில் இது வரையிலும் நடைபெற்றிருப்பதைப் போல தேசிய இராணுவம், அரசுக் கடன்கள், வரிகளின் அளவு, போர்க் கலையின் முன்னேற்றங்கள், இதரவற்றைப் பற்றிப் போட்டியிடுதலுடன் சேர்ந்து தொடர்ந்து வளர்ச்சியடையுமானால், அரை ருஷ்யரும் முழு ரத்த மாஸ்கோவாசியுமான ஹெர்ட்ஸன் தீவிரமாக ஆளுடம் கூறுவதைப் போல, சவுக்கு மற்றும் கால்மிக் ரத்தத்தைக் கட்டாயமாக உடலுக்குள் செலுத்துதலின் உதவியுடன் ஐரோப்பாவுக்குப் புத்துயிரளிப்பது கடைசியில் தவிர்க்க முடியாததாகி விடும் (இந்த நாவலாசிரியர் ‘ருஷ்யக் கம்ப்யூனிசத்தைப்’ பற்றிய தன்னுடைய கண்டுபிடிப்புகளை ருஷ்யாவில் செய்யவில்லை, பிரஷ்ய Regierungsrat* ஹாக்ஸ்த் ஹாவுசனுடைய நூல்களிலிருந்தே கண்டுபிடித்தார் என்பதைப் போகிற போக்கில் குறித்துக் கொள்வோம்)” (மூலநாமம், தொகுதி 1, முதல் ஜெர்மன் பதிப்பு, பக்கம் 763).¹⁷ ஹாக்ஸ் மேலும் எழுதுகிறார்: (மூலத்தில் இந்த மேற்கோளின் பின்வரும் பகுதி ருஷ்ய மொழியில் எழுதப்பட்டிருக்கிறது) “மேற்கு ஐரோப்பா பின்பற்றுகின்ற பாதையிலிருந்து தனியான வளர்ச்சிப் பாதையைத் தங்கள் நாட்டுக்குக் கண்டுபிடிப்பதற்கு ருஷ்ய மக்களுடைய முயற்சிகளைப் பற்றி என்னுடைய கருத்துகளுக்கு” இப்பகுதி “திறவுகோல் என்று எவ்விதத்திலும் கருதக் கூடாது”, இதரவை. “மூலதனம் நூலின் இரண்டாவது ஜெர்மன் பதிப்பின் பின்னரையில் நான் ‘மாபெரும் ருஷ்ய அறிஞர் மற்றும் விமர்சகரைப்’ பற்றி” (செர்னியேஷ்வஸ்கியைப் பற்றி) “அவருக்குத் தகுதியுடைய மிகவும் உயர்ந்த மரியாதையுடன் எழுதுகிறேன். ருஷ்யாவின் மிதவாதப் பொருளியலாளர்கள் விரும்புவதைப் போல ருஷ்யா முதலாளித்துவ அமைப்புக்கு மாறுவதற்காகத் தன்னுடைய கிராம சமூகத்தை அழிக்க

*—அரசாங்க அதிகாரி.—ப-ர்.

வேண்டுமா, அல்லது தன்னுடைய சொந்த வரலாற்றுச் சிறப்பு களை வளர்த்துக் கொண்டு முதலாளித்துவ அமைப்பின் வேதனைகளுக்கு உட்படாமல் அதன் பலன்கள் அனைத்தையும் பெற முடியுமா என்ற பிரச்சினையை இந்த அறிஞர் தம்முடைய சிறப்பான கட்டுரைத் தொடரில் ஆராய்ந்திருக்கிறார். அவர் இரண்டாவது வழியின் அர்த்தத்தில் பேசியிருக்கிறார்.”

“மெய்யாகச் சொல்வதென்றால், நான் ‘ஊக முயற்சிக்கு எதையும் விட்டுச் செல்ல விரும்பவில்லை’ என்பதால் சுற்றி வளைக்காதபடிப் பேசவேன். ருஷ்யாவின் பொருளாதார வளர்ச்சியைப் பற்றி அறிவார்ந்த தீர்ப்பைத் தரக் கூடிய நிலையில் இருப்பதற்காக நான் ருஷ்ய மொழியைக் கற்றுக் கொண்டேன், பல ஆண்டுகள் இது சம்பந்தப்பட்ட அதிகார பூர்வமான மற்றும் இதர வெளியீடுகளைப் படித்தேன். நான் கீழ்க்கண்ட முடிவுக்கு வந்தேன்: ருஷ்யா 1861 முதல் பின்பற்றி வருகின்ற பாதையில் தொடர்ந்து செல்லுமானால் வரலாறு வேறு எந்த மக்களினத்துக்கும் முன்வைக்காத மகத்தான சந்தர்ப்பத்தை அந்த நாடு இழந்து விடும், முதலாளித்துவ அமைப்பின் பேராபத்தான நிலைமாற்றங்கள் அனைத்துக்கும் உட்படும்.”*

இதற்குப் பிறகு மார்க்ஸ் தன்னுடைய விமர்சகருடைய தவறுகள் சிலவற்றைத் தெளிவுபடுத்துகிறார்; அதில் நாம் எடுத்துக் கொண்ட விஷயம் சம்பந்தமான ஒரே பகுதி கீழே தரப்படுகிறது:

“என்னுடைய விமர்சகர் இந்த வரலாற்று உருவரையை” (மூலதனத்தின் தொடக்கத் திரட்டைக் குறிப்பது) “ருஷ்யாவுக்கு எப்படிக்கையாள முடியும்? இப்படி மட்டுமே. மேற்கு ஐரோப்பிய நாடுகளைப் போல முதலாளித்துவ நாடாக மாறுவதற்குரிய போக்கு ருஷ்யாவில் இருக்குமானால்—கடந்த சில ஆண்டுகளில் ருஷ்யா அந்தப் பாதையில் அதிகமான முயற்சிகளைச் செய்திருக்கிறது—தன்னுடைய விவசாயிகளின் கணிசமான பகுதியினரைப் பாட்டாளிகளாக அதற்கு முன்பே மாற்றாவிட்டால் ருஷ்யா தோல்வியடை

* அழுத்தம் கொடுத்திருப்பது எங்கெல்ஸ்.—11-ர்.

யும்; அதை நிறைவேற்றி முதலாளித்துவ அமைப்பின் அடிவயிற்றில் இடம் பெற்ற பிறகு எல்லா புறச்சமய மக்களினங்களையும் போல ருஷ்யாவும் அதன் தடுக்க முடியாத விதிகளுக்கு உட்பட்டு விடும், அவ்வளவுதான்.''

மார்க்ஸ் 1877இல் இதைத்தான் எழுதினார். அந்தச் சமயத்தில் ருஷ்யாவில் இரண்டு அரசாங்கங்கள்—ஜார் அரசாங்கம் மற்றும் பயங்கரவாதச் சதிக் கும்பலின் ரகசிய நிர்வாகக் கமிட்டியின் (ispolnitel'nyj komitet) அரசாங்கம்⁴⁸— இருந்தன. இந்த ரகசியமான இணை அரசாங்கத்தின் சக்தி நாள் தோறும் வளர்ச்சியடைந்து கொண்டிருந்தது. ஜாரிசம் தூக்கியெறியப்படுவது உடனடியாக நடைபெறக் கூடியதாகத் தோன்றியது; ருஷ்யாவில் நடைபெறவிருந்த புரட்சி ஐரோப்பாவின் எல்லாப் பிற்போக்குவாதத்துக்கும் அதன் உறுதியான ஆதரவை, அதன் மாபெரும் சேமப்படையை அகற்றி விடும்; அதன் மூலம் மேற்கு நாடுகளின் அரசியல் இயக்கத்துக்கு மற்றொரு சக்தி மிக்க தூண்டுதலைக் கொடுக்கும், அதன் போராட்டத்துக்கு மிகவும் அதிகச் சாதகமான நிலைமைகளைத் தோற்றுவிக்கும். ருஷ்யர்கள் முதலாளித்துவத்துக்குள் குதிப்பதற்கு மிகவும் அவசரப்பட வேண்டாம் என்று மார்க்ஸ் தன்னுடைய கடிதத்தில் அவர்களுக்கு ஆலோசனை கூறினார் என்றால் அது ஆச்சரியமல்ல.

ருஷ்யாவில் புரட்சி நடைபெறவில்லை; ஜாரிசம் பயங்கரவாதத்தை வென்று விட்டது; அப்பொழுது அந்தப் பயங்கரவாதம் "ஒழுங்குமுறையை நேசிக்கின்ற" உடைமை வர்க்கத்தினர் அனைவரையும் கூட ஜாரிசத்தைத் தழுவும்படி தற்காலிகமாகச் செய்திருக்கிறது. மார்க்ஸ் தன்னுடைய கடிதத்தை எழுதி 17 ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு ருஷ்யாவில் முதலாளித்துவ வளர்ச்சி, கிராம சமூகத்தின் அழிவு ஆகிய இரண்டுமே மாபெரும் அளவில் முன்னேறியிருக்கின்றன. அப்படியானால் 1894இல் இன்றுள்ள நிலை என்ன?

கிரீமியப் போரின் தோல்விகளுக்கும் சக்கரவர்த்தி முதலாவது நிக்கலாயின் தற்கொலைக்கும் பிறகு பழைய ஜாரிச எதேச்சாதிகாரம் மாறாமலிருந்தது என்பதைக் கருதுகின்ற பொழுது ஒரே ஒரு வழி மட்டுமே மிஞ்சியது: முதலாளித்

துவத் தொழில்துறைக்கு மிக வேகமாக மாறுவது என்பதே அந்த வழி. பேரரசின் பரந்த பிரதேசங்களினாலும் போர் முனையை அடைவதற்கான நீண்ட பயணங்களினாலும் இராணுவம் அழிந்து போய் விட்டது. அந்தப் போர்முனைகளுக்குப் போவதற்கு போர்த்திட்ட முக்கியத்துவமுடைய ரயில் பாதைகளைக் கொண்ட வலைப்பின்னலான அமைப்பை ஏற்படுத்த வேண்டியிருந்தது. ஆனால் ரயில் பாதைகள் முதலாளித்துவத் தொழில்துறையையும் புராதன விவசாயத்தைப் புரட்சிகரமாக்குவதையும் முன்னூகித்தன. ஒரு பக்கத்தில், நாட்டின் நெடுந்தொலைவுள்ள பிரதேசங்களிலிருந்து கூட விவசாயப் பொருள்கள் உலகச் சந்தைக்கு நேரடியாக வருகின்றன; மறு பக்கத்தில் ரயில் தண்டவாளங்கள், எஞ்சின்கள், வண்டிகள், இதரவற்றை அளிக்கின்ற உள்நாட்டுத் தொழில்துறை இல்லாமல் ரயில் பாதைகளைக் கொண்ட விரிவான அமைப்பை நிர்மாணிக்க, நடத்த முடியாது. ஆனால் பெருந்தொழில்துறையின் மொத்த அமைப்பையும் கொண்டு வராமல் அதில் ஒரு துறையைத் தோற்றுவிக்க முடியாது. மாஸ்கோ மற்றும் விளீமிர் மாகாணங்களில் மற்றும் பால்டிக் பிரதேசத்தில் அதற்கு முன்பாகவே வேரூன்றியிருந்த ஒப்பீட்டளவில் நவீனமான துணி நெசவுத் தொழில்துறைக்குப் புதிய தூண்டுதல் கிடைத்தது. ரயில் பாதைகள் மற்றும் தொழிற்சாலைகளின் நிர்மாணத்தைத் தொடர்ந்து அன்றைய வங்கிகள் விரிவுபடுத்தப்பட்டன, புதிய வங்கிகள் நிறுவப்பட்டன. விவசாயிகள் பண்ணையடிமை முறையிலிருந்து விடுதலையடைந்தது அவர்களுக்குப் போக்குவரத்துச் சுதந்திரத்தைக் கொடுத்தது; அதன் பிறகு விவசாயிகளில் கணிசமான பகுதியினர் நிலவுடைமையிலிருந்தும் விடுவிக்கப்படுவது இயற்கையாகத் தொடரும் என்பது எதிர்பார்க்கக் கூடியதே. இவ்விதம் முதலாளித்துவ உற்பத்தி முறையின் எல்லா அடிப்படைகளும் ருஷ்யாவில் குறுகிய காலத்துக்குள் அமைக்கப்பட்டன. ஆனால் கோடரி ருஷ்ய கிராம சமூகத்தின் வேர்களுக்குள் பாய்ந்தது.

இப்பொழுது இதைப் பற்றிப் புகார் செய்வதில் அர்த்தம் கிடையாது. கிரீமியப் போருக்குப் பிறகு ஜாரிசு எதேச்சாதி

காரத்துக்குப் பதிலாக பிரபுக்கள் மற்றும் அதிகார வர்க்கத்தின் நேரடியான நாடாளுமன்ற ஆட்சி ஏற்பட்டிருந்தால் இந்த நிகழ்வுப் போக்கு ஓரளவுக்கு வேகம் குறைந்திருக்கும்; ஆனால் அரும்பிக் கொண்டிருந்த முதலாளி வர்க்கம் அதிகாரத்திற்கு வந்திருந்தால் அந்த நிகழ்வுப் போக்கு நிச்சயமாக வேகமடைந்திருக்கும். அன்றைய சூழ்நிலையில் வேறு வழி இல்லை. பிரான்சில் இரண்டாவது பேரரசு இருந்த பொழுது, இங்கிலாந்தில் முதலாளித்துவத் தொழில்துறை அபரிமிதமான வளர்ச்சி அடைந்து கொண்டிருந்த பொழுது ருஷ்யா தன்னுடைய கிராம சமூகத்தின் அடிப்படையில் அரசு சோஷலிசப் பரிசோதனைகளுக்குள் தலை குப்புறக் குதிக்கும் என்று எதிர்பார்க்க முடியாது. ஏதாவது நடைபெற்றாக வேண்டும். அந்தச் சூழ்நிலையில் சாத்தியமானது நடைபெற்றது. பண்ட உற்பத்தி நாடுகளில் எப்பொழுதும் எல்லா இடங்களிலும் நடைபெறுவதைப் போல மனிதர்கள் பெரும்பான்மையும் அரை உணர்வுடன் மட்டுமே அல்லது முற்றிலும் யாந்திரிகமாக, தாங்கள் என்ன செய்து கொண்டிருக்கிறோம் என்பதை உணராதவர்களாகச் செயல்பட்டார்கள்.

ஆனால் ஜெர்மனியால் தொடக்கி வைக்கப்பட்ட புதிய காலகட்டம் வந்தது. அது மேலேயிருந்து நடைபெற்ற புரட்சிகளின் காலகட்டம், ஐரோப்பிய நாடுகளில் வேகமான சோஷலிச வளர்ச்சியின் காலகட்டம். ருஷ்யா இந்தப் பொது இயக்கத்தில் பங்கெடுத்தது. ருஷ்யாவில் அந்த இயக்கம் ஜாரிசு எதேச்சாதிகாரத்தைத் தூக்கியெறிதல், நாட்டில் அறிவு மற்றும் அரசியல் வளர்ச்சிக்குச் சுதந்திரத்தை வென்றெடுத்தல் என்ற நோக்கத்தைக் கொண்ட தீர்மானமான தாக்குதலின் வடிவத்தைப் பெற்றது எதிர்பார்க்கப்படக் கூடியதே. கிராம சமூகத்தின் உள்ளிருந்து சமுதாயத்துக்குப் புத்துயிர் ஏற்படப் போகிறது என்ற கிராம சமூகத்தின் மந்திர சக்தியில் நம்பிக்கை—அந்த நம்பிக்கையிலிருந்து செர்னிஷேவ்ஸ்கி தன்னை முற்றிலும் விடுவித்துக் கொள்ளவில்லை என்பதை நாம் கண்டோம்—அந்த நம்பிக்கை ருஷ்யாவின் முன்னணியில் இருந்த வீரஞ்செறிந்த போராளிகளுக்கு உத்

வேகமுட்டிப் புத்தெழுச்சியைக் கொடுத்ததன் மூலம் தன் பங்கை நிறைவேற்றியது. இந்த நபர்களின்—அவர்களுடைய எண்ணிக்கை சில நூறுகளைக் காட்டிலும் அதிகமல்ல— துணிவும் அர்ப்பணிப்பு உணர்ச்சியும் ஜாரிச எதேச்சாதி காரத்தை சரணாகதியின் சாத்தியத்தையும் அதன் நிபந்தனை களையும் சிந்தித்துப் பார்க்க வேண்டிய நிலைக்குக் கொண்டு வந்தது, தம்முடைய ருஷ்ய மக்கள் சமூகப் புரட் சிக்குத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டவர்கள் என்று இந்த நபர்கள் நம்பியதைப் பற்றி நாம் அவர்களுடன் சச்சரவு செய்யப் போவதில்லை. ஆனால் நாம் நிச்சயமாக அவர்களுடைய கற்பனையைப் பகிர்ந்து கொள்ள வேண்டியதில்லை. தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட மக்களின் காலம் என்றோ முடிந்து விட்டது.

இந்தப் போராட்டம் நடைபெற்றுக் கொண்டிருந்த பொழுது ருஷ்யாவில் முதலாளித்துவம் துணிவோடு முன்னேறிக் கொண்டிருந்தது; அது பயங்கரவாதிகள் அடையத் தவறிய இலட்சியத்தை, சரணடையும்படி ஜாரிசத்தை நிர்ப்பந்திக்கின்ற இலட்சியத்தை மேன்மேலும் நெருங்கிக் கொண்டிருந்தது.

ஜாரிசத்துக்குப் பணம் தேவைப்பட்டது. அரசவையின் ஆடம்பரங்களுக்கும், அதிகார வர்க்கத்துக்கும், எல்லா வற்றையும் காட்டிலும் தன்னுடைய இராணுவத்துக்கும் லஞ்சத்தை அடிப்படையாகக் கொண்ட அதன் வெளிநாட்டுக் கொள்கைக்கும் மட்டுமின்றி, குறிப்பாக அதன் மோசமான நிதி அமைப்புக்கும் அதற்கு ஏற்ற அபத்தமான ரயில் பாதைக் கட்டுமானக் கொள்கைக்கும் அது தேவைப்பட்டது. ஜாரின் பற்றாக்குறைகள் அனைத்தையும் சரிக்கட்டுவதற்கு வெளிநாட்டுத் தோற்றுவாய்கள் இனியும் விரும்பவில்லை அல்லது அவற்றால் இயலவில்லை; உள்நாட்டு உதவி கிடைக்குமா என்று தேட வேண்டியிருந்தது. ரயில் பாதைப் பங்குகளின் ஒரு பகுதியை உள்நாட்டில் விற்பனை செய்ய வேண்டியிருந்தது; சில கடன் தொகைகளையும் உள்நாட்டில் திரட்ட வேண்டியிருந்தது. ருஷ்ய முதலாளி வர்க்கத்தின் முதல் வெற்றியாக ரயில்வே சலுகைகள் இருந்தன—அவற்றின்படி எதிர்கால லாபங்கள் பங்குதாரர்களைச் சேரும்; எதிர்காலக்

கடன்கள் அரசின் பொறுப்பாக இருக்கும். பிறகு தொழிற் சாலைகளை நிறுவுவதற்கு மானியங்களும் ஊக்க உதவிகளும், உள்நாட்டுத் தொழில்களுக்கு உதவியாகக் காப்பு வரிகளும் வந்தன; இக்காப்பு வரிகள் பல பொருள்கள் இறக்குமதி செய்யப்படுவதை முற்றிலும் இயலாமற் செய்தன. ருஷ்ய அரசின் கடன் பேரளவில் அதிகரித்த பொழுது வெளிநாடுகளில் அதன் கடன் தகுதி அநேகமாக அழிந்து விட்டது; உள்நாட்டுத் தொழில்துறையின் செயற்கை முறையிலான வளர்ச்சியில் ருஷ்ய அரசுக்கு நேரடியான நிதித்துறை அக்கறை ஏற்பட்டது. தன்னுடைய வெளிநாட்டுக் கடனுக்கு வட்டி கட்டுவதற்கு அதற்குத் தங்கம் தொடர்ச்சியாகத் தேவைப்படுகிறது. ஆனால் ருஷ்யாவில் தங்க நாணயம் கிடையாது; காகித நாணயம் மட்டுமே இருக்கிறது. சுங்கத் தீர்வையைத் தங்கமாகக் கட்ட வேண்டும் என்று சட்டம் பிதிப்பதால் (அதனால் சுங்க வரிகள் 50 சதவிகிதம் அதிகரிக்கின்றன என்பதை இங்கே குறிப்பிடுவோம்) ஓரளவு தங்கம் கிடைக்கிறது. ஆனால் வெளிநாட்டுத் தொழில்துறை இறக்குமதிகளைக் காட்டிலும் ருஷ்யாவின் மூலப்பொருள் ஏற்றுமதி அதிகமாக இருப்பதன் மூலம் பெரும் பகுதி தங்கம் கிடைக்க வேண்டும்; அதற்கு ஏற்றபடி ருஷ்ய அரசாங்கம் உள்நாட்டில் வெளிநாட்டுக் கடன் பத்திரங்களைக் காகிதப் பணத்தைக் கொடுத்து வாங்குகிறது, அவற்றைக் கொடுத்து தங்கத்தைப் பெறுகிறது. ஆகவே அரசாங்கம் தன்னுடைய அந்நியக் கடனுக்கு வட்டி கட்டுவதற்குப் புதிதாக அந்நியக் கடன்களை வாங்காமல் இருக்க வேண்டுமென்றால் எல்லா உள்நாட்டுத் தேவைகளையும் பூர்த்தி செய்கின்ற அளவுக்கு ருஷ்யாவின் தொழில்துறை பலமானதாக வெகு சீக்கிரத்தில் வளர்ச்சியுறச் செய்ய வேண்டும். ஆகவே ருஷ்யா அந்நியத் தோற்றுவாய்களிலிருந்து சுயேச்சையான முறையில் சுய பூர்த்தி அடைந்த தொழில்துறை நாடாக வளர்ச்சியடைய வேண்டும் என்னும் கோரிக்கை எழுகிறது. ஆகவே ருஷ்யாவின் முதலாளித்துவ வளர்ச்சியைச் சில ஆண்டுகளுக்குள் அதன் உச்சிக்குக் கொண்டு போக வேண்டும் என்று அரசாங்கம் பரபரப்பான முயற்சிகளைச் செய்

கிறது. இது நிறைவேறாவிட்டால் ஒரே வழியாக அரசு வங்கியிலும் அரசுக் கருவூலத்திலும் யுத்தத்துக்காகச் சேமிக்கப்பட்டிருக்கின்ற உலோகப் பணத்தை உபயோகிக்க வேண்டும் அல்லது அரசு திவாலாக வேண்டும். இரண்டில் எது நடந்தாலும் அது ருஷ்யாவின் வெளிநாட்டுக் கொள்கையின் முடிவாக இருக்கும்.

ஒன்று மட்டும் தெளிவாக விளங்குகிறது: இத்தகைய சந்தர்ப்பங்களில் ருஷ்யாவின் இளம் முதலாளி வர்க்கம் அரசில் பலமான பிடிப்பைக் கொண்டிருக்கிறது. முக்கியமான பொருளாதார விவகாரங்கள் எல்லாவற்றிலும் அதன் ஆணையை அரசு நிறைவேற்ற வேண்டும். அது இன்னும் ஜார் மற்றும் அவருடைய அதிகாரிகளின் எதேச்சாதிகாரத்தைச் சகித்துக் கொள்ளலாம்; ஏனென்றால் எதேச்சாதிகாரம் அதிகார வர்க்கத்தின் லஞ்ச ஊழலினால் முனைப்புக் குறைவது தவிர, எந்த மாற்றங்களையும் காட்டிலும் அதற்கு அதிகமான உத்தரவாதங்களைத் தருகிறது. அந்த மாற்றங்கள் முதலாளித்துவ-மிதவாத உணர்ச்சியில் இருந்தாலும் ருஷ்யாவின் இன்றைய நிலையில் அவற்றின் விளைவுகளை எவரும் முன்னறிந்து சொல்ல முடியாது. ஆகவே ருஷ்யாவை முதலாளித்துவத் தொழில்துறை அரசாக மாற்றுதல், அதன் விவசாயி வர்க்கத்தின் பெரும் பகுதியைப் பாட்டாளி வர்க்கமாக மாற்றுதல், பழைய பொதுவுடைமைக் கிராம சமூகத்தை அழித்தல் ஆகியவை அதிகமான வேகத்தோடு தொடர்கின்றன.

1882ஆம் ஆண்டில் நானும் மார்க்கம் இன்னும் நம்பிக்கை வைத்திருந்ததைப் போல இந்த கிராம சமூகம் உரிய சந்தர்ப்பத்தில் மற்றும் மேற்கு ஐரோப்பாவில் ஒரு புரட்சி யுடன் இணைந்து கம்யூனிச வளர்ச்சியின் தொடக்க நிலையாக உதவுகின்ற அளவுக்கு இன்னும் போதிய கட்டுக்கோப்புடன் இருக்கிறதா என்பதை நான் எடுத்துக் கூறப் போவதில்லை. ஆனால் இது மட்டும் நிச்சயம்: இந்த கிராம சமூகத்தில் எதையாவது காப்பாற்ற வேண்டும் என்றால் அதற்கு முதல் நிபந்தனை ஜாரிசு எதேச்சாதிகாரத்தை ஒழித்தலே, ருஷ்யாவில் புரட்சி நடைபெறுவதே. ருஷ்யப் புரட்சி நாட்

டின் மக்கள் தொகையில் மாபெரும் பகுதியான விவசாயிகளை கிராமங்களில்—அவைதான் அவர்களுடைய மீர்*, பிரபஞ்சம்—தனித்து வாழ்வதிலிருந்து விடுவிக்கும் என்பது மட்டுமல்ல; அது விவசாயிகளை மாபெரும் களத்துக்குள் கொண்டு வந்து அங்கே அவர்கள் வெளியுலகத்தையும் அதனுடன் தங்களையும் தங்களது நிலையையும் இன்றைய துன்பத்திலிருந்து தப்புவதற்குரிய வழியையும் அறிந்து கொள்வது மட்டுமல்ல—ருஷ்யப் புரட்சி மேற்கு நாடுகளின் தொழிலாளர் இயக்கத்துக்குப் புதிய தூண்டுதலையும் கொடுக்கும், அதன் போராட்டத்துக்குப் புதிய, சிறப்பான நிலைமைகளைப் படைத்து அதன் மூலம் நவீன தொழில்துறைப் பாட்டாளி வர்க்கத்தின் வெற்றியை முன்னே கொண்டு செல்லும்; அந்த வெற்றி இல்லை என்றால் இன்றைய ருஷ்யா கிராம சமூகத்தின் அடிப்படையிலோ, முதலாளித்துவத்தின் அடிப்படையிலோ சமூகத்தின் சோஷலிச மாற்றத்தை நிறைவேற்ற முடியாது.

1894ஆம் ஆண்டின் முதல் பாதியில்
எழுதப்பட்டது

F. Engels, *Internationales aus dem "Volksstaat"* (1871-1875),
Berlin, 1894

என்ற புத்தகத்தில்
வெளியிடப்பட்டது

புத்தகத்தின் வாசகப்படி
அச்சிடப்பட்டது

மூலம் ஜெர்மன்
மொழியில்
எழுதப்பட்டது

* —உலகம்.—பர்.

கா. மார்க்ஸ்

“அரசும் அராஜகவாதமும்” என்ற பக்கூனின் எழுதிய புத்தகத்தின் பொழிப்பு

என்பதிலிருந்து¹⁹

“உதாரணமாக, நாகரிகத்தின் மிகவும் கீழான கட்டத்தில் இருக்கும் ‘சாதாரண விவசாயிகள்’ (das gemeine Bauernvolk, der Bauernpöbel) — மார்க்சியவாதிகள் இவர்களைப் பற்றி சாதகமான கருத்துக் கொண்டிருக்கவில்லை என்பது நாம் அறிந்ததே; நகர்ப் புற மற்றும் தொழில்துறைப் பாட்டாளி வர்க்கம் அநேகமாக இவர்களை ஆட்சி செய்யும்.”

எங்கே விவசாயிகள் சொந்த நில உடைமையாளர்களாக ஏராளமான எண்ணிக்கையில் இருக்கிறார்களோ, இங்கிலாந்தில் அவர்கள் மறைந்து அவர்களுக்குப் பதிலாக விவசாய நாள் தொழிலாளர்கள் ஏற்பட்டிருப்பதைப் போலன்றி மேற்கு ஐரோப்பாக் கண்டத்தின் எல்லா நாடுகளையும் போல எங்கே அவர்கள் ஏறக்குறைய கணிசமான பெரும் பான்மையாகக் கூட இருக்கிறார்களோ, அங்கே கீழே கூறப் பட்டுள்ளதில் இரண்டிலொன்று இருக்கிறது: விவசாயிகள்—பிரான்சில் இது வரை செய்திருப்பதைப் போல—தொழிலாளர்களுடைய புரட்சி ஒவ்வொன்றையும் தடுத்து அது தோல்வி அடையும்படிச் செய்கிறார்கள்; அல்லது பாட்டாளி வர்க்கம் (ஏனெனில் விவசாயி-உடைமையாளர் பாட்டாளி வர்க்கத்தைச் சேர்ந்தவர் அல்ல; எங்காவது தன்னுடைய நிலைமையின் காரணமாக அதைச் சேர்ந்தவராக இருந்தாலும், அவர் தன்னை அதில் சேர்ந்தவராகக் கருதுவதில்லை)

அரசாங்கமாக இயங்கி விவசாயியின் நிலைமையில் நேரடியான அபிவிருத்தி ஏற்படுத்தக் கூடிய நடவடிக்கைகளைச் செய்து அவரைப் புரட்சிக்கு வென்றெடுக்க வேண்டும்; மேலும், இந்த நடவடிக்கைகள் தனிப்பட்ட நிலவுடைமைக்குப் பதிலாகக் கூட்டு உடைமைக்கு மாறுவதைச் செய்கின்ற முறை விவசாயி பொருளாதாரக் காரணங்களுக்காகத் தானாகவே அதற்கு வந்து சேர்வதாக இருக்க வேண்டும். ஆனால் விவசாயியை முகத்தெதிரே அவமதிக்கக் கூடாது—உதாரணமாக, வாரிசுச் சொத்துரிமையை ஒழித்தல் அல்லது அவருடைய உடைமையை ஒழித்தலைப் பிரகடனப்படுத்துவதன் மூலம். விவசாயிக்குப் பதிலாக முதலாளித்துவக் குத்தகைக்காரர் ஏற்பட்டு, உண்மையான விவசாயி நகரத் தொழிலாளியைப் போல பாட்டாளியாக, கூலித் தொழிலாளியாக மாறி, அதன் காரணமாக அவருடன்—மறைமுகமாக அல்ல, நேரடியாக—அதே நலன்களைப் பகிர்ந்து கொள்ளும் இடங்களில் மட்டுமே பின்னால் சொல்லப்பட்டதைச் செய்ய முடியும். பக்கூனின் தன்னுடைய புரட்சிகரமான இயக்கத்தில் வற்புறுத்தியதைப் போல, விவசாயிகள் பெரிய பண்ணைகளைச் சேர்த்துக் கொள்ள அனுமதிப்பதன் மூலம் சிறு துண்டு நிலமாக இருக்கும் உடைமையை விரிவுபடுத்தி துண்டு நில உடைமையை வலுப்படுத்த நிச்சயமாக அனுமதிக்கக் கூடாது.

“அல்லது ஒரு தேசியக் கருத்து நிலையிலிருந்து இந்த விஷயத்தைப் பார்த்தால், ஜெர்மானியர்களைப் பொறுத்தவரை இன்று அதன் முதலாளி வர்க்கத்துக்கு முன்னால் பாட்டாளி வர்க்கத்துக்கு என்ன நிலை இருக்கிறதோ, அதே அடிமை நிலையில் வெற்றியடைந்த ஜெர்மன் பாட்டாளி வர்க்கத்துக்கு முன்பாக ஸ்லாவ் இனத்தவர் அதே காரணத்துக்காக இருப்பார்கள் என்று அனுமானிக்க வேண்டும்” (பக்கம் 278).

பள்ளிக்கூடச் சிறுவனின் உளறல்! ஒரு தீவிரமான சமூகப் புரட்சி பொருளாதார வளர்ச்சியின் குறிப்பிட்ட வரலாற்று நிலைமைகளைப் பெறுத்திருக்கிறது; அவையே

அதன் முன்நிபந்தனைகள். ஆகவே முதலாளித்துவ உற்பத்தியோடு சேர்ந்து தொழில்துறைப் பாட்டாளி வர்க்கம் குறைந்தபட்சம் மக்கள் தொகையில் ஒரு முக்கியமான இடத்தை எங்கே வகிக்கிறதோ, அங்கு மட்டுமே புரட்சி சாத்தியம். அது வெற்றியடைய ஏதேனும் வாய்ப்பு இருக்க வேண்டுமென்றால் குறைந்தபட்சம் பிரெஞ்சு முதலாளி வர்க்கம் தன்னுடைய புரட்சியின் போது அந்தக் காலத்திலிருந்த பிரெஞ்சு விவசாயிகளுக்குச் செய்த அளவுக்காவது அது விவசாயிகளுக்கு உடனடியாக mutatis mutandis* செய்ய வேண்டும். தொழிலாளர்கள் ஆட்சி விவசாய ஊழியர்களை அடிமைப்படுத்துவதைக் குறிப்பதாக அனுமானிப்பது அருமையான கருத்தே! திரு. பக்கூனினுடைய இதயத்தின் ஆழத்திலுள்ள கருத்துகள் இங்கேதான் வெளிப்படுகின்றன. சமூகப் புரட்சியைப் பற்றி அவருக்கு ஒன்றும் தெரியாது; அதைப் பற்றி அவருக்குத் தெரிந்த எல்லாமே அரசியல் சொற்றொடர்கள் தான். அவருக்கு அதன் பொருளாதார முந்தேவைகள் இல்லாதவை. இது வரை இருந்திருக்கின்ற எல்லாப் பொருளாதார வடிவங்களும்—வளர்ச்சி அடைந்தவை அல்லது வளர்ச்சி இல்லாதவை—ஊழியனை அடிமைப்படுத்துவதை (கூலித் தொழிலாளி அல்லது விவசாயி, இதரவை ஆகிய எந்த வடிவத்திலும்) உள்ளடக்கியிருந்தபடியால் இவை எல்லாவற்றிலுமே தீவிரமான புரட்சி சம அளவுக்குச் சாத்தியம் என்று அவர் அனுமானிக்கிறார். அது மட்டுமல்லாது, முதலாளித்துவ உற்பத்தியின் பொருளாதார அடிப்படையை ஆதாரமாகக் கொண்ட ஐரோப்பிய சமூகப் புரட்சி ருஷ்ய அல்லது ஸ்லாவ் பயிர்த்தொழில் அல்லது மேய்ச்சல் மக்களினங்களின் மட்டத்துக்கு நடத்தப்பட வேண்டும்; இந்த மட்டத்தைத் தாண்டி விடக் கூடாது என்று அவர் விரும்புகிறார். ஆனால் கடற்பயணம் சகோதரர்களுக்கிடையே வேறுபாட்டை ஏற்படுத்துகிறது என்பதை அவர் உணர்கிறார்; கடற்பயணம் மட்டுமே, ஏனென்றால் இந்த வேறுபாடு எல்லா அரசியல்வாதிகளுக்கும் தெரிந்ததே! பக்கூனி

*—அதற்குரிய மாற்றங்களுடன்.—ப-ர்.

னுடைய சமூகப் புரட்சியின் அடிப்படை சித்தமே தவிர
பொருளாதார நிலைமைகள் அல்ல.

1874—1875 தொடக்கத்தில்
கா. மார்க்சினால் எழுப்பப்பட்டது

Letopisi Marksizma சஞ்சிகை,
எண் 11, 1926
என்ற இதழில்
முதலில் வெளியிடப்பட்டது

கையெழுத்துப் பிரதியின்படி
அச்சிடப்பட்டது

மூலம் ஜெர்மன்
மொழியில்
எழுதப்பட்டது

பதிப்பாளர் குறிப்புகள்

- 1 *Der Volksstaat* (“மக்கள் அரசு”)—ஜெர்மன் சமூக-ஜனநாயகக் கட்சியின் (எய்ஸெனாஹர்கள்) மத்தியப் பத்திரிகை; 1869 அக்டோபர் 2 முதல் 1876 செப்டெம்பர் 29 வரை லைப்சிக் நகரத்திலிருந்து வெளியிடப்பட்டது.—7.
- 2 பிரெஞ்சு-பிரஷ்யப் போர் முடிவடைந்த பிறகு 1871இல் கையெழுத்திடப்பட்ட பிராங்க்பர்ட் சமாதான ஒப்பந்தத்தின்படி பிரான்ஸ் பிரஷ்யாவுக்கு 5,000 மில்லியன் பிராங்குகள் நட்ட ஈட்டுத் தொகை தர வேண்டும் என்று விதிக்கப்பட்டது இங்கே குறிக்கப்படுகிறது.—7.
- 3 முல்பெர்கெர் *Die Wohnungsfrage* (“குடியிருப்புப் பிரச்சினை”) என்னும் தலைப்பில் எழுதிய ஆறு கட்டுரைகள் *Der Volksstaat* பத்திரிகையில் 1872 பிப்ரவரி 3, 7, 10, 14, 21 மற்றும் மார்ச் 6ந் தேதிகளில் பிரசுரிக்கப்பட்டன; கட்டுரைகளை எழுதிய ஆசிரியருடைய பெயர் வெளியிடப்படவில்லை.—9.
- 4 புதிய மாட்ரிட் சம்மேளனம் 1872 ஜூலையில் நிறுவப்பட்டது. மாட்ரிட் சம்மேளனத்தில் பெரும்பான்மையாக இருந்த அராஜகவாதிகள் ஸ்பெயினில் சோஷலிஸ்டு ஜனநாயகத்தின் கூட்டணியின் ரகசிய நடவடிக்கைகளை அம்பலப்படுத்திய *La Emancipacion* பத்திரிகையின் ஆசிரியர்களை அச்சம்மேளனத்திலிருந்து வெளியேற்றினார்கள்; இவ்வாறு வெளியேற்றப்பட்டவர்கள் புதிய மாட்ரிட் சம்மேளனத்தை அமைத்தார்கள். இச்சம்மேளனம் ஸ்பெயினில் அராஜகவாதிகளின் செல்வாக்கை எதிர்த்துச் சுறுசுறுப்பான இயக்கத்தை நடத்தியது; விஞ்ஞான சோஷலிசக் கருத்துகளைப் பரப்பியது; ஸ்பெயினில் சுயேச்சை

யான பாட்டாளி வர்க்கக் கட்சியை நிறுவுவதற்காகப் போராடியது. அது வெளியிட்ட *La Emancipacion* என்ற பத்திரிகையில் பி. எங்கெல்ஸ் கட்டுரைகள் எழுதினார். புதிய மாட்ரிட் சம்மேளனத்தின் உறுப்பினர்கள் 1879இல் ஸ்பெயினின் சோஷலிஸ்டுக் கட்சியை நிறுவுவதில் முக்கிய பங்கெடுத்தார்கள்.—11.

- 5 கத்தேடெர்-சோஷலிசம்—1870க்களுக்கும் 1890க்களுக்கும் இடையில் முதலாளி வர்க்கச் சித்தாந்தத்தில் தோன்றிய போக்கு. அதன் பிரதிநிதிகள்—பிரதானமாக ஜெர்மனியின் பல்கலைக்கழகப் பேராசிரியர்கள்—சோஷலிசம் என்ற பெயரில் முதலாளித்துவச் சீர்திருத்தவாதத்தைப் பிரசங்க மேடைகளிலிருந்து (Katheder) பிரசாரம் செய்தார்கள். அரசு என்பது வர்க்கங்களுக்கு அப்பாற்பட்ட நிறுவனம், அது பகைமையான வர்க்கங்களைப் படிப்படியாக சமரசப்படுத்தி முதலாளி வர்க்கத்தின் நலன்களைப் பாதிக்காத முறையில் படிப்படியாக “சோஷலிசத்தைக்” கொண்டு வரக் கூடியது என்று அவர்கள் கூறினார்கள். தொழிலாளர்களுக்கு நோய் மற்றும் விபத்து ஏற்படுகின்ற பொழுது உதவிப் பணம் கிடைக்கின்ற இன்ஷூரன்ஸ் முறை மற்றும் பாக்கடரி சட்டத் துறையில் சில நடவடிக்கைகளை நிறைவேற்றுவதல் ஆகியவை அவர்களுடைய செயல்திட்டம். இப்போக்கு சித்தாந்த ரீதியில் சீர்திருத்தவாதத்துக்கு முன்னோடியாக இருந்தது.—13.
- 6 சோஷலிஸ்டு எதிர்ப்புச் சட்டம் 1878 அக்டோபர் 21இல் ஜெர்மனியில் கொண்டு வரப்பட்டது. இந்தச் சட்டத்தின் பெயரால் சமூக-ஜனநாயகக் கட்சியின் எல்லா நிறுவனங்களும் வெகுஜன தொழிலாளர் ஸ்தாபனங்களும் சோஷலிச மற்றும் தொழிலாளர் பத்திரிகைகளும் தடை செய்யப்பட்டன; சோஷலிச நூல்கள் பறிமுதல் செய்யப்பட்டன; சமூக-ஜனநாயகவாதிகள் துன்புறுத்தப்பட்டனர். 1890 அக்டோபர் 1இல் தொழிலாளி வர்க்க இயக்க வளர்ச்சியின் நிர்ப்பந்தத்தால் இச்சட்டம் ரத்து செய்யப்பட்டது.—14.
- 7 எம்ஃபெல் பிரதேசம் (பிரஷ்யாவின் ரைன் மாநிலம்)—குன்றுகளும் பரந்த சதுப்புக்களும் தரிசுநிலமும் அடங்கிய பிரதேசம்; விவசாயத்துக்குப் பாதகமான மண் மற்றும் பருவநிலை உடையது; மிகப் பழமையான விவசாய முறையை உபயோகித்தபடியால் விவசாய உற்பத்தி மிகவும் குறைவாக இருந்தது; இவை எல்லாவற்றினுடைய

விளைவாக அடிக்கடி பஞ்சம் ஏற்பட்டு சிறு விவசாயிகள் மிகவும் பாதிக்கப்பட்டனர். 1882ஆம் ஆண்டுச் சம்பவங்கள் இங்கே குறிக்கப்படுகின்றன. இந்தப் பிரதேசத்தில் தொடர்ச்சியாக விளைச்சல் மோசமாக இருந்தபடியாலும் முந்திய வருடத்தில் விவசாயப் பொருள்களின் விலைகள் வீழ்ச்சியடைந்தபடியாலும் கடுமையான பஞ்சம் ஏற்பட்டது.—16.

- 8 முப்பதாண்டுக் காலப் போர் (1618—1648)—புரோட்டஸ் டென்ட்டுகளுக்கும் கத்தோலிக்குகளுக்கும் இடையிலான போராட்டத்தினால் தோன்றிய பொது ஐரோப்பியப் போர். இப்போரின் முக்கியமான போர்க்களமாக ஜெர்மனி இருந்தது; போரில் ஈடுபட்ட நாடுகள் ஜெர்மனியைக் கொள்ளையடிப்பதற்கும் ஜெர்மன் பிரதேசத்தைக் கைப்பற்றுவதற்கும் விரும்பின; ஒருவரோடொருவர் போட்டியிட்ட அந்நிய ஆக்கிரமிப்பாளர்களுடைய படையெடுப்பினால் ஜெர்மனி மிகவும் பாதிக்கப்பட்டது. 1648இல் கையெழுத்திடப்பட்ட வெஸ்ட்ஃபாலிய சமாதான ஒப்பந்தத்துக்குப் பிறகு போர் முடிவடைந்தது; அந்த ஒப்பந்தம் நாட்டைப் பல பகுதிகளாகக் கூறு போட்டது.—17.
- 9 1866ஆம் வருட ஆஸ்திரிய-பிரஷ்யப் போரும் 1870—1871ஆம் வருடங்களின் பிரெஞ்சு-பிரஷ்யப் போரும் இங்கே குறிப்பிடப்படுகின்றன; இவை பிரஷ்யாவின் தலைமையில், “மேலிருந்து” ஜெர்மனியை ஒன்றுபடுத்துவதைப் பூர்த்தி செய்தன.—19.
- 10 மார்க்—பண்டைய ஜெர்மானியக் குலச் சமூகம்.—22.
- 11 1848 ஜூன் 23—26ந் தேதிகளில் நடைபெற்ற பாரிஸ் பாட்டாளிகளின் எழுச்சியும் 1871இல் நடைபெற்ற பாரிஸ் கம்யூனும் இங்கே குறிப்பிடப்படுகின்றன.—23.
- 12 குறிப்பு 11ஐப் பார்க்க.—38.
- 13 பைபிள் நூலில் சொல்லப்படுகின்ற தொல்கதை; எகிப்தியர்களின் சிறையிலிருந்து யூதர்கள் தப்பி ஓடிய பொழுது அந்தப் பிரயாணத்தின் கடுத்துன்பங்களினால் தளர்ச்சியடைந்தவர்கள் சிறையிலிருந்த காலத்தில் கிடைத்த சிறிதளவு உணவை நினைத்து ஏங்கியதாகச் சொல்லப்படுகிறது.—39.

- 14 இங்கிலாந்தின் பல நகரங்களில் தொழிலாளர்களின் கூட்டுறவுச் சங்கங்கள் ஏற்படுத்திய நியாயமான பரிவர்த்தனைச் சந்தைகள் என்று சொல்லப்படுவதை பி. எங்கெல்ஸ் குறிப்பிடுகிறார். ஒரு மணி நேர வேலையை மதிப்பின் அலகாகக் கொண்ட உழைப்புக் காகிதப் பணத்தை ஊடகமாகக் கொண்டு இச்சந்தைகளில் உழைப்புப் பொருள்கள் பரிவர்த்தனை செய்யப்பட்டன. முதலாளித்துவப் பணடப் பொருளாதாரச் சூழ்நிலையில் பணம் இல்லாமல் பரிவர்த்தனையை அமைப்பதற்குச் செய்யப்பட்ட இக் கற்பனாவாத முயற்சி வெகு சீக்கிரத்தில் தோல்வியடைந்தது.—48.
- 15 *La Emancipacion* (''விடுதலை'')—1871—1873இல் மாட்ரிட் நகரத்திலிருந்து வெளியிடப்பட்ட ஸ்பானியத் தொழிலாளர்களின் வார இதழ்; ஸ்பானிய பெடரல் கவுன்சிலின் பத்திரிகையாக இருந்தது; ஸ்பெயினில் அராஜகவாதத்தின் செல்வாக்கை எதிர்த்துப் போராட்டத்தை நடத்தியது.—49.
- 16 *Illustrated London News* (''படங்களைக் கொண்ட லண்டன் செய்திகள்'')—1842 முதல் வெளியிடப்படுகின்ற பிரிட்டிஷ் வார இதழ்.
Ueber Land und Meer (''நிலத்தின் மீதும் கடல் மீதும்'')—ஜெர்மன் மொழியில் வெளியிடப்பட்ட படச் சஞ்சிகை, வார இதழ்; ஷ்டூட்கார்ட்டிலிருந்து 1858 முதல் 1923 வரை வெளியிடப்பட்டது.
Gartenlaube (''கொடிவீடு'')—இலக்கியம் சம்பந்தமான ஜெர்மானியக் குட்டி முதலாளி வர்க்க வார இதழ்; லைப்சிக்கிலிருந்து 1853 முதல் 1903 வரையிலும் பெர்லினிலிருந்து 1903 முதல் 1943 வரையிலும் வெளியிடப்பட்டது.
Kladderadatsch (''கிளாடெரடாச்'') — படங்களும் கட்டுரைகளும் உள்ள அங்கத வார இதழ்; 1848 முதல் பெர்லினில் வெளியிடப்பட்டது.
 துப்பாக்கிப் படை வீரர் கூட்கே—ஜெர்மானியக் கவிஞர் கோட்கெல்ஃப் ஹாஃப்மனது புனை பெயர்; 1870—1871ஆம் ஆண்டுகளில் நடைபெற்ற பிரெஞ்சு-பிரஷ்யப் போரின் போது தேசியவாதப் படைவீரர்கள் பாடிய பாடலின் ஆசிரியர்.—65.
- 17 *Le Socialiste* (''சோஷலிஸ்ட்'')—பிரெஞ்சு வார இதழ்; ஜூல் கெட்டு என்பவரால் 1885இல் பாரிசில் நிறுவப்பட்ட

டது; 1885—1902இல் தொழிலாளர் கட்சியின் பத்திரிகையாகவும் 1902—1905இல் பிரான்சின் சோஷலிஸ்டுக் கட்சியின் பத்திரிகையாகவும் 1905 முதல் பிரெஞ்சு சோஷலிஸ்டுக் கட்சியின் பத்திரிகையாகவும் இருந்தது. கீசிலுள்ள காலனியைப் பற்றிய கட்டுரைகள் 1886 ஜூலை 3 மற்றும் 24ந் தேதிய இதழ்களில் (எண்கள் 45, 48) பிரசுரிக்கப்பட்டன.—84.

18 *Harmony Hall*—ராபர்ட் ஓவன் தலைமையிலிருந்த ஆங்கில கற்பனாவாத சோஷலிஸ்டுகள் 1839ஆம் வருடத்தின் இறுதியில் ஹாம்ப்ஷையர் கவுண்டியில் நிறுவிய கம்யூனிசக் காலனி; 1845ஆம் வருடம் வரை நீடித்தது.—84.

19 V. A. Huber, *Sociale Fragen. IV. Die Latente Association*, Nordhausen, 1866 (வி. அ. ஹ்யூபெர், “சமூகப் பிரச்சினைகள். IV. உள்ளுறையான கூட்டு”, நார்ட்ஹாவுசன், 1866) என்னும் நூலைப் பார்க்க.—85.

20 *The Daily News* (“தினசரிச் செய்திகள்”)—ஆங்கில மிதவாதப் பத்திரிகை; தொழில்துறை முதலாளி வர்க்க நலன்களை வெளியிட்ட இப்பத்திரிகை லண்டனிலிருந்து 1846 முதல் 1930 வரை வெளியிடப்பட்டது.—87.

21 இரண்டாவது பேரரசு — மூன்றாவது நெப்போலியன் பிரான்சின் சக்கரவர்த்தியாக இருந்த 1852க்கும் 1870க்கும் இடையிலுள்ள காலகட்டம்.—95.

22 குறிப்பு 2ஐப் பார்க்க.—115.

23 பிரெஞ்சு-பிரஷ்யப் போருக்குப் பிறகு ஜெர்மனியின் தொழிலில் ஏற்பட்ட புத்தாக்கம், குறிப்பாக 5,000 மில்லியன் பிராங்குகள் நட்ட ஈட்டுத் தொகையைக் கட்டுதல் உழைப்பாளர்களின் நிலையில் கணிசமான அபிவிருத்தியை ஏற்படுத்தும் என்று அடோல்ப் வாக்னர் என்ற ஜெர்மன் பொருளியலாளர் தன்னுடைய புத்தகங்களிலும் சொற்பொழிவுகளிலும் கூறியதை பி. எங்கெல்ஸ் இங்கே குறிப்பிடுகிறார்.—116.

24 ஜெர்மனி மற்றும் ஆஸ்திரியாவின் சக்கரவர்த்திகள் தங்கள் சான்சலர்களது துணையுடன் 1871 ஆகஸ்டில் காஷ்டைனிலும் 1871 செப்டெம்பரில் ஸால்ட்ச்புர்கிலும் நடத்திய பேச்சுவார்த்தைகள் இங்கே குறிப்பிடப்படுகின்றன. அவர்கள் அகிலத்தை எதிர்த்துப் போராடு

வதைப் பற்றியும் விவாதித்தார்கள். எங்கெல்ஸ் இப்பேச்சு வார்த்தைகளை ஷ்டெபர் மாநாடுகள் என்று எழுதுகின்ற பொழுது அவற்றின் பிற்போக்குத் தன்மையான, போலீஸ் ஒடுக்குமுறைத் தன்மையை வலியுறுத்துகிறார்; ஷ்டெபர் பிரஷ்யாவின் அரசியல் போலீஸ் இலாகாவின் தலைவராக இருந்தார்.—116.

25 பிளாங்குவாதிகள்—சிறந்த புரட்சிக்காரரும் பிரெஞ்சுக் கற்பனாவாத கம்யூனிசத்தின் பிரதிநிதியுமான லூயீ ஓகூஸ்ட் பிளாங்குவியை ஆதரித்தவர்கள்; இவர்கள் பிரெஞ்சு சோஷலிச இயக்கத்தில் ஒரு போக்கைப் பிரதிநிதித்துவம் செய்தார்கள்; சதிகாரர்களைக் கொண்ட ஒரு சிறு குழு புரட்சியை நிறைவேற்ற முடியும் என்று அவர்கள் நம்பியதும் புரட்சி இயக்கத்தில் பெருந்திரளான உழைக்கும் மக்கள் ஈடுபட வேண்டிய அவசியத்தைப் புரிந்து கொள்ளாததும் அவர்களுடைய பலவீனங்களாகும்.—125.

26 ஹெகல் எழுதிய “தர்க்கவியலின் விஞ்ஞானம்”, முதல் பகுதி, 2ஆம் அத்தியாயத்தைப் பார்க்க.—126.

27 மால்தஸ்வாதம்—முதலாளித்துவ அமைப்பின் கீழ் பெருந்திரளான உழைக்கும் மக்களின் வறுமை மக்கள் தொகைப் பெருக்கத்தினால் “இயற்கையாக” ஏற்படுகிறது என்று திரித்துக் கூறுகின்ற பிற்போக்கான தத்துவம்; தா.ரா.மால்தஸ் என்னும் முதலாளி வர்க்கப் பொருளியலாளர் 1798இல் எழுதிய *An Essay on the Principle of Population* (“மக்கள் தொகை விதியைப் பற்றிய ஆராய்ச்சி”) என்ற நூலில் வாழ்க்கைச் சாதனங்கள் கூட்டல் விகிதத்தில் வளர்ச்சியடைகின்ற பொழுது மக்கள் தொகை பெருக்கல் விகிதத்தில் வளர்ச்சியடைகிறது என்று நிரூபிப்பதற்கு முயன்றார். இத்தத்துவத்தை ஆதரிப்பவர்கள் மக்கள் குழந்தைகள் பெறுவதைக் குறைக்க வேண்டும் என்று வாதிட்டார்கள்; போர்கள், கொள்ளை நோய்கள் மற்றும் இயற்கையான ஆபத்துக்கள் உபயோகமானவை, ஏனென்றால் அவை மக்கள் தொகையைக் குறைத்து மக்கள் தொகைக்கும் வாழ்க்கைச் சாதனங்களின் அளவுக்கும் இடையில் சமநிலையை ஏற்படுத்துகின்றன என்று அவர்கள் கருதினார்கள்.

கார்ல் மார்க்ஸ் மால்தஸ்வாதத்தின் ஆதாரமற்ற பிற்போக்குத் தன்மையை எடுத்துக் காட்டினார். மனித

சமூகத்தின் எல்லா வளர்ச்சிக் கட்டங்களுக்கும் பொருந்தக் கூடிய இயற்கையான, பொதுவான மக்கள் தொகை விதி என்பது கிடையாது; ஒவ்வொரு சமூக-பொருளாதார அமைப்பும் தனக்குரிய மக்கள் தொகை விதியைக் கொண்டிருக்கிறது; முதலாளித்துவ அமைப்பில் உழைக்கும் மக்களின் வறுமை மேன்மேலும் அதிகரிப்பதற்கு முதலாளித்துவ உற்பத்தி முறையே காரணம்; அது பேரளவில் வேலையில்லாத திண்டாட்டத்தையும் மற்ற சமூகப் பேராபத்துக்களையும் ஏற்படுத்துகிறது; கம்யூனிச உற்பத்தி முறைக்கு மாறுகின்ற பொழுது உழைப்பின் உற்பத்தித் திறனும் நுகர்வுப் பொருள்களின் உற்பத்தியும் பேரளவில் அதிகரித்து ஒவ்வொரு மனிதனும் தன்னுடைய தேவைகளை முழுமையாகப் பூர்த்தி செய்ய இயலும் என்று மார்க்ஸ் நிரூபித்தார்.—143.

28 பிராஸிக் மாமா—ஜெர்மன் நாவலாசிரியர் ஃபிரீட்ஸ் ரேய்ட்டரின் நூல்களில் சித்திரிக்கப்பட்டிருக்கின்ற நகைசுவைப் பாத்திரம்.—144.

29 பிரஷ்யாவில் 1872இல் நிறைவேற்றப்பட்ட நிர்வாகச் சீர்திருத்தம் இங்கே குறிப்பிடப்படுகிறது; நிலப்பிரபுக்கள் கிராமத் தலைவரை நியமனம் செய்தல் ஒழிக்கப்பட்டு அவரைத் தேர்ந்தெடுக்கின்ற உரிமை கிராம சமூகத்துக்கு அளிக்கப்பட்டது.—146.

30 அகிலத்தில் டென்மார்க் நாட்டுக்கு செயலாளர்-நிருபராக இருந்த எங்கெல்ஸ் டென்மார்க்கின் சோஷலிஸ்டான லுயீ பியோவுடன் விரிவான கடிதத் தொடர்பு வைத்திருந்தார்; விவசாயப் பிரச்சினையில் அகிலத்தின் முடிவுகளைப் பரப்புவதில் டென்மார்க்கின் சோஷலிஸ்டுகளது மகத்தான வெற்றியை அவர் நன்றாக அறிந்திருந்தார். எங்கெல்ஸ் 1872 ஏப்ரல் மாதத்தின் கடைசியில் லுயீ பியோவுக்கு எழுதிய கடிதத்தில் கூட்டுறவு முறையின் மூலம் சோஷலிசத் திசையில் விவசாயத்தைச் சீரமைக்கின்ற வழிகளைப் பற்றி கோப்பன்ஹேகன் Socialisten பத்திரிகையில் வெளியான கட்டுரையைச் சிறப்பாகப் பாராட்டினார்; இக்கட்டுரை அகிலத்தின் அநேகமாக எல்லாப் பத்திரிகைகளிலும் பிரசுரிக்கப்பட்டது; “சிறு விவசாயிகளையும் நிலம் இல்லாத விவசாயிகளையும் பாட்டாளி வர்க்க இயக்கத்துக்குள் கொண்டு வருகின்ற மிகவும் முக்கியமான பிரச்சினையில் டேனிஷ் சோஷலிஸ்டுகள்—தங்

களுடைய ஸ்தல நிலைமைகள் மற்றும் கணிசமான அரசியல் தேர்ச்சிகளின் விளைவாக—மற்ற எல்லா நாடுகளையும் முந்தி விட்டார்கள்” என்று எங்கெல்ஸ் பாராட்டினார்.—160.

31 எங்கெல்ஸ் அதிகாரத்தைப் பற்றி என்ற தலைப்பில் எழுதிய கட்டுரையில் எல்லாவிதமான அதிகாரத்தையும் நிராகரித்த பக்கூனின்வாதிகளுடைய கருத்துகளை ஆழமாக விமர்சனம் செய்தார்; பாட்டாளி வர்க்கப் புரட்சி அரசைப் பற்றி எத்தகைய அணுகுமுறையைக் கடைப்பிடிக்க வேண்டும் என்ற பிரச்சினையைப் பற்றிய மார்க்சியக் கருத்துகளை விளக்கினார். அரசைத் தோற்றுவிக்கின்ற சமூக உறவுகள் ஒழிக்கப்படுவதற்கு முன்பாக “அரசை ஒழித்தல்” எனப்படுகின்ற அராஜகவாதக் கருத்துகளின் விஞ்ஞான விரோத, எதிர்ப்புரட்சிச் சாராம்சத்தை எங்கெல்ஸ் அம்பலப்படுத்தினார். அவர் அராஜகவாதிகளின் வறட்டுக் கோட்பாட்டுவாதத்தையும் குறுங்குழுவாதத்தையும் கடுமையாக விமர்சனம் செய்தார்.—166.

32 பிளான்கிவாதக் கம்யூன் நாடுதுறந்தவர்களின் செயல்திட்டம் என்ற நூலில் எங்கெல்ஸ் பிரெஞ்சு சோஷலிச இயக்கத்தில் உள்ள புதிய போக்குகளை விளக்குகிறார், பிளான்கிவாத கம்யூன் நாடுதுறந்தவர்களின் முக்கியமான தவறுகளை எடுத்துக் காட்டுகிறார். லண்டனிலிருந்த பிளான்கிவாத நாடுதுறந்தவர்களின் கருத்துகளில் கணிசமான மாற்றங்கள் ஏற்பட்டிருப்பதை (அவர்கள் விஞ்ஞான கம்யூனிசத்தை நெருங்கி வந்தார்கள்) அவர் குறித்துக் கொண்ட பொழுதே அவர்களுடைய சதிக்குழுச் செயல்தந்திரம், தன்விருப்பவாதம், பாட்டாளி வர்க்கப் புரட்சிகரப் போராட்டத்தில் எத்தகைய சமரசத்தையும் முழுமையாக நிராகரித்தல் ஆகியவற்றைக் கூர்மையாக விமர்சனம் செய்தார்.—173.

33 பக்கூனின் 1868இல் நிறுவிய சோஷலிஸ்டு ஜனநாயகத்தின் கூட்டணி இங்கே குறிப்பிடப்படுகிறது. கூட்டணியின் உறுப்பினர்கள் நாத்திகவாதம், வர்க்கங்களைச் சமமாக்குதல், அரசை ஒழித்தல் ஆகியவை தம்முடைய கொள்கைகள் என்று அறிவித்தார்கள்; தொழிலாளி வர்க்கத்தின் அரசியல் போராட்டத்தின் அவசியத்தை மறுத்தார்கள். கூட்டணியின் குட்டி முதலாளித்துவ அராஜகவாதச் செயல்திட்டம் இத்தாலி, ஸ்விட்சர்லாந்து, இதர சில நாடுகளில்

தொழில் வளர்ச்சியில் பின்தங்கியிருந்த பிரதேசங்களில் ஆதரவைப் பெற்றது. 1869இல் கூட்டணி அகிலத்தில் சேருவதற்குப் பொதுக் குழுவிடம் விண்ணப்பித்தது. சுயேச்சையான ஸ்தாபனம் என்ற முறையில் கூட்டணி கலைக்கப்பட வேண்டும் என்ற நிபந்தனையுடன் பொதுக் குழு ஒப்புதல் அளித்தது. ஆனால் உண்மையில் அகிலத்தில் சேர்ந்த பிறகும் கூட்டணியின் உறுப்பினர்கள் தம்முடைய இரகசிய அமைப்பை பக்கூனின் தலைமையில் நீடித்தார்கள்; பொதுக் குழுவுக்கு எதிரான போராட்டத்தைத் தொடங்கினார்கள். பாரிஸ் கம்யூன் நசுக்கப்பட்ட பிறகு அகிலத்தை எதிர்த்துக் கூட்டணி நடத்திய போராட்டம் தீவிரமடைந்தது. பக்கூனினும் அவருடைய ஆதரவாளர்களும் பாட்டாளி வர்க்கச் சர்வாதிகாரம், ஜனநாயக மத்தியத்துவக் கோட்பாட்டின் அடிப்படையில் தொழிலாளி வர்க்கத்தின் சுயேச்சையான அரசியல் கட்சியை வலுப்படுத்துதல் ஆகிய கோட்பாடுகளைக் கடுமையாக விமர்சனம் செய்தார்கள். முதலாவது அகிலத்தின் ஹெக் காங்கிரஸ் (செப்டெம்பர், 1872) கூட்டணியின் தலைவர்களான பக்கூனினையும் கில்யோமையும் அகிலத்திலிருந்து வெளியேற்றுவதென்று மிகவும் அதிகமான பெரும் பான்மை வாக்குகளால் முடிவு செய்தது.—174.

34 ஹாம்லெட் — ஷேக்ஸ்பியர் எழுதிய “ஹாம்லெட்” என்னும் துன்பியல் நாடகத்தின் முக்கியமான பாத்திரம்.—177.

35 மோரொஸ்—ஷீல்லர் எழுதிய “பொறுப்பு” என்னும் கவிதையின் பாத்திரம்.—177.

36 *Le Père Duchesne* (“டியுஷேன் மாமா”)—ஜாக் எபேர் பாரிசிலிருந்து 1790—1794இல் வெளியிட்ட பிரெஞ்சு பத்திரிகை; நகர அரைப் பாட்டாளி வர்க்கப் பெருந்திரளினருடைய கருத்துகளை வெளியிட்டது.

Le Père Duchêne (“டியுஷேன் மாமா”)—எழேன் வெர்மெர்ஷ் பாரிசிலிருந்து 1871 மார்ச் 6 முதல் மே 21வரை வெளியிட்ட பிரெஞ்சு தினசரிப் பத்திரிகை; பிளான்கிவாதப் பத்திரிகைகளின் நிலைகளைப் பின்பற்றி எழுதியது.—178.

37 *Kulturkampf* (“கலாசாரத்துக்கான போராட்டம்”)—பிஸ்மார்க்கின் அரசாங்கம் 1870க்களில் மதச் சார்பற்ற கலாசாரத்துக்கான இயக்கம் என்ற பெயரில் அமுலாக்

கிய நடவடிக்கைகளுக்கு முதலாளி வர்க்க மிதவாதிகள் கொடுத்த அடைமொழி. இவை பிரஷ்யா, தென் மேற்கு ஜெர்மானிய அரசுகளின் கத்தோலிக்கப் பிரதேசங்களில் நிலக்கிழார்கள், முதலாளி வர்க்கம், விவசாயி வர்க்கத்தின் சில பகுதிகள் ஆகியோரது பிரிவினைவாத மற்றும் பிரஷ்ய எதிர்ப்புப் போக்குகளை ஆதரித்த கத்தோலிக்கத் திருச்சபை மற்றும் மத்தியநிலைக் கட்சிக்கு எதிராகத் திருப்பப்பட்டிருந்தன.—181.

- 38 எங்கெல்ஸ் ருஷ்யாவில் சமூக உறவுகளைப் பற்றி என்ற தலைப்பில் எழுதிய நூலில் ருஷ்யாவில் தீவிரமடைந்து கொண்டிருந்த புரட்சிகர நிலைமைக்குப் பின்னின்ற தீர்மானமான காரணிகளைச் சுட்டிக் காட்டினார்; ருஷ்யத் தொழிலாளி வர்க்கம் அரசியல் அரங்கத்தில் தோன்றியதும் பண்ணையடிமை முறை 1861ஆம் ஆண்டில் ஒழிக்கப்பட்ட பிறகு விவசாயிகள் கொள்ளையடிக்கப்பட்டதனால் தூண்டப்பட்ட வெகுஜன விவசாயி வர்க்க இயக்கத்தின் தவிர்க்க முடியாத வளர்ச்சியும் இக்காரணிகளாக இருந்தன.

எங்கெல்ஸ் 1861க்குப் பிறகு ருஷ்யாவில் சமூக உறவுகளைப் பொதுவாகப் பகுப்பாய்வு செய்ததன் விளைவாக ருஷ்யாவில் முதலாளித்துவம் மேன்மேலும் வளர்ச்சியடைந்து கொண்டிருக்கிறது, அதன் காரணமாக கிராமப் பகுதிகளில் சமூக உடைமை தகர்ந்து கொண்டிருக்கிறது என்று முடிவு செய்தார். ருஷ்ய புரட்சிகர நரோத்தனிக்குகள் விவசாய சமூகத்தை இலட்சிய வடிவமாகச் சித்தரிப்பதை அவர் விமர்சித்தார்; ருஷ்யா முதலாளித்துவத் தொழில்துறை நாடாக மாறுதல், விவசாயிகள் பாட்டாளிகளாக மாறுதல், “பழைய பொதுவுடைமைக் கிராம சமூகத்தை அழித்தல்” (பக்கம் 231) ஆகியவை மேன்மேலும் அதிகமான வேகத்தோடு நடைபெற்றுக் கொண்டிருப்பதைச் சுட்டிக் காட்டினார்.—187.

- 39 எங்கெல்ஸ் இங்கும் இனி வரும் இடங்களிலும் ருஷ்ய புரட்சிகர நரோத்தனிக் தகச்சோவ் எழுதிய “திருவாளர் பிரெடெரிக் எங்கெல்சுக்குப் பகிரங்கக் கடிதம்” (ஜூரிஹ், 1874) என்னும் பிரசுரத்தை மேற்கோள் காட்டுகிறார்.—187.

- 40 “ருஷ்ய மக்கள் வாழ்க்கை, குறிப்பாக கிராமப் புற நிறுவனங்களின் உள் உறவுகளைப் பற்றிய ஆய்வுகள்”

என்னும் தலைப்பில் ஹாக்ஸ்த்ஹாவுசன் எழுதிய புத்தகத்தை எங்கெல்ஸ் இங்கே குறிப்பிடுகிறார்.—198.

- 41 மைனர் ருஷ்யா—ஜாரிச ருஷ்யாவில் உக்ரேனியப் பிரதேசத்துக்குத் தரப்பட்ட பெயர்; அது 1654இல் ருஷ்யாவுடன் இணைந்தது.—200.
- 42 ஜாரிச ருஷ்யாவுக்குச் சொந்தமான போலிஷ் பிரதேசத்தில் 1863—1864இல் ஏற்பட்ட தேசிய விடுதலை எழுச்சி இங்கே குறிப்பிடப்படுகிறது. போலிஷ் கலகக்காரர்கள் 1863 ஜனவரியில் போலந்தின் தேசிய விடுதலைப் போராட்ட செயல்திட்டத்தையும் ஜனநாயக-விவசாய சீர்திருத்தக் கோரிக்கைகள் சிலவற்றையும் வெளியிட்டனர். எனினும் கலகக்கார அரசாங்கம் பெரிய நிலக்கிழார்களின் உடைமைகள், உரிமைகளை ஒழிப்பதற்குத் தயங்கிய படியால் பெரும்பான்மையான விவசாயிகள் எழுச்சியில் பங்கெடுக்கவில்லை, இக்கலகம் தோல்வியடைந்தது.—203.
- 43 குறிப்பு 39ஐப் பார்க்க.—210.
- 44 கிரீமியப் போர் (கிழக்குப் போர்) (1853—1856)—ருஷ்யாவுக்கும் துருக்கி, இங்கிலாந்து, பிரான்ஸ், சர்டியியா ஆகிய நான்கு நாடுகளின் கூட்டணிக்கும் இடையில் நடைபெற்ற போர்; இப்போரில் ருஷ்யா தோல்வியடைந்தது.—221.
- 45 யூ.க. ஜுக்கோவ்ஸ்கி எழுதிய “கார்ல் மார்க்கம் மூலதனத்தைப் பற்றிய அவருடைய நூலும்” என்ற கட்டுரையும் (“ஐரோப்பியத் தூதன்” சஞ்சிகையின் 1877ஆம் ஆண்டின் 9ஆம் இதழில் அது வெளியிடப்பட்டது) நி. க. மிஹய்லோவ்ஸ்கி “யூ. க. ஜுக்கோவ்ஸ்கி பார்வையில் கார்ல் மார்க்ஸ்” என்ற தலைப்பில் அதற்குப் பதிலாக எழுதிய கட்டுரையும் (அது “தந்தையர் நாட்டுக் குறிப்புகள்” சஞ்சிகையின் 1877ஆம் ஆண்டின் 10ஆம் இதழில் வெளியிடப்பட்டது) இங்கே குறிப்பிடப்படுகின்றன.
- ஐரோப்பியத் தூதன்—வரலாற்று-அரசியல் மற்றும் இலக்கிய மாத சஞ்சிகை; இது செயின்ட் பீட்டர்ஸ்பர்க்கில் 1866 முதல் 1918 வரையில் வெளிவந்தது.
- தந்தையர் நாட்டுக் குறிப்புகள்—இலக்கிய, அரசியல் சஞ்சிகை; 1820 முதல் செயின்ட் பீட்டர்ஸ்பர்க்கிலிருந்து வெளியிடப்பட்டது; தணிக்கை அதிகாரிகள் அதற்குப்

- பல இடையூறுகளைச் செய்தனர்; ஜார் அரசாங்கம் 1884 ஏப்ரலில் அச்சஞ்சிகையை நிறுத்தி விட்டது.—223.
- 46 மக்கள் சித்தத்தின் தூதன்—ருஷ்யாவிலிருந்து வெளியேறிய மக்கள் சித்தம் என்னும் புரட்சிகர ஸ்தாபனத்தின் நிர்வாகக் கமிட்டி உறுப்பினர்கள் ஜெனீவாவிலிருந்து 1883—1886ஆம் ஆண்டுகளில் வெளியிட்ட சஞ்சிகை. ருஷ்ய சட்ட பூர்வமான பத்திரிகைகளில் கா. மார்க்சின் இக்கடிதம் 1888 அக்டோபரில் Yuridichesky Vestnik (“சட்ட தூதன்”) என்னும் சஞ்சிகையில் வெளிவந்தது.—223.
- 47 மார்க்ஸ் “மூலதனத்தின்” இரண்டாவது ஜெர்மன் மொழிப் பதிப்பிலும் அதற்குப் பிந்திய பதிப்புகளிலும் இப்பகுதியை நீக்கி விட்டார்.—224.
- 48 இது நிலமும் சுதந்திரமும் (1876 இலையுதிர் காலம்—1879 இலையுதிர் காலம்), மக்கள் சித்தம் (1879 ஆகஸ்ட்—1881 மார்ச்) ஆகிய புரட்சிகர நரோத்னிக்குகளின் ஸ்தாபனங்களின் தலைமையான அமைப்புகளைக் குறிப்பிடுவதாக இருக்கலாம்; மக்கள் சித்தம் ஸ்தாபனம் பயங்கரவாதத்தை அரசியல் போராட்டத்தின் அடிப்படை முறை என்று அறிவித்தது.—226.
- 49 பக்கூனின் எழுதிய “அரசும் அராஜகவாதமும்” என்னும் நூல் 1873இல் வெளியிடப்பட்டது; அதைப் பற்றி மார்க்ஸ் எழுதிய விமர்சனக் குறிப்புகள் தனித்தன்மையுள்ள விமர்சனமாகவும் வாதமாகவும் இருக்கின்றன; அவை அராஜகவாதக் கோட்பாடுகளை ஆழமான முறையில் விமர்சனம் செய்வதுடன் அவற்றுக்கு எதிரிடையான முறையில் விஞ்ஞான கம்யூனிசத்தின் முக்கியமான கருதுகோள்களை—அரசைப் பற்றிய கருத்து, பாட்டாளி வர்க்கச் சர்வாதி காரத்தின் வரலாற்று ரீதியான அவசியம், சோஷலிசப் புரட்சியின் வெற்றிக்கு மிகவும் அவசியமான நிபந்தனை என்ற முறையில் தொழிலாளி வர்க்கம் மற்றும் விவசாயி வர்க்கத்தின் கூட்டணி ஆகியவற்றை—வளர்த்துக் கூறுகின்றன. விமர்சனத்தின் கையெழுத்துப் பிரதியில் மார்க்ஸ் எழுதியுள்ள இடைச் செருகல்களில் இக்கருதுகோள்கள் விவரிக்கப்படுகின்றன; அவற்றில் ஒன்று இந்தத் தொகுதியில் பிரசுரிக்கப்படுகிறது.—233.

பெயர்க் குறிப்பகராதி

- அக்ராய்ட் [Akroyd], எட்வார்டு—ஆங்கில பாக்டரி முதலாளி, மிதவாதி, பாராளுமன்ற உறுப்பினர்.—91.
- அலெக்சாந்தர் இரண்டாவது (1818—1881)—ருஷ்யாவின் பேரரசர் (1855—1881).—212.
- ஆஷ்டன் [Ashton], தாமஸ்—ஆங்கில பாக்டரி முதலாளி, மிதவாதி.—89.
- ஆஷ்வர்த் [Ashwort], ஏட்முண்ட்—ஆங்கில பாக்டரி முதலாளி, மிதவாதி.—90, 95.
- எக்கதெரீனா இரண்டாவது (1729—1796)—ருஷ்யாவின் சக்கரவர்த்தினி (1762—1796).—206.
- எங்கெல்ஸ் [Engels], பிரெடெரிக் (1820—1895)—132, 138, 139, 142, 149, 153.
- எபேர் [Hébert], ஜாக் ரெனே (1757—1794)—18ஆம் நூற்றாண்டின் கடைசியில் நடைபெற்ற பிரெஞ்சு முதலாளி வர்க்கப் புரட்சியில் தீவிரமாகப் பங்கெடுத்தவர்; ஜாக்கொ பின்வாதிகளில் இடதுசாரி அணியின் தலைவர்.—178.
- ஓஸ்மான் [Hausmann], ஜோர்ஜ் எழேன் (1809—1891)—பிரெஞ்சு அரசியல்வாதி, போனப்பார்டிஸ்ட், ஸென் பிராந்தியத் தலைமை போலீஸ் அதிகாரி (1853—1870), பாரிஸ் மாநகரச் சீரமைப்பை இயக்கியவர்.—29, 116.
- ஓவன் [Owen], ராபர்ட் (1771—1858)—மாபெரும் ஆங்கிலக் கற்பனாவாத சோஷலிஸ்ட்.—82, 84, 218.
- ஃபூரியே [Fourier], ஷார்ல் (1772—1837)—மாபெரும் பிரெஞ்சு கற்பனாவாத சோஷலிஸ்ட்.—82.
- ஃபெளஷெர் [Faucher], ஞல் (ஐலியஸ்) (1820—1878)—ஜெர்மன் கட்டுரையாளர், சுதந்திர வர்த்தகத்தின் ஆதரவாளர், குடியிருப்புப் பிரச்சினை பற்றிய படைப்புகளின் ஆசிரியர்.—65.

ஃப்லெரோவ்ஸ்கி—பேர்வி, வசிலி வசிலியெவிச் பார்க்க.

ஃகிரெக் [Greg], ராபர்ட் ஹைடு (1795—1875)—பெரிய ஆங்கில பாக்டரி முதலாளி, மிதவாதி.—89, 95.

கூகூப் [Krupp], அல்ஃபிரேட் (1812—1887)—ஜெர்மானியப் பெரு முதலாளி, எஃகு மற்றும் யுத்த தளவாட உற்பத்தித் தொழிற்சாலைகளின் உடைமையாளர்.—91.

கேதே [Goethe], யோஹன் வோல்ஃப்கான்க் (1749—1832)—மாபெரும் ஜெர்மன் எழுத்தாளர், சிந்தனையாளர்.—154.

செர்னிஷேவ்ஸ்கி, நிக்கலாய் கவ்ரிலவிச் (1828—1889)—ருஷ்ய புரட்சிகர ஜனநாயகவாதி, விஞ்ஞானி, எழுத்தாளர், இலக்கிய விமர்சகர், ருஷ்ய சமூக-ஜனநாயகத்தின் முன்னோடிகளில் ஒருவர்.—212, 213, 215, 224, 228.

சொலோன் (சுமார் 638—சுமார் 558 கி. மு.)—ஏதன்சின் சட்ட சபையின் உறுப்பினர், பெருந்திரளான மக்களின் நிர்ப்பந்தத்தினால் குலமரபு மேற்குடியினருக்கு எதிரான சில சீர்திருத்தங்களை நிறைவேற்றியவர்.—222.

டால்ஃபுஸ் [Dollfus], ஜான் (1800—1887)—அல்சாஸ் பிராந்தியத்தின் பெரிய பாக்டரி முதலாளி, பரோபகாரி, முலுஸ் நகரத்தின் மேயர்.—49, 150.

டியூக்பெசியோ [Ducpétiaux], எட்வார்டு (1804—1868)—பெல்ஜியத்தைச் சேர்ந்த கட்டுரையாளர், புள்ளிவிவர நிபுணர், பரோபகாரி; சிறைகள் மற்றும் பொது நல அமைப்புகளின் மேற்பார்வையாளர்.—65.

தக்ஸோவ், பியோத்தர் நிக்கீத்திச் (1844—1885)—ருஷ்யப் புரட்சிக்காரர், கட்டுரையாளர், நரோதியவாத சித்தாந்திகளில் ஒருவர்.—187, 188, 194, 198, 201, 202, 204, 206, 209, 212.

நிக்கலாய் முதலாவது (1796—1855)—ருஷ்யப் பேரரசர் (1825—1855).—226.

நெப்போலியன் முதலாவது (போனப்பார்ட்) (1769—1821)—பிரெஞ்சுப் பேரரசர் (1804—1814 மற்றும் 1815).—67.

நெப்போலியன் மூன்றாவது (லூயி நெப்போலியன் போனப்பார்) (1808—1873)—முதலாவது நெப்போலியனின் மருமகன், இரண்டாவது குடியரசின் ஜனாதிபதி (1848—1851), பிரெஞ்சுப் பேரரசர் (1852—1870).—88, 95, 109, 115, 116.

பக்கூனின், மிஷ்யில் அலெக்சாந்திரவிச் (1814—1876)—ருஷ்யப் புரட்சிக்காரர், கட்டுரையாளர்; 1848—1849ஆம் வருடங்களில் ஜெர்மனியில் நடைபெற்ற புரட்சியில் பங்கு கொண்டவர்; அராஜகவாதத்தின் தத்துவாசிரியர்; முதலாவது அகிலத்தின் உறுப்பினராக இருந்த பொழுது மார்க்சியத்தைத் தீவிரமாக எதிர்த்தவர்; 1872ஆம் வருடத்தில் ஹெக் நகரத்தில் நடைபெற்ற காங்கிரசில் பிளவு நடவடிக்கைகளுக்காக அகிலத்திலிருந்து வெளியேற்றப் பட்டார்.—10, 124, 174, 184, 199, 210, 233, 235.

பாவியா யி ரோட்ரிகஸ் [Pavia y Rodriguez], மனுவேல் (1827—1895)—ஸ்பானிய ஜெனரல், அரசியல்வாதி.—207.

பியூக்லர் [Bücker], யோஹன் (சுமார் 1780—1803)—பிரபலமான ஜெர்மன் கொள்ளைக்காரன், ஹின்டர்ஹான்ஸ் என்று பட்டப்பெயர் பெற்றவன்.—205.

பிளான்கி [Blanqui], லூயி ஒசுஸ்ட் (1815—1881)—பிரெஞ்சுப் புரட்சிக்காரர், கற்பனாவாதக் கம்யூனிஸ்ட்; பல இரகசியச் சங்கங்களையும் சதித் திட்டங்களையும் அமைத்தவர்; 1830 மற்றும் 1848ஆம் ஆண்டுகளின் புரட்சிகளில் தீவிரமாகப் பங்கெடுத்தவர்; பிரான்சில் பாட்டாளி வர்க்க இயக்கத்தின் தலைவர்; பல முறை சிறையில் அடைக்கப்பட்டார்.—175, 176, 177.

பிளெஹானஸ், கியோங்கி வலென்தினவிச் (1856—1918)—ருஷ்ய மற்றும் சர்வதேசத் தொழிலாளர் இயக்கத்தில் முக்கியமானவர், தத்துவஞானி, ருஷ்யாவில் மார்க்சியத்தைப் பரப்பியவர், ருஷ்யாவில் முதல் மார்க்சிய ஸ்தாபனமாகிய உழைப்பின் விடுதலைக் குழுவை நிறுவியவர், சர்வதேசத் தொழிலாளர் இயக்கத்தில் சந்தர்ப்பவாதத்தையும் திருத்தல்வாதத்தையும் எதிர்த்தவர்.—214, 220.

பிஸ்மார்க் [Bismarck], ஓட்டோ (1815—1898)—பிரஷ்ய மற்றும் ஜெர்மானிய அரசுப் பிரமுகர், ராஜதந்திரி, பிரஷ்ய ஜனங்களின் பிரதிநிதி; பிரஷ்யாவின் மந்திரி-ஜனாதிபதி

(1862—1871), ஜெர்மானியப் பேரரசின் சான்சலர் (1871—1890).—90, 107, 115, 181.

பிட்டர் முதலாவது (1672—1725)—1682இலிருந்து ருஷ்ய ஜார், 1721இலிருந்து அகில ருஷ்யப் பேரரசர்.—192.

பிட்டர் மூன்றாவது (1728—1762)—ருஷ்யப் பேரரசர் (1761—1762).—206.

புகச்சோவ், எமெலியான் இவானவிச் (சுமார் 1742—1775)—
ருஷ்யாவில் 18ஆம் நூற்றாண்டில் ஏற்பட்ட மிகப் பெரிய பண்ணையடிமை முறை எதிர்ப்பு விவசாயிகள் மற்றும் கலாக்குகளின் எழுச்சியின் தலைவர்.—206.

புருட்டஸ், மார்கஸ் ஜூனியஸ் (சுமார் 85—42 கி.மு.)—
ரோமானிய அரசியல்வாதி, ஜூனியஸ் சீலருக்கு எதி ராகச் சதி செய்தவர்களின் தலைவர்.—177, 178.

புருதோன் [Proudhon], பியேர் ஜோசப் (1809—1865)—
பிரெஞ்சுக் கட்டுரையாளர், பொருளியலாளர், சமூக வியலாளர், குட்டி முதலாளி வர்க்கச் சித்தாந்தி, அரா ஜகவாதத்தை நிறுவியவர்களில் ஒருவர்.

குட்டி முதலாளித்துவத் தனியுடைமையை நிரந்தரமாகப் பாதுகாக்க முடியும் என்று கனவு கண்டவர், பெரிய முதலாளித்துவ உடைமையைக் குட்டி முதலாளி வர்க்க நிலையிலிருந்து விமர்சனம் செய்தார்.—10-14, 26, 30, 32-36, 39, 41, 45-50, 52, 54, 58, 61, 70, 74, 122, 124, 126, 129, 137, 139, 144, 147, 152, 153, 155, 157, 159, 164.

பெரெயர் [Pérecire], இலாக் (1806—1880)—பிரெஞ்சு வங்கி அதிபர், போனப்பார்டிஸ்ட்; 1852இல் எமீல் பெரெயர் என்ற தனது சகோதரருடன் "Credit Mobilier" என்ற கூட்டுப் பங்கு வங்கியை நிறுவியவர்.—113.

பேர்லி, வசிலி வசிலியெவிச் (புனைபெயர் நி. ஃப்லெரோவ்ஸ்கி) (1829—1918)—ருஷ்யப் பொருளாதார நிபுணர், சமூக வியலாளர்; "ருஷ்யாவில் தொழிலாளி வர்க்கத்தின் நிலைமை" என்னும் நூலின் ஆசிரியர்.—197.

மலோன் [Malon], பெனுவா (1841—1893)—பிரெஞ்சு சோஷலிஸ்ட், அகிலம் மற்றும் பாரிஸ் கம்யூனின் உறுப்பினர்; பின்னர் பிரான்சிலிருந்து வெளியேறி நாடு துறந்தவரா

னார், அராஜகவாதிகளுடன் சேர்ந்தார்; பிரெஞ்சுத் தொழிலாளி வர்க்க இயக்கத்தில் வர்க்கப் போராட்டத்தை நிராகரித்து, சாத்தியமுள்ள கோரிக்கைகளுக்கு மட்டுமே தொழிலாளர்கள் போராட வேண்டும் என்று போதித்த சாத்தியவாதப் போக்கின் தலைவர்களில் ஒருவர்.—174.

மர்க்ஸ் [Marx], எலியனோர் (1855—1898)—மர்க்சின் கடைசிப் பெண்; ஆங்கில மற்றும் சர்வதேசத் தொழிலாளர் இயக்கத்தில் முக்கியமானவர்; ஆங்கில சோஷலிஸ்டான எட்வார்டு எவெலிங்கின் மனைவி.—50.

மர்க்ஸ் [Marx], கார்ல் (1818—1883)—11, 13, 23, 28, 36, 57, 62, 142, 163, 212, 215, 220, 223, 224, 225, 231.

மிஹ்யூலோவ்ஸ்கி, நிக்கலாய் கன்ஸ்தன்டீனவிச் (1842—1904) — ருஷ்ய சமூகவியலாளர், கட்டுரையாளர், இலக்கிய விமர்சகர்; “தந்தையர் நாட்டுக் குறிப்புகள்”, “ருஷ்யச் செல்வம்” ஆகிய சஞ்சிகைகளின் ஆசிரியர்; 1877இல் “யூ.க. ஜூக்கோவ்ஸ்கி பார்வையில் கார்ல் மர்க்ஸ்” என்னும் கட்டுரையை வெளியிட்டார்.—223.

முல்பெர்கெர் [Mülberger], அர்த்தூர் (1847—1907)—ஜெர்மானியக் கட்டுரையாளர், மருத்துவர், புத்தோன்வாதி.—9, 30, 35-38, 44, 52, 57, 60, 61, 122-142, 146-164.

மௌரர் [Maurer], கியோர்க் லூத்விக் (1790—1872)—பிரபல ஜெர்மன் வரலாற்றாசிரியர், புராதன மற்றும் மத்திய கால ஜெர்மனியின் சமுதாய அமைப்பைப் பற்றி ஆராய்ச்சி செய்தவர்.—200.

ராபர்த்ஸ் [Roberts], ஹென்ரி (மரணம்: 1876)—ஆங்கில கட்டிடக் கலைஞர், பரோபகாரி.—65.

ரேஷாவர் [Reschauer], ஹென்ரிஹ் (பிறப்பு: 1838)—ஆஸ்திரிய எழுத்தாளர், கட்டுரையாளர், மிதவாதி.—150.

ரொபெஸ்பியேர் [Robespierre], மக்சிமிலியன் (1758—1794)—18ஆம் நூற்றாண்டின் கடைசியில் ஏற்பட்ட பிரெஞ்சு முதலாளி வர்க்கப் புரட்சியின் சிறப்பு மிக்க தலைவர், ஜாக்கொபின்வாதிகளின் தலைவர், புரட்சிகர அரசாங்

கத்தின் தலைவர் (1793—1794).—185.

லஸ்ஸால் [Lassalle], ஃபெர்டினாண்டு (1825—1864)—ஜெர்மன் குட்டி முதலாளித்துவக் கட்டுரையாளர், வழக்குரைஞர்; 1848—1849இல் ரைன் மாநிலத்தில் நடைபெற்ற ஜனநாயக இயக்கத்தில் பங்கெடுத்தவர்; 60ஆம் ஆண்டுகளின் துவக்கத்தில் தொழிலாளர் இயக்கத்தை நெருங்கி வந்தார்; ஜெர்மன் தொழிலாளர்களின் பொதுச் சங்கத்தின் ஸ்தாபகர்களில் ஒருவர் (1863); ஜெர்மன் தொழிலாளர் இயக்கத்தில் சந்தர்ப்பவாதப் போக்கைத் துவக்கி வைத்தார்.—144.

லின்டன் [Linton], வில்லியம் ஜேம்ஸ் (1812—1897)—ஆங்கில செதுக்குவேலைக்காரர், கவிஞர், கட்டுரையாளர், குடியரசுவாதி; English Republic ("ஆங்கிலக் குடியரசு") என்னும் சஞ்சிகையை வெளியிட்டார்; ஹெர்ட்ஸ்ஸன் எழுதிய கட்டுரைகள் அதில் பிரசுரிக்கப்பட்டன.—211.

லீபிஹ் [Liebig], யூஸ்துஸ் (1803—1873)—தலைசிறந்த ஜெர்மன் விஞ்ஞானி, விவசாய ரசாயனத்தை நிறுவியவர்களில் ஒருவர்.—151.

லூயி ஃபிலிப் (1773—1850)—பிரெஞ்சு அரசர் (1830—1848).—175.

லூயி போனப்பார்ட்—நெப்போலியன் மூன்றாவது பார்க்க.

வாக்னர் [Wagner], அடோல்ப் (1835—1917)—ஜெர்மன் பொருளியலாளர், அரசியல் பொருளாதாரத்தில் சமூக-சட்டவியல் மரபு என்று சொல்லப்படுவதின் பிரதிநிதி, கத்தேடெர்-சோஷலிஸ்ட்.—116.

வெர்மெர்ஷ் [Vermerseh], எழேன் (1845—1878)—பிரெஞ்சுப் பத்திரிகையாளர், புத்தக வெளியீட்டாளர்.—178.

வையான் [Vaillant], எடுவார் மரி (1840—1915)—பிரெஞ்சு சோஷலிஸ்ட், பிளான்கிவாதி; பாரிஸ் கம்யூன், முதலாவது அகிலத்தின் பொதுக் குழு (1871—1872) ஆகியவற்றின் உறுப்பினர்; பிரான்சின் சோஷலிஸ்டுக் கட்சியை நிறுவியவர்களில் ஒருவர்.—185.

ஐக்கோவ்ஸ்கி, யூலி கலாக்டியோனவிச் (1822—1907)—ருஷ்யப் பொருளியலாளர், கட்டுரையாளர்; மார்க்சிய அரசியல் பொருளாதாரத்தை எதிர்த்தவர்; 1877இல்

“கார்ல் மார்க்சும் மூலதனத்தைப் பற்றி அவருடைய நூலும்” என்ற கட்டுரையில் மார்க்சியத்தைக் கடுமையாகத் தாக்கி எழுதியவர்.—223.

ஷூல்ட்ஸெ-டெலித்சு [Schulze-Delitzsch], ஹேர்மன் (1808—1883)—ஜெர்மன் அரசியல்வாதி, பொருளியலாளர், 1860க்களில் முற்போக்குவாதிகளின் முதலாளி வர்க்கக் கட்சியின் தலைவர்களில் ஒருவர்; கூட்டுறவு சங்கங்களை அமைப்பதன் மூலம் தொழிலாளர்களைப் புரட்சிகரப் போராட்டத்திலிருந்து திருப்பி வைக்க முயன்றார்.—99, 151.

ஷ்டீபெர் [Stieber], வில்ஹெல்ம் (1818—1882)—பிரஷ்ய அரசியல் போலீஸ் துறையின் இயக்குநர் (1850—1860).—116.

ஷ்ட்ரூஸ்பெர்க் [Stroußberg], பெதெல் ஹென்ரி (1823—1884)—ஜெர்மனியில் பெரிய ரயில்வே ஒப்பந்தக்காரர்; 1873இல் திவாலானவர்.—113.

ஷ்னேய்டெர் [Schneider], எழேன் (1805—1875)—பிரான்சின் பெரிய தொழிலதிபர், க்ரேலோவில் உள்ள உலோகத் தொழிற்சாலைகளின் உடைமையாளர்.—92.

ஸாக்ஸ் [Sax], எமீல் (1845—1927)—ஆஸ்திரியப் பொருளியலாளர்.—9, 64, 65, 66, 67, 68, 70, 71, 72, 74, 75, 76, 77, 78, 80, 82, 83, 84, 86, 87, 94-97, 105-107, 109, 110.

ஸ்கால்தின் (எலெனிங் ஃபியோதர் பாவ்லவிச்சின் புனைபெயர்) (1828—1902)—ருஷ்ய எழுத்தாளர், கட்டுரையாளர், “தந்தையர் நாட்டுக் குறிப்புகள்” சஞ்சிகைக்குக் கட்டுரைகளை எழுதினார்.—203.

ஹாக்ஸ்தஹாவுசன் [Haxthausen], ஒருஸ்ட் (1792—1866)—பிரஷ்ய அதிகாரி, எழுத்தாளர், ருஷ்யாவின் நில உறவுகளிலான கிராமச் சமூக அமைப்பின் எச்சங்களை விவரித்து ஒரு நூல் எழுதியவர்.—198, 210, 224.

ஹான்ஸெமான் [Hansemann], டேவிட் (1790—1864)—பெரிய ஜெர்மன் முதலாளி, வங்கி அதிபர், ரைன் மிதவாத முதலாளி வர்க்கத்தின் தலைவர்களில் ஒருவர்; 1848இல் பிரஷ்யாவின் நிதியமைச்சராக இருந்தார்.—70.

ஹெகல் [Hegel], ஓயோர்க் வில்ஹெல்ம் பிரெடெரிக் (1770—1831)—மூலச்சிறப்புடைய ஜெர்மன் தத்துவஞானத்தின் மிகப் பெரும் பிரதிநிதி, புறநிலைவாதக் கருத்துமுதல்வாதி.—126, 144.

ஹெர்ட்ஸன் அலெக்சாந்தர் இவானவிச் (1812—1870)—ருஷ்யப் புரட்சிகர ஜனநாயகவாதி, பொருள்முதல்வாதத் தத்துவஞானி, எழுத்தாளர், கட்டுரையாளர்; அவர் 1847இல் ருஷ்யாவிலிருந்து வெளியேறி “சுதந்திர ருஷ்ய அச்சகத்தை” நிறுவினார்; *Polyarnaya Zvezda* (“துருவ நட்சத்திரம்”) என்ற சஞ்சிகையையும் *Kolokol* (“மணி”) என்ற பத்திரிகையையும் நடத்தினார்.—195, 198, 210, 211, 212.

ஹோல் [Hole], ஜேம்ஸ்—ஆங்கிலக் கட்டுரையாளர், தொழிலாளர்களின் குடியிருப்பு நிலைமைகளைப் பற்றி ஒரு புத்தகத்தை எழுதியவர்.—65.

ஹ்யூபெர் [Huber], விக்டர் (1800—1869)—ஜெர்மன் கட்டுரையாளர், இலக்கிய வரலாற்றாசிரியர், பழமைவாதி.—65, 83.

1111

104, 254

253

✓
①

ISBN 5—01—000863—7